

НОРА РОБЪРТС ОКОТО НА ПЛАМЪКА

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2011

chitanka.info

На Брус, защото винаги ме разбира и обича.

ЧАСТ I

НАЧАЛНАТА АТАКА

„Блясващи за миг и гаснещи след малко“

Уилям Шекспир,
„Хенри IV“, част I, трето
действие, втора сцена

1.

Попаднал сред плетеницата от ветрове над реката Битъррутс, самолетът с парашутистите пожарникари се опитваше да не се отклонява от курса си. От бушуващите в горите долу пожари се извисяваха гъсти стълбове дим, като ръце, заплашващи да нанесат смъртоносен удар.

Роуан Трип наблюдаваше ужасяващото представление на майката природа. След броени минути щеше да се озове в този ад, обкръжена от влудяващия свят на изгаряща топлина, поглъщащи всичко пламъци, даващ дим. За да воюва с лопата и трион, със смелост и ловкост. Война, която нямаше намерение да загуби.

Стомахът ѝ се бунтуваше при всяко разклащане на самолета, но се старееше да не обръща внимание на неприятното усещане. През целия си живот бе летяла, всеки сезон се бореше с пожарите още от осемнайсетия си рожден ден. И през втората половина от последните осем години скачаше с парашут край огнищата на пожарите.

Беше обучавана, беше проливала кръвта си, беше обгаряна, превъзможвайки болката и изтощението, за да стане една от зулитата. Така наричаха скачащите сред дима пожарникари от Мисула.

Протегна за миг дългите си крака и разкърши раменете си, притискани от раницата.

До нея партньорът ѝ в днешния скок също оглеждаше терена и нервно потропваше с пръсти по бедрата си.

— Стихията изглежда доста зла.

— Ние сме по-зли.

Озари я за миг с широката си усмивка.

— Можеш да заложиш задника си.

Нерви. Сякаш видя как тръпките полазиха по кожата му.

Наближаваше край на първия им сезон, замисли се Роуан. Джим Брейнър трябваше да се мобилизира преди скока. Някои винаги го правеха, докато други си подремваха за малко, преди да настъпят най-тежките моменти в операцията.

Този път тя бе избрана да скача първа от екипа, а Джим веднага трябваше да я последва. Ако той се нуждаеше от малко загревка, тя щеше да му я осигури.

— Ще ѝ видим сметката на огнената чума. Това е първият сериозен пожар през тази седмица. — Тя леко го сръга с лакътя. — Нали ти все повтаряше, че сезонът почти е приключил?

Той продължи да потропва с пръсти по бедрата си в някакъв свой, вътрешен ритъм.

— Не, това го казваше Мат — отклони той с още по-широка усмивка обвинението ѝ към брат си.

— Това е типично за вас, двамата, като селски момчета от Небраска. Нямах ли за утре вечер някоя гореща забивка?

— Моите забивки винаги са горещи.

Тя не му възрази, понеже бе виждала как Джим ловеше гаджета като пъстърви по речните бързеи при всяка свободна от дежурство вечер или при посещение в града. Той се бе опитал да свали и нея още на втората секунда след пристигането си в базата. Все пак прие философски отказа ѝ. Роуан се придържаше твърдо към правилото да не се забърква в срещи с мъжете от отряда.

В противен случай дори и тя можеше да бъде изкушена. Джим имаше открито, дружелюбно лице, бързо огрявано от усмивка, а на всичкото отгоре и този блясък в очите. За миг се запита, само на шега, какво ли ще стане, ако отпуши тапата на тази бутилка, пълна с похотливост. А после, вече сериозно, реши, че той изобщо не ставаше за това. Макар че бяха на еднаква възраст, Джим изглеждаше твърде млад, твърде зелен, сякаш току-що пристигнал от фермата и може би малко сладникав под тънкия слой от незрялост.

— Кое момиче ще си легне тъжно и самотно, ако танцът ти с огнения дракон продължи по-дълго? — попита го тя.

— Люсил.

— Тя да не е онази дребната, която все се киска за какво ли не?

Пръстите му продължаваха да барабанят по коляното му.

— Способна е на много повече, а не само да се киска.

— А ти, Ромео, си толкова предан.

Джим отметна глава и се разляя рязко като куче. Роуан се засмя.

— Постарай се Доли да не узнае, че виеш като куче — промърмори тя. Знаеше, както всички тук, че той през целия сезон се

чукаше яко с една от готвачките в базата.

— Мога да се справя с Доли. — Барабаненето с пръстите се засили. — С Доли ще се оправя.

Да, поклати замислено глава Роуан, нещо става тук. Точно заради това умните хора не се забъркват в интимни истории с хората, с които работят.

Тя го сръга леко в ребрата, защото се притесняваше от неспирното мърдане на пръстите му.

— Всичко наред ли е с теб, селски момко?

Погледът на бледосините му очи за миг се кръстоса с нейния, но бързо се отмести, а коленете му продължаваха да подскачат под неспирното барабанене на пръстите му.

— Няма проблеми. Както винаги, плаването ще е гладко. Трябва само да се спусна долу.

Тя сложи ръка върху неговата, за да го успокои.

— В тази игра трябва много да внимаваш, Джим.

— Тя е там. Точно там. Погледни стихията как си размахва опашката — отбеляза той. — Веднъж, след като ние, зулитата, се приземим долу, няма да е толкова дръзка. Ще я укротим, а утре вечер ще се забавлявам с Люсил.

Надали, въздъхна Роуан. Като гледаше отгоре огнището на пожара, прецени, че им предстоят поне два дни тежка и неуморна работа.

И то ако всичко се развива нормално.

Роуан се пресегна, за да вземе шлема си. Кимна към навигатора.

— Бъди готов. И по-спокойно, момко.

— Ледено спокоен съм.

Кардс си проправи път до екипа от десет парашутисти и оборудването, струпано в задната част на самолета, за да окачи края на предпазното си въже към ограничителния кабел.

Кардс извика на скачащите да проверят резервните си парашути и Роуан притисна ръце към екипировката си. Кардс, набит и широкоплещест ветеран, отвори задния люк и в самолета нахлу вятърът заедно с мириса на дима от пожара и горивото на самолета. Щом той протегна ръка към първия комплект от многоцветните ленти за проверка на въздушните течения, Роуан постави шлема си над късо

подстриганата си руса коса, закопча каишката и нагласи предпазната маска пред лицето си.

Тя се загледа в цветните ленти, танцуващи на фона на задименото небе. Дългите им ивици се подмятаха бясно от турбулентните вихри, виеха се на спирали към югозапад, свиваха се на рула, издигаха се, сплитаха се на снопове, преди да се заплетат в короните на дърветата.

— Надясно! — извика Кардс в микрофона, прикрепен към слушалката, и пилотът започна десен завой.

Лентите от втория комплект бяха изхвърлени от люка и се понесоха като детски играчки, подхванати от вятъра. Ивиците се заплитаха или раздалечаваха, преди да увиснат накрая към оголената от дървета площадка за приземяване.

— Вятърът духа откъм реката, като се снижава над дърветата и по поляната — каза Роуан на Джим.

Над нея навигаторът и пилотът се разбраха за още няколко корекции в курса и още един комплект ленти се спусна от самолета.

— Няма да е лесно.

— Да. Разбирам. — Джим избърса устни с опакото на ръката си, преди да закопчее каишката на шлема си и да си нахлузи маската.

— Спусни самолета до три хиляди метра! — изкрещя Кардс.

До височината за скачане. Роуан зае позиция като първата за скока от групата парашутисти.

— Ще се снижим до три хиляди метра — провикна се тя към Джим, повтаряйки това, което бе чула от разговора на Кардс с пилота. — Но после ни очаква най-трудното. Пази се течението да не те повлече надолу.

— Няма да ми е за пръв път.

Видя усмивката му зад решетката на лицевата му маска — уверена, дори нетърпелива. Но нещо в очите му я тревожеше. Проблесна само за миг. Понечи отново да заговори, ала Кардс вече бе заел позиция отдясно на люка и ѝ изкрещя:

— Готови ли сте?

— Готови сме — викна тя в отговор.

— Закачи се.

Роуан закопча предпазното въже.

— Иди до люка!

Тя приседна на ръба, с крака провиснали сред опасните вихри извън самолета, с наведено назад тяло. Наоколо се разнасяше силен грохот. Долу, в бездната, под протегнатите ѝ крака, огънят бушуваше в трепкащо червено и златисто.

Нищо не можеше да се сравнява с този миг, когато пред теб оставаха единствено вятърът и огънят, възбудата и страхът, който винаги я изненадваше.

— Виждаш ли лентите?

— Да.

— Виждаш ли мястото за приземяване?

Тя кимна, постара се да запечата в паметта си участъка, където трябваше да се приземи, като следва цветните ленти.

Кардс повтори на Джим това, което бе казал на нея, почти дума по дума. Тя само кимна отново, вперила поглед в хоризонта. Представяше си как лети, как пада, как променя посоката, докато се носи надолу към целта.

Премина през четирите степени за проверка, а самолетът се завъртя в кръг и се задържа на височината за скачане.

Кардс наведе глава.

— Бъди готова.

„Готов, непоколебим“, отекнаха в главата ѝ любимите думи на баща ѝ. Вкопчи ръце в двата ръба на люка и си пое дъх.

И щом ръката на навигатора я тупна по рамото, тя скочи в небето. Нищо не можеше да се сравни с този безумен миг, когато се хвърляш през глава в пустотата. Започна да брои, вършеше го машинално, като дишането. Завъртя се над задимения долу пейзаж към отдалечаващия се самолет и зърна фигурата на Джим, скочил веднага след нея.

Наново се извъртя, за да преодолее напора на вятъра под краката си. Парашутът ѝ се разтвори с внезапно подръпване и за миг тя се издигна рязко нагоре. Отново погледна към Джим и малко ѝ олекна, като видя как и неговият парашут се разпъна на фона на чистото небе. Използва паузата на магическа тишина, настъпила след заглъхването на рева на самолета, за да улови краищата на двата шнура за насочване на парашута.

Вятърът се опитваше да я издуха на север, при това много упорито. Но Роуан бе не по-малко упорита от него в усилията си да се

придържа към курса, който бе начертала в главата си. Докато лавираше сред кръстосаните въздушни течения, опитващи се да завъртят парашута, тя не преставаше да следи терена под себе си.

Турбулентните вихри опъваха яростно шнуровете. От обхванатата от огъня земя се надигаше силна горещина. Ако вятърът надделееше, имаше опасност да не улучи участъка за приземяване и да налети върху дърветата с риск да увисне на клоните. Или да се стигне до нещо още по-лошо, да се отдалечи на запад и да попадне сред пламъците.

Дръпна силно шнура си и се озърна тъкмо навреме, за да забележи как Джим бе уловен от течението и се завъртя във въздуха.

— Изтегли се надясно! Изтегли се надясно!

— Разбрах! Разбрах!

Но за неин ужас той зави наляво.

— Надясно, по дяволите!

Трябваше да се обърне, за да довърши спускането си. Но радостта от почти безупречния скок точно в предвидения участък моментално отстъпи пред обзелата я пронизваща паника — Джим се носеше на запад, безпомощен да промени полета на парашута.

Роуан улучи набелязаното за приземяване място и се претърколи. Веднага се изправи на крака и откопча ремъците. И тогава ѝ се стори, че се е озовала в центъра на пожара.

Защото чу отчаяния вик на партньора си.

Викът я събуди и отекна в главата ѝ. Разтреперана, Роуан се сви на кълбо в мрака.

„Стига, стига, стига!“, заповяда си младата жена и отпусна глава върху коленете си, опитвайки се да възстанови нормалното си дишане.

Няма смисъл, каза си. Няма смисъл отново да го преживява, да си припомня всички подробности, всички мигове, да се пита отново и отново дали не е можела да промени поне едно нещо.

Не преставаше да си задава въпроса защо Джим не я бе последвал към предварително уточнения участък за приземяване. Защото, по дяволите, беше дръпнал грешния шнур.

И бе полетял право към високите стволове и смъртоносните клони на горящите дървета.

Месеци изтекоха оттогава. Имаше цялата дълга зима, за да го преживее. И мислеше, че го е сторила и кошмарът е избледнял в паметта ѝ.

Вероятно завръщането ѝ в базата бе пробудило спомена. Разтри лицето си с двете си ръце и приглади назад косата си, която само преди няколко дни бе подстригала.

Наближаваше сезонът на пожарите. Опреснителният курс щеше да започне съвсем скоро, само след два часа. Спомени, съжаления, скръб — всичките те не я оставяха на мира. Но тя се нуждаеше от сън, от още един час поне, преди да се впусне в изтощителния, като наказание, крос от три мили. Или четири хиляди и осемстотин метра.

Беше дяволски добра в умението да си заповядва да заспива, независимо кога и къде. Можеше да налучка най-безопасната зона при гасене на пожари след рискован скок от самолет. Знаеше как да се храни и да спи само когато се налага и се открива възможност за това.

Но като затвори отново очи, пак се озова в самолета, пак се извърна и видя срещу себе си широката усмивка на Джим.

Трябваше да пропъди спомена. Скочи от леглото, взе си душ, после се зареди с малко кофеин, само колкото да се разбуди, а накрая леко разгръ, за да е готова за теста по физическа издръжливост.

Продължаваше да удивлява колегите си скачачи с това, че никога не пиеше кафе, освен ако нямаше друг избор. Предпочиташе го студено и сладко. След като се облече, Роуан взе една кока-кола и едно енергийно блокче с шоколадова глазура и излезе навън, където небосводът плахо просветляваше от изток, а въздухът още оставаше студен, както бе характерно за ранната пролет в Западна Монтана.

Звездите избледняваха по бездънното небе като стапящи се малки свещи. Възползва се от обкръжаващите я мрак и тишина. Осигуряваха ѝ комфорт, спокойствие и възможност да остане сама със себе си. Само след около час базата ще се събуди и въздухът ще се изпълни с оживление.

Тъй като тя по принцип предпочиташе мъжка компания както за разговори, така и за приятелство, не възразяваше, че в базата мъжете преобладаваха. Но ценеше и усамотението си, когато можеше да остане в пълна тишина, тези малки отрязъци от време, толкова редки и затова толкова скъпоценни през сезона. Следващото най-приятно

занимание за нея бе да се наспи добре преди следващия ден, запълнен с напрежение и стрес.

Повтаряше си, че не бива да се тревожи за днешното бягане. Нали през цялата зима не бе преставала да тренира упорито и сега бе в най-добрата си форма. И все пак това въобще не я успокояваше.

Всичко можеше да се случи. Да изкълчи глезен, внезапно да се схване някой мускул или дори да загуби самообладание. Или просто бягането да протече зле за нея.

И на други се бе случвало. Понякога се възстановяваха, понякога не.

Не, черногледството нямаше да ѝ помогне. Сдъвка енергийното блокче, изпи колата и се загледа в зората, обагряща с първите си проблясъци назъбените, покрити със сняг върхове на запад.

Когато няколко минути по-късно влезе в залата за фитнес, разбра, че усамотяването беше дотук.

— Здравсти, Тригър — кимна тя на мъжа, който правеше упражнения за укрепване на коремните мускули върху рогозката на пода. — Какво ново при теб?

— Все си мисля, че всички ние сме откачени. Какво правя тук аз, по дяволите, Ро? Та аз съм един шибан четирийсет и три годишен дъртак.

Тя разгъна една от рогозките и се зае с разтягане на краката.

— Ако не беше откачен, нямаше да си тук, но пак щеше да си останеш шибан четирийсет и три годишен дъртак.

Високият метър деветдесет и шест сантиметра Тригър Гълч приличаше на добре изпитан механизъм, без грам тлъстина, с носов тексаски говор и пристрастеност към каубойски ботуши.

Той изсумтя след серията коремни преси.

— По-добре щях да се чувствам, ако се излеждавах на плажа в Уайкики.

— Можеш да продаваш недвижими имоти в Амарило.

— Бих могъл. — Избърса лицето си и се обърна към нея. — Мога да го кажа с деветдесет и пет процента сигурност, че това ще се случи през следващите петнайсет години, след което ще се пенсионирам и ще се пека на онзи плаж в Уайкики.

— Слушала съм, че плажът в Уайкики в Хаваите бил пренаселен.

— Да бе, това е дяволският проблем. — Той се надигна, добре изглеждащ мъж с кестенява коса, започнала да посивява, и белег на лявото коляно от операция на менискуса. Усмихна ѝ се, когато тя се излегна назад, повдигна десния си крак и го опря до носа си. — Изглеждаш добре, Ро. Как мина почивката?

— Оживено. — Повтори упражнението с левия си крак. — Нямах търпение да се върна, за да си почина.

Той се засмя.

— А баща ти как е?

— Съвсем добре. Стабилен като златото. — Роуан се надигна и прегъна на две дългото си гъвкаво тяло. — Малко натъжен по това време на годината. — Тя затвори леденосините си очи и повдигна над главата си сгънатите си крака. — Липсва му началото на сезона, когато всички се връщат, но бизнесът не му оставя време за размисли.

— Макар и с хора, на които, за разлика от нас, скачането от самолети не им е професия.

— Но плащат много добре за това. Миналата седмица имаше един особен случай. — Роуан разтвори краката си широко като буква „V“ и улови върховете на пръстите си. — Една двойка реши да отпразнува своята петдесетгодишнина със скок. Вместо бакшиш ми подариха бутилка френско шампанско.

Тригър седна и се загледа в нея, когато тя се изправи на крака за йогийската поза „Посрещане на слънцето“.

— Още ли водиш онзи клас за хипита?

Роуан застана на длани и колене за повдигане и спускане на таза, но спря и го стрелна съжалително.

— Това е йога, старче. И да, още давам индивидуални уроци извън сезона. Помага ми да пазя задника си от тлъстините. Ами ти?

— Аз пък ги трупам. Така ще имам повече мазнини за изгаряне, когато започне истинската работа.

— Ако този сезон продължава все така лениво, само ще си седим на дебелиите задници. Виждал ли си Кардс? Тази зима май не се нуждаеше от нови помощници.

— Има нова жена.

— Сериозно? — Тя седна на рогозката, след което започна в темпо странични извивания.

— Запознал се с нея през октомври пред фризерите за замразени храни в гастронома, а за посрещането на Новата година се преместил при нея. Учителка, с две деца.

— Учителка? Деца? Кардс? — Роуан поклати глава. — Трябва да е любов.

— Все нещо трябва да е. Каза, че тя и децата може би ще дойдат тук в края на юли и навярно ще останат до края на лятото.

— Започва да звучи доста сериозно. — Тя се измести, за да започне следващата серия упражнения, но не изпусна Тригър от погледа си, докато заемаше новата си позиция. — Явно тази жена трябва да е нещо по-особено. Все пак ще е по-разумно да види как тя ще се справи със сезона. Едно е да се сприятелиш със скачач в дима през зимата, но съвсем друго е да издържи с него през лятото. Тогава се случва семействата да се разпаднат като счупени яйца — добави тя и ѝ се прииска да не го бе казала, защото при тях влезе Мат Брейнър.

Не го бе виждала от погребението на Джим и макар да бе говорила няколко пъти с майка му, не беше сигурна дали Мат се е върнал.

Изглежда поостарял, отбеляза тя. Има по-уморен вид с тези бръчки около очите и устата. Толкова прилича на брат си с гъстата си светлоруса коса и бледосините си очи, че чак сърцето да те заболи. Погледът му се плъзна покрай Тригър и се прикова върху лицето ѝ. Роуан се зачуди колко ли усилия му струваше да ѝ се усмихне.

— Как си?

— Много добре. — Тя се изправи и избърса длани в анцуга си. — Само се потя от нерви преди изпита по физическа издръжливост.

— Мисля, че и с мен ще е така. Или ще оплескам нещо и ще се втурна към града, за да си поръчам двойна порция палачинки.

— Ще се заемем с палачинките след кроса. — Тригър се приближи и му протегна ръка. — Радвам се да те видя, момко.

— Също и аз.

— Отивам за кафе. Има още доста време, преди да ни извикат.

След като Тригър излезе, Мат пристъпи навътре и вдигна една десеткилограмова тежест. После отново я остави на мястото ѝ.

— Всеки, който ме види, се... замисля. Струва ми се странно, поне донякъде.

— Никой няма да го забрави. Радвам се, че се върна.

— Не зная дали и аз се радвам, но не виждам какво друго да направя. Както и да е. Искам само да ти благодаря, че си говорила с мама, че си й казала онези хубави неща. Това означава много за нея.

— Иска ми се... Ех, ако желанията бяха коне, сега щях да имам родео. Радвам се, че се върна. Ще се видим във вана.

Тя разбираше Мат, той наистина нямаше какво друго да прави. С това можеха да се обобщят чувствата на мъжете в базата, както и на четирите жени — включително и нейните, които се настаниха във вана, за да потеглят към мястото за старта на кроса като първа професионална проверка. Роуан седна на една от седалките и се остави да я разсейват шумът и разговорите наоколо.

Пускаха се доста солени шеги за натрупаното през зимата допълнително тегло, специално внимание получи популярната тема за тлъстите задници. Тя затвори очи в очакване нервите ѝ да се поотпуснат. Край нея се сипеха добронамерени закачки при влизането на следващия им колега, който веднага побърза да се ръкува с нея.

Джанис Петри, една от четирите жени в отряда, се настани на съседната седалка. Дребната ѝ стегната фигура ѝ бе спечелила прякора Елф. Приличаше на дяволита и наперена водеща мажоретка.

Тази сутрин ноктите ѝ бяха лакирани в яркорозово, а бляскавата ѝ кестенява коса бе привързана отзад на опашка, стегната с ластик.

Беше красива като декоративна свещ, често се кискаше шумно, но в същото време бе способна да работи по четиринайсет часа, за да изгражда преградна линия срещу някой пожар.

— Готова ли си за рок, Шведке?

— И за рок, и за рокендрол. Защо си сложила грим преди този проклет изпит?

Джанис запърха с дългите си гъсти мигли.

— Така тези нещастни момчета ще имат нещо хубаво за гледане, когато се прекатурят през финалната линия. Когато ще видят, че аз ще съм първата.

— Ти наистина си дяволски бърза.

— Дребна, но способна. А ти провери ли новаците?

— Не още.

— Тук има шест от нашата порода. Може би ще се сдобием с достатъчно жени, за да си спретнем един готин кръжок по шев и кройка. Или клуб на любителите на книгата.

Роуан се засмя.

— А след това ще организираме разпродажба на домашни курабийки.

— Най-добре ще е с тарталетки. Те са ми слабостта. Местността тук е толкова красива. — Джанис се наведе напред, за да има по-добър изглед през прозореца. — Винаги ми липсва, като не съм тук. Все се питам какво търся в града и защо се занимавам с психотерапия в кънтри клуба с разни типове, страдащи от епикондилит. — Въздъхна, преди да продължи: — А после, през юли, ще се питам какво правя тук, ще се въртя в леглото, без сън да ме лови, всичко по тялото ще ме боли, а в града мога да си закузвам в басейна.

— Дълъг е пътят от Мисула до Сан Диего.

— Дяволски си права. Ти нямаш тази грижа. Нали живееш тук. За повечето от нас това е само временен дом, докато не приключи сезонът и не се приберем по домовете си, нашият дом е тук. Така може да ти изгорят бушоните.

Щом колата спря, тя завъртя топлите си кафяви очи към Роуан.

— Ето че отново се започва.

Роуан се измъкна от вана и пое дълбоко дъх. Въздухът ухаеше на нещо свежо, на нещо ново. Наближаваше пролетта, когато всичко тук ще се раззелени, ще се изпълни с цветя и благоуханен ветреца. Огледа флагчетата, маркиращи трасето, в това време Майкъл Малката мечка, мениджърът на базата, съобщаваше изискванията.

Дългата му черна брада се спускаше по яркочервеното му яке. Роуан знаеше, че той държи в джоба си ролка с дражета, вместо кутията марлборо, защото през зимата отказа цигарите.

Малката мечка и семейството му живееха в къща, разположена съвсем близо до базата. Жена му работеше при бащата на Роуан.

Всички бяха наясно с правилата. Да пробягат разстоянието, при това за по-малко от двайсет и две минути и трийсет секунди, или да си ходят. След седмица можеха отново да се явят за проверка. Ако и тогава се провалят? Тогава трябваше да си търсят друга работа за лятото.

Роуан се зае с разтягането на мускулите и сухожилията на коленете и глезените, бедрата, прасците си.

— Мразя тази работа.

— Ще се справиш. — Тя сръга Кардс с лакът в корема. — Мисли си, че от другата страна на линията на финиша те очаква най-вкусната пица, мечтата на чревоугодниците.

— Цуни ме отзад.

— Като ти е станал задникът толкова голям? Ще ми отнеме доста време.

Той се засмя, докато се подравняваха в редицата.

Роуан се успокои. Постара се още по-добре да овладее и тялото си, и мислите си. Малката мечка се върна при колата. Щом ванът потегли, Роуан натисна бутона на хронометъра на китката си, същото направиха и останалите от групата. Познаваше ги добре, беше работила с тях, бе проливала пот с тях, бяха рискували живота си заедно. И сега на всички желаше само много късмет и успех.

Но през следващите двайсет и две минути и половина всеки от тях — мъж или жена — трябваше да разчита само на себе си.

Роуан се втурна напред и се затича с все сила заради това, което в голяма степен бе смисълът на живота ѝ. Проправи си път през множеството и чу, както и другите, окуражаващи възгласи и присмехулни подвиквания, в зависимост от това кое ще може най-силно да ги тласне да напрегнат докрай силите си. Знаеше, че коленете ще болят, гърдите ще туптят, стомахът ще се разбърка. Пролетните тренировки успяха да потушат болките от някои стари травми, но подсилиха други.

Не трябваше да мисли за това. Съсредоточи се изцяло върху първата миля и когато премина покрай маркера, видя, че времето ѝ е четири и дванайсет.

Втора миля, отбеляза си тя, като се стараше да поддържа равномерно темпо — дори и когато Джанис я задмина с мрачна усмивка. От ходилата към глезените ѝ се надигна горещина, сетне се изкачи още по-високо, по прасците ѝ. Пот се лееше по гърба ѝ и отпред, над бясно препускащото ѝ сърце.

Можеше да забави ритъма — времето ѝ беше добро, но стресът от виденията ѝ за препъвания, изкълчени глезени, прогарящи спомени от миналото я тласкаше напред.

Не се отпускай!

Като пробяга и втората миля, вече беше преглътнала мъките от изгарящата умора, не обръщаше внимание на потта, с изпразнено от мисли съзнание. Още една миля. Всичко три. Четири хиляди и осемстотин метра. Подмина някого, беше задмината от други, а пулсът отекуваше в ушите ѝ. Както преди всеки скок с парашута тя гледаше само към хоризонта, където небето се сливаше със земята. Любовта ѝ към тях я пришпорваше през последната миля.

Профуча покрай последния маркер и чу как Малката мечка извика името ѝ и времето ѝ: Роуан Трип, петнайсет и дваайсет. Успя да протича още дваайсетина метра, преди да успее да убеди краката си, че всичко е наред и вече могат да спрат.

Преви се на две и си пое дъх с плътно затворени очи. Както винаги, след поредния изпит за издръжливост ѝ идеше да се разплаче. Не заради физическото натоварване. Тя, всъщност всички от екипа, се бяха сблъскали с много по-трудни, по-опасни предизвикателства. Но стресът, забил нокти в ума ѝ, най-последно започна да се стопява.

Трябваше да продължи да е това, което искаше да бъде.

Отдалечи се от трасето, но остана да слуша имената и времената на другите бегачи. Вдигна ръка и поздрави Тригър с ръкопляскане, когато той пробяга трите мили.

Всички, приключили кроса, застанаха пак в редица. Отново бяха един отбор, искаха останалите им съотборници също да се справят, да постигнат добри времена. Тя погледна хронометъра си. Наближаваше крайният момент, а оставаше още четирима от техните да прекосят финалната лента.

Кардс, Мат, Янгтри, който празнуваше или по-скоро жалееше своята петдесет и четвърта годишнина, както и Гибънс, който се оплакваше от болки в коляното и силно накуцваше през тези последни метри.

Кардс профуча през финала три секунди преди определеното време. Янгтри го следваше по петите. Лицето на Гибънс бе плувнало в пот от болка и стискане на зъби. Но Мат? На Роуан ѝ се стори, че той едва тича.

Погледите им се кръстосаха. Тя стисна юмрук и си представи как го влачи, и него, и Гибънс, през тези финални няколко метра, докато

часовниците отброяват последните секунди. Можеше да се закълне, че вече виждаше как Мат достига финала и се строполява на земята.

Той закова хронометъра на двайсет и две минути и двайсет и осем секунди, а Гибънс беше само на половин секунда след него.

Раздадоха се бурни приветствия. Постигнаха триумф за още един сезон.

— Реших, че двамата сте се наговорили да добавите малко напрежение — усмихна им се Малката мечка и прибра бележника си. — Добре дошли отново в отбора. Имате по минута да се порадвате на успеха, след което се качваме във вана.

— Здравей, Ро! — Тя се извърна, като чу вика на Кардс, точно навреме, за да го види как се приведе и с мъка си пое дъх.

Отново бяха заедно.

2.

Гъливер Къри се изтърколи от спалния си чувал и огледа критично всичко наоколо. Навсякъде ме боли, установи той. Ала все пак си оставаше във форма.

Долови мириса на снега, надникна от палатката си и видя, че през нощта се бяха натрупали още няколко сантиметра нов сняг. Докато си навличаше панталоните, дъхът му се стелеше на кълба. Новите пришки по ръцете му, изникнали върху старите, превръщаха дори и сутрешното обличане в мъчително преживяване.

Но трябваше да признае, че преживяването си го биваше.

Предишния ден той заедно с другите двайсет и пет новобранци цели четиринайсет часа бяха копали изкопи по огневата или преградната линия, както тук наричаха ивицата за ограничаване на пожара, после тази дребна задача бе последвана от три мили преход из планината, но с раница на гърба, тежаща трийсет и девет килограма.

Рязаха дървета с двойни моторни триони, местеха се, копаеха, точеха инструментите, пак копаеха, пак се преместваха, проверяваха извисяващите се над тях борове, после изкопаха още траншеи.

Този лагер е измислен от мазохисти за мазохисти, въздъхна той. Официално се наричаше център за обучение на новобранци за скачачи в дима. Вече бяха отпаднали четирима — двама от тях не преминаха първоначалния изпит по физическа издръжливост. Седемте години опит в противопожарната служба, последните четири от които в най-добрите аварийни групи, осигуряваха на Гъл известно предимство.

Но това не означаваше, че се чувстваше свеж като розова пъпка.

Потри ръка по лицето си. Дланта му се поодраска от наболата едноседмична брада. Господи, копнееше за горещ душ, бръснене и накрая една леденостудена бира. Тази вечер, след като приключи с последното забавление — прехода през долината на реката Битъруутс, само че този път с товар на гърба си от петдесет килограма, ще си получи и трите радости.

А утре ще започне следващата фаза. Утре ще започне обучението му в полетите.

Аварийните противопожарни групи тренираха основно за спешно гасене на най-опасните горски пожари, но не скачаха от самолети. Въздушните скокове добавяха съвсем нов вид преживявания. Прокара ръка през гъстата си тъмна коса и излезе от палатката сред кристалночистия пейзаж малко преди зазоряване.

Котешко зелените му очи се впериха нагоре, за да проверят как е небето днес. За кратко застина на място, висок и як, в грубите си кафяви панталони и яркожълта риза. Вече бе получил онова, което искаше — да се увери, че може да се справи с това, което бе дошъл да върши.

Прецени на око височината на жълтия бор отляво — приблизително към трийсетина метра. Вчера се бе изкатерила по него, забивайки котките на обувките си в дънера му. И от тази височина, увиснал на предпазните колани и куки, беше огледал цялата гора.

Страхотно преживяване.

Закрачи напред сред уханията на сняг и борове към палатката на готвачите. Лагерът тъкмо се пробуждаше. И въпреки болките и пришките — или може би тъкмо заради тях — той очакваше с нетърпение какво ще му донесе новият ден.

Малко след пладне Гъл се загледа в ствола на поваления бор. Отмести назад шапката си, за да избърше потта от челото си, и кимна на партньора си от другия край на двойния трион.

— Още едно дърво беше съборено в прахта.

Със своите метър и шейсет и осем сантиметра Доби Карстейн едва покриваше изискванията за ръст. Брадата му и гривата му от кестенява коса му придаваха вид като на някой от дребните обитатели на планините наоколо, а предпазните очила подчертаваха големите му очи.

Доби повдигна триона.

— Хайде да нарежем ствола на по-дребни парчета.

Двамата работеха ритмично. Отначало Гъл си мислеше, че Доби ще се провали, обаче този мъж от Кентъки се оказа по-силен и по-упорит, отколкото изглеждаше. Харесваше много Доби, най-вече защото в работата можеше да разчита на него.

Ако Доби успееше да вземе изпитите, имаше шансове двамата отново да режат заедно дървета и да копаят край огнищата на пожарите. Най-важното бе, че между тях се беше изградило доверие и

сътрудничество, което ако се озовеш сред някой страховит пожар, играе съществена роля, също като двуострата брадва, по-точно с брадва от единия край и кирка от другия.

— Нямам нищо против да изчукам онази там, преди да се провали на тестовете.

Гъл погледна към една от жените сред новобранците.

— Какво те кара да мислиш, че ще се провали?

— Жените не са родени за тая работа, синко.

Гъл изтегли острието на триона през ствола на бора.

— А само да раждат деца, така ли?

Доби се ухили в брадата си.

— Не аз съм създал модела. Само го яздя.

— Ти си само един задник, Доби.

— Точно така говорят някои за мен — добродушно се съгласи той.

Гъл отново се загледа в жената. Наперена блондинка, по-ниска от Доби може би само с един или два сантиметра. Според него тя се справяше не по-зле от останалите. Спомни се, че била ски инструктор от Колорадо. Името ѝ беше Либи. Тази сутрин я видя да си превързва пришките.

— Обзалагам се на двацет долара, че ще се справи.

Доби се захили, когато следващото парче от дънера се претърколи.

— Ще ти взема двацетачката, синко.

Като свършиха работата, Гъл смени превръзките на ръцете си, а после, тъй като инструкторите бяха заети, превърза и Доби.

Преместиха се през лагера към мястото, където си бяха оставили раниците. Трябваше да изминат още три мили, а после ще дойде краят на този прекрасен ден с душа, бръсненето и студената бира.

Седна до раницата си, дръпна каишката и извади пакетче с дъвки. Предложи една на Доби.

— Може и да го направя? — подхвърли той.

Двамата се изправиха.

— Просто си представи, че си с една малка готина мацка — посъветва го Доби и изви вежди в посоката към Либи.

— Залагам хилядарка, че ще се окаже прекалено мършава за моя вкус.

— Като свършим прехода, ще ти се види още по-мършава.

По този въпрос нямаше спор, още повече че инструкторът им не поиска от тях да се придържат към избор на заобиколни пътеки по време на този труден преход сред скалисти местности.

Те често се поощряваха един друг, само така можеха да издържат. Разменяха си закачки, взаимно се окуражаваха, дори се случваше да се нагрубяват, за да направят още една крачка, да напреднат с още един метър. Най-силно ги пришпорваше фактът, че след една седмица това вече нямаше да се повтаря като учебно занимание. А на огневата линия животът на всеки зависеше от действията на другия.

— С какво се занимаваше в Кентъки? — попита го Гъл.

Един ястреб кръжеше над главите им, а миризмата на групата изпотени новаци започна да става по-силна от уханието на боровете.

— С това-онова. През последните три сезона гасих пожари в националния парк. Една вечер, след като угасихме поредния пожар, си пийнах повечко и се обзаложих, че ще стана скачач в дима. Така че подадох заявление и ето ме тук.

— Направил си го заради един бас? — Идеята се стори на Гъл невероятна дори за неговото добре развито чувство за хумор.

— Сто долара бяха заложили на масата, синко. А честта ми струва много повече. Ти някога скачал ли си от самолет?

— Да.

— Не е ли пълна лудост?

— Точно така говорят някои. — Гъл отвърна на Доби с неговите думи отпреди малко.

— И какво усещаш? На какво прилича падането?

— На горещ, задъхан секс с някоя красива жена.

— Надявам се да е така. — Доби намести раницата си и намигна.

— Защото иначе за какво е тази шибана тренировка.

— Либи още се държи.

— Коя?

Гъл повдигна брадичка.

— Онази, от последния ти бас.

Доби стисна зъби, като започнаха изкачването на следващата стръмнина.

— Денят още не е свършил.

Но когато и това стана, Гъл получи душа си, бръсненето си, че дори успя и да си вземе една бира и да я пресуши, преди да грохне по корем върху леглото си.

Майкъл Малката мечка настигна Роуан по пътя към залата за фитнес.

— Налага се да поемеш новаците за утрешната тренировка. Кардс трябваше да се занимава с тях, но нещо не е добре с червата и не излиза от клозета.

— Да не е от махмурлук?

— Не. Някакъв стомашен вирус или нещо такова. Нужна си ми, за да ги заведеш на игрището. Става ли?

— Разбира се. Вече бях с Янгтри на симулатора за приземяване. Мога да поема новите за един ден. С колко разполагаме?

— Двайсет и пет останаха, но изглеждат много добри. Един от тях даже подобри рекорда на базата за бягане на миля и половина. Закова хронометрите на шест минути и трийсет и една секунди.

— Бърза крачка. Ще видим как ще се справи днес със силите, които са му останали.

Тя съкрати трийсет минути от предвидените деветдесет за престоя си в тренировъчната зала. Поемането на курса новобранци щеше да я затрудни, защото възнамеряваше да отиде в работилницата, където поправяха раниците за парашутите.

Е, добре, каза си Роуан, докато си обуваше обувките.

Грабна документите, подложката за писане, една бутилка минерална вода, нагласи синята си бейзболна шапка на главата си и излезе навън.

През нощта се бяха появили облаци и бе станало по-хладно. В базата кипеше голяма активност: пълно беше с бегачи по тренировъчното трасе, че и по шосето, от камиони се разтоварваха доставки, мъже и жени кръстосваха от сграда в сграда. Един самолет излетя с група парашутисти за практическо обучение преди началото на сезона.

Тяхната професия изискваше огромни усилия, и то много преди сирената да започне да вие. Кърпене на парашути, сгъването им в раниците, разглобяване на оборудването, опаковане на парашутите.

Насочи се към тренировъчното поле, но се спря, когато насреща ѝ се появи Мат.

— Накъде си тръгнала? — попита я той.

— Изпратиха ме при новаците. Кардс нещо е закъсал със стомаха. А ти?

— Днес следобед съм твърде зает. — Той погледна към небето, когато един самолет с парашутисти се издигна във въздуха. — Сутринта бях в склада за доставките. — Усмихна се. — Искаш ли да се разменим?

— Хм, да се занимавам с доставките, вместо да измъчвам новаците? Няма да стане.

— Така си и мислех.

Тя продължи напред и скоро забеляза, че новообучаващите се започнаха да се събират на тренировъчното поле. Бяха прекарали една седмица в настаняване в лагера и първоначално обучение. Ако имаха поне малко мозък, първо щяха да се погрижат през нощта да се наспят добре.

За да се почувстват по-свежи тази сутрин.

Скоро щеше да се погрижи и за това, ще им го набие в главите.

Неколцина от тях се поразтъпкаха по трасето с препятствията с желанието да добият представа какво ги очаква. Умен ход, каза си тя. Да опознаеш противника. Наоколо се разнасяха викове и смях. Вдъхваха си кураж, което също бе разумно.

Преодоляването на препятствия беше гадост от висша степен, а беше само началото на един дълъг, тежък ден. Роуан погледна часовника си, докато прекосяваше дървените платформи, за да заеме мястото си на тренировъчното поле.

Отпи от бутилката с водата, после я остави настрана. След това изсвири дълго и пронизително.

— Стройте се — извика им. — Аз съм Роуан Трип, вашият инструктор за тазсутрешното състезание по грациозно ходене. От всеки от вас се иска да приключи с този курс, преди да преминем към следващото упражнение. Вече трябва да се сложи край на песните край лагерния огън и бонбоните маршмелоу. Време е да се заемем с нещо сериозно.

Вместо отговор получи няколко въздишки, няколко кикотения, няколко нервни погледа от групата. Двайсет и един мъже и четири

жени, от всякакъв ръст, цвят на кожата, възраст. Работата ѝ бе да им даде обща цел.

Да свикнат да действат въпреки болката.

Погледна списъка и започва да извиква имената на тези, които бяха покрили нормите за досегашните тестове.

— Чух, че един от вас с подобрил рекорда на базата за бягане на миля и половина. Кой е този рекордьор?

— Хайде, Гъл, покажи се — провикна се някой и тя видя как един нисичък младеж сръга с лакът съседа си.

Висок бе около метър и осемдесет и осем, прецени тя на око, с буйна черна коса и приветлива, дори леко закачлива усмивка. Държеше се съвсем естествено и непринудено.

— Аз съм Гъл Къри — представи се той. — Обичам да бягам.

— Браво на теб. Но само скоростта няма да ти помогне да се справиш с препятствията. Раздвижете мускулите си, новобранци. Не искам някой от вас после да се оплаква, че се е схванал.

Те вече са сформирали екип, прецени тя, създали са познанства. Приятели, съперници — и двете могат да са от полза.

— Започваме с петдесет лицеви опори — заповяда Роуан и записа в бележника, че първото упражнение е изпълнено. — Аз ще водя този курс, като ще започнем отгук. — Посочи към ниската платформа с хоризонтални квадратни дъски, по които трябваше да пробягат, преди да преодолеят металните, стъпаловидно оформени стени. Следваше катерене по въжета, трамплини и рампи за скокове. — Всяко от тези препятствия симулира нещо, с което ще се сблъскате при гасенето на пожарите. Като се справите с първото, ще се изпречи второто. Ако не го преодолеете, с вас е свършено. Ако се справите, може да се окажете достатъчно добри за скокове в близост до пожарите.

— Е, днес явно няма да е празникът на свети Криспин^[1].

— Какво? — попита Доби, не проумял защо Гъл измърмори това.

Той само сви рамене. Но бе удостоен с един кос поглед от привлекателната блондинка, която им бяха изпратили за днешните упражнения. Тя явно го бе чула.

— Ти, Бързата крачка, ще водиш колоната. Останалите ще го следват в единичен строй. Ако някой падне, да си изнесе задника от трасето и да се нареди отзад за втория рунд.

Инструкторката извади хронометъра от джоба си.

— Готови ли сте?

Разнесоха се викове, потвърждаващи готовността им, и Роуан натисна бутончето на хронометъра си.

— Старт!

Добре, каза си тя, имаме си бегачи с бърза крачка, има и побавни, но все пак достатъчно енергични.

— Повдигайте коленете! — провикна се младата жена. — Вложете малко повече енергия. За Бога, още приличате на ято момичета, мотаещи се на разходка в парка.

— Че аз съм си момиче! — извика вместо отговор една блондинка със стоманеносиви очи.

Роуан се усмихна.

— Тогава си повдигай коленете. Представи си как изритваш в топките някои от тези задници.

Тя се изравни с Гъл, после се отдръпна малко назад, когато той ускори темпото, засили се и прескочи първата преграда.

После по-дребният му приятел я изненада, като се издигна над преградата като гуле, изстреляно от оръдие.

Катереха се, прескачаха препятствията, пълзяха, забиваха нокти в дъските. Малката мечка се оказа прав: действително бяха дяволски добра група.

Роуан проследи как се справя Гъл със задължителните премятания и претъркулвания, чу подвикванията на ниския му приятел — трябваше да провери в списъка как му е името — и самата тя се провикна одобрително заедно с него.

Бърза крачка, повтори си тя. Не се съмняваше, че Гъл, който продължаваше да бъде начело на колоната, ще успее да се изкатери по въжето като маймуна по лиана.

Блондинката подскочи, но като стигна до въжето и се опита да се покатери до върха, не само че не успя, но и започна да се хлъзга неудържимо надолу.

— Не се плъзгай! — изкрещя ѝ Роуан. Викът ѝ отекна рязко, като плясък на камшик. — Не се плъзгай, Барби, по дяволите, не ме излагай. Да не ти се иска отново да те накарам да се катериш по това въже?

— Не, Господи, не.

— Искаш ли да скачаш в пожарите, или искаш да се върнеш у дома като продавачка в магазин за обувки?

— И двете!

— Давай тогава. — Но в този миг Роуан видя следи от кръв по въжето. При плъзгането надолу то беше раздрало кожата по дланите ѝ. Болката беше много силна. — Катери се!

Тя изкатери мъчителните тринайсет метра.

— А сега слизай и продължавай. Хайде! Давай!

Тя се спусна и когато се преметна през следващото препятствие — една висока дървена преграда, по дъските останаха кървави петна.

Но се справи. Всички се справиха. Роуан им отпусна кратка почивка, за да си поемат дъх, да си попышкат, да разтрият някои от схванатите си мускули.

— Не е зле. Следващия път, когато ще трябва да се катерите по въже или стена, може да е защото вятърът е променил рязко посоката си и пожарът е навлязъл в зоната, считана за безопасна. И тогава ще ви се иска да се справите много по-добре. Как ти е името? Куклата Барби?

— Казвам се Либи. — Блондинката отпусна окървавените си ръце на коленете си с дланите нагоре. — Либи Райдър.

— Всеки, който може да се изкачи по въже, когато ръцете му кървят, се е справил много добре. — Роуан отвори комплекта за първа помощ. — А сега трябва да излекуваме раните ти. Ако някой друг има някакви рани, да се погрижи за тях, защото после ще продължим с пълна скорост. Трябва да започнем с упражненията за безопасно приземяване.

Гъл видя как тя намаза дланите на Либи с мехлем за рани, а после умело ги превърза. Накрая прошепна нещо на Либи и успя да я разсмее, въпреки че ръцете сигурно много я боляха.

Поведе групата през останалите упражнения от курса, умело съчетавайки острите упреци и полезни напътствия. Особено внимание обръщаше на препятствията, които ги затрудняваха, като подбираше най-подходящите думи, при това в моментите, когато трябваше да се кажат.

Гъл не можеше да отрече, че способностите ѝ да обучава новобранци бяха впечатляващи.

Същото можеше да каже и за всичко останало по нея.

Блондинката беше стройна, много добре сложена, на ръст може би към метър и седемдесет и осем. Чичо му несъмнено би я оприличил на изящна статуетка. А самият той? Той просто би рекъл, че притежава тяло убиец. Като се добавят и големите сини очи и лице, подтикващо мъжете да се заглеждат по нея, се получаваше дяволски привлекателен комплект.

Комплект с много достойнства. Господи, трудно можеше да ѝ се устои. Затова той я последва, когато тя прекоси тренировъчното поле.

— Как са ръцете на Либи?

— Ще се оправи. Всички губим по малко от кожата си на тренировките.

— И ти ли? Ако не пролееш поне малко кръв, как ще разбереш, че си бил там?

Тя наклони глава, после го изгледа внимателно; очите му ѝ навяваха представи за зашеметяващо красив арктически лед.

— Откъде идваш, Шекспир? И аз съм чела „Хенри V“.

— Всъщност съм от Монтерей.

— Там, в Северна Калифорния, имат много добър екип от скачачи в дима.

— Да, така е. Познавам повечето от тях. Самият аз съм работил пет години в противопожарния център в Рединг.

— Разбрах, че си страхотен пожарникар. Защо си дошъл в Мисула, след като си бил толкова желан в Калифорния?

— Ситуацията се промени — отвърна тихо и тя се усмихна. — Сега съм тук, в Мисула, заради Железния Трип. — Роуан се закова на място. Също и той. — Предполагам, че е твоят баща.

— Точно така. Познаваш ли го?

— Разбира се. Лукас Трип Железния е легенда. През 2000 година имахте тук много опасен пожар.

— Да.

— Тогава бях в колежа. Всичко показаха по новините. Гледах интервюто с Железния, предаваха точно оттук, от базата, когато той и екипът му се прибраха след четири денонощия в огнището на пожара.

Гъл си припомни какво бе видял в онзи ден. Споменът беше съвсем жив.

— Лицето му цялото бе почерняло от саждите, косата му посипана с пепел, очите — червени. Като че ли се връщаше от фронта,

което е точно така. Репортерът му зададе обичайните идиотски въпроси: „Как се чувствате? Не се ли страхувахте?“ Но той прояви търпение. Явно беше на предела на силите си, но отговори на въпросите. И накрая му каза на онзи хлапак: „Момче, най-просто казано, стихията се опита да ни погълне, ама ние я изритахме по задника.“ И си пое по пътя.

Тя също си го спомни съвсем ясно, както и още много други неща.

— И заради това ти си сега в Мисула, за да скачаш в пожарите?

— Да го наречем трамплин. Мога да ти разкажа останалото, ако седнем на една бира.

— Ще бъдеш прекалено зает, за да имаш време за бира и за разказване на житейската си история. По-добре си вземи оборудването. Очаква те още доста дълъг път.

— Но предложението за бирата си остава. Може в комплект с житейската ми история.

Тя отново го изгледа с онзи поглед, с леко накланяне на главата и едва забележимо присвиване на устните, което той намираше за много секси.

— Не бива да се целиш в мен. Не се занасям с новаци, свалячи или други скачачи в дима. Когато имам време и склонност за... забавление, ще си намеря някой цивилен. Някого, с когото мога да се забавлявам, ако съм в настроение след дългите зимни нощи и искам да забравя за преживяното през сезона.

О, това поведение му харесваше.

— Може да се наложи да промениш ритъма.

— Само си губиш времето, новако.

Тя си прибра бележника, а Гъл се усмихна. Можеше да си позволи да си губи времето. А тя го поведе към едно друго, наистина уникално преживяване.

Гъл оцеля след влаченето във въздуха с кабел, после отново се спусна на земята. Симулаторът за приземяване, който въобще не се оказа приятелски настроен, свърши добра работа при имитирането на сблъсъка и трясъка от падането на земята при приземяването с парашут.

Падаше, удряше се, прегъваше се, търкаляше се, поваляше се. Получи си полагаемата му се доза от синини, подутини и одрасквания.

Научи се как да си пази главата, как да използва тялото си, за да се предпазва от наранявания. И как да мисли, когато земята връхлита срещу него като в забързан кадър.

Обърна се към кулата за скокове и се изкачи по всичките й седемнайсет убийствени метра с партньора си в скоковете.

— Как си? — попита той Либи.

— Все едно съм паднала от планина, така че не е съвсем зле. А ти?

— Не съм сигурен дали съм паднал от планина, или тя се е свлякла върху мен. — Като стигна до платформата, се усмихна на Роуан. — Толкова ли е забавно, колкото изглежда?

— О, повече. — Сарказмът пресъхна, когато го скачи за скрипеца. — Ето го мястото ти за скока. — Роуан посочи към една висока камара от дървени стърготини, издигаща се напред тренировъчното поле. — Ще ти трябва по-голяма скорост, за да се превъртиш, така че ще усетиш удара. Сгъни се, пази си главата, претърколи се.

Той огледа старателно камарата през лицевата си маска. Изглеждаше му нищожно малка оттам, където се намиреше.

— Ще я улуча.

— Готови ли сте? — запита тя.

Либи пое дълбоко дъх.

— Готови сме.

— Пристъпете към люка.

Да, скоростта не е малка, помисли си Гъл, докато летеше над тренировъчното поле. Едва му стигна времето да изпълни всичките предписания от списъка с предпазните мерки при приземяването, когато дървените стърготини закриха очите му. Стовари се върху тях, успя само да изрече „мамка му!“, след което се присви и претърколи, стиснал от двете страни шлема си с ръце.

Когато отново успя да си поеме дъх, се огледа за Либи.

— Как си?

— Този път определено се покачих на планината. Но знаеш ли какво? Беше забавно. Готова съм да го повторя.

— Денят едва сега започва. — Изправи се на крака и й подаде ръка, за да ѝ помогне да стане.

След кулата за скокове дойде ред на занятията в класната стая. Годишите, които бе прекарал в пожарната, бяха запълнени с немалко зубрене на книги, изучаване на диаграми, слушане на лекции и най-вече опресняване на това, което вече знаеше. Но винаги се намираше още нещо за научаване.

След класната стая най-после се намери време да се погрижи за подутините и драскотините си, да си потърси топла храна, да побъбри малко с другите новобранци. Направи му впечатление, че са намалели до двайсет и двама. Бяха изгубили трима от групата някъде между симулатора за приземяване и кулата за скокове.

Повече от половината новобранци, които щяха да продължават да тренират, се бяха прибрали да спят. Гъл възнамеряваше да последва примера им, но все пак играта на покер го изкушаваше, затова прибягна до компромис: първо ще излезе за малко на въздух, а после, ако изкушението не затихне, ще седне да изиграе няколко ръце.

— Вземи си стол, синко — подкани го Доби, когато Гъл мина покрай масата им. — Решил съм да прибавя нещичко към парите си за пенсия.

— Ако се приземиш още няколко пъти на главата си, ще се пенсионираш по-рано.

Гъл го отмина. Навън дъждът, който през целия ден заплашваше да се излее, сега плющеше студен и силен. С ръце в джобовете той се поразтърпка въпреки пороя. Накрая зави към далечния хангар. Можеше да се позавърти там, само колкото да се полюбува на самолета, от който щеше да скача.

Преди да се запише за тази програма, той бе скачал три пъти просто да се увери, че има нерви за такива скокове. Сега беше напрегнат, защото искаше отново да преживее същото усещане, да предизвика инстинктите си и да завладее откритото небе.

Загледа се в самолетите — канадския Туин Отър DHC и Макдонъл Дъглас DC-9. Точно тези модели най-често се използваха от въздушните отряди. Обсеби го хрумването да взема уроци по летене извън сезона и евентуално да кандидатства за лиценз за пилот. Никога не вреди да знаеш, че можеш да поемеш управлението на някой самолет, ако това се наложи.

После я забеляза как приближаваше право към него сред дъжда. Мракът наоколо не можеше да скрие това страхотно тяло. Младият

мъж забави крачките си. Май нямаше нужда да играе покер, за да докаже, че тази нощ му е късметлийска.

— Хубава нощ — заговори я Гъл.

— Особено за видрите във вировете. — Роуан смъкна шапката си и от нея се разлетяха едри капки. — Май ти се ще да се повозиш на самолет?

— Само се разхождам. Но ако искаш да отидеш някъде, мога да взема кола.

— Благодарна съм ти, но сама ще се погрижа. Днес се справи много добре.

— Благодаря.

— Но Догет пострада. Лошо се приземи и фрактурата на черепа го извади от програмата. Все пак предполагам, че догодина ще се върне.

— Той го иска — съгласи се Гъл.

— Иска се повече от желание, но преди всичко трябва да го пожелаеш, за да го постигнеш.

— Същото си помислих и аз.

Роуан се засмя леко и поклати глава.

— Жените някога не са ли ти отказвали?

— Да. Тъжно е да го призная. Но мъж, който се предава, никога не може да спечели наградата.

— Повярвай ми, аз не съм награда.

— Имаш коса като римски центурион, тяло на богиня и лице на скандинавска кралица. Дяволски привлекателен комплект.

— Комплектът не е награда.

— Не, не е. Но със сигурност ме изпълва с желание да го разопаковам и да видя какво се крие вътре.

— Ще откриеш само зъл характер, склонност към лесно вбесяване и страст към гасене на пожари. Направи си услуга, готин, избери си някоя друга лъскава панделка от купа.

— Да, обаче имам... как да кажа... фокус. Веднъж щом се фокусирам върху нещо, не мога да се откажа, докато не разгадая всичко за обекта.

Тя вдигна рамене нехайно, но не му убягна, че го изгледа внимателно.

— Няма какво да разгадаваш.

— О, това още не се знае — подхвърли той, когато Роуан се запъти към спалното помещение. — Поне успях да те накарам да се поразходиш с мен в дъжда.

Тя се обърна, уловила с едната си ръка дръжката на вратата, за да го удостои със състрадателна усмивка.

— Само не ми казвай, че на всичкото отгоре си и романтик.

— Може така да се окаже.

— Тогава бъди по-внимателен. Мога да използвам това само защото си ми под ръка и после да разбия романтичното ти сърце.

— На мой или на твой терен?

Тя се засмя със съблазняващ, неприличен смях, който го прониза чак в слабините, после затръшна вратата под носа му, метафорично казано.

Дяволите да го вземат, наистина успя да я изкуши да го пожелае. Роуан харесваше уверените мъже — мъже, които имаха и кураж, и мозък и умения да се възползват от тях. Пък и този дебнещо настойчив поглед, с който я следеше, преливащ от желание, но съчетан с бездънно търпение, пораждаше само едно: несъзнателно, неутолимо сексуално влечение.

Но тутакси си напомни, че ще е грешка да приеме играта му. След малко стигна до вратата на Кардс и леко почука. Прие изръмжаването му отвътре като разрешение да влезе.

Стори й се пребледнял, отегчен и доста вкиснат.

— Как се чувстваш?

— Добре съм, мамка му. Явно сутринта някаква буболечка се беше завряла в червата ми. Изповръцах ги заедно с още няколко от вътрешните ми органи. — Седеше на леглото си, разпръснал тесте карти пред себе си. — Явно съм по-добре, защото задържах вечерята. Утре ще съм още по-добре. Благодаря ти, че ме замести за тренировката.

— Не беше проблем. Групата намаля до двайсет и двама. Един от тях е ранен. Но мисля, че някой ден ще се върне при нас. Утре ще ти се обадя.

— Хей, искаш ли да видиш един фокус с картите? Бива си го — рече той тъкмо когато тя се наклони да си тръгне.

Роуан реши, че ужасно му е писнало от самотата, и в името на приятелството им приседна до него на леглото.

Освен това гледането на не особено впечатляващите му трикове с картите се оказа по-добро средство за приспиване, отколкото да си мисли за разходката в дъжда с Гъливер Къри.

[1] Алюзия за славна победа. На 25 октомври 1415 г. при Аженкур 8500 англичани начело с Хенри V побеждават 36 000 французи. На този ден се чества свети Криспин. — Б.пр. ↑

3.

Заедно с останалите новобранци Гъл застана пред чакалнята — на своя жаргон така зулитата наричаха залата, където се събираха преди полет скачачите от дежурната смяна, за да вземат съхраняваните там парашути и раници.

На асфалтирания ръкав към пистата вече ревяха двигателите на самолета, който трябваше да ги отведе към зоната за първите им скокове. Нервите на всички бяха силно опънати.

Инструкторите си вършеха работата по проверките на всеки от поверените им парашутисти. Гъл си каза, че е извадил късмет, когато Роуан пристъпи към него.

— Провериха ли те?

— Не.

Тя коленичи пред него, а той впери поглед в косата ѝ, грееца като слънчоглед. Провери обувките му, въжето с халка, след което продължи нагоре — джобовете по панталоните му, каишите към краката му — сетне погледна и срока на годност на резервния му парашут и фиксиращите болтове.

— Ухаеш на праскови. — Погледът ѝ се стрелна за миг към лицето му. — Хубаво е.

— Долният ляв резервен колан прикрепен — обяви тя. Продължи проверката на оборудването му, без да коментира забележката му. — Долният десен резервен колан прикрепен. Можеш да се включиш в играта, Бърза крачка — добави и продължи със следващия от списъка си. — Ако някой от нас пропусне някоя подробност, може да се размаже на земята. Шлем, ръкавици. В ред ли е въжето ти за спускането?

— Проверено е.

— Тогава си готов да тръгваш.

— А ти?

— Вече съм проверена, благодаря. Имаш допуск до борда. — Тя се премести към следващия новобранец.

Гъл се качи на самолета и се настави на пода до Доби.

— Ти да не се каниш да свалиш тази блондинка? — попита го Доби. — Онази, на която ѝ викат Шведката?

— Един мъж трябва да има мечта. И ще се окаже в най-скоро време, че ми дължиш двацет долара — додаде Гъл, когато Либи се промуши през вратата на самолета.

— Пълни глупости. Тя още не е скочила. Залагам десетачка, че ще се откаже.

— Добре ще ми дойде твоята десетачка.

— Добре дошли на борда — обяви Роуан. — Внимавайте, моля. Как ще протече днес нашият полет ще зависи от това дали няма да ревнете като бебета, когато застанете до люка за скоковете. Гибънс ще бъде вашият навигатор. Не се разсейвайте. Съсредоточете се. Готови ли сте за скок?

Отговорът бе единодушен потвърдителен вик.

— Тогава да го направим.

Самолетът започна да рулира по пистата, после набра скорост и надигна носа си. Гъл усети как вътрешностите му леко хлътнаха, когато се отделиха от земята. Не откъсваше очи от Роуан, удивително сексапилна в неговите представи въпреки летателния костюм и грубия глас, с който се опитваше да надвика грохота на самолетните двигатели, за да обяснява отново и отново всеки етап от предстоящия скок.

От пилотската кабина Гибънс ѝ подаде една бележка.

— Ето го участъка ви за скачане — каза им тя и всички новобранци се извърнаха към прозорците на самолета.

Гъл се загледа в красивата като картинка поляна долу, в елите и борове, в блясъка на потока. Задачата му, след като полети в небето, ще бъде да улучи тази поляна, като избягва дърветата и потока. Ще бъде стреличка като в играта на дартс, каза си той, и трябва да улуча десетката.

Щом Гибънс даде знак, че е готов, Роуан извика на всички да внимават за резервните парашути. Гибънс хвана дръжките на люка, дръпна ги рязко и силно и вътре нахлу струя въздух, студен, но със свеж пролетен дъх.

— Мамка му — процеди Доби през зъби. — Потегляме. Наистина ще го направим. Без имитации.

Гибънс показа главата си навън и вятърът го забрули. Попита нещо пилота в кабината по микрофона на слушалките си. Самолетът се наклони надясно, разтrese се, но после се стабилизира.

— Гледайте цветните ленти — провикна се Роуан. — Те ще ви насочват.

Лентите плющяха от вятъра, въртяха се, виеха се на километри сред обaгрeното в нежно синьо небе, преди да бъдат погълнати от нагъсто издигащите се дървета.

Докато следеше спускането на втория комплект от многоцветните ленти, Гъл си представи мислено своя скок, представи си дори как издърпва двата шнура за насочване на парашута си съобразно въздушните течения. После отново ги регулира.

— Пригответе се! — провикна се Гибънс.

Доби напъха една дъвка в устата си, преди да нахлузи шлема на главата. Предложи една и на Гъл. Зад лицевата маска очите на Доби изглеждаха големи като планети.

— Малко ми прилоша.

— Изчакай приземяването, преди да почнеш да повръщаш.

— Либи, ти си втора — напомни й Роуан и си постави шлема. — Просто ме следвай надолу. Разбра ли?

— Разбрах.

Роуан застана до люка, когато Гибънс й махна с ръка. Щом чуха, че ще скача след Роуан, всички започнаха да приветстват Либи и да й ръкопляскаат насърчително през дебелиите ръкавици, за да я окуражат, докато тя заемаше позиция за скок след Роуан.

После ръката на Гибънс тупна по рамото на Роуан и тя полетя навън.

Гъл проследи полета й, неспособен да откъсне очи от нея. Парашутът й, оцветен в синьо и бяло, се издигна и се разтвори. Имаше нещо много красиво в гледката на фона на гълъбовосиньото небе, над зеленината долу, над кафявите ивици на пътеките и блясъка на потока.

Шумните възгласи го върнаха към действителността. Оказа се, че бе пропуснал да види скока на Либи, но поне видя разтварянето на парашута й и се измести, за да може да следи полетите на Роуан и Либи от отдалечаващия се самолет.

— Май наистина ми дължиш една десетачка.

Лека насмешка проблесна в очите на Доби.

— Добави и стек от шест кена с биричка към баса заради това, че ще се справя по-добре от нея. По-добре и от теб.

След като самолетът описа пълен кръг, Гибънс погледна Гъл в очите и задържа за малко погледа си.

— Готови ли сте?

— Готови сме.

— Закачете се.

Гъл пристъпи напред, за да се закачи за въжетото.

— Иди до люка.

Гъл се постара да успокои дишането си и застана на позицията до люка.

Изслуша инструкциите на навигатора за въздушните течения, а вятърът се блъскаше в краката му. Провери оборудването си, докато самолетът започна поредния заход над поляната. Накрая Гъл погледна към хоризонта.

— Бъди готов — предупреди го Гибънс.

О, той беше готов. Всички синини, драскотини, пришки от последните седмици бяха просто последици от упоритата му подготовка само за този решаващ миг. И когато ръката на навигатора го тупна по рамото, той скочи още в следващата секунда.

Вятър и небе и разтърсващата, спираща дъха тръпка от това, че бе дръзнал да се изправи срещу двете стихии.

Скоростта се всмука в кръвта му като наркотик. Можеше само да си повтаря: „Да, Господи, да, роден съм за това“, дори и като отброяваше секундите и обръщаше тялото си, за да може да вижда земята под краката си.

Парашутът му се разтвори и го издърпа нагоре. Огледа се надясно, после наляво и откри Доби, чу дивия, безразсъден смях на партньора си.

— Ето, за това ти говорих!

Гъл се усмихна и огледа пейзажа. Колко пъти бе виждал това, зачуди се той, този удивителен простор от гори и планини, това безкрайно, открито небе? Отклони очи към изрисуваните като дантели очертания на заснежените върхове, преди да ги сведе към зеленината, напъпила в долината. Стори му се, макар да знаеше, че е невероятно, че надушва уханията и на двете, на зимата и пролетта, докато се рееше между тях.

С помощта на инстинктите си ѝ на наученото досега как да се справи с капризите на вятъра той напипа и изтегли двата шнура за насочване на парашута си. Сега вече можеше да види Роуан, да зърне как слънцето огряваше ласкаво светлата ѝ коса, забеляза дори в каква поза стоеше тя — с разкрасени крака, здраво стъпила на земята, с ръце на кръста си. Гледаше го, така както той гледаше нея.

Устреми се край нея, след като прецени добре как да насочи парашута си и предугади мига, в който трябваше да го направи. Скачачите в Дима наричаха това „да останеш окачен на въжето“, така че той се спусна надолу поддържайки равномерно дишане, и се подготви за удара.

Отново погледна към Доби и забеляза, че партньорът му няма да улучи мястото за приземяване. После се удари в земята, сви се и се претърколи. След малко започна да разкопчава коланите, за да се заеме със сгъването на парашута.

Чу как Роуан извика нещо и я видя как се затича към дърветата. Всички застинаха, после отново се раздвижиха възбудено, като чува псувните на Доби.

Над тях самолетът наклони крилете си и започна да кръжи наоколо за скоковете на следващите парашутисти. Гъл се освободи напълно от коланите си и усмихнат, закрачи към мястото, където Доби се беше заплел в клоните на дърветата.

— Вятърът ме изтласка чак дотук и ме запокити сред дърветата. Проклетата работа. — Лицето му грееше от възбудата. — Наистина се заплетох дяволски зле. Май съм глътнал дъвката.

— Нали се приземи — успокои го Роуан. — Това е най-важното. И нямаш нищо счупено. Значи не си чак толкова зле. — Тя отвори комплекта си за първа помощ и му подаде едно шоколадово блокче. — Моите поздравления.

— Това с нищо друго не може да се сравнява — обади се Либи. Лицето ѝ сияеше. — Въобще не може да се сравнява.

— Още нищо не знаеш, защото не си скачала сред дима от огъня — продължи Роуан и се изпъна върху тревата. — Онова е съвсем нов свят. — Зарей поглед в небето в очакване самолетът да се върне, после погледна към Гъл, който легна на тревата до нея. — Скокът ти беше съвсем плавен.

— Опитвах се да се приземя колкото се може по-близо до теб. За ориентир имах слънцето, греещо в косата ти — побърза да добави той, като я видя как смръщи вежди.

— Господи, Гъл, как може да си такъв романтик. Бог да ти е на помощ.

Беше я накарал да се изчерви, осъзна той и си даде една точка в личния си отчет. И тъй като, за разлика от Доби, той не бе глътнал дъвката си, я прибра за по-късно.

— С какво се занимаваш, когато не вършиш нещо като това тук? — попита я той.

— Какво работя ли? Известно време бях в бизнеса на баща ми и се занимавах с туристи, желаещи да преживеят нещо вълнуващо, да ги уча да скачат с парашути. Да им помагам да се отдават на това, което си мислят, че желаят, или да им помагам да решат какво всъщност желаят. Да инструктирам онези, за които скачането с парашут е само хоби. Занимавала съм се и с индивидуално обучение. — Тя стегна бицепсите си.

— Обзалагам се, че си много добра в това.

— Случвало се е през зимата да цепя дърва като тренировка за изпита по физическа издръжливост и колкото да поддържам форма. А ти?

— За да си осигуря прехраната, се посветих на света на забавленията в един огромен магазин за детски видеоигри, с площадки за боулинг, блъскащи се колички и скибол.

— Работил си в магазин за детски видеоигри?

Той постави ръце под главата си.

— Не може да се нарече работа. По-скоро беше забавление.

— Не ми приличаш на човек, който е способен по цял ден да се занимава само с деца и игрални автомати.

— Обичам децата. Повечето от тях са безстрашни и готови да експериментират. А възрастните понякога са забравили и двете. — Сви рамене. — Докато ти си прекарваш времето в опити да накараш да се поизпотят разни скучаещи личности.

— Не всички от клиентите ми са скучаещи рентиери. Или поне не се държат така, когато се занимавам с тях. — Тя се надигна. — Ето че идва времето за следващата група.

Щом първото пробно скачане завърши, опаковаха всичко и се отправиха към базата. След още един изтощителен тест по физическа издръжливост и урока в класната стая те трябваше отново да се съберат на пистата за втория им скок за днес.

Този път тренираха скачане с парашути с пълен комплект оборудване, като разиграваха различни стратегии за гасене на пожари, безброй пъти се окопаваха трескаво, неуморно залягаха и бързо се изправяха, пробягаха много километри, скачаха от самолетите. Към края на тези жестоки четири седмици броят им спадна до шестнайсет. Издържалите изпитанията се строиха пред оперативния команден център за последната им проверка като новобранци.

Когато Либи чу името си и извика, че е тук, Доби с плясък залепи една двайсетдоларова банкнота в дланта на Гъл.

— Това е заради най-новия скачач в дима — Барби. Трябва да ѝ дадеш тези долари. Макар да е толкова мършава, тя издържа, докато много по-яката Макгинти отпадна.

— Не се бяхме разбрали така — напомни му Гъл.

— Зарежи ги тия работи.

Точно когато си удариха дланите, ги обля леденостудена вода.

— Само за измиване на смрадта от новаците — провикна се някой. С още викове и дюдюкания мъжете и жените от покрива изляха вода от още няколко ведра.

— Сега сте едни от нас — извика Малката мечка, застанал настрани от залято с вода място. — Тук са най-добрите пожарникари. А сега се почистете и приборете всичко във вана. Отиваме в града, момчета и момичета. Имате право да празнувате една нощ и здравата да се напиете. Но утре ще започнете новия ден като скачачи в дима, като истински зулита.

Гъл изтръска с комичен жест мократа си двайсетачка, а Доби прихна от смях толкова неудържимо, че чак седна на земята.

— Първото питие е от мен. И ти си поканена, Либи — обяви Гъл.

— Благодаря.

Той се усмихна и пхна мократа банкнота в джоба си.

— Дължа я изцяло на теб.

В квартирата си Гъл смъкна мокрите си дрехи. Провери драскотините по кожата си — не се оказаха сериозни — и за пръв път от цяла седмица намери време за едно бръснене. След като си облече

чиста риза и панталони, отдели няколко минути да изпрати един имейл до семейството си, за да узнаят, че се бе справил.

Очакваше тази новина да предизвика смесени реакции, макар те да претендираха, че бяха щастливи колкото него. В джоба на ризата си напъха една пура — можеше да си я позволи по случай празника, след това излезе навън.

Изпращането на имейла му отне малко време, затова се качи последен във вана и затърси свободна седалка сред ветераните, смесили се с новобранците.

— Готов ли си за купонясване, новобранецо? — попита го Тригър.

— Отдавна съм готов.

— Само не забравяй, че никой няма ти бъде бавачка. Вановете ще си тръгнат и ако не си в някой от тях, трябва сам да се оправяш за връщането. Ако завършиш нощта при някоя мацка, гледай да е с кола.

— Ще го имам предвид.

— Танцуваш ли?

— ИСКА ли питане?

Тригър прихна да се смее.

— За мен ти си почти безпогрешен. Там, където отиваме, има дансинг. Танците с жените са като прелюдия към секса.

— От собствен опит ли говориш?

— Така е, джедай, съвсем сигурно е.

— Интересно. А... Роуан обича ли да танцува?

Тригър повдигна вежди.

— На това му викаме да лаеш под грешното дърво.

— Това е единственото дърво, което ми е интересно и привлича вниманието ми.

— Тогава това лято ще те очаква дълга суша. — Потупа Гъл по рамото. — И ми позволи да ти споделя още нещо от богатия си опит. Когато се сдобиеш с мазоли върху мазолите и пришки върху пришките, подскачането по дансинга няма да е чак толкова приятно.

— Пет години съм бил в авариен противопожарен екип — припомни му Гъл. — Ако лятото се окаже дълго и сухо ръцете ми ще са свободни.

— Може би. Но ще е по-добре да държат някоя жена.

— Ако се намери, главен джедай. Ако се намери.

— Теб чака ли те някоя у дома?

— Не. А теб?

— Имах една. И то два пъти. Ожених се за едната. Ама не се получи. Докато Мат си има. Нали те чака жена у дома в Небраска, Мат?

Мат се помръдна и се извърна, за да погледне назад през рамо.

— Да, Ани ме чака в Небраска.

— Били са гаджета още от гимназията — добави Тригър. — После тя отишла в колеж, но пак се събрали, като се върнала у дома. Два ума с едно сърце. Затова Мат сега няма да танцува, ако схващаш какво ти говоря.

— Разбрах. Хубаво е да си имат някого — замисли се Гъл.

— Няма смисъл да се живее в този шибан свят, ако си нямаш — сви рамене Мат. — Няма да има смисъл в това, което вършим, ако никой не ни чака у дома, след като свършим.

— Така се вдига залогът — съгласи се Тригър. — Но за някои от нас е достатъчно само да потанцуват понякога с една или друга. — Потри ръце, когато ванът спря сред един паркинг, пълен с коли и камиони. — Обувките ми от змийска кожа вече сами се разтанцуваха.

Като излезе от вана, Гъл огледа дългата ниска дървена постройка и за миг се спря пред примигващия неонов надпис.

— „Окачи му въжето“ — прочете той надписа. — Ама наистина ли това му е името?

— Само за каубои, партньоре. — Тригър го тупна по рамото и влезе забързано в бара.

Това си е опит, напомни си Гъл. Никога не може да се каже, че си достатъчно опитен.

Пристъпи навътре, сред шумотевицата и силната кънтри музика, изпълнявана от квартет от твърде окаяно изглеждащи младежи, прикрити зад хлабава телена мрежа. В момента публиката ги удостояваше единствено с обидни подвиквания, но още бе само началото на нощта.

Хората все пак се тълпяха на дансинга, потрепваха с токове и поклащаха бедра. Но имаше и посетители край дългия бар или изтегнати в плетените шезлонги с малки маси край тях, където можеха да си похапват от мексиканските царевични чипсове начос или да дъвчат пилешки крилца, обилно залети с някакъв подозрително

изглеждащ сос, приличащи повече на пържени хапки. Повечето предпочитаха да прокарват музиката с бира, сервирана в прозрачни пластмасови чаши.

Осветлението бе оскъдно и въпреки забраната за пушене вътре се стелеха синкави облаци от тютюнев дим, забулващи всичко наоколо. Въздухът вонеше като препълнен пепелник.

Единственото разумно занимание тук според Гъл бе да започне и той да пие.

Приближи се до бара, облегна се с лакти на плота и си поръча една бира „Битър Рут“, но в бутилка. Доби се присламчи до него и го бутна по ръката.

— Защо пиеш този чуждестранен боклук?

— Защото се произвежда в Монтана. — Подаде бутилката на Доби и си поръча друга за себе си.

— Много добра бира — реши Доби след първата глътка. — Обаче не е „Будвайзер“.

— Имаш право. — Развеселен, Гъл чукна бутилката си с тази на Доби и също отпи. — Бирата е отговор на толкова много въпроси.

— Ще изпия тази бира, а после ще грабна една от тези жени от стадото и ще я завлека на дансинга.

Гъл отново отпи и се загледа в отблъскващия с неприятно дебелилите си пръсти китарист.

— Как можеш да танцуваш на тази скапана музика?

Доби присви очи и заби пръст в гърдите на Гъл.

— Да не би да имаш някакъв проблем с кънтри музиката?

— Ако наричаш това музика, сигурно си спукал тъпанчетата си при последния скок. Харесвам кънтри, особено блуграс — добави той, — ама когато се свири както трябва.

— Не ме баламосвай, гражданинче. Ти не можеш да различиш блуграс от поветица^[1].

Гъл отпи още една глътка от бирата си.

— Само вехна от скръб — запя той рефрена от песента със силния си, красив тенор — и през всичките си дни само трудности срещам.

Сега Доби го сръга разгорещено в гърдите.

— Вечно ме изненадваш, Гъливер. Не знаех, че имаш такъв глас. Трябва да станеш и да отидеш да им покажеш на тези скапаняци как се

пее тази песен.

— Мисля, че току-що привърших с моята бира.

— Добре. — Доби надигна бутилката си и я пресуши. Последва обичайното оригване. — Отивам да си потърся някоя жена.

— Късмет.

— Работата не е до късмета, а до стила.

Проследи как Доби се надвеси над една маса с четири жени и реши, че приятелят му наистина притежава стил.

Гъл се възползва от благоприятния момент и пак облегна лакът на бара и кръстоса крака. Тригър бе спазил заканата си и вече танцуваше с някаква жена на дансинга. А Мат, верен на своята Ани, седеше до една от масите с Малката мечка заедно с един от новаците, Стович, както и с един от пилотите, когото наричаха Стетсън по името на прочутата марка за мъжки шапки, понеже никога не се разделяше с омачканата си черна шапка.

Наблизо бе масата на Роуан, което дъвчеше начос в компанията на Джанис Петри, Гибънс и Янгтри. Облечена бе в синя тениска с голямо деколте, плътно опъната по бюста ѝ. Гъл за пръв път я виждаше с обици, проблясващи и потрепващи под ушите ѝ, когато отмяташе глава и се засмиваше.

Беше направила нещо с очите си, с устните си, забеляза той, сега изглеждаше по-дръзка. А като Кардс я покани на танц, Гъл видя, че и джинсите ѝ са плътно прилепнали като тениската ѝ.

Тя улови погледа му, когато Кардс я завъртя на дансинга. Сърцето му замря от широката, закачлива усмивка, която Роуан му хвърли. Реши, че ако иска да го убие, по-добре да го направи по-отблизо. Поръча още една бира и я отнесе на нейната маса.

— Здравсти, свежа плът — поздрави го Джанис и мигновено отмести своя начос. — Искаш ли да танцуваш, новобранецо?

— Не съм изпил достатъчно бира, за да мога да танцувам това, каквото и да е то.

— Те са толкова зле, че направо са добри. — Джанис му посочи празния стол на Роуан. — След още няколко питиета ще бъдат достатъчно добри.

— Твоята логика ми подсказва, че вече си минавала по тази пътека.

— Няма да станеш истинско зули, ако не оцелееш поне за една нощ в „Окачи му въжето“. — Погледна към вратата. Влязоха четирима мъже с наперена походка. — В пълния му блясък.

— Онези там местни ли са?

— Не ми приличат на тукашните. Виж, че обувките им са съвсем нови. От скъпите. — Тя допи бирата си. — Изглеждат ми градски, щото се правят на много важни. Отбили са се тук само за да хванат малко тен.

Новодошлите се насочиха към бара. Един от тях, широкоплещест и мускулест, си проправи път напред, стигна до бара и подхвърли една банкнота.

— Искам уиски и жена. — Според Гъл онзи нарочно извиси глас, за да се направи на важен. На много градски. Подвикванията и смехът на приятелите му подсказаха на Гъл, че това не беше първото им питие за тази вечер.

Неколцина от хората около бара се отдръпнаха, за да сторят място на мъжете, а барманът бързо започна да им налива питиетата. Водачът на групата ги разблъска и тръшна чашата.

— Имаме нужда от някакви женски.

Виковете им още повече се засилиха. Гъл разбра, че искат да предизвикат суматоха, а тъй като той не желаше това, се върна назад, за да потърси Роуан на дансинга.

Джанис се приближи към него, когато оркестърът засвири една измъчена версия на „Когато слънцето залязва“.

— Ро ми спомена, че си работил в магазин за детски видеоигри.

— Тя ти е говорила за мен?

— Разбира се. Всеки ден си разменяме бележки в кабинета. Харесвам магазините за детски игри. Имаште ли пинбол? Много съм добра на пинбол.

— Да, от новия модел, имаше голям успех.

— Голям успех? — Големите ѝ кафяви очи се присвиха. — Да не би да сте имали високоскоростния модел?

— Той е класика в тази област.

— Обичам го! — Удари с ръка по масата. — А тук, когато бях малка, имаха само една стара, износена машина. Много добра бях. Можех по цял ден да играя, при това само с първия си жетон. После с

един приятел изтъргувах първите пет безплатни игри срещу първата си френска целувка. — Тя въздъхна и седна. — Добри времена бяха.

Гъл проследи погледа ѝ, който се отмести към бара, и успя да забележи как водачът на шумната група, седнал с чаша уиски на бара, шляпна по задника келнерката, понесла пълен поднос. А когато жената се огледа, той вдигна ръце, ухилен подигравателно.

— Задник. Никъде не можеш да отидеш — промърмори Джанис, — без да налетиш на такива шибаняци.

— Броят им е легион. — Той се отмести още малко, когато Роуан се върна от дансинга.

— Това е моят стол.

— Пазя това за теб. — Той се потупа по коляното.

Изненада го, като седна в скута му, взе си бирата и отпи една солидна глътка.

— Голям разсипник си бил, щом си купуваш бутилка от местната бира. А не танцуваш ли, тузар?

— Мога и с това да се справя, ако обаче ми изсвирят нещо, от което ушите да не ме заболят.

— Ама ти още ли ги чуваш? Мога да ти помогна по въпроса. Време е за няколко чашки на екс или както му казват няколко „цюта“.

— Мен ме отпишете — заяви Гибънс веднага. — Последния път, когато успя да ме подлъжеш за това, една седмица после не си усещах пръстите.

— Не го прави, Гъл — предупреди го Янгтри. — Шведката има железен стомах. Наследила го е от своя старец.

Роуан извърна лице към Гъл и му се усмихна иронично:

— Ей, готин, да не би да си с нежно стомахче?

Той си представи как захвапва сочната ѝ долна устна, само веднъж, набързо, но силно.

— Какво ще прием на екс?

— Има само едно питие, което си струва да се пие на екс. Те-ки-ла — запя тя, като удряше с длан по масата при всяка сричка. — Ако имаш топки за това, разбира се.

— След като си седнала на топките ми, би трябвало да познаеш.

Тя отметна глава назад и се засмя гръмко, както го правят момичетата от салоните за секс.

— Изчакай само минута. Веднага, ще го уредя.

Роуан се надигна и описа два кръга, преди Доби да я сграбчи ръката ѝ и да я завърти. Титания и джуджето, помисли си Гъл.

После тя пъхна палци в предните джобове на джинсите си и се присъедини към него заедно да потропват с токове, а танцуващите наоколо подсвирваха и пляскаха с ръце.

Размаха пръст към Гъл и, по дяволите, сърцето му отново подскочи, сетне се понесе с танцова стъпка към бара.

— Здравей, Нейт. — Роуан се наведе над бара и поздрави бармана. — Трябват ми една дузина шотове с текила, две солници и два резена лимон за смучене.

Озърна се наоколо. Отегченият ѝ поглед се плъзна по мъжа, който се държеше за чатала, и се отмести нататък. — Ако Моли е заета, аз мога да взема подноса с чашите.

Мъжът отмести ръката от чатала си и тръшна на бара пред нея една банкнота от сто долара.

— Ето, плащам ти за всичките ти чаши и за още десет минути навън с мен.

Роуан леко поклати глава пред бармана, преди той да успее да каже нещо.

После се обърна, за да измери с убийствен поглед пианото, нагло копеле.

— Сигурно единственият начин да се сдобиеш с жена е като ѝ плащаш, защото нямаш никакъв чар. И си мислиш, че всички ние сме курви.

— Откакто дойдох, ти само си въртиш задника и размахваш цици. Просто ти предлагам да ти платя за това, което рекламираш. Но първо ще те черпя едно питие.

На масата Гъл изруга и се надигна. Но Гибънс притисна ръката си на рамото му.

— По-добре не се изпречвай на пътя ѝ. Довери ми се.

— Не ми харесва, когато пияници се заяждат с жени.

Изправи се. Направи му впечатление, че шумът стихна, така че ясно чу как Роуан му отвърна с тон, сладък като захарен памук:

— О, значи първо ще ме черпиш едно питие. Само това ли можеш да ми предложиш?

Изправи се и благодарение на височината си с лекота изля пиетието върху главата му.

— Сам си го изпий, шибаняко.

Мъжът се размърда доста бързо за един ломотещ пияница. Притисна Роуан с гръб към бара и я стисна за гърдите.

Но тя бе по-бърза. Преди Гъл да успее да прекоси половината от помещението, тя заби токчето си в ходилото му, изрита го с коляно в чатала, с който той толкова се гордееше, и накрая, след като онзи се преви на две от болката, го подпря отдолу и го повали по гръб с такъв ловък ъперкът, какъвто Гъл не бе виждал досега.

После удари с опакото на юмука единия от приятелите му, който се оказа толкова глупав, че се опита да я изтласка настрана. Сграбчи го за ръката и го дръпна покрай себе си. Изрита го по задника така яко, че онзи налетя право върху приятеля си, мъчещ се още да се изправи на крака.

Роуан се обърна към третия от тайфата.

— Искаш ли да се пробваш с мен?

— Не. — Мъжът вдигна ръце в знак, че се предава. — Не, мадам, нямам такова намерение.

— Може би поне ти имаш малко ум в главата си. Използвай го и отведи отук тъпите си приятелчета, преди да откача. Защото като откача, наистина ставам опасна луда.

— Мисля, че тя не се нуждае от помощта ти — отбеляза Доби.

— Това ме довърши. — Гъл притисна ръка към сърцето си, за да успокои бясното му туптене. — Влюбен съм.

— Не мисля, че бих поискал да се влюбя в жена, която може да забърше с мен пода.

— Който не рискува, той не печели.

Отдръпна се, когато пет-шест зулита се притекоха на помощ, за да измъкнат навън през вратата четиримата пияни.

Роуан подръпна тениската си.

— Какво става с онези чаши с текила, Нейт?

— Веднага идват. За сметка на заведението.

Гъл отново зае мястото си в очакване Роуан да дойде с подноса.

— Готов ли си? — попита го тя.

— Добре ги подреди, скъпа. Искаш ли малко лед за кокалчетата на ръката си?

Тя размърда пръстите си.

— Добре са. Все едно да цапардосаш някоя детска кукла, като Пилсбъри Дъгбой.

— Чух, че и той бил злобен пияница.

Тя се засмя и се отпусне на стола, който Гибънс издърпа за нея.

— Нека да видим сега ти как носиш на пиене.

[1] Игра на думи: блуграс, освен вид кънтри от Апалачите, буквално означава синя трева от Кентъки, откъдето е Доби. — Б.пр. ↑

4.

Гъл я гледаше в очите, когато двамата с Роуан се чукнаха за първия екс, не откъсна поглед от нея и когато текилата прогори езика и гърлото му и се спусна бързо, парещо към стомаха му.

Това бе, осъзна той, първото ѝ предизвикателство към него. Тези ясни сини очи бяха толкова пълни с живот. Сега искряха предизвикателно, насмешливо, имаше нещо в начина, по който се приковаваха върху него; придаваше интимност на този миг — сгорещяващ колкото текилата, спускаща се през гърлото му.

Постара се да изравни темпото си с нейното и надигна следващата чаша.

Не можеше да откъсне погледа си от устните ѝ, полуразтворени и леко извити нагоре... толкова естествено го правеше, все едно че имаше навика постоянно да остава усмихната.

Не бе чудно, че копнееше да опита чудесния вкус на устните ѝ.

— Как си, готин?

— Добре съм. А как си ти, Шведке?

Вместо отговор тя чукна третата си чаша с текила в неговата, преди двамата отново да ги пресушат. Поднесе парчето лимон към устата си.

— Знаеш ли какво обичам в текилата?

— Какво обичаш в текилата?

— Всичко — засмя се тя предизвикателно и изпи четвъртата си чаша на екс със същото безгрижно задоволство както при първите три. Двамата едновременно тропнаха на масата с празните си чаши.

— Какво друго обичаш? — попита я той.

— Хм. — Тя се замисли за миг, докато се справи с петата чаша. — Скачането в дима и тези, които споделят с мен тази лудост. — Изправи се, вдигнала следващата си чаша за наздравница. Всички наоколо също надигнаха чашите си и шумно я приветстваха, без да пестят солените подмятания, после тя седна за кратко с пълната си чаша. — Обичам огъня и гасенето му, обичам баща си, оглушителен

рокендрол в горещата лятна нощ и съвсем малки кутрета. Ами ти? Какво ще кажеш за себе си.

Също като нея той седна на стола си с последната си чаша в ръка.

— И на мен ми харесва повечето от това, което изброи, като изключим, че не познавам баща ти.

— Не си и скачал в огнената стихия.

— Така е, но предполагам, че ще ми харесва. Отдавна харесвам силния рок и малките кутрета, но бих го променил на страстен секс в горещата лятна нощ и едри, мърляви песове.

— Интересно. — Пак чукнаха чашите си за последен екс, преди да ги пресушат в пълен синхрон, с което си спечелиха още повече ръкопляскания от публиката. — Пък аз предполагам, че си падаш по котките.

— Нищо против котките нямам, но един едър, мърляв пес винаги се нуждае от господар.

Обиците ѝ се полюшнаха, когато тя завъртя глава.

— Излиза, че искаш някой да се нуждае от теб.

— Мисля, че да.

Тя го изгледа с удивление.

— Ето че отново се появи романтичното в теб.

— Отдавна съм така настроен. Искаш ли да правиш страхотен секс в очакване на някоя горещата лятна нощ?

Роуан отметна глава назад и се разсмя.

— Това е щедро предложение, но няма да стане. — Удари с длан по масата. — Но сега ще отида за още шест чаши.

Господ да му е на помощ.

— Ти си на ред. — Той потупа по джоба си. — Мисля, че мога да изпуша набързо една пура, преди да се заемем със следващия рунд.

— Десет минути почивка — обяви Роуан. — Хей, Нейт, какво ще кажеш да добавиш малко чипс с доматиен сос към текилата? Но без да го пестиш.

Това е жената на мечтите ми, реши Гъл, като се измъкваше навън, за да си изпуши пурата. Яде чипс с доматиен сос, пресушава текилата, владее до съвършенство скоковете сред дима на пожарите и е способна да раздава адски добре премерени ъперкьти.

Сега трябваше само да я подмами в леглото си.

Запали пурата си сред хладния мрак навън и издуха дима към осеяното със звезди небе. Нощта му се стори чудесна. Скапана музика в кръчма, съвсем като излязла от декорите на някой тъп уестърн, евтина текила в компанията на мислещи като теб хора и една неотразима жена, способна да завладее мислите му и да възбуди тялото му.

Замисли се за дома си и за зимите, които поглъщаха повече от времето му там. Не че имаше нещо против тях, дори им се наслаждаваше. Но ако изминалите няколко години го бяха научили на нещо, то бе, че се нуждае от горещината и устрема на лятото, на работата и... и от риска при преследването на огъня.

Може би тъкмо това го караше да се въздържа от планове да се завърне у дома, това съчетание от гордост и удоволствие, които намираще в това, което вършеше тук. В тръпката и удовлетворението от това да знае, че може да постигне нещо тук, което му позволява сега да стои сред тази хладна пролетна нощ сред пустошта.

Реши да се поразтъпче около сградата. Мислеше си как след малко пак ще се изправи пред Роуан за следващите шест чаши текила на екс. Следващия път, ако се откриеше шанс да се повтори всичко това, щяха да имат пред себе си бутилка мексиканска текила „Патрон Силвър“^[1], най-добрата, дяволски сигурен бе в това. Така поне щеше да е по-сигурен в реакцията на стомаха си.

Развеселен от тези мисли, заобиколи край ъгъла. Отначало чу някакво сумтене, а после грозния звук от удар на юмрук върху нечия плът. Забърза напред към източника на звуците и огледа набързо притъмнелия паркинг.

Двама от мъжете, с които Роуан се бе разправила край бара, държаха Доби, а третият — онзи, едрият — го биеше злобно.

— Мамка му — промърмори Гъл, захвърли пурата си и се втурна напред.

Заслепен от яростта, оглушал от пристъп на гняв, Гъл едва чу как един от мъжете извика нещо. Едрият се извърна с изкривено от злоба лице. Гъл го удари с юмрук така силно, че онзи мигом отхвъркна назад.

Въобще не се замисли. Пък и не бе нужно. Инстинктите му взеха превес, когато другите двама пуснаха Доби като някаква дрипа и връхлетяха върху него. Обзе го лудост, започна да раздава удари като

побеснял, да рита, да ръга с лакти, докато не долови мириса на кръвта, на собствената си кръв.

После усети как нещо изхрущя под юмрука му, ритникът му улучи тлъстините по нечий корем и чу изсъскването на изпуснат насила въздух. Някой рухна на колене и захъхри, когато лакътят му се заби в незащитеното му гърло. С ъгълчето на окото си Гъл съзря как Доби се опита да се изправи на крака, за да изрита силно в гърдите давещия се нападател.

Един от другите двама се опита да побегне. Ала Гъл го докопа и най-безмилостно го тръшна по лице върху чакъла.

Не помнеше ясно кога бе успял да повали едрия, но сега се озова отгоре му, готов да се разправи и с него, но трима от колегите му изтърчаха от кръчмата навън и се опитаха да ги разтърват.

— Той си получи достатъчно. Вече е вън от играта. — Гласът на Малката мечка едва достигна до съзнанието му през пелената от заслепяваща ярост. — По-кратко, Гъл.

— Добре. Аз съм добре. — Гъл вдигна ръка в знак, че е приключил с боя. И когато хватката около него се охлаби, той погледна към Доби.

Приятелят му седеше на земята, заобиколен от другите скачачи и от няколко от местните жени. Лицето му и ризата му отпред бяха целите в кръв, а дясното му око беше силно подутото.

— Добре си се наредил, приятел — промърмори Гъл. После видя тъмно петно по десния крак на Доби и локвата кръв под него. — Господи! С нож ли те прободоха?

Доби с два пръста измъкна от джоба си една счупена бутилка със сос табаско.

— Не. Счупи се, като паднах. Много жалко, че се спуска. Язык за хубавото табаско.

Малката мечка се наведе, за да огледа Доби по-добре.

— Носил си бутилка с табаско в джоба си?

— Че къде другаде да я нося?

Гъл поклати глава и се извърна.

— На всичко е способен.

— Дяволски си прав. — За да го докаже, Доби изрита едно от малкото останали здрави места по задника на един от нападателите, проснати в несвяст на земята. — Излязох да подишам малко чист

въздух, а тези тримата ми налетяха. Причаквах ме — или може би който и да е от нас. Ти, разбира се, се появи точно навреме — каза той на Гъл. — Кунгфу ли владееш, или нещо подобно?

— Нещо подобно. По-добре ще е да отидеш да те позакърпят.

— О, добре съм.

Роуан си проправи път и се наведе пред Доби.

— Нямаше да те нападнат, ако не ги бях вбесила така. Ще ми направиш ли една услуга, става ли? Иди да те закърпят, за да не се чувствам толкова виновна. — После се наведе още, за да го целуне по окървавената буза. — Задължена съм ти.

— Добре, ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре.

— Не искаш ли да повикаме полицията? — попита го Нейт.

Доби огледа тримата нападатели и вдигна рамене.

— На мен ми изглежда, че по-скоро им трябва линейка. — Отново сви рамене. — Не ме интересува дали ще попаднат в затвора, в ада или ще се върнат обратно там, откъдето са дошли.

— Добре тогава. — Нейт се приближи до побойниците и подритна мъжа, захлупил лице в шепите си. — Можеш ли да шофираш? — Когато онзи кимна леко, Нейт отново го изрита, но този път по-силно. — Ще се прибереш в пикала си заедно с шибаняците, които си довел със себе си. Ще го подкараш и няма да спиращ, докато не се махнете далеч оттук. Ако ви видя около бара ми или се сблъскаме някъде другаде, безкрайно ще съжалявате, че не съм повикал полиция. А сега се измитайте от моята собственост.

За да ускорят заминаването им, няколко от мъжете помогнаха на най-едрия от нападателите и на стенещия му спътник да се настанят в пикапа, после се изправиха като жива стена, докато пришълците не си тръгнаха.

Гъл получи многобройни потупвания по рамото и гърба, както и безброй предложения да изпият по едно. Той благоразумно прие всичките, но за да избегне споровете, през цялото време наблюдаваше как Либи, Кардс и Гибънс помагаша на Доби да се настани в един от вановите.

— Не искаш ли да те види някой лекар? — попита го Малката мечка.

— Не. Бил съм и по-зле, когато съм падал от леглото.

Малката мечка и Гъл останаха да видят как ванът тръгва.

— Ще се оправи.

Щом ванът потегли, Малката мечка тупна Гъл по рамото за последен път и се обърна, за да заеме пак стола си до бара.

Гъл остана на мястото си и се опита да си възвърне спокойствието. Знаеше, че ще успее, но до този момент не му се удаваше.

— Това твое ли е?

Обърна се и видя, че Роуан държи пурата му.

— Да. Май я изпуснах тук някъде.

— Първокласна е — отбеляза тя, след като дръпна от нея и пусна няколко кръгчета. — Върна му я. — Такава пура не бива да се похабява.

Гъл я взе и я огледа.

— Точно така — съгласи се той.

Захвърли пурата, сграбчи Роуан и я придърпа към себе си.

— Точно така — повтори, преди да притисне устни към нейните.

Един мъж трудно може да изтърпи толкова силно предизвикателство, без да потърси как да освободи напрежението в себе си.

Тя го удари с две ръце по гърдите и го отблъсна.

— Хей!

За миг той си представи, че сега е негов ред да изпита чудесния ѝ ъперкът. Но тя повтори първоначалния му ход и го придърпа към себе си.

Устните ѝ се оказаха точно каквито ги очакваше. Горещи, сочни и жадни. Посрещна неговите със същото трескаво нетърпение, все едно че нещо във всеки от тях бе превключило от пасивност към действие. Тя притисна страхотното си тяло към неговото без капка колебание, едновременно като подарък и предизвикателство, докато хладният въздух под примигващите звезди сякаш започна да дими.

Усети още парливия вкус на текилата по езика ѝ, чудесно контрастиращ с уханието на зрели праскови, разнасящо се от кожата ѝ. Долови забързаното туптене на сърцето ѝ, биещо в такт с неговото.

После тя се отдръпна назад, погледна го в очите и задържа погледа си, преди да се отдалечи.

— Явно имаш умения — отбеляза Роуан.

— Също и ти.

Тя въздъхна, този път по-дълго.

— Изкушаваш ме, Гъл, не мога да го отрека. Глупаво е да го отричам, а аз не съм глупава.

— Въобще не съм си го мислил.

Роуан облиза устните си, сякаш искаше да си припомни вкуса на неговите.

— Работата е в това, че след като се стигне до секс, дори и умните може да оглупеят. Така че... по-добре да не се стига дотам.

— Не избираш само ти. Аз съм решил да не се отказвам.

— Не мога да отрека упорството ти. — Сега му се усмихна, но не с обичайната си усмивка, а някак си по-топло. — Упорстваш като маниак.

— Склонен съм да се увличам, затова се опитвам да го избягвам, когато мога.

— Това е добра политика. Какво ще кажеш да отложим за малко текилата и да сложим малко лед на челюстта ти.

— Добре си е така.

Като тръгнаха да влизат отново вътре, тя пак го погледна.

— Каква бе тази техника, която използва срещу онези копелета?

— Древните са наричали това „да го изриташ отзад“.

Тя се засмя и го удари приятелски по бедрото.

— Впечатляващо.

Той ѝ върна потупването по бедрото.

— Спи с мен и ще ти предам няколко урока.

Тя отново се засмя.

— Тогава може да опиташ още по-твърд подход.

— Беше само за загревка — отвърна ѝ той и отвори вратата към прекалено сгорещения бар, все така кънтящ от калпавата музика.

Роуан излезе навън и дръпна ципа на дебелото си яке. Беше прекарала известно време в залата за фитнес. После провери списъка на определените за скоковете днес, окачен на таблото в командния център. Тя беше записана в първата група, четвърта поред за скачане. Сега ѝ се искаше едно сериозно бягане, може би и нещо за хапване. Вече бе проверила веднъж и после още веднъж оборудването си. Ако сирените завият, ще е готова.

В противен случай...

В противен случай, каза си тя, докато махаше с ръка на един от механиците, винаги може да се намери с какво да се занимава, какво да тренира. Ала неоспорим бе фактът, че бе готова, дори много повече от готова, да скача в първия си пожар за сезона. Вдигна очи към небето, беше ясно, бистро, безбрежно и красиво синеещо се, както всички го искаха, както беше само в ранната пролет.

В базата вече се разнасяше силен шум — типично за ранните утрини в началото на сезона. Скачачите и помощният персонал бяха много заети, миеха колите и джиповете, пикапите и камионите или ги стягаха за път, ако самите те не стягаха себе си с каланетика на тренировъчното поле. След среднощния гуляй мнозина започваха с мъка днешните упражнения, но тя жадуваше само за свеж въздух и солидно физическо натоварване.

Видя, че не бе единствената на пистата, когато погледна към нея.

Позна Гъл не само по фигурата, но и по скоростта му. Бърза крачка, повтори си тя пак. Очевидно чашите с текила, изпити на екс, както и боят пред бара не го бяха омаломощили.

Не можеше да не се възхити на това.

Тя се затича и като стигна по-близо, забеляза, че въпреки студения въздух той здравата се бе изпотил и от потта се беше образувало тъмно петно от шията му надолу по избелялата му тениска.

И от това не можеше да не се възхищава. Харесваше мъже, които не си пестят силите, които изпробват пределите си, дори и когато са в своя собствен свят.

Макар че вече беше загряла, Роуан се спря за още няколко разтягания, преди да смъкне якето си. Успя да изчисли времето така точно, че при излизането ѝ на пистата да се озове малко зад него.

— Какво си се разбързал толкова?

За да пести дъха си, той само вдигна два пръста.

— Да ги направим от две на три мили?

Щом той кимна, тя се запита дали Гъл ще може да поддържа това убийствено темпо още една миля.

— Съгласна съм. Но ти върви отпред, щом си бърз като светкавица. Не мога да се сравнявам с теб.

Тя се отказа да се равнява по темпото му. Предпочете да напипа своя си ритъм.

Обичаше да бяга, да, обичаше от все сърце бягането, но ако можеше да издържа на скоростта на Гъл, щеше да изпадне във възторг. После забрави за него, заета с настройването на тялото си, вдишването на въздуха, вслушването в тропота на подметките си по пистата. Остави съзнанието си да се изпразни, за да има какво да запълва после с разпокъсаните си мисли.

Списъкът с доставките за персонала, необходимостта да задели малко време за закърпването на раниците, устните на Гъл, Доби. Трябваше да позвъни на баща си, защото беше дежурна на повикване и нямаше да може да се види с него. Защо Джанис си лакира ноктите, когато и без това никой няма да ги забележи? Зъбите на Гъл, леко захапващи долната ѝ устна. Копелетата, които се нахвърлиха върху един дребен младеж.

И как Гъл изрита онзи по задника сред тъмния паркинг.

Задникът на Гъл. Много готин.

Вероятно ще е по-добре да си мисли за нещо друго, каза си тя, като пробяга първата миля. Но, по дяволите, нищо друго не беше така привлекателно. Освен това да си го мисли още не означаваше, че ще го направи.

Това, от което се нуждаеше — от което всички се нуждаеха — бе сирените да завият. Тогава тя ще бъде прекалено заета, за да си фантазира как се забърква във вълнуваща история с мъж, с когото всеки ден ще се вижда на работа.

Много е зле, че не го срещна през зимата, макар че си оставаше проблем как тогава би могла да бяга с мъж, който просто не може да е бил тук, понеже живее в Калифорния. Все пак тя би могла да си вземе ваканция и да се потопи в развлеченията, които може би предлага неговият магазин за детски видеоигри. Дали и тогава би изпитала същия трепет, ако го бе срещнала наред някоя писта за боулинг или пред пулта за страхотната игра „Смъртоносна битка“?

Трудно бе да се прецени.

Пак щеше да изглежда толкова добре. Но дали би я пробола същата тръпка, ако се бе вгледала в тези зелени очи, докато ѝ продаваше някой комплект с видеоигри за хлапета?

Не беше ли това, което двамата правеха заедно тук, част от тръпката? Тренировките, потенето, напрегнатото очакване,

задоволството да знаеш, че малцина биха могли да вършат тази работа, да са това, което бяха те?

И да, не беше ли това причината, поради която тя никога не се замесваше сексуално или романтично с другите скачачи? Как да повериш на някого чувствата си, когато най-важното е притока на адреналин? И какво можеш да направиш с тези чувства, ако преживяванията станат твърде горещи? Нали все пак ще трябва да работиш с него рамо до рамо, да доверяваш живота си на този, с когото си преспала миналата нощ, но може да се стигне дотам, че повече никога да не спиш с него. И единият от двойката или най-вероятно и двамата сте ужасно разстроени от това.

Безкрайно по-добре е да срещнеш някой друг, дори и ако се окаже, че той ти продава играчки за забавление в някакъв магазин за деца и да имаш с него краткотрайна необвързваща връзка. После можеш да се върнеш към това, с което се прехранваш.

Роуан ускори крачките си, за да се справи с последната миля, след което забави темпото почти до бавно ходене. Повдигна очи, когато Гъл също намали ход, за да се изравни с нея.

— Още ли си тук?

— Пробягах цели пет мили. Чувствам се добре.

— Нима тази сутрин главата ти не е мътна от текилата?

— Махмурлукът не ме лови.

— Никога ли? Каква е тайната ти? — И когато той само се усмихна, тя поклати глава. — Да, да, зная, ако спя с теб, чак тогава ще я споделиш с мен. А между впрочем, как е челюстта ти?

— Добре е. — Всъщност сърцето му биеше бясно след петте мили, но той знаеше, че пулсът му ще се успокои.

— Чух, че Доби не се е съгласил да остане под лекарски надзор за цялата нощ. Малката мечка ми каза, че ще остане извън списъка на скачачите, докато не се възстанови.

Гъл кимна. Самият той също бе проверил списъка. Няма да продължи дълго така. Той е едно дребно, но яко и жилаво копеле.

Тя забави и накрая се спря, за да разпусне мускулите по краката си.

— Какво слушаш с това? — попита го и му посочи плейъра, висящ от ръката му.

— Оглушителен рок — отвърна ѝ той с усмивка. — Мога да ти го дам назаем за следващото бягане.

— Не обичам да слушам музика, като бягам. Обичам да си мисля за нещо.

— Най-доброто в бягането е, че можеш въобще да не мислиш.

Гъл също започна да разтяга мускулите си и тя се загледа в тялото му, за което толкова често мислеше.

— Да, да, вероятно имаш право.

Обърнаха се и поеха заедно по обратния път.

— Не съм дошла тук само за да те срещна на пистата.

— По дяволите. Направо съсипа деня ми.

— Но съм длъжна да призная, че се възхищавах на задника ти, когато фучеше напред.

— Това донякъде ме задоволява — рече той замислено, — макар да не е окончателен лек за нараненото ми его.

— Забавен човек си ти, Гъл. Склонен си да използваш сложни думи и да четеш сложни книги, поне така се говори. Съкрушителен си в битките, бягаш бързо като гепард и прекарваш зимите край джагито.

Той се наведе, за да вземе якето ѝ от земята.

— Е, обичам да играя и обикновен футбол.

Докато завързваше ръкавите около кръста си, Роуан се вгледа изучащо в лицето му.

— Трудно е да те разбере човек.

— Само ако се опитваш да разбереш всичко наведнъж.

— Може би, но... — Замлъкна, като видя как един пикап спря пред сградата на командния център. — Хей! — провикна се тя, размаха ръце и се затича.

Гъл видя един мъж да слиза от пикапа, висок и едър, с поизносено кожено яке и охлузени обувки. Сребристите му коса се вълнуваше от вятъра и откриваше мургаво лице с добре очертана брадичка. Непознатият се обърна, после разтвори ръце, за да прегърне втурналата се към него Роуан. Гъл усети как го бодва ревност, но в следващия миг разпозна Лукас Трип Железния.

Беше много готино според него да се види как такъв мъж, като канара, завъртя дъщеря си, все едно че бе по-лека от перце, нищо че отдавна беше пораснала.

— Тъкмо си мислех за теб — каза Роуан на баща си. — Но бях решила по-късно да ти се обадя. Сега съм записана във втората смяна, така че не мога да отсъствам.

— Липсваше ми. Казах си защо да не отскоча за една минута да проверя как вървят нещата. — Той свали слънчевите си очила и ги прибра в джоба си. — Виждам, че тази година има солидно присъствие на новобранци.

— Да. Всъщност... — Роуан се огледа и даде знак на Гъл да не се отдалечава, а да се присъедини към тях. — Ето един от тях, той подобри рекорда на базата на миля и половина. Много е печен. Идва от Калифорния. — Тя остана с ръка около кръста на баща си, Гъл се приближи към тях.

— Гъливер Къри, Лукас Трип — представи ги Роуан един на друг.

— За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас, господин Трип — каза Гъл и протегна ръка.

— Можем да минем без това „господин“. Поздравявам те за подобряването на рекорда на базата, както и за мъжеството при сбиването.

— Благодаря.

Има същите очи като очите на баща си, забеляза Гъл. И същата структура на костите. Но това, което му направи най-голямо впечатление, бе, че двамата, бащата и дъщерята, се отличаваха с едни и същи жестове. Казано по-просто, Лукас и Роуан бяха непоклатим екип.

— Ето го онзи кучи син. — Янгтри остави вратата на командния център да се затръшне зад него и забърза напред за една прегръдка с Лукас.

— Човече, радвам се да те видя. Значи и тази година ти разрешиха да се навърташ наоколо?

— По дяволите, нали все някой трябва да ги надзирава тези смотаняци.

— Когато ти писне да вардиш стадото от хлапета, винаги мога да намеря място за още един инструктор.

— За да обучавам богаташките синчета как се скача от самолет.

— И дъщерички — усмихна се Лукас. — Няма как, с това се прехранвам.

— Няма да има команди „Събери парашута, извади парашута“, няма да се стига до дежурства от по двацет часа. Не ти ли липсва това всеки ден? — попита го Янгтри.

— При мен ще дежуриш дори и в неделя, при това с двойна смяна. — Лукас потърка с ръка Роуан по гърба. — За жалост коленете ми вече не държат както някога.

— Чух за това.

— Най-добре се настанете на два от плетените столове — предложи им Роуан. — И може да си вземете една кана с чай от лайка.

Лукас подръпна закачливо ухото й.

— Няма да откажа, ако заменим чая с бира. Чух също, че много от вас добре са се забавлявали тази нощ и дори сте се забъркали в някакво сбиване.

— Нямахме нещо, с което да не можем да се справим — обяви Янгтри и намигна на Гъл. — Или, по-точно казано, с което ти, Ритни задник, не би могъл да се справиш.

— Беше само едно моментно разсейване.

— На това ли моментно разсейване се дължи синината на челюстта? — повдигна вежди Лукас.

Гъл разтри удареното място.

— Бих казал само, че трябваше да ги видите другите, но сега не знаем в какво състояние са, защото избягаха с подвити опашки.

— След като си ги поблъскал с юмруците си. — Лукас посочи с кимване към одраните и подути кокалчета по пръстите на Гъл. — Как е момчето, което е пострадало при боя?

— Всичко ли знаеш? — намеси се Роуан недоволно.

— Слуховете лесно се разнасят, скъпа — успокои я Лукас и я целуна по слепоочието. — А моето ухо винаги е плътно прилепено към земята.

— Доби е дребен, но е получил много рани. — Янгтри извърна глава и се изплю на земята. — Добре са го понатупали, преди нашият Ритни задник да се появи там. Разбира се, преди това дъщеря ти скрита двама от тях по дирниците.

— Да, и за това също подочух.

— Ама не аз започнах боя.

— И на мен така ми го описаха. Глупаво е да се започва някоя разпра — заключи Лукас, — но е задължително да се довърши.

Роуан присви очи.

— Ти явно не си дошъл да провериш как е тук, а да провериш мен.

— Може би. Искаш да спорим за това ли?

Тя сръга баща си в гърдите и се усмихна.

И тогава сирената зави.

Роуан бързо целуна баща си по бузата.

— По-късно ще се видим — обеща му и побягна. Янгтри тупна Лукас по рамото и също се втурна към командния център.

— Добре стана, че се видяхме.

Трип пое протегнатата ръка на Гъл и огледа кокалчетата на пръстите му.

— Заради тези охлузвания не си включен в списъка.

— Само за днес.

— И утре е ден.

— На това разчитам.

Гъл се насочи към чакалнята за готовите за полет. Не беше длъжен да се яви там, след като не фигурираше в списъка, но все с нещо можеше да помогне на колегите си. Скачачите вече се обличаха трескаво, издърпали забързано екипировката от високите шкафчета. Навличаха кевларените костюми върху специалното бельо, задържащо топлината на огъня. Видя Роуан седнала на един от сгъваемите столове, за да си обуе обувките.

Помогна ѝ за оборудването. Поне това можеше да направи за нея.

Изкреця ѝ силно, за да надвика грохота на двигателите и шумните подвиквания наоколо:

— Къде е този път?

— Нагоре по Битъруутс, където Бас Крийк се влива в реката.

Късо разстояние за полет, веднага съобрази той, така че вътре в самолета нямаше да им остане много време за проверки на оборудването преди скока. Затова всичко трябваше да бъде старателно проверено още тук, преди да излетят. Зае се да ѝ помага в проверката. Вече бе забравил за наранените си кокалчета на пръстите, за временното му отстраняване от списъка.

Нямаше нито време, нито смисъл да се отдава на съжаление.

— Сега вече си готова — увери я Гъл и я стисна за рамото. Погледите им се срещнаха. — Направи го добре.

— Това е единственият начин, който ми е познат.

Изгледа я как тръгна. Въпреки клатушкащата походка заради тежкия товар и плътния костюм, тя дори и сега си оставаше секси.

Отдалечи се, за да погледа как качват останалия товар. Видя Доби да се навърта наоколо. А в далечината забеляза Железния Лукас Трип, изправен, с ръце в джобовете.

— Онези шибаняци прецакаха шансовете ни. — Доби с леко пуфтене спря до Гъл. Лицето му бе цялото в белези, а лошо удареното му око беше се оцветило в пурпурно и червено.

— Ще имаме и други шансове.

— Да. Мамка му. Либи ще отлети. Никога не бях допуснал, че преди мен ще влезе в огъня.

Те останаха един до друг, докато самолетът рулираше, както и после, когато се вдигна във въздуха. Гъл погледна към мястото, където стоеше Лукас. Видя как той насочи очи към небето, за да гледа как дъщеря му отлита към пламъците.

[1] Скъпа текила, само за ценители, тройно дестилирана, отлежала по специална технология. Бутилките са ръчно изработени от кристал, с уникален сериен номер. — Б.пр. ↑

5.

В центъра на горския пожар се виеха високи пламъци. По гърба на Роуан се стичаха непрестанни потоци от пот. Моторният ѝ трион не спираше да вие, впиваше зъбите си в дървесината на стволите, пръскайки прах и стърготини наоколо, полепващи по дрехите ѝ, по ръкавиците ѝ, та чак по периферията на коравата ѝ шапка. Воят на резачките, трясъците на прекършените дървета, падането на отрязаните клони се опитваха да надвият учестеното пулсиране на кръвта ѝ.

Спираше само кратко, колкото да отпие малко вода, да промие пресъхналото си гърло или да избърше очилата си, ако стичащата се по лицето ѝ пот затрудняваше зрението ѝ.

Отстъпи назад, когато към тревата в гората полетя поредният отсечен от нея бор, за да бъдат спасени многото други негови събрата, извисяващи се зад гърба ѝ.

— Хей, Шведке — извика ѝ Гибънс, който бе избран да ръководи тази акция. Едва успя да надвика шумотевницата. Лицето му бе почерняло от пепелта, а от дима очите му бяха силно зачервени. — Ще те заместя тук. Иди да помогнеш на Мат и Янгтри да удържат напъна на огъня. Огънят се измества и се насочва нагоре към билото на хребета, на юг, към къщите. Трябва да се опитаме да го ограничим, да сменим посоката на разпространение.

Извади картата си, за да ѝ покаже къде трябва да отиде.

— Ето тук действат повечето от нашите, а отстрани ги прикриват Джанис, Тригър и още двама от новобранците. Чакаме попълнение и те ще поемат ивицата за прочистването на гората и гасенето на локалните огнища. Ако продължаваме все така, до десет часа може да успеем да спрем настъплението на пожара, но ти трябва да внимаваш участъкът около теб да е прочистен.

— Разбрах.

— Тръгни с тях нагоре. И си пази задника.

Тя взе инструментите си, събра хората от екипа си и започна трудното изкачване с дължина около почти един километър сред дим и

горещина.

В съзнанието си мислено бе начертала пътищата за бягство, разстоянието до подсигурената зона и посоката, водеща към нея. Тук-там по стръмнината все още припламваха искри и малки пламъци, но тя и спътниците ѝ ги гасяха и задушаваша бързо и продължаваха нагоре.

По-тревожно беше откъм левия им фланг. Там не спираше да пламти ослепително ярка, оранжево оцветена стена от буен огън, жадно засмукваща кислорода от въздуха, разнасяше се пукот от догарящите клони и огнените езици пълзяха сред дърветата. Роуан тревожно огледа стълбовете гъст дим, виещи се нависоко в небето.

Една част от огнената стена се издаде напред, нахлу в грубо очертаната пътека пред парашутистите и започна моментално да изпепелява безмилостно всичко наоколо. Роуан скочи напред и с кирката от единия край на двуострата си брадва се зае трескаво да насипва пръст, докато Янгтри удряше най-предните пламъци с голям клон, набързо откъртен от съседния бор.

Продължиха все така да си проправят път към билото — удряха по огъня с клони, засипваха го с пръст, окопаваха просеки.

Въпреки шума тя успя да чуе рева на самолета откъм другия склон на хребета. Извади радиотелефона си, за да отговори на сигнала на колегите си.

— Прикрийте се! — извика тя на екипа си. — Ние сме добре, Гибънс. Кажи им да спуснат сместа. Ние сме се отдръпнали.

Въпреки дима тя успя да види как самолетът прелетя над билото. Чу как се разтвориха шлюзовете му, за да изпуснат товара. Разнесе се грохот, гъста розова маса се изля като дъжд от небето.

Няколкото пожарникари, които бяха по-близо до центъра на пожара, също се отдръпнаха, за да не бъдат изпръскани с огнегасящата смес, опасна за незащитените участъци по кожата.

— При нас вече е чисто — каза тя на хората от екипа си. Янгтри отхапа от своето енергийно блокче. — Ще се изместим малко на изток, ще заобиколим центъра на пожара и ще се срещнем там с Джанис и другите. Гибънс ни предупреди, че пожарът много бързо се разраства. Трябва и ние да побързаме, за да си осигурим преднина.

В главата си помнеше картата, а в стомаха — капризите на огъня. Продължиха да гасят малките, пръснати наоколо огнища. Някои от тях

бяха не по-големи от чинии, но имаше и с размери на надуваеми басейни, като онези за деца.

И всичко това продължи, докато се изкачваха до билото.

Младата жена чу шумовете от центъра на пожара още преди да го види. Разрастваше се и бумтеше като гръмотевица, след което се разнесе подозрителен, пулсиращ тътен. Роуан усети доста преди да го забележи това изригване от адска горещина, което обгърна лицето ѝ и проникна чак в белите ѝ дробове.

После всичко се изпълни с пламъци, с цял един свят само в ярко оранжево, в златисто, в злокобно червено, разпръсвайки задушавачи облаци от дим. През дима и невероятния блясък видя някакви смътно очертаващи се силуети, едва долови отблясъците от жълтите ризи и коравите шлемове на зулитата, понесени във вихъра на войната със стихията.

Забързано намести раницата си и започна да си проправя път нагоре, към най-яроствните пламъци.

— Обади се на Гибънс! — викна тя на Мат. — Да знае какво правим тук. Здравсти, Елф! — Роуан поздрави Джанис, размахвайки ръце. — Тежката кавалерия пристига.

— Точно от това се нуждаем. Направихме просеки около най-нагорещените участъци от огнището. Изсипаната смес успя да потуши няколко от тях, а ние разчистихме една ивица надолу към опашката на пожара. Сега трябва да я разширим и да угасим пламтящите дънери. Господи, какъв ад!

Спря се за минутка, за да глътне вода и да избърше потта, капеща по очите ѝ. По шапката и ризата ѝ останаха петна от лепкавата розова смес с отвратителна миризма.

— Първият пожар за този сезон, а тази гадост ни връхлетя с такава сила. Гибънс току-що ми каза, че ще изпратят още един екип от скачачи. Ще предупредят и пожарникарите в Айдахо. Но ние трябва да потушим огнището.

— Можем да започнем с разширяването на просеката и да потушим огньовете по дънерите. Сблъскахме се с много от локалните огнища по пътя нагоре. Стихията се опитва да изригне.

— Поддържай връзката. Да започваме. Ще доведе тук новаците. Либи и Стович. Гледай да не сбъркат в нещо.

— Добре, можеш да разчиташ на мен.

Роуан неуморно копаяше, сечеше, блъскаше с клони, трошеше буци, лееше пот. Режеше дънерите, малкото останали, не повалени дървета, които огънят можеше да използва за подсилване на пламъците. Когато усети, че умората започва да я надвива, се спря за кратка почивка, използва я, за да натъпче в устата си крехките с фъстъчено масло от торбата си, да промие след това пресъхналото си гърло със скъпоценната си единствена кока-кола, вече доста топла.

Дрехите ѝ бяха съсипани от второто изпускане на огнегасящата смес от самолета, а гърбът, краката и раменете ѝ пламтяха от жегата и многочасовите непрестанни усилия.

Но предусещаше, че приближава минутата, в която ще настъпи обрат.

Внушителният доскоро облак от гъст дим започна да изтънява, макар и слабо, и през него тя видя за миг Полярната звезда като спасителен лъч на надежда, високо горе в небето.

Докато се сражаваха със стихията, денят незабелязано бе отстъпил пред нощта.

Изправи се, после се наведе, за да успокои напрежението в гърба си, огледа се назад, в чернотата, в обгорената зона от гората, погълната вече от огъня, осеяна с овъглени стволоче и дънери, с посипани с пепел чукани, в остро стърчащите оголени клони, като ръце и пръсти на призраци, в мъртви купища пепел.

Уморено си напомни, че повече няма запас от храна. Както и че в скоро време от базата няма да могат да изпратят пак самолета, за да залива огнището със спасителна смес.

Но енергията ѝ отново започна да се възвръща. Битката още не бе свършила, но бе ясно, че ще победят. Огненият дракон бе започнал да се снишава.

Повали един бор, а после отсече клоните му, за да потуши едно малко, но коварно пълзящо огнище. Сепна я силен вик от шок и болка. Светкавично се извърна и видя как Стович падна. Резачката му се изтръгна от ръцете му, извъртя се, вряза се в крака му и от зъбите ѝ кръвта му закапа по утъпканата земя.

Роуан моментално захвърли своята резачка и се завтече към него. Стигна точно навреме, когато той се напъваше да се надигне и да стисне с две ръце бедрото си.

— Задръж! Задръж! — Тя отблъсна ръцете му и разкъса панталона му, за да освободи впитите в кожата зъби на триона.

— Не зная как стана. Направо ме срязал! — Както бе целият посипан със сажди и пепел, заглъхналият му глас прозвуча като глас на призрак.

Нямаше нужда да ѝ обяснява. Умората забавяше реакциите, той бе охладил хватката си само за миг може би и мощната машина рязко беше отскочила.

— Много ли е зле? — тревожно я запитал той, когато тя извади ножа от колана си, за да прочисти раната му. — Наистина ли е толкова зле?

— Само една драскотина. Ще те направи по-кален, нали си новобранец. — Не знаеше какво е състоянието му, още бе много рано за диагнози. — Подай ми комплекта си за първа помощ — нареди тя на Либи, която веднага се притече на помощ. — Трябва да те почистят, Стович, за да изглеждаш по-добре.

Беше леко шокиран, прецени тя по погледа му, но се държеше.

От устата му изригна порой от псувни, някои от тях на руски, но пречупени през бруклинския му акцент; това вдъхна кураж на Роуан, заела се да почисти раната му.

— Добре си се наредил — промърмори тя, като се постарала да прозвучи ободряващо, докато мислено си повтаряше: „Господи, само ако беше малко по-надълбоко и малко по-наляво и щяхме да се сбогуваме с теб, Стович.“ — Зъбите са повредили най-силно панталона ти.

Отново го погледна в очите. Ако се налагаше, умееше да лъже съвсем убедително, но сега ѝ олекна, че не бе задължена да изрича лъжи.

— Ще се отървеш само с няколко шева, но това няма да те извади задълго от строя. Ще ти направя превръзка, за да можем да те върнем в базата.

Той се опита да се усмихне, но успя едва-едва. Тя го чу как преглътна с усилие.

— Нали не съм си срязал нещо важно?

— Всичко ти е здраво, резачо.

— Дяволски силно ме заболя.

— Не се и съмнявам.

Той се посъвзе и на два пъти си пое дълбоко дъх. Роуан още веднъж изпита облекчение, като видя как цветът по лицето му започна да се възвръща.

— Първият пожар, в който скачам, а ето как се подредих. Ще ме прикове задълго в леглото, нали?

— Не. — Тя превърза чевръсто и умело раната му. — Само ще ти остане този секси белег, за да впечатляваш жените. — Едва сега си позволи да приседне до него и да му се усмихне. — Жените не могат да устояват на чара на ранения в битка воин, нали, Либи?

— Така си е. Всъщност аз едва се сдържам да не ти налята, Стович.

Той ѝ се отблагодари с една крива усмивка.

— Победихме, нали, Шведке?

— Да, победихме. — Потупа го по коляното, след което се изправи. Остави Либи да се грижи за него и се отдалечи, за да се обади на Гибънс да уреди прибирането на Стович по спешност в базата.

Осемнайсет часа след като бе скочила в огнената стихия, Роуан се качи на самолета за краткия обратен полет до базата.

Нагласи раницата си като възглавница и се излегна на пода. Затвори очи.

— Пържола — заговори тя, — средно голяма. И пържени в масло картофи, в тава колкото футболно игрище, цяла планина от сварени и подсладени моркови, а накрая шоколадова торта колкото щата Юта, и то залята с два литра сметана.

— Руло „Стефани“ — размечта се и Янгтри и се тръшна на пода до нея, а някой или може би двама от другите скачачи засумтяха едновременно като моторни триони. — Цяло руло, което ще допълня с една камара картофено пюре и цяла кана сос. И ябълков пай за десерт със сладолед — да кажем, цял галон.

Роуан бавно отвори очи и забеляза как Мат я зяпа със сънлива усмивка.

— А ти какво ще си избереш, Мат?

— Пилешкото на мама с кнедли. Най-доброто в целия свят. Само да го тури в една тенджерата от пет галона, за да си напъхам главата вътре и да го излапам до дъно. И черешов пай с домашно бита сметана.

— Всеки знае, че разбитата сметана се продава в кутии.

— Но не и в къщата на майка ми. Ама сега, както съм огладнял, ще погълна и една петдневна пица, барабар с кутията.

— Пица — простена Либи и се опита да се намести по-удобно на седалката. — Никога не съм предполагала, че мога да съм толкова изтощена, но все още жива.

— Винаги е така след осемнайсет часа борба с огъня — прозина се Роуан и се остави гласовете им, хъркането им, буботенето на двигателите на самолета да я приспят.

— Като се приберем, ще нападнем ли кухнята, Ро? — попита я Мат.

— М-хм. Ще си похапнем. Но първо един душ, та да смъкна тая мръсотия.

Следващото, което си спомняше, бе кацането. Измъкна се от самолета като в мъгла, толкова бе изтощена. Щом се освободи от товара си, в стаята си тя разкъса опаковката на едно шоколадово блокче. Но само го помириша и побърза да смъкне от себе си мръсните дрехи. В наполовина будно състояние едва успя да се довлече под душа и леко изхлипа, когато горещата вода я обля. Замъглените ѝ очи дълго не можаха да откъснат погледа си от черната вода, стичаща се от нея в канала.

Обилно се насапуниса — косата, тялото, лицето. Вдъхна аромата на праскови, който очевидно беше възбудил обонянието на Гъл. Изплакна се и се насапуниса. И още веднъж, и още веднъж. И накрая, когато водата от нея затече съвсем чиста, направи вял опит да се избърше.

А после се строполи в леглото, увита в мократа кърпа.

Сънят пропълзя към нея като було, обвиващо я в здрач, но съзнанието ѝ я тласкаше назад в дълбоката яма на изтощението.

Ехтяха мотори, брулеше вятър, предстоеше ѝ шеметен скок в небето. Така се разтрепери, че започна да се паникьосва, сърцето ѝ биеше до пръсване, блъскайки се обезумяло в ребрата ѝ, докато летеше надолу към обгорялата земя, а тя безпомощно го наблюдаваше.

— Хей. Хей. Трябва да се събудиш.

Гласът прекъсна надигацията се в гърлото ѝ писък. Някой грубо я разтнесе, уловил здраво рамото ѝ. Накара я да подскочи в леглото.

— Какво? Сирената? Какво става? — Втренчи се в лицето на Гъл, който разтриваше ръката ѝ.

— Не. Имаше някакъв кошмар.

Роуан пое дъх, издиша и чак след това успя да отвори очи. Беше сутрин или може би по-късно, само това можеше да каже. А Гъливер Къри бе влязъл в стаята и без позволенията ѝ.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Може би искаш да се позагърнеш малко с тази кърпа? Не че имам нещо против гледката. Всъщност, бих могъл да прекарам остатъка от деня, като ѝ се наслаждавам.

Тя сведе поглед и установи, че е гола до кръста, а и плъзналата се кърпа не прикриваше много от останалото. Дръпна кърпата нагоре и я пристегна около гърдите си.

— Отговори на въпроса, преди да съм те изритала по задника! — изсъска тя и оголи зъби.

— Пропусна закуската и както е тръгнало, май ще изпуснеш и обяда.

— Осемнайсет часа гасихме пожара. Довлякох се до леглото чак в три сутринта.

— И аз така чух. Много добра работа сте свършили. Но някой спомена, че ти нищо не си хапнала. Друг добави, че обичаш сандвичи с яйца и бекон или с кашкавал. Така че... — Той посочи с пръст към нощната масичка. — Донесох ти един. Мислех само да ти го оставя на масичката, но ти явно сънуваше лош сън. Затова те събудих, а ти ме ослепи с такава гледка — позволи ми да вметна, че имаш най-великолепните гърди, които някога съм имал щастието да видя. И според мен това е достатъчно основание да излезем на среща.

Тя огледа сандвича и бутилката със сода до него. Този път, като си пое дъх, миризмата едва не я накара да се разплаче от радост.

— Донесъл си ми сандвич с яйца и бекон?

— И с кашкавал.

— Бих казала, че си заслужил гледката.

— Ще ти донеса още един, ако това е цената.

Тя се засмя, прозина се, а после пристегна още кърпата, преди да вземе чинията. Още първата хапка я накара да затвори очи от удоволствие. Замайна от усещането върху езика си, тя не му нареди да стане от леглото ѝ, което се огъваше под тежестта му.

— Благодаря — промърмори с все още пълна уста от първите две хапки. — Искрено ти благодаря.

— Остави ме да ти отговоря, също така искрено. Струваше си да го направя.

— Наистина имам страхотни гърди. — Тя посегна към бутилката и отвинти капачката. — Огънят не спираше да мени посоката си, пламъците лижеха позициите ни. Очертахме преградна линия, а стихията сякаш ни казваше насмешливо: „О, така ли искате да играем играта? Тогава да опитаме това.“ Но накрая огнената ненаситница се убеди, че не може да победи зулитата. Тази сутрин научи ли нещо за състоянието на Стович?

— Сега всички му викат Резачката. Той и двайсет и седемте му шева били добре.

— Трябваше да го надзиравам по-отблизо.

— Той премина през един сериозен изпит, Роуан. Случват се злополуки. Те са част от професията ни.

— Не споря. Но той беше част от екипа ми. В този сектор аз бях старшата. — Сви рамене. — Щом е добре, значи всичко е наред.

Роуан отмести поглед.

— И твоите ръце изглеждат по-добре.

— Достатъчно добре са. — Гъл размърда пръсти. — Отново съм в списъка със скачачите.

— А Доби?

— И той ще се върне, но след още два дни. Малката мечка откри, че Доби може да шиє не по-зле от Бетси Рос, така че засега го държат вързан за шевната машина. Снощи от покера спечелих петдесет и шест долара и малко дребни, а Бикарди, един от нашите механици, се понапи и запя арии от някаква италианска опера. Мисля, че това са всичките новини.

— Благодаря ти за новините и за сандвича. А сега си върви, за да се облека.

— Вече те видях гола.

— Ще е нужно повече от един сандвич, за да ме видиш отново гола.

— Какво ще кажеш за една вечеря?

Господи, наистина успяваше да я разсмее.

— Вън, готин. Трябва да прескоча до залата за фитнес, за да облекча схванатите си мускули.

— За да ти покажа какъв съм джентълмен, ще се въздържа от каквото и да е очевиден коментар относно по-горното ти изказване. — Изправи се и взе празната чиния. — Ти си страхотна жена, Роуан — добави той, преди да отвори вратата. — Това ме държи буден през нощта.

— А ти си много секси мъж, Гъливер — промърмори тя, обаче чак след като той излезе от стаята. — И това ми обърква главата.

Остана час и половина в залата за фитнес, но го даваше по-леко и по-бавно, за не се пренатовари, после отиде в столовата.

След като се почувства отново човек, написа съвсем кратък рапорт до баща си:

„Ликвидирахме огъня. Аз съм екстра.

Обичам те: Ро“

Отиде в склада на тавана, за да провери парашута, който бе окачила миналата вечер. Започна да го проверява за дупки, скъсвания или други дефекти.

Вдигна глава, когато влязоха Мат и Либи.

— Хм, не ми изгледаш много бодра и отпочинала.

— Напомни ми никога да не ям като прасе, преди да си легна — изохка Либи и притисна ръка към корема си. — Не можах да се наместя удобно чак до пет часа, а след това лежах като кит, изхвърлен на брега.

— А ти не дойде в столовата — обърна се Мат към Роуан, когато донесе парашута си.

— Като измих от себе си цялата мръсотия, едва успях да се довлека от душа до леглото. Спала съм като пън — додаде Роуан и се усмихна на Либи. — Но извадих късмет с рум сървиса, после отделих час и половина за фитнес, нахраних се много добре и ето ме тук, готова да започна всичко отново.

— Чудесно — възкликна Либи и разгъна парашута си. — И откъде намери рум сървис?

— Гъл ми донесе един сандвич за закуска.

— Така ли му викат в Монтана?

Роуан ѝ размаха пръст.

— Говорим само за един сандвич и нищо повече, ясно ли е. Но той спечели няколко точки. А някой от вас виждал ли е Резачката?

— Да, надникнах при него, преди да налетя на Мат. Показа ми шевовете си.

— Така ли му викат в Калифорния?

— Нямаше нищо, защото този се появи.

— Извадил е късмет — включи се Мат. — Засегнат е само мускулът. Но ако е било само с един сантиметър встрани, историята щеше да е съвсем различна.

— Всичко опира до броени сантиметри, нали? — Либи изглади с ръка парашута си. — Или секунди. Или до някое мигновено разсейване. Разликата между това да имаш интересен белег или...

Тя замлъкна и леко пребледня.

— Съжалявам, Мат. Не се съобразих.

— Няма нищо. Ти дори не го познаваш. — Той се изкашля и продължи с проверката на парашута си. — Ако искаш да ти призная истината, до вчера не знаех, просто не бях сигурен дали наистина ще мога отново да го направя. Застанах на люка, загледан надолу в пожара, чаках ръката на навигатора да ме удари по рамото, но не знаех дали ще мога отново да скачам в огъня.

— Но го направи — погледна го Роуан.

— Да. Казах си, че го правя заради Джим, но докато не го направих в действителност... Защото ти си права, Либи. Всичко се решава от сантиметрите и секундите. Ако съдбата е решила да те запази. Ето защо не можем да се отпускате, нямаме право да се предаваме. По никакъв начин. — Мат въздъхна дълбоко. — Знаеш ли, че Доли се върна?

— Не. — Изненадана, Роуан престана да оглежда парашута си за повреди. — Кога? Не съм я виждала в базата.

— Вчера се е върнала, докато бяхме при пожара. Тази сутрин след закуска посети майка ми. — Задържа погледа си върху парашута си. — Изглеждаше добре. Искаше само да се извини за държанието си след смъртта на Джим.

— Това е добре. — Но Роуан усети как стомахът ѝ се сви, макар да не прекъсна с проверката на парашута.

— Казах й, че същото трябва да направи и с теб.

— Няма значение.

— О, да, има.

— Мога ли да попитам коя е тази Доли? — намеси се Либи. — Или по-добре да си гледам работата?

— Тя беше една от готвачките — обясни й Роуан. — Между нея и Джим имаше нещо. Всъщност тя имаше нещо с мнозина, но през последния сезон беше само с Джим. Понесе го много тежко, когато той умря. Разбираемо.

— Тя се нахвърли върху теб с кухненски нож — припомни й Мат. — Няма нищо разбираемо в това.

— Господи!

— По-скоро се опита да ме нарани — поправи го Роуан, а Либи ахна.

— Ама защо?

— В онзи ден аз бях партньор на Джим за скока. А тя все някого трябваше да обвини за смъртта му. Беше полудяла, като размахваше ножа пред мен. Но по принцип обвиняваше всички нас, все повтаряше, че ние сме го убили.

Роуан изчака малко, за да види дали Мат ще каже нещо, но той запази мълчание.

— Веднага след това се махна от базата. Заради случилото се никой не очакваше тя да се върне или пак да я наемат.

Мат запристъпя от крак на крак и я погледна изпитателно.

— А ти как го приемаш?

— Не зная какво да мисля. — Роуан се почеса по врата. — Предполагам, че ако тя повече не размахва пред лицето ми остри предмети или не се опита да ме отрови, ще се държа хладно с нея, но нищо друго няма да се случи.

— Тя има бебе.

Сега бе ред на Роуан да ахне.

— Какво каза?

— Тя ми каза, че през април родила момиченце. — Очите му леко се навлажниха, затова побърза да отклони погледа си. — Доли кръстила детето си Шайло. Майка й го гледа, докато Доли е на работа. Каза още, че бебето е на Джим.

— Мили Боже, ти не ли знаеше досега? Семейството ти нищо ли не е знаело?

— Тъкмо за това тя дойде да се извини — поклати глава Мат. — Попита ме дали не трябва да го съобщя на майка ми, на семейството ни. Остави ми и няколко снимки. Накрая добави, че мога да видя детето, ако пожелая.

— А Джим знаел ли е?

Лицето му пламна, сетне отново пребледня.

— Тя каза, че му съобщила в онази сутрин, преди скока. Добави, че тогава той много се развълнувал, че той избрал името. Казал, че иска да е Шайло, без значение дали ще е момче, или момиче. Щели да се оженят през есента, така ми каза.

Извади от джоба си малка снимка.

— Ето я малката. Това е Шайло.

Либи взе снимката.

— Красива е, Мат.

При тези нейни думи очите на Мат заблестяха, лицето му разцъфна в усмивка.

— Плешива е като пъпеш. Същите сме били и Джим, и аз, и сестра ми. Трябва да го кажа на мама — реши той, докато Либи подаваше снимката на Роуан. — Но не мога да измисля как да ѝ го съобщя.

Роуан дълго оглежда бебето с пълни бузки и искрящи очички, а после върна снимката на Мат.

— Първо се поразходи, за да ти се избистри главата. След това се обади на майка си. Ще се почувства щастлива. Може би малко ще се ядоса, че досега не е знаела, но в общи линии ще бъде щастлива. Върви. Аз ще се погрижа за парашута ти.

— Не мога да си го избия от главата, затова мисля, че имаш право. Но по-късно мога сам да довърша проверката на парашута.

— Нали ти казах, че аз ще се погрижа за това.

— Благодаря. Благодаря — повтори той и се заклати като сомнамбул.

— Много му се насъбра — отбеляза Либи.

Роуан се стараяше да потиска тревогата си. Пристигнаха други нейни колеги и тъй като всички бяха узнали за връщането на Доли Брейкман, това се превърна в най-обсъжданата новина за деня.

— Видя ли я вече?

Роуан извърна глава към Тригър. След като свърши с проверката на парашута си, тя се зае с парашута на Мат.

— Говори се, че дошла вчера следобед заедно с майка си и изповедника си.

— Нейният... какво?

— Да. — Тригър завъртя очи. — Преподобният Летърли. Според слуховете той бил изповедник на майката на Доли. Сега Доли редовно посещавала неговата църква. И останали в стаята на Малката мечка цял час. Тази сутрин беше в кухнята при Лин и Мардж, пържеше бекон.

— Е, нали е готвачка.

— Да, поне готвенето никога не е било проблем за нея.

Роуан и Тригър се спогледаха и тя поклати бързо глава.

— Сега тя има бебе — тихо заговори Роуан. — Няма смисъл всичко още да се раздухва.

— Мислиш, че бебето е от Джим, както твърди тя?

— Те се чукаха като зайци, така че защо не? — Защото макар никой от тях да не го каза, тя имаше навика да подскача с твърде много други мъжки зайци. — Но както и да е, това не е наша работа.

— Той беше един от нас, тъй че много добре знаеш, че е наша работа.

Роуан не можеше да го отрече, но не искаше да слуша слухове и догадки, докато подреждаше парашутите. Щом приключи, отиде при Малката мечка.

Той се надигна от бюрото си и й даде знак да затвори вратата.

— Очаквах да се отбиеш при мен.

— Искам само да зная дали трябва да си пазя гърба, за да не свърша с кухненски нож, забит между плешките.

Малката мечка се разтри между веждите.

— Мислиш ли, че щях да я пусна в базата, ако смятах, че ще ти създава неприятности?

— Не. Но исках да го чуя на глас.

— Тя е работила тук три години преди Джим. Единственият проблем, който сме имали, е, че прекалено много си развяваше полата. Но впрочем никой не е имал сериозни проблеми с това.

— Не ми пука дали тя се е чукала с всеки новобранец, женкар, скачач или механик в чакалнята и гардероба преди полетите. — Роуан пъхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята. — Тя е добра готвачка.

— Така е. А пък от това, което съм чул, след като тръгнала с Джим, на доста мъже са им липсвали ласките ѝ. А ето че сега се сдобила и с дете. Съдейки по думите ѝ, както и от съвпадението по време, излиза, че детето е негово. — Малката мечка шумно изсумтя. — Довела е дори свещеник със себе си. Майка ѝ често я водела на църква. Сега каза, че се нуждае от работата и че щяла да промени поведението си.

Той махна с ръка.

— Не мога да отрека, че я съжалих, но щях да ѝ откажа, ако не вярвах, че иска да започне на чисто и да има нов живот — за себе си и бебето. Знае, че ако се нахвърли срещу теб или някой друг, или създава някакви неприятности, веднага ще изхвърчи оттук.

— Не искам да си имам главоболия, Малка мечко.

Той изгледа Роуан продължително с тъжните си кафяви очи.

— Тогава си помисли за моите. Но ако си против, ще се погрижа за това.

— По дяволите.

— Ще пее в църковния хор по време на неделните служби.

— Почакай да си събера мислите. — Тя отново пъхна ръце в джобовете си, а Малката мечка ѝ се ухили. — Добре, добре — промърмори младата жена, но се свлече в един стол.

— Май не си добре, а?

— Тя каза ли ти, че с Джим смятали да се оженят и че той бил много щастлив, че ще има дете?

— Каза ми го.

— Работата е там, че аз знаех, че той се виждаше с друга. През последната година гасихме един пожар в Сейнт Джо и останахме там три дни. Джим се увлече по една от жените, които приготвяха храната. Май все готвачки го привличаха. И зная, че няколко пъти се срещаха в един мотел, когато не беше в списъка на скачачите. Срещаше се и с други.

— Зная. Трябваше да говоря с него за това, защото той искаше да го прикривам пред Доли.

— Аз пък мога да ти кажа, че в деня на злополуката беше много изнервен в самолета. Не възбуден, а нервен и неспокоен. Ако Доли му е казала, че е бременна, преди да ни вдигнат под тревога, това вероятно обяснява състоянието му. Или поне донякъде.

Той почука с молива си по бюрото.

— Не виждам причина Доли да узнава за това. А ти?

— Не, не бива да узнава. Казвам само, че може и да е открила Бог или е намерила успокоение в църковните песнопения. Но за Джим тя лъже или се самозалъгва. Така че нямам нищо против, че се е върнала, стига всички да го знаят.

— Помолих Мардж да я държи под око, за да зная какви ги върши.

Доволна, Роуан отново се изправи.

— На мен това ми е достатъчно.

— Съобщиха за гръмотевици на север — осведоми я Малката мечка, когато тя тръгна да излиза.

— Така ли? Може би ще извадим късмет и ще трябва да скачаме в пожара, така че всички ще престанат да говорят за Доли. И аз в това число.

Роуан реши, че още сега всичко може да се уреди, и тръгна към кухнята.

Както и очакваше, завари там подготовката за вечерята в пълен ход.

Мардж, която командваше в кухнята вече от десетина години, стоеше до тезгяха и режеше червеникавите картофи. Беше облечена с обичайната си престилка върху тениската и джинсите, а гъстата ѝ кестенява коса беше прибрана под яркорозова забрадка.

От тенджерите върху печката се вдигаше пара, а от айпода на Мардж, оставен върху тезгяха, ехтеше „Безмълвен“ на Лейди Гага.

Никой, освен Мардж, нямаше право да решава каква музика да се слуша в кухнята.

Самата тя подпяваше със силния си дрезгав алт, докато замахваше с ножа.

По скулите ѝ личеше, че прабаба ѝ по майчина линия е била индианка, но ирландското доминираше благодарение на млечнобялата ѝ кожа, осеяна с лунички, както и заради приятните ѝ светлокафяви очи.

Тези очи сега проследиха внимателно Роуан, когато тя се приближи до жената, която миеше зеленчуците в мивката.

Роуан повдигна рамене, после ги спусна.

— Тук мирише добре. — Постара се гласът ѝ да прозвучи по-силно от музиката.

Доли се смрази край мивката, после с бавно движение спря водата и се обърна.

Роуан забеляза, че сега лицето ѝ е по-пълно, както и гърдите. Беше вързала русата си коса на висока, наперена конска опашка, но трябваше да се погрижи за корените си.

Само че това вероятно ще прозвучи нелюбезно, каза си Роуан. Една млада майка сигурно има други приоритети. Порозовяването на бузите ѝ се дължеше по-скоро на емоциите, а не на изчервяване, когато Доли сведе очи и избърса ръце в една от кърпите.

— Приготвяме свинско печено с картофи с розмарин, боб, задушен в масло, и моркови. Зеленчуци с равиоли с три вида настъргано сирене. И към всичко това ще сервираме средиземноморска салата. А за десерт ще има кекс и пасти с боровинки.

— Запиши ме за вечерята.

Роуан отвори хладилника и си взе една сода, а Мардж отново се зае с картофите.

— Как си, Доли?

— Добре съм. А ти? — Каза го прямо, с повдигната брадичка.

— Доста добре. Сигурно можеш да си вземеш кратка почивка, за да излезеш с мен на свеж въздух?

— Много сме заети. Лин...

— По-добре ще е колкото може по-бързо да си довлече тук кльощавия задник — прекъсна ги Мардж. — А ти излез. И ако я видиш, изпрати ми я.

— Ама аз трябва да измия зеленчуците — започна Доли, но се присви, както винаги досега, под стоманения поглед на Мардж. — Добре. — Захвърли кърпата и тръгна към вратата.

Роуан си размени един многозначителен поглед с Мардж, преди да излезе и тя.

— Видях снимката на бебето ти — започна Роуан. — Красиво е.

— Бебето на Джим.

— Красиво е — повтори Роуан.

— Тя ми е дар от Бога. — Доли скръсти ръце пред гърдите си. — Трябва ми тази работа, за да имам пари за нея. Надявам се, че си достатъчно добра християнка, за да не направиш нещо, за което да ме уволнят.

— Не мисля за християнството или нещо друго, Доли. Мисля единствено за това, че трябва да се държим човечно. Никога не съм имала проблем с теб и не искам тепърва да имам.

— Ще готвя за теб както за всички останали. Надявам се да покажеш уважение към мен, като не се занимаваш с мен. Аз ще направя същото. Преподобният Летърли ми каза, че трябва да ти простя, за да съм в мир с Бог, но не мога.

— За какво да ми простиш?

— Ти си причината детето ми да отрасне без баща.

В първия миг Роуан нищо не каза.

— Може би ти е нужно да вярваш в това, за да преживееш случилото се, но на мен вече не ми пука.

— Очаквам това от теб.

— Тогава съм щастлива, че не съм те разочаровала. Ти може да твърдиш, че си се отдала на Бога или си се преродила, но и за това не ми пука. Обаче имаш бебе и се нуждаеш от работа. Работиш добре. Сега трябва да се посветиш само на това да запазиш работата си. И заради това трябва да се разбереш с мен. Когато ми се прище да вляза в кухнята, ще вляза независимо дали ти си наоколо, или не. Нямам намерение да прекарам живота си само в уговорки с теб или да мисля за неоправданата ти злоба.

Вдигна ръка, преди Доли да успее да заговори.

— И още нещо. Веднъж вече ме нападна. Втори път няма да ти се размине толкова лесно. С бебе или не, ще ти отвърна подобаващо. Иначе за всичко останало ние с теб нямаме проблеми.

— Ти си безсърдечна курва и един ден ще си платиш за всичко, което си сторила. В онзи ден ти трябваше да си на мястото на Джим. Ти трябваше да бъдеш, да крещиш, докато падаш към земята.

Обърна се и забърза към кухнята.

— Е — промърмори Роуан, — дотук беше с доброто.

6.

Роуан спа зле. Стовари на Доли вината за това. Преди да излезе, провери показанията на радара и координатите на новото огнище по картите. Показа се, че бяха пламнали пожари край Денали в Аляска и по Мраморните планини в Калифорния. Надяваше се да я извикат под тревога и че ще прекара следващата нощ в някой транспортен самолет. Сирената обаче не зави, нито някой почука на вратата ѝ.

Вместо това остана да лежи и за втори път през тази нощ сънува Джим. Събуди се раздразнена и кисела, разгневена на собственото си подсъзнание, задето толкова лесно се поддаваше на манипулиране.

Реши да започне деня си с едно здравословно, изтощително бягане, за да се отърси от лошото си настроение.

И докато мускулите ѝ загаряваха при бягането на първата четвърт миля, Гъл се появи на пистата, само на крачка след нея.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Това вече да не ти стана навик?

— Вчера пръв излязох да бягам — напомни ѝ той. — Харесва ми първото, с което сутрин се заемам, да бъде пробягването на няколко мили. Така се събуждам напълно.

Той също я погледна и забеляза, че тази сутрин изглежда малко нервна, с леки сенки около очите.

— За какво бягаш? За време или за разстояние?

— Излязох просто да потичам.

— Тогава ще го наречем за разстояние. Обичам да имам план.

— Вече го забелязах. Мисля да пробягаме три мили.

Той изсумтя.

— Ще получиш повече. Нека са пет.

— Четири — отсече накрая тя, само колкото да не е неговото. —

И не ми говори. Когато тичам, обичам да съм насаме с мислите си.

Той натисна послушно бутона на плейъра, закрепен на ръката му, и затича в такт с музиката.

Така те продължиха да бягат равномерно през цялата първа миля. Тя знаеше, че е зад нея, просто защото чуваше шума от подметките му

по пистата. И откри, че въобще не възразяваше срещу присъствието му. Можеше само да гадае каква музика слуша в момента и какъв план си е съставил за остатъка от деня. И как всичко това може да отиде по дяволите, ако съобщят за нов пожар.

И двамата бяха начело в списъка на скачащите.

Като започнаха втората миля, Роуан чу шум от двигател, долитащ някъде отгоре. Видя блясъка на един самолет, реец се високо горе в небесната синева. Веднага реши, че беше излетял за поредния урок по пилотиране — бизнесът с тези уроци вървеше много добре. Запита се дали баща ѝ лети днес горе или ролята на инструктор е поел някой от неговите трима пилоти. После забеляза как дясното крило на самолета леко се наклони два пъти надолу, след което последва и един лек наклон на лявото крило.

Сигурен признак, че днес баща ѝ пилотираше самолета.

Вдигна нагоре лице, размаха ръка и разпери широко пръсти в знак на приветствие.

Този прост начин за контактуване успя да заличи много от раздразнението ѝ, което от сутринта не я оставяше на мира.

Тогава съперникът ѝ в бягането ускори темпото. Тя също увеличи скоростта си, за да не изостава. Знаеше, че той нарочно иска да я изтласка напред, да я изпробва. Роуан отново си напомни, че едва ли си струва да се живее без никакви предизвикателства. Умората, натрупваща се в мускулите и сухожилията на краката ѝ, постепенно засенчваше все повече разпокъсаните ѝ мисли.

Но успя да пробяга три мили. Ръцете ѝ се движеха неуморно, за да изпомпват въздуха от също толкова усилено работещите ѝ бели дробове. Яркото слънце предвещаваше, че през следобеда температурата ще достигне не по-малко от двайсет и седем градуса. Отсега кожата ѝ беше покрита с тънък слой пот.

Чувстваше се жива, предизвикана, щастлива.

Тогава Гъл я изгледа многозначително, дори ѝ намигна. А после се втурна напред и я остави да му диша праха.

Сигурно имаше някакъв скрит допълнителен двигател, помисли си тя, когато той ускори рязко скоростта си. Това трябва да е. Просто нямаше друго обяснение. И като го задейства, изчезва напред като дим.

Тя също затича по-бързо, намери отнякъде още малко сили в себе си, но не бяха достатъчни, за да го настигне, освен ако не прегърне

някаква ракета. Ала все пак ѝ стигнаха да не изпадне в отчаяние.

Последната половин миля я изтощи толкова, че свят ѝ се зави. Едва дишаше, когато се строполи на тревата край пистата.

— Ще се схванеш, ако останеш така, Ро. Знаеш го по-добре от мен.

И той беше задъхан, но не така отчайващо като нея. Все пак и той бавно вдишваше и издишваше, така че Роуан намери известно успокоение в това.

— Една минута — изпъшка тя, но Гъл я сграбчи за ръцете и я изправи на крака.

— Поразгъпчи се малко наоколо, Ро.

Последва съвета му, за да успокои пулса си до нормалните предели. Изпи минералната вода от бутилката.

Застана на един крак за разтягане на мускулите на бедрото си, без да откъсва поглед от него. Той се поразкърши, колкото да не остави потта си да полепне изстинала по кожата му. Изглеждаше адски добре.

— Все едно че имаш двигатели, скрити в маратонките си.

— Твоите двигатели също работят много добре. И сега вече не си депресирана. Баща ти ли беше горе в онзи самолет?

— Да. Защо казваш, че съм изглеждала депресирана?

— Всичко беше изписано по лицето ти. Вгледах се внимателно в него и определих настроението ти.

— Ще отида в залата за фитнес.

— По-добре първо опъни сухожилията си.

В нея пропълзя раздразнение, все едно че я бе полазило някакво досадно насекомо.

— Ти, какво, да не си учител по кросове?

— Няма смисъл да се вкисваш само защото съм забелязал, че си вкисната.

— Може би не, но в момента само ти си ми под ръка. — Все пак изпълни съвета му и направи няколко обтягания.

— От това, което подочух, явно имаш причина да си в толкова лошо настроение.

Тя вдигна глава и го прониза с леденосините си очи.

— Позволи ми да обобщя. — Гъл отвори чантата си, която бе захвърлил извън пистата, и извади бутилка с вода. — Братът на Мат и блондинката, готвачката, прекарали доста време от миналия сезон в

мачкане на чаршафите. Само че според злите езици тя се упражнявала в мачкане на чаршафите с още много други партньори, с много сръчност и самоувереност.

— Най-вече със самоувереност.

— Това е възпитан начин да се каже, че често се е чукала, при това добре и без много-много да подбира.

— Това също звучи възпитано.

— Дължи се на доброто ми възпитание. Освен това Джим, от своя страна, също бил много щедър с обектите на вниманието си.

— Слушам те, продължавай.

— Обаче — продължи Гъл — по време на мачкането на чаршафите и чукането готвачката изведнъж решила, че е влюбена в Джим — научих го от Лин, която пък го научила от самата блондинка — и тя разбила сърцата на много от обожателите си, като съсредоточила цялото си внимание само върху Джим, докато се опитвала да не вижда и да не чува това, че самият Джим не откликвал чак толкова силно на чувствата ѝ.

— Цяла книга можеш да напишеш.

— Мненията ни по този въпрос съвпадат. Към края на това дълго и горещо лято готвачката забременяла, което според слуховете може да се дължи на съзнателен умисъл, защото дотогава тя полагала много старание, за да се опази от някоя нежелана бременност.

— Вероятно така е станало. — Това бе едно от нещата, които тя вече беше обмисляла. И едно от нещата, които я потискаха.

— Тъжно е — заключи той. — Готвачката твърди, че казала на Джим, който приветствал новината с радост и възторг. Макар да не го познавам, това донякъде ме кара да изпадна в недоумение. Тутакси било взето решение за женитба, което още повече ме удивлява. Следва най-тъжното. Джим загива при скока, а последвалото разследване доказало, че грешката била негова, но готвачката обвинила партньора му в скока, тоест теб, и дори се опитала да те прободете с кухненски нож.

— Не е съвсем точно казано, че искаше да ме прободете. — „Как ли пък не, опита се и още как“, скастри се Роуан. Не можеше да си обясни защо продължаваше да защитава побърканата Доли. — Или просто не ѝ достигна времето, понеже Мардж изби ножа от ръката ѝ почти веднага, щом го грабна.

— Браво на Мардж. — Докато говореше, младият мъж не откъсваше очи от лицето ѝ. Гледаше я изпитателно и в същото време търпеливо и изчаквателно. — Скръбта може да се проявява в много форми, като повечето от тях се оказват изопачени и грозни. Да се продължава така е злобно, глупаво и вредно.

Не ѝ се искаше да говори за това. И защо да го прави? Не виждаше с какво може да ѝ помогне, макар да разбираше, че той се опитва да я успокои.

— А ти как узна, че тя обвинява мен?

Слънцето обагри в златисто тъмната му коса, когато взе бутилката си да пийне още вода.

— За да се приключи с историята, готвачката била уволнена и тя потърсила утеха в религията или поне така твърди и може би дори го вярва. Обаче не е много милостиво, нито в тон с набожността да не кажеш на опечалената фамилия на бащата за бебето, преди да се върнеш обратно в базата, за да работиш пак в нея. Така че според мен всичките дрънканици за Божиите напътствия са пълни глупости.

— Добре. — Нямахте как да отрече, че бе изложил всичко съвсем ясно и логично, при това сякаш повтаряше нейните мисли. — Леле.

— Още не съм свършил. Ти си потърсила готвачката, за да поговорите насаме. Тук обаче да остане човек сам е направо невъзможно. По време на този не толкова усамотен разговор готвачката много се ядосала, показала ноктите си, упрекнала те, след което се поуспокои. Кое то ме навежда на мисълта, че да търсиш утеха в религията още не означава, че си готов да прощаваш, да проявяваш благородство или здрав разум.

— А ти как разгада историята? Имам предвид цялата история.

— Аз съм добър слушател. Ако си обърнала внимание, всеобщото мнение е, че детето е на Джим, което означава, че е племенница на Мат, така че на готвачката трябва да се окаже подкрепа. Всъщност, Кардс вече се е заел да събира дарения за фонда за колежа на момиченцето, нещо като жест в памет на Джим.

— Да — повтори Роуан. — Той би помислил за това. Просто така е устроен.

— Всички са толкова благосклонни към готвачката, че ако ти причини някакви неприятности или ако се появят неприятни за теб слухове, първия път ще се размине само с предупреждение. Втория

път двамата ще отидем при Малката мечка, ще му обясним всичко и тя ще си замине. И ти няма да имаш думата.

— Аз...

— Не. — Изрече единствената сричка спокойно, като неоспорим финал на спора им. — Всички искат тя да си запази работата. Обаче никой няма да ѝ позволи да остане, ако създава неприятности. И да не си съгласна, ще бъдеш малцинство. И най-добре да престанеш да се вкисваш и депресираш, защото това нищо добро няма да ти донесе.

— Предполагам, че не съм съгласна, защото става дума за мен. Ако беше пострадал някой друг, щях да се присъединя към останалите.

— Разбирам те.

— Като оставим настрана още куп други неща, за които не съм в настроение да говоря, зная какво е едно дете да отрасне като сираче. Майка ми почина, когато бях на дванайсет.

— Това е жестоко.

— Тогава родителите ми не живееха заедно и... има толкова много неща, за които сега не съм склонна да говоря. Баща ми ме отгледа, а неговите родители поемаха грижите за мен през сезона, когато той още скачаше с парашут. Сега именно това се опитвам да ти кажа: зная, че не е лесно да си самотен родител, дори и да имаш кой да ти помага и подкрепя. Заради това съм склонна да проявя снизходителност спрямо нея.

— Към нея вече бе проявена достатъчно голяма снизходителност, Роуан. Работи в кухнята. Ако се задържи на това място, за нея ще бъде много добре.

Не преставаха да разговарят през целия път на връщане. Наближиха залата за фитнес и той махна с ръка натам.

— Искаш ли да вдигаш тежести?

— Да. Мога ли да го взема за малко? — Роуан докосна плейъра. — Искам да узная каква музика предпочиташ.

— Да тренирам без музика е огромна саможертва за мен. — Той извади плейъра и ѝ го подаде. — Позамисли си за това, когато подреждаш причините, за да спиш с мен.

— Ще го сложа на челно място в списъка.

— Супер. Е... навита ли си вече?

Тя се засмя и влезе пред него в залата за фитнес.

След като приключи с ежедневната си тренировъчна програма, Роуан се запъти към столовата.

Вътре Стович поглъщаше яйца с бекон и бисквити, докато Кардс, между поредните две хапки от палачинките си, го майтапеше, че симулирал. Гъл бе успял да я изпревари и вече си взимаше от купчината с палачинки върху бюфета за закуска.

Роуан грабна една чиния. Цопна в нея една палачинка, нагласи отгоре два резена бекон, добави още една палачинка и още два резена бекон и накрая сложи третата палачинка, преди да изсипе много ягоди с голямата лъжица.

— Как го наричаш това? — възкликна Гъл.

— Това е моето меню. — Понесе чинията към масата и дръпна един стол. — Как беше думата, Кардс?

— Плумбаго.

— Точно. Звучи като старческа болест, но всъщност е цвете, нали?

— Храст е. Печелиш половин точка.

— Цветето върху храста или растението, всички се наричат плумбаго — уточни Гъл.

Кардс се замисли.

— Според мен си прав. Печелиш цяла точка.

— Ура! — Роуан изля сироп върху палачинките си с бекон. — Как е кракът ти, Резачка?

— Шевовете ме сърбят. — Погледна към току-що влезлия Доби и се усмихна. — Но поне не са по лицето ми.

— Поне не съм си ги направил сам — върна му го Доби и се загледа в менюто. — Ако не бях загубил онзи бас, щях да се присъединя само заради закуските. — И за да го докаже, си взе по едно от всичко.

— Окото ти вече изглежда по-добре — отбеляза Роуан.

Сега той можеше да отваря и двете си очи. Тя се увери, че и раните му също зарастват забележително бързо.

— Как са ребрата ти?

— Още имат синини, но вече не ме болят толкова силно. Малката мечка ми намери някаква канцеларска работа, така че по цял ден да не ставам от шибания стол. — Отвори бутилката си с лютивото табаско и щедро заля яйцата в чинията си. — Питам се дали днес ще имам малко

свободно време. Иска ми се да сляза долу и да погледам как работят хората на баща ти. Ще е хубаво да видя някои от платените скокове с парашут.

— Може да се уреди. Доста хора си правят пикници там. Мардж ще ти опакова някаква храна.

— А защо и аз да не дойда с теб?

Доби размаха към Стович наденичката си, набучена на вилицата.

— Как ще дойдеш, нали още куцаш.

— Разходката ще ми помогне да не мисля за сърбежа.

Вероятно е така, помисли си Роуан, но за всеки случай рече:

— Ще ти дам номера на телефонистката. Ако не можеш сам да слезеш, ще изпратят някой да те вземе.

Появи се Мардж, огледа масата и остави една висока чаша с плодов сок пред Роуан.

— Цяла сутрин ли ще се мотаете наоколо и ще висите половин ден край масата? Май ви трябва един нов пожар.

— Това не мога да го оспоря. — Роуан грабна чашата и отпи. — Хм, сигурно както винаги има сок от моркови, също и от целина, а мисля, че си добавила и портокалов сок... и да, сигурна съм, че има и сок от манго.

— Браво на теб. А сега го изпий до дъно.

— Мардж, тази сутрин си по-хубава от всякога.

Очите на Мардж светнаха, като се извърна към Доби.

— Сега пък за какво ми се умилкваш, новобранецо?

— Чух те да казваш, че можеш да приготвиш една торба с храна, ако с моя съквартирант слезем долу при бащата на Роуан, за да погледаме шоуто.

— Бих могла. И кажи на Лукас, че отдавна трябваше да ми се обади.

— Непременно ще му предам.

Оставаше още малко време до скока в тандем, затова Лукас се отби при двамата новобранци от базата, за да размени по няколко думи с тях.

Насъбраха се много туристи и местни хора, за да гледат самолетите и парашутистите, като мнозина от тях съчетаваха тази

разходка с посещения на базата на скачачите в дима. Според него това беше добре за бизнеса му.

Беше започнал навремето с един самолет, с един пилот на непълно работно време и един инструктор, а майка му отговаряше по телефоните. Когато звъняха. Баща му беше диспечер на полетите и му помагаше в счетоводството. Разбира се, през онези дни той можеше да се занимава с компанията си само извън сезона или когато не го включваха в списъка на скачачите.

Но изпитваше нужда да изгради нещо солидно, което да остави на дъщеря си.

И го направи. Сега имаше с какво да се гордее. Разполагаше със своя флотилия от самолети, с двайсет и пет щатни пилоти на пълно работно време. Изпитваше задоволство от мисълта, че един ден, когато Роуан бъде готова, ще получи всичко, което той бе създал, в наследство.

Все пак имаше и дни, когато той наблюдаваше издигането на самолети в небето, полетели към поредния пожар, с мъже и жени, които познаваше. Това му липсваше болезнено, както се усеща отрязан крайник.

Да, вече беше наясно какво е да бъдеш все на земята и да знаеш, че някой, когото обичаш повече от всичко на света, сега лети там, горе, към огъня и че скоро ще бъде принуден да рискува живота си. Чудеше се как са издържали в постоянен страх и примирение пред съдбата родителите му и дъщеря му и дори жена му, с която той бе толкова за кратко.

Но днес, поне засега, сирената не надигна вой.

Спря се за миг да погледа един от клиентите си — шейсет и тригодишен банкир, който току-що навлезе в зоната на свободното падане след скока от борда на самолета. И когато парашутът му се разтвори, присъстващите зрители шумно го приветстваха.

Зеке беше негов банкир от почти четирийсет години, така че Лукас този път изчака малко по-дълго, за да кимне одобрително, преди да се запъти към одеялото, където двамата новаци от базата се бяха излегнали край това, което той веднага позна, че е един от прочутите обеда, специално приготвяни от Мардж за пикници.

— Как е? — попита ги той и приседна до тях. — Аз съм Лукас Трип, а ти трябва да си Доби. Чух, че си се забъркал в сбиване

миналата вечер в „Окачи му възето“.

— Да. Иначе обикновено съм по-красива гледка. За мен е удоволствие да се запозная с теб — добави Доби и се здрависа с него. — Този тук е Резачката, защото има навика да си бръсне с моторна резачка космите по краката.

— И за теб съм слушал. По-добре е човек да пострада в началото на сезона, преди да стане горещо.

— Добре стана, че се отбихте при нас, господин Трип — усмихна се Стович.

Тези учтиви думи накараха Лукас да се почувства стар като Алпите.

— Това обръщение „господин“ го запази за баща ми. Ние тук си общуваме съвсем простичко. Ето, вижте го онзи там. — Посочи към Зеке, който точно в този миг докосна земята и се претърколи. — Отново се чувства като в шейсетте. Той е директор на банка в Мисула. Има осем внуци и чака още две. Познавам го от повече години, отколкото вие, двамата, сте преживели, а само допреди два месеца и дума не беше обелвал за желанието си да скача с парашут. Списъкът с желаещите все повече нараства — каза им Лукас с усмивка. — Откакто това представление се прожектира, имаме много клиенти от всякакви възрасти.

— Сега ще участвам в двоен скок. Наричаме го скок в тандем. Клиентът е петдесет и седемгодишна жена, директор на училище. Човек никога не знае кой тайно копнее да полети.

— Липсва ли ти? — попита го Доби. — Скачането в дима.

— Всеки ден. — Лукас сви рамене, докато гледаше как банкерът махна с ръка на трима от внуците си. — Но старите коне като мен трябва да направят място за вас, младите жребци.

— Сигурно знаеш много истории от тези дни.

И по-стари, въздъхна Лукас, но само се усмихна на Стович.

— Ако седнем на масата и ме почерпите с две бири, всичките ще ви разкажа, независимо дали искате да ги чуете, или не.

— Винаги съм готов — заяви Доби. — И навсякъде.

— Може да се уреди. Но сега по-добре да тръгвам, за да осигурия на директорката най-вълнуващите мигове в живота ѝ. — Лукас се изправи. — Порадвайте се на почивния си ден. Може да нямате много дни като този.

— Не мога да си обясня как се е отказал — промърмори Доби. — Аз не бих могъл.

— Че ти още не си скачал — напомни му Стович.

— Мислено съм го правил. — Доби ухапа пилешкото бутче, толкова крехко опечено от Мардж. — И не съм се опитвал да се кастрирам с моторна резачка.

Стович го удари добродушно по ръката.

— Да, ама ръцете на Шведката се докоснаха до бедрото ми, а това си струва всичките шевове.

— Ако се опиташ да се уредиш пак да те погали, Гъл ще ти осигури много повече шевове. Не виждаш ли, че той само нея зяпа?

— Не съм сляп. Но докосването ѝ наистина е страхотно. — Стович зарови вилицата си в картофената салата в очакване на следващия скок.

Лукас провери екипировката си и самолета, за кратко поговори с механика си и с пилота за предстоящия двоен скок. Дори и ако клиентката пристигнеше навреме, Марси, неговата секретарка, щеше да ѝ обясни в общи линии как ще протече полетът и ще я застави да попълни всички необходими формуляри. И тъй като клиентката бе поръчала запис на скока на дивиди, той провери дали видеокамерата е готова да записва.

Когато отиде до командния център, той видя Марси и клиентката седнали край една от масите, заети с попълването на документите. Първата му мисъл беше клише, но пък си беше самата истина.

Докато той учеше в гимназията, нямаха такива директорки.

Буйната ѝ червена коса обрамчваше лицето ѝ, а очите ѝ имаха цвета на сенките в гората. Дълбоки и зелени. Когато се усмихна на една от репликите на Марси, върху бузите ѝ се появиха трапчинки, а устните ѝ се извиха в красива дъга.

Не беше срамежлив с жените — освен ако не бе привлечен от някоя. Усети как сгорещяваща вълна от притеснение го обля отзад по врата още щом наближи масата.

— А ето го и вашият инструктор за скока — обяви Марси. — Всъщност, това е самият собственик на „Зули Скайдайвинг“. Тъкмо обяснявах, Лукас, на госпожа Фрейзиър, че ще преживее най-

вълнуващата тръпка в живота си и се случи така, че към това ще я поведе нашият най-знаменит ас.

— Да, хм, добре — насили се Лукас да промърмори, когато горещата вълна достигна до темето му.

— Ако ще трябва да тръпна, иска ми се това да стане заедно с вашия най-знаменит ас. — Подаде му ръката си — тясна, с тънки пръсти. Лукас я пое колебливо и побърза да я пусне от страх да не ѝ счупи пръстите с лапата си.

— Синът на госпожа Фрейзиър ѝ осигурил този туристически пакет като коледен подарък — добави Марси.

— Наричайте ме Ела, след като двамата ще скачаме заедно от самолета. Той ме чу да казвам, че искам някога да изпробвам какво е да се гмурнеш в небето и взе думите ми на сериозно, въпреки че тогава май бях на няколко чаши вино. — Тези нейни устни отново се извиха на дъга и трапчинките ѝ пак се появиха. — Той и семейството му са отвън, сред зрителите, както и дъщеря ми заедно със своето семейство. Всички очакват с възбуда гледката.

— Това е добре. Дори е много мило.

— Тогава... — Ела изчака колкото за един удар на сърцето. — Кога започваме?

— Ще ви оставим да се преоблечете. — Макар че госпожа Фрейзиър разцъфна в усмивка, Марси отправи озадачен поглед към Лукас. — През това време ще изгледате кратко видео с инструкциите за скокове с парашут. После шефът ще ви даде още обяснения, като ще отговори на всичките ви въпроси. Това ще отнеме около трийсет минути, така че ще можете да се запознаете с екипировката, да се почувствате удобно и да се научите как да се приземите.

— Приземяването ще е най-важното. Не искам да травмирам внуците си — изрече тя с блясък в очите.

Омъжена. Мозъкът на Лукас моментално го констатира и цялото му тяло реагира. С деца. И с внуци дори. Като узна, че е омъжена, притеснението му намаля. Сега можеше просто да се възхищава на красотата ѝ и да я съзерцава като недостижима за него.

— Не се тревожете за това. — Дотолкова се окопити, че успя и той да ѝ се усмихне. — Те ще запомнят днешния ден като деня, в който са гледали как баба им е полетяла. Ако сте свършили с документите, ще ви дадем екип за полета.

Той се преоблече в своя летателен костюм, докато Марси помагаше на клиентката да се приготви. По принцип се забавляваше при полетите с новаци, успокояваше нервите им, ако това се налагаше, отговаряше на въпросите им, стараяше се да направи преживяванията им колкото се може по-приятни, за да им останат като доживотен спомен. Очакваше днешният скок да не бъде изключение.

Клиентката изглеждаше напълно готова, което му помогна да се успокои. Сведе поглед към копието си от формуляра и прочете данните ѝ: метър и шейсет и пет, петдесет и шест килограма. Без медицински проблеми.

Излезе навън да я изчака.

— Чувствам се някак си официално — засмя се тя и леко се завъртя в леталния си костюм, със специалните обувки за скокове.

— Изглеждате добре. Зная, че Марси е преминала през процедурата с вас, но аз мога да я преговоря отново и да отговоря на всичките ви въпроси.

— С Марси се справихме с всичко, а видеото беше чудесно. От началото до края на скока ще бъда свързана с вас чрез въже, което според мен е много важно.

— Това е добър начин за предпазване при първия скок и така се намалява стресът.

Тя прихна в смях.

— Лесно ви е да го кажете. Предполагам, че сте свикнали със скачачи, които през целия скок само пищят.

— Не се безпокойте за това. Обзалагам се, че ще бъдете толкова щастлива и зашеметена от гледката, че ще забравите да се разпищите. — Той я поведе към малкото тренировъчно поле. — Ще скочим от четири хиляди и триста метра. Когато сте готова, ще ви поведе на пътешествие в това бездънно небе. Свободното падане е вихрено и шеметно вдъхновяващо. Ще трае по-малко от минута, преди разтварянето на парашута. След като той се разтвори, ще се реете и ще се заслушате в тишината, позната само на скачачите.

— Обичате да скачате.

— Абсолютно.

— Правя това заради две причини. Първо заради сина ми. Сърце не ми дава да го разочаровам. И втората причина, която осъзнах по

пътя дотук, е да си припомня, че някога и аз бях безстрашна. Кажете ми, господин Трип...

— Лукас.

— Лукас, много ли хора се побъркват от страх, като се озоват горе в небето?

— О, разбира се, че има и такива. Обикновено ги държа на скъсено въже, преди да се приземим. — Усмихна ѝ се успокояващо. — Но с теб няма да е така.

— Защо?

— Защото си безстрашна. Не си забравила коя си. Понякога само го потискаш.

Трапчинките отново заиграха по страните ѝ.

— Имаш право. Научих този урок през последните няколко години.

Той ѝ показа как да се приземи, как да използва неговото, а също и собственото си тяло за по-меко приземяване. Опъна коланите ѝ, за да свикне с усещането за тях, както и с връзката между неговото тяло и нейното.

Стомахът му леко се присви, като си припомни, че тя е омъжена.

— Имаш ли някакви въпроси? Някакви тревоги?

— Мисля, че ги изясних. От мен сега се очаква да се отпусна и да се наслаждавам... и да се надявам, че няма да пицця през цялото спускане надолу, така че на дивидито да ме запишат с широко зееща уста и здраво стиснати очи.

— Хей, мамо!

Те се обърнаха към групата, струпала се на края на тренировъчното поле.

— Моето семейство. Имам ли време да отида до тях, преди да излетим?

— Разбира се.

Той я придружи и поговори за кратко със сина ѝ — той бе пребледнял и нервен, все едно че него го очакваше решителна стъпка. Размени няколко думи и с дъщеря ѝ, с трите ѝ деца, включително и с едното от тях, което, както бе седнало в скута на баща си, го гледаше като някакъв много страховит чичко.

— Сигурна ли си, че го искаш? Защото ако...

— Това е Тейлър. — Ела се надигна на пръсти и целуна сина си по бузата. — Вече съм проверена и напълно готова. Това е най-хубавият коледен подарък, който съм получавала.

— Баба ще полети ето така. — Едно момче на около пет години подхвърли във въздуха своята играчка — парашутист, от онези, които се продаваха на щанда за подаръци на летището. Фигурката започна да се спуска с яркочервен парашут.

— Можеш да се обзаложиш, че ще се справя. Само ме гледай.

След всичките прегръдки и целувки тя се отдалечи заедно с Лукас към очакващия ги самолет.

— Не съм нервна. И няма да бъда нервна. Няма да се разпищя. Няма да повърна.

— Погледни към небето. Никога не е било по-прекрасно. Докато не заплуваш в него. Ето го Чък. Той ще заснеме с камерата цялото ти преживяване.

— Здравей, Чък. — Тя се здрависа с него. — Нали ще ме снимаш от най-добрата ми страна?

— Гарантирам. Тандемът с Железния не може да се сравнява с никой друг. Всичко ще премине гладко като коприна.

— Добре — въздъхна тя. — Хайде, Железен, да вървим.

Обърна се, махна с ръка на семейството си и се качи на борда на самолета.

Здрависа се с пилота. Според Лукас през целия полет тя остана спокойна, готова за скока. Той очакваше от нея още въпроси — за самолета, за екипировката, за неговия опит, но тя само застана пред видеокамерата, очевидно решена да запише за семейството си приятен за гледане клип.

После, най-неочаквано, направи отчаяна гримаса, престори се на припаднала и изненада Лукас, като се отпусна в скута му, след това обяви на децата си, че има намерение да отлети с инструктора по скокове с парашут за тихоокеанския остров Фиджи.

— Тогава трябва да се върнем за по-голям самолет — каза ѝ той, с което успя да я разсмее.

Щом се издигнаха до височината за скока, той ѝ намигна.

— Готова ли си да се обвържем един с друг?

Устните ѝ пак се присвиха леко в краищата.

— Хайде да започваме с рокендрола.

Той отново ѝ припомни процедурата. Гласът му звучеше спокойно и уверено, докато я връзваше към себе си.

— Като отворим люка, първо ще усетиш притока на въздух, ще чуеш по-силно рева на двигателите на самолета. Микрофонът е включен на запис, така че Чък ще запише на твоето дивиди това, което ще произнесем.

Той чу как тя започна да диша по-бързо. А щом люкът се отвори, усети как потръпна.

— Не скачай, докато не ти кажа „Да потегляме“.

— Плувала съм гола в Мексиканския залив. Ще се справя и с това. Да потегляме.

— Да потегляме. — Кимна на Чък, който скочи пръв. — Гледай небето, Ела — каза Лукас и скочи с нея.

Тя не се разпищя, но след първото ѝ сподавено ахване я чу как силно извика:

— Мамка му, страхотно!

Зачуди се как ли ще успее да го редактира в записа, който после ще трябва да показва на внуците си.

После се засмя и разпери ръце като криле.

— О, Боже мой, Боже мой, о, Боже мой! Направих го, Лукас!

Залюля се срещу него и той разбра, че тя потръпва от възбуда, а не от страх.

Парашутът се разтвори с плясък като разперване на огромни криле и безумно забързаното гмуркане се превърна в грациозно реене.

— Толкова беше бързо, прекалено бързо. Но, о, ти беше прав. Толкова е красиво. Това е... направо божествено.

— Сложи ръце на шнуровете. Може да се опиташ да насочваш полета си.

— Добре, брей. Вижте баба си, деца. Оуен! Аз се спускам в небето. Благодаря ти, Тайлър! Здравсти, Мели, здрасти, Ади, здрасти, Сам! — Отметна глава назад. — Аз съм в небето и то е като синя коприна.

След малко замълча, преди да въздъхне.

— Имаше право за тишината. За всичко имаш право. Това никога няма да го забравя. О, ето ги! Те ми махат. По-добре ти направлявай полета, за да мога пак да им махна.

— Имаш много хубаво семейство.

— Наистина е така. О, ето че земята се приближава.

— Довери ми се. Довери се на себе си. Остани спокойна.

Той успя да я приземи съвсем плавно.

Семейството ѝ с възбудени викове и буйни приветствия скачаше на тревата и ѝ махаше. Докато Лукас прибираше парашутите, тя трескаво започна да им изпраща въздушни целувки.

После се извърна с грейнало лице и съвсем го зашемети, като се хвърли към него и силно го целуна.

— Щях да го направя още горе, във въздуха, ако можех, защото, кълна се в Бога, беше като оргазъм. Не зная как да ти благодаря.

— Мисля, че току-що го направи.

Тя се засмя, след което успя и него да го разсмее, като изигра за кратко танца на победата.

— Скочих от проклетия самолет. Бившият ми съпруг заяви, че съм луда, за да го направя, гаднярът му с гадняр. Но май наистина съм луда, защото отново ще го направя.

Засмя се и се затича с разперени ръце към семейството си.

— Бивш съпруг — промърмори Лукас. И горещата вълна отново се плъзна по врата му.

7.

Сирената така и не зави и Роуан прекара повечето от времето си в проверки на склада, в почистването или закърпването на парашутите. После навакса с документацията, отново зареди раницата си за скоковете, огледа и след това още веднъж провери своя парашут, въобще подготви всичко по екипировката си за следващия скок.

На първо място тя беше скачач, от първата група.

— Тук направо ще откача — измърмори Кардс на излизане от колата.

— Не сме ли всички малко откачени? А думата за днес е...

— ... прецизност. Чистихме и подреждахме. Чакалнята е толкова шибано чиста, че направо ще задоволи строгите изисквания на майка ми.

— Няма да продължи още дълго така.

— За Бога, надявам се, че няма. Вчера ми дойде до гуша да реда пасианси и вече започвам да си мисля защо да не се разсейвам, като ловя риба. Следващото, което ми остава, е да се заема с плетене.

— Много ще ми допадне един красив шал, който да ми отива на очите.

— И дотам може да се стигне — мрачно изръмжа той. — Поне се порадвахме малко с Вики миналата нощ, като си играхме на телефонен секс. — Измъкна една колода карти от джоба на ризата си и започна да я разбърква, нервно крачейки наоколо. — Докато трае, е забавно, но всъщност никаква работа не върши.

— Отминаха ли дните, когато си търсеше компания за истински секс?

— Много отдавна. Защото Вики заслужава човек да бъде само с нея. Не ти ли споменах, че тя и децата ще ми дойдат на гости през следващия месец?

— Да, спомена го. — „Хиляда или дори две хиляди пъти“, помисли си Роуан.

— Сега трябва да съм на смяна, така че ще мога да си взема два почивни дни през следващия месец. Трябва да работя, трябва да

изплащам, трябва да...

— Да се сдържаш да не се озовеш във въдичарския магазин — довърши Роуан вместо него.

— Няма да ходя сам на риболов, ако тази скука продължи още дълго. Имаш ли нещо за четене? От всичките книги, които Гибънс има, само ме наляга ужасно главоболие. Прочетох един от любовните романи на Джанис, но и това не помага да престана да мисля за секс. — Нямам нищо задълбочено, нито сексуално. — Тя се подписа и попълни датата на проверката върху картоната на поправения парашут. — Какво търсиш?

— Искам нещо кърваво, за хора, умиращи в ужасни мъки в ръцете на някой психопат.

— Мога да те уредя. Хайде. Ще преровим книгите в моята библиотека.

— Доби е в кухнята при Мардж — каза ѝ Кардс, прокара ръката си над главата на Роуан, за да измъкне като по магия оттам едно асо пика. — Той научил от майка си някаква рецепта и сега приготвя там нещо като пай.

Готвене, плетене, следващото можеше да бъде разпродажба на домашно приготвени пайове. Внезапно нещо ѝ хрумна и Роуан замълча, преди да зададе следващия си въпрос:

— Да не би Доби да е хвърлил око на Мардж?

Кардс само поклати глава недоверчиво.

— Стига де, тя е с двайсет години по-голяма от него.

— Мъжете често налитат на жени с двайсет години по-млади от тях.

— Много съм отегчен, Ро, но не чак дотам, че да се забъркам в нещо с теб.

— Страхливец. — Но като излязоха навън, тя отново се спря. — Виж, погледни онези облаци там.

— Ще трябва да изпратим някой да разузнае какво става. — Лицето му светна, докато оглеждаше облациите над планините. — Хубава верига са оформили.

— Което може да означава, че днес ще задими. С малко повече късмет още преди края на следобед ще видим как чакалнята за излитащите отново ще бъде препълнена с нашите хора. Още ли искаш тази книга?

— Може да я взема. Ще се настаня удобно, с интересна книга и нещо готино за хапване. Това е сигурна гаранция, че днес ще летим.

— Това е най-мудното начало на сезон от всичките, които се спомням. Отново трябва да цитирам баща си, който все повтаря, че ако един сезон започне в хлад, ще завърши в жега. Може би не бива да сме чак толкова настървени за работа.

— Ако не се стремим към това, към какво тогава?

— Не го оспорвам. Само че... — Тя се опита да заговори с по-обичаен тон на път към бараките, където се намираще нейната стая. — Тази сутрин виждал ли си Бързата крачка?

— В стаята с картите. Изучаваше нещо. Или поне беше там допреди един час.

— Изучавал? Хм. — Не се интересуваше от това да седне и да се зачете в някоя книга, но да си побъбри с Гъл можеше да се окаже тъкмо онова средство против скуката, от което се нуждаеше.

Вместо това обаче тя продължи към квартирата си.

— Някакъв зловец убиец — започна тя. — Какво искаш? Само насилие или секс и насилие? Като противоположност на романтичния секс?

— Винаги съм искал само секс.

— Отново е трудно да ти... — Млъкна, щом отвори вратата. Отвътре я блъсна като юмрук в гърлото непоносима смрад, все едно бяха в кланица.

Цялото ѝ легло тънеше в локва от кръв. Тъмночервени потоци кръв се стичаха по купчините от дрехите ѝ, струпани на пода. На стената с още мокри и проблясващи букви бе изписано: „ДА ИЗГОРИШ В АДА!“

Изправена в центъра на цялата тази грозота, Доли се извъртя с лице към вратата. Част от кръвта в тенекиената кутия в ръката ѝ се беше разляла по блузата ѝ.

— Кучка! — изрева Роуан с вдигнати юмруци. Мозъкът ѝ мигом пламна. Почервеня от гняв, също като кръвта в стаята. Линия от свинската кръв се очерта по лицето на Доли, като бойна татуировка на индиански воин; тя изпищя и хвърли кутията на земята секунди преди Кардс да сграбчи ръцете на Роуан.

— Почакай, почакай за минута.

— Майната ти! — Роуан се хвърли напред и в трескавата суматоха добави още кръв към сцената, когато тилът на главата ѝ силно се блъсна в носа на Кардс и го разкървави.

Той изскимтя, но стисна зъби и успя да я удържи в първите една или две секунди.

— Ще те убия! — кресна Роуан на Доли и заслепена за всичко наоколо, заби лакът в ребрата на Кардс, за да се освободи от хватката му.

Доли се разпищя, дръпна се назад и хвърли кутията. Кръвта се разнесе на всички посоки, обля стените, тавана, мебелите. Роуан се втурна обезумяла от ярост към нея.

— Искаш кръв, така ли? Я да видим какво ще боядисаме с твоята, курво шантава.

Сграбчи глезените на Доли, която се опитваше да пропълзи под леглото. И докато се мъчеше да я издърпа по оплескания с кръв хлъзгав под, нахлулите мъже едва успяха да изтласкат Роуан назад.

Роуан не си пестеше силите. Удряше, риташе, ръгаше, поваляше ги на колене, без да гледа къде попадат ударите ѝ, докато не свърши притисната по лице към пода.

— Само стой така — каза ѝ Гъл в ухото.

— Махни се от мен. Пусни ме, проклет да си. Не виждаш ли какво направи тя?

— Всички го видяха. Господи, някой да махне тази пищяща идиотка отгук, преди да съм я цапардосал.

— Ще ти сритам всеки квадратен сантиметър от мръсния задник. Пусни ме! Чу ли това, откачалко? При първия удобен случай кръв ще пролея, ама не свинска, а твоята. Пусни ме, мамка му!

— Ще останеш долу, докато не се успокоиш.

— Супер. Спокойна съм.

— Въобще не си спокойна.

— Тя е оцапана с кръвта на Джим — изплака Доли, когато Янгтри и Мат я измъкнаха от стаята. — Всичките сте оцапани с кръвта му. Да пукнете дано, всичките. Живи да изгорите. Всички, до един.

— Мисля, че е изгубила цялата си вяра в Бога — отбеляза Гъл. — А сега ме изслушай, Роуан, изслушай ме. Тя се махна, но ако се опиташ да я настигнеш и да ѝ се нахвърлиш, ще се наложи пак да те

повалим на пода. Вече успя да разкървавиш носа на Кардс. Съвсем сигурен съм, че на Джанис няма да ѝ се размине синьото око.

— Не биваше да ми се изпречват на пътя.

— Ако те и ние, останалите, не го бяхме направили, щеше да пребиеш онази, смахнатата, но щеше да изхвърчиш от списъка на скачащите, докато всичко не се изясни.

Последните му думи, забеляза той, най-после я принудиха да си поеме дъх като опит да се успокои. Даде знак на Либи и Тригър да не я държат повече за краката. И щом се убеди, че тя няма да рита срещу тях, безмълвно им посочи вратата.

Либи затвори тихо вратата след себе си.

— Сега ще те пусна. — Охлаби хватката си върху ръцете ѝ, но я прегърна, готов отново да ги сграбчи, ако се наложи. После внимателно се отдръпна от нея и седна на пода.

И двамата бяха оплескани с кръв, но Гъл бе сигурен, че тя е много по-зле от него. Лицето ѝ вонеше, кръвта капеше от косата ѝ, покриваше ръцете ѝ, тениската ѝ. Имаше вид като на посечена с брадва. От всичко това направо му прилоша.

— Знаеш ли, тук прилича на проклета свинска кочина.

— Никак не е смешно.

— Не, не е, но е най-доброто, което можах да измисля.

Огледа я вече по-спокойно: Роуан се опитваше да се седне и Гъл видя как дясната ѝ китка се стегна в юмрук.

— Мога и теб да цапардосам, ако трябва.

— Само се опитай.

— Не. Просто с теб ще си поседим тук кротко за малко. Роуан използва рамото си, за да избърше лицето си, но още повече го оплеска с кръв.

— Изляла е цялата тази смрад върху мен. Върху леглото ми, по пода, по стените.

— Тя е луда. И заслужава да бъде изритан всеки квадратен сантиметър от скапания ѝ задник. Ще я изхвърлят отук като мръсен парцал. Всички в базата и на сто километра наоколо ще знаят защо. Можеше да бъде и по-зле.

— Това никак не ме успокоява. — За миг се огледа. Гневът ѝ започна да стихва. Идеше ѝ да ревне с пълен глас. Стисна ръце една в друга, защото започнаха да треперят.

— Тук смърди като в кланица.

— Тази нощ можеш да спиш в моята стая. — Измъкна една кърпа от джоба си, за да избърше лицето ѝ. — Но всеки, който спи в стаята ми, трябва да е гол.

Тя изсумтя уморено.

— Ще се сместя при Джанис, докато не бъде почистено всичко тук. И при нея е в сила правилото да се спи гол.

— Е, това си беше злобно.

Тя го погледна чак сега, седеше и гледаше как той съсипва кърпата си в този безнадежден опит за почистване. Почувства се малко по-добре, като видя, че и той не е чак толкова спокоен, колкото звучеше. Помогна ѝ, въпреки че забеляза отвращението, изписано по лицето му.

Странно, но това сякаш я успокои малко.

— Аз ли ти разкървавих устната?

— Да. Удари ми едно кроше. Не беше зле.

— Вероятно по някоя време ще съжалявам за това, но точно в момента не изпитвам и капка угризение.

— Бяха нужни петима от нас, за да те усмирим.

— И това е нещо. А сега трябва да се измия.

Тъкмо се опитваше да се надигне, когато Малката мечка връхлетя като хала през вратата.

— Гъл, остави ни за минута, може ли?

— Разбира се. — Преди да стане, Гъл се наведе и отпусна длан върху коляното на Роуан. — Такива като нея никога не могат да се сравняват с хора като теб. И губят от това.

Изправи се на крака и затвори вратата след себе си.

Малката мечка огледа стаята и потри лицето си с длан.

— Господи, Ро. Господи. Не мога да ти опиша колко съжалявам.

— Не си го направил ти.

— Не трябваше да я назначавам. Не биваше да я връщам. Вината е моя.

— Вината е нейна.

— Тя имаше шанс да ти причини това, защото аз ѝ го предоставих. — Приведе се леко, за да бъдат лицата им на едно ниво. — Отведохме я в кабинета ми заедно с две от момчетата, за да я пазят.

Ще я уволним, ще я изгоним завинаги от базата. Ще се обадя на полицията за случая. Искаш ли да повдигнеш обвинение?

— Тя именно това заслужава. — Слава Богу, успя да сдържи сълзите си. Сега само се чувстваше зле, повръщаше ѝ се и беше уморена до смърт. — Но бебето ѝ не го заслужава. Затова искам само тя да се махне.

— Ще се махне — обеща ѝ той. — Хайде, трябва да се преместиш оттук. Ще изпратя хора да почистят всичко.

— Нужно ми е да изляза за малко на въздух. И да се извиня на няколко човека. Да си взема душ, да измия всичко това от мен. — Отново въздъхна и се огледа. — Сигурно ще ми трябва цяла туба от препаратите за почистване.

— Ще разполагаш с всичко, което ти е необходимо. И на никого не е нужно да се извиняваш.

— Трябва да го направя. Но тази мръсотия е върху всичките ми вещи. Трябва да ги изчистя.

Тя стана и отвори вратата. Огледа се назад.

— Толкова много ли го е обичала? И това може ли да е любов?

Малката мечка се загледа в кървавите думи по стената.

— Това няма нищо общо с любовта.

Сирената зави точно когато излезе от душа.

— Чудесно — промърмори Роуан. Навлече набързо бельото си, както беше още мокра, надяна си тениската, панталоните си и закопча ципа в движение.

Деветима други скачачи от списъка изтичаха заедно с нея в чакалнята. Докато се дооправяше, тя изслуша бюлетина. В планината Морел имало силни светкавици. Тази сутрин тя и Кардс правилно бяха отгатнали какво ще им донесат онези облаци. Местните наблюдатели забелязали дим към единайсет часа, точно когато тя бе изненадала Доли с нейната проклета кутия със свинска кръв.

През следващия час дежурният от противопожарната служба трябвало да реши дали да остави пожарът сам да угасне, след като прочисти малко храсти и паднали дървета, или да повика на помощ скачачите в дима.

Заради последвалите още няколко светкавици и необичайно сухото време се оказало прекалено рисковано да оставят пожарът да следва естествения си ход.

— Хей ти, Бързата крачка, готов ли си за истинска работа? — Тя взе предпазното си въже, а Гъл събра екипировката си от лавицата.

— За скачане в огъня ли говориш, или ние с теб да направим нещо друго?

— По-добре си прочисти ума от непостижимите мечти. Това не е учебен скок.

— Добре изглеждаш. — Доби удари Гъл по гърба. — Искан ми се и аз да дойда с теб.

— Скоро ще те извадят от списъка на резервите. Запази ми малко пай — извика му Роуан и се завтече към очакващия ги самолет.

Държеше шлема в сгънатия си лакът.

— Добре, момчета и момичета. Днес аз ще ви бъда шеф при гасенето на пожара. За двама от вас това ще е първият скок в огъня. Всичко ще мине добре, ако го направите както трябва, ако не оплескате нещо. Помнете, че ако не можете да избегнете дърветата...

— Да се насочваме към по-малките — довърши групата в хор.

След като излетяха, тя седна до Кардс.

— Поне носът ти не те задържа на земята.

Той нежно го побутна.

— Значи няма защо да ти се сърдя. Както ти казах, Шведке, момичето е откачено.

— Да. И стореното си е сторено, вече свърши. — Тя извади една бележка, която ѝ бяха предали от пилотската кабина. — Ще се задържим тук, докато не изсипят товара с огнегасящата смес. В този участък зимата е била сурова и има много паднали дървета, които сега подхранват пожара. Премества се по-бързо от очакванията.

— Почти винаги така става.

Роуан извади своята карта и огледа зоната. Но на моменти бе достатъчно само да надникне през прозореца, за да види пред какво се изправяха.

Кула от дим се виеше към небето, плъзгайки се бавно по планинския хребет. Дърветата образуваха истинска огнена стена. Огледа се наоколо и зърна един поток, който не беше открила на

картата. Набързо пресметна с колко маркуча разполагаха на борда и прецени, че ще могат да използват този водоизточник.

Самолетът се разклати и се олюля заради турбулентните въздушни течения, докато скачащите се нареждаха до прозорците, за да огледат обхванатата от огъня зона. Кръженето на самолета продължи, понеже трябваше да изчакат спускането на гасящата пламъците смес върху ядрото на пожара. Огнените езици се извисяваха до десетина метра.

Тя махна с ръка на Малката мечка, който днес беше техният навигатор.

— Видя ли онази просека? — извика той. — Това ще е мястото за приземяване. Малко по-близо е до десния фланг, отколкото ми се искаше, но е най-доброто, което успяхме да открием в тази пресечена местност.

— Ще ни послужи като укритие.

— Вятърът ще измести пожара. Трябва да оставаш на безопасно разстояние на изток от просеката.

— Бъди сигурен, че точно това ще направя.

Огледаха заедно как самолетът изсипа товара си право в огнището на пожара. Вдигнаха се гъсти, червеникаво обагрени облаци от дим, те ѝ напомняха за кръвта, с която бе залята стаята ѝ.

Нямаш никакво време за размисли, напомни си тя.

— Това ще задържи за малко огнената стихия — кимна ѝ Малката мечка, след като товарният самолет се отдалечи. — Добре ли си?

— Добре съм.

Стисна я за рамото като жест на безмълвно насърчение.

— Провери си резервния парашут — провикна се Малката мечка и отиде до люка за скокове.

От седалката си Гъл наблюдаваше Роуан. Само преди час тя приличаше на побесняла, с размазана по лицето си кръв, размахваше юмруци в заслепяваща ярост. А ето че сега се съветваше най-хладнокръвно със своя навигатор за полета на първите многоцветни ленти за проверка на въздушните течения. Разумът отново преобладаваше в погледа на прекрасните ѝ, леденосини очи. Тя щеше да скочи първа и да отнесе този лед в пламъците.

Огънят нямаше никакъв шанс пред нея.

Пак надзърна през прозореца, за да огледа противника, разпрострял силите си долу. По време на практиката си като пожарникар той бе пътувал с екип от още двайсетина колеги в голям камион, който през сезоните се превръщаше в техен втори дом.

А сега трябваше да скача от самолет.

Различни методи, същата цел. Да се потушава и контролира огънят.

След приземяването той знаеше какво да върши и как да приема заповедите. Отново премести поглед към Роуан. Нямахше съмнения, че тя знаеше какви заповеди да издава.

Но точно в този миг най-важното бе как да се доберат дотам. Видя следващия комплект от многоцветните ленти и се опита да прецени посоките на въздушните течения. Докато самолетът кръжеше и се разклащаше под краката му, той разбра, че в никакъв случай не трябваше да подценява ролята на вятъра.

По заповед на Малката мечка самолетът се издигна до височината за скачане. Роуан нагласи шлема си и лицевата си маска, а Кардс — нейният партньор в скока — зае позиция зад нея. Гъл усети как дишането му се ускори едновременно с издигането на самолета.

Но запази безизразна физиономия, опитваше се да успокои дишането си, докато си представяше как изскача от люка, как се понася надолу, за да се заеме с това, което бе неговата работа.

Роуан се извърна съвсем за кратко, само колкото Гъл да успее да види синкавия проблясък на очите ѝ зад маската. После зае стартова позиция. И след секунди вече я нямаше. Гъл веднага се измести пак към прозореца, за да наблюдава полета ѝ, както и на Кардс след нея. Щом самолетът отново започна да кръжи, Гъл промени зрителния си ъгъл, за да види как парашутът ѝ се разтвори.

Тя се плъзгаше в дима.

Щом следващите скачачи заеха позиция, той си постави шлема и маската и се постара колкото му бе възможно да успокои и прочисти съзнанието си. Имаше всичко, от което се нуждаеше — екипировка, обучение, умения. Както и няколко хиляди метра под него, където още летеше тази, която желаше. Жената със синия пламък в очите.

Тръгна напред и усети вихъра на вятъра.

— Виждаш ли участъка за приземяване?

— Да, виждам го.

— Вятърът ще те изтиква настрани през целия път до долу и ще се опитва да те отклонява на изток. Трябва да устоиш на напора. Видя ли светкавицата?

Гъл забеляза как небето се раздра от назъбените линии на светкавицата.

— Как мога да не я видя?

— Дано не се изпречиш на някоя следваща.

— Разбрах.

— Готови ли сте и двамата?

— Готови сме.

— Застанете до люка.

Гъл погледна за миг към замъгления хоризонт и после се загледа надолу, както беше застанал малко зад ръба, с разтворени крака, за да не бъде издухан от течението. Горещината от пожара облъхна лицето му. Миризмата на дима се усещаше във въздуха, който вдишваше.

Малката мечка отново си показва главата от люка, огледа местността, провери хълмовете, издигащите се дървета, заливани от вълни от пламъци.

— Бъдете готови!

Щом той го тупна по рамото, Гъл изскочи навън. Светът се завъртя и преобърна — земя, небе, огън, дим, като се гмуркаше надолу със скорост от сто четирийсет и четири километра в час. Зелено, синьо, червено, черно се сля около него като в повредена филмова лента, докато броеше наум. Вятърът го измести настрани, вкопчи се в гърба му и той напрегна всичките си сили, цялата си воля, за да се извърти, да бъде пак е главата нагоре, с краката надолу, да се стабилизира като шамандура.

Сърцето му бясно препускаше от притока на адреналин, от страхопочитание, от възхита, от страх, но поне видя къде е Тригър, неговият партньор в скока.

Изчакай, заповяда си той. Почакай.

Светкавиците проблясваха като синкави копия, добавяйки мирис на озон във въздуха.

После отпусна глава назад, за да се любува на полета на парашута си, разтворил се като цвете във въздуха. Изкрещя възторжено, не успя да се сдържи, и чу отговора на Тригър, как се

засмя, когато Гъл се вкопчи в краищата на двата си шнура за насочване на парашута.

Истинска битка му костваше да се обърне с лице срещу вятъра, но успя. Усмиваше се въпреки задушавания дим, непрекъснато издухан от вятъра в лицето му, въпреки оглушителните гръмотевици в далечината след всяко следващо просветване на ослепителните светкавици. И докато парашутът му се въртеше, погледът му трескаво проследяваше грозната ивица от почерняла земя, очертанията на дърветата, гневно напиралците вълни от пламъци, вече толкова наблизко, че обливаха с жар лицето му, където трябваше да е неговата площадка за приземяване.

За миг си помисли, че вятърът в крайна сметка ще надделее и ще го отнесе настрани, и си представи нагледно в какво трудно положение ще изпадне, ако се наниже върху върховете на дърветата, остри като зъби на трион. И то още в първия си скок.

Сведе поглед към шнура си и изкрещя:

— Тая няма да я бъде!

Чу как Тригър се изсмя, ала секунди преди да се приземи, вятърът го отмести леко встрани. Краката му се блъснаха в земята, съвсем малко по на изток от участъка за приземяване. Завъртането едва не го повали сред храсталака, но се превъртя назад в нещо като салтомортале към просеката.

Отне му само един миг, дори може би половин миг, да си поеме дъх, да се поздрави с това, че се бе приземил успешно, след което пак се претърколи и веднага се зае да събира парашута си.

— Не е зле, новобранецо — поздрави го Кардс с вдигнат палец, — Давай веднага насам, че шоуто започва. Шведката е спретнала екип за прокопаване на защитна линия срещу огъня по целия фланг там. — Посочи към злокобната, все по приближаваща се огнена стена. — И ти си сред избраните. Ще пристигне друг екип, който ще се насочи към центъра на пожара, за да го залее с вода от маркучите. Излятата смес малко го задуши, но вятърът го насърчава да се разгаря, а на всичкото отгоре тези проклети светкавици непрекъснато ни подпалват задниците. Ти ще си заедно с Тригър, Елф, Гибънс, Южняка и мен в една линия. И, мамка му, някой да се заеме, ама по-бързо, със сечта на изправените, а другият с гасенето на повалените дървета. Да ги извлечем дотам и да се залавяме за работа. Гъл се завтече да помага на

Южняка, но се спря, защото приятелят му, също новак като него, не се бе приземил така успешно и чак сега успя да се надигне сред оголените стволоче на прерязаните с моторните резачки дървета.

— Ранен ли си? — извика му Гъл.

— Не, не е това, по дяволите, ами не мога да насмогна на огъня. Съвсем скоро ще ме връхлети. Тук наистина сме на огневата линия.

Веднага се опита да заобиколи по-бързо насечените клони, за да се добере до Южняка и да му помогне да събере парашута си. След като подреди и летателната си екипировка, Гъл се насочи натам, където Кардс се караше за нещо на Гибънс.

— Сега остава само Тарзан да се появи. Единствено той ще може да довърши разчистването на дърветата. Веднага се залавяй за това, за което ти плащат.

Начело на екипа си Гъл измина към осемстотин метра с пълно снаряжение, за да застъпи смяната на линията, която Роуан бе определила на Кардс за изкопаване на канавките за спиране на огъня.

Разпръснаха се бързо, защото огнените езици се приближаваха все повече; в задимения въздух се разнасяха само звуците от копаенето и рязането на дърветата. Гъл си мислеше за огневата линия като за невидима стена или, ако имаха късмет, като някакво силово поле, задържащо пламъците от другата страна.

Героична е наземната работа, каза си той, докато ручейчета от пот се стичаха посред саждите, с които бе посипано лицето му. Това название, както и самата дейност, напълно го удовлетворяваха.

На два пъти огнената стихия се опита да пробие защитната преградна линия, като прескачаше в тесни участъци както плоските камъни могат да подскачат по гладката повърхност на спокойна вода. Въздухът се изпълни с искри, жужащи като смъртоносни светулки. Но те удържаха фланга. Само понякога, сред понесената от вятъра пепел и дразнещия дим, Гъл успяваше да зърне по някой от забързаните слънчеви лъчи, като краткотрайни сигнали на надежда.

По преградната линия се разнесе слухът, че скоро се очаквало екипът с маркучите да отстъпи назад, но чак след като контролът по фланга бъде осигурен, те ще могат да се притекат на помощ в този участък.

След повече от шест часа укрепване на преградната линия те започнаха постепенно да се изкачват все по-нагоре в планината, през

чернеещата се пустош, където огънят вече бе погълнал всичко, което можеше да гори.

Ако преградната линия е може би нещо като невидима стена, помисли си той, оглеждайки чернеещата се земя, то това тук приличаше на покорено царство, където е била водена и изгубена решителна битка. Войната все пак продължаваше, но тук врагът бе спечелил пълно надмощие и вместо зеленеещи се ливади и гори бе оставил само димящи руини с жалки, опустошени останки като оглозгани скелети.

Тънките лъчи на слънцето, успели да пробият през мътния въздух, само подсилваха още повече мрачната картина на поражението.

Леко накуцващ, Южняка се приближи към него.

— Държиш ли се? — попита го Гъл.

— Щях да съм по-добре, ако не се бях приземил в тази прокълната от Бога пустош — заговори той с мекото наречие на жителите на щата Джорджия, откъдето си бе спечелил този прякор. — Мисля, че ми е ясно какво е станало. Прекарал съм два сезона в гасене на горски пожари и това беше преди да въведат такива усиленни тренировки за новациите, както е тук. Но сега наистина можеш да си напълниш гащите от страх. Едва не го направих, като видях, че мога да подмина площадката за приземяване.

Гъл извади от джоба си омекналите от топлината сникърси, раздели ги на две и подаде половината на Южняка.

— Залъгват глада — каза му Гъл с приповдигнат тон като телевизионен водещ.

Южняка се ухили и отхапа.

— Сигурно е така.

Стигнаха до потока и се пръснаха на дъга в североизточна посока, откъдето се разнасяше бръмчене на двигатели и моторни резачки.

Роуан изскочи сред облак от дим като викингска богиня в разгара на битката.

— Тези светкавици в това сухо време съвсем ни подпалиха задниците. — Спря се само за да погълне малко вода. — Малко ни оставаше да угасим ядрото на пожара, дори почти бяхме успели, когато ни порази троен удар. Три светкавици едновременно. И по

билото, в северната посока, пламна много силен нов пожар. Заради това центърът на пожара се измести на запад. Трябва да го пресечем през средата и да попречим да се съединят двата горящи участъка. Задръжте тук, докато не очистим терена. По радиото съобщиха, че ще изпратят още един самолет с кал. Ще получим и свежо попълнение от базата, което да поеме задните участъци по фланговете и опашката на пожара. За пробива ще използваме булдозер, който ще разчиства храстите и ще поваля дърветата. Но ни е необходимо да се поддържа преградната линия.

Роуан огледа лицата им.

— Имате към пет минути до спускането на сместа. Побързайте да свършите всичко най-важно — хранене, пиене на вода, защото днес може да не разполагате с други свободни пет минути.

Накрая тя поговори насаме с Кардс. Гъл изчака те да приключат с разговора, преди да пристъпи към нея. Но още не бе заговорил, когато тя поклати глава.

— Вятърът често променя посоката си и пожарът още повече се разгаря. Преди да прочистим една ивица нагоре, пламъците погълнаха петнайсет метра от маркучите. И после тряс! Тряс! Тряс! Светкавиците се заредиха като фойерверките на Четвърти юли. Дърветата пламнаха като факли, а вятърът разнасяше огъня по върхарите им.

— Има ли някой ранен?

— Не. Но тази нощ не очаквай да си легнеш на чисти чаршафи и чиста възглавница. Ще си устроим временен лагер, а на сутринта ще продължим. Този пожар няма да се предаде лесно. — Огледа небето. — Ето че транспортният самолет се задава.

— Не го виждам.

— Още не се е показал. Но можеш да го чуеш.

Той затвори очи и наведе глава.

— Не. Сигурно имаш много добър слух. О, да, сега го чух.

Тя извади радиотелефона си и се свърза с пилота на самолета, а после и с екипа горе на билото.

— Хайде да разделим огнището на две части — промърмори тя.

От самолета рукна порой, като дъжд, но с розов цвят и наоколо засияха десетки многоцветни дъги.

— Сега имаме разчистен участък! — извика Роуан. — Да вървим. Внимавайте къде стъпвате, но не се мотайте.

С тези думи тя изчезна в дима.

Сечаха, кастриха, бориха се с пламъците до късно през нощта. Телата им, тренирани да издържат на всякакво адско натоварване, започнаха да се поддават на умората. Но решителността им не се сломи. Гъл на няколко пъти видя Роуан да работи покрай преградната линия, да се премества навътре и навън от пламналите участъци, координираше работата с другите екипи и рапортуваше в базата.

Някъде към един през нощта, след като бяха изтекли повече от дванайсет часа от приземяването му сред просеката, огънят започна да угасва.

Малко почивка, каза си Гъл, но не отказ от борбата. Просто ще подремна, съвсем за кратко. Дяволите да го вземат, можеше да си позволи една пауза. Трудиха се още цял час, преди да се разпространи слухът, че ще си устроят временен лагер на около осемстотин метра на изток от десния фланг на пожара.

— Как мина първият ти ден от работата, новако?

Погледна към изтощеното лице на Кардс, докато двамата бавно се мъкнеха надолу по пътеката.

— Мисля, че вече мога да поискам повишение.

— По дяволите, аз пък си представям само как ще ми сервират свински бут с ориз.

— По-скоро ми се иска една пица.

— Придирчив ирландец. Бил ли си някога там? В Ирландия?

— Да, два пъти.

— Наистина ли е толкова зелена, както изглежда на снимките?

— Още по-зелена е.

Кардс вдигна очи към задименото притъмняло небе.

— И е хладно, нали? Хладно и влажно. С много дъжд.

— Тъкмо затова има много зеленина.

— Може би тези дни ще замина за там и ще взема Вики и децата. Хладно и влажно и зелено... звучи много добре след ден като днешния. Ето че стигнахме. — Вдигна брадичка към светлините пред тях. — Време е да ударим камбаната.

Тези, които бяха пристигнали тук преди тях, бяха разпънали палатки или довършваха разпъването им. Някои пък просто седяха на

земята и ровеха в пакетите си със суха храна.

Роуан, решила да използва една малка скала наблизко, до лагерния огън, като работна маса, разучаваше картата заедно с Гибънс, дъвчейки една ябълка. Беше си свалила шлема. Косата ѝ грееше, почти белееща се, в контраст с измърсеното ѝ лице.

Гъл помисли колко красива изглежда тя, великолепна, приказна дори и беше принуден да призна, че вероятно ще се окаже права. Въпреки всичко той си оставаше истински романтик.

Захвърли товара си на земята, изпъна гърба си, разкърши раменете си и изохка облекчено, преди отново да се сведат напред като гневни юмруци.

Този път няма къде се усамотя, отбеляза той, докато разпъваше палатката си. После, също като другите, се отпусна на тревата до лагерния огън и започна да се храни забързано, като умиращ от глад. В последната спусната пратка имаше готова храна, вода, още инструменти, още маркучи и — Бог да благослови този, който се бе досетил, — един кашон с ябълки, както и още един с шоколадови десерти.

Изяде своята доза от готовата храна, две ябълки и едно шоколадово блокче. Второто си го прибра в торбата. Лекото прилошаване, което го измъчваше по пътя насам, изчезна, след като се нахрани.

Надигна се, приближи се до Роуан и я потупа по рамото.

— Мога ли да поговоря с теб за минутка?

Тя се изправи. Личеше си, че е доста уморена и разсеяна, но го последва към сенките.

— Какъв е проблемът? Трябва да бързам. Ние ще...

Той просто я сграбчи и придърпа към себе си, за да слее устните си с нейните и да ѝ се наслади, както преди малко на храната. Едва сега усети колко е изтощен, но пристъпите на болки в гърба му, в ръцете, в краката му мигом изчезнаха и се замениха от похотливи бодежи ниско в корема му.

Тя също реагира, обгърна бедрата му, после зарови ръце в косата му и притисна удивителното си тяло към неговото, за да се удави в страстни, жадни целувки.

Когато се отдръпна от устните ѝ, ръцете му останаха върху раменете ѝ, за да може да прикове поглед в лицето ѝ.

— Това ли искаше да ми кажеш? — попита тя настойчиво.

— Бих ти казал много повече, но останалата част от този разговор изисква по-голямо усамотяване. Но както и да е, това поне ще те обсеби като спомен за нощта.

В очите ѝ заиграха насмешливи искри.

— Ще ме обсеби ли?

— Шефът на екипа работи повече от всеки друг или поне аз така си мисля. Затова искам да ти оставя нещо по-приятно за спомен в леглото.

— Много мило от твоя страна.

— Никакъв проблем не е за мен. — Гледаше как очите ѝ промениха изражението си от забавно към озадачено и пак се наведе към нея за една последна, нежна целувка по изцапаната ѝ вежда. — Лека нощ, шефе.

— Загадка си ти, Гъливер.

— Може би, но не съм от трудните за разрешаване. Ще се видим на сутринта.

Прибра се в палатката си и се сви на кълбо. Едва успя да събуе обувките си, преди да заспи. Но го направи с усмивка на лицето.

8.

Вътрешната аларма на Роуан я събуди точно преди пет сутринта. Остана да лежи със затворени очи, докато си правеше равносметка. Трябваше да живее в един свят с толкова много пепелища, със сковани мускули по тялото, с полупразен стомах, но поне нищо особено страшно или неочаквано не се бе случило. Измъкна се от спалния чувал въпреки мрака и започна да разтяга схванатите си мускули. Позволи си малко да си помечтае за един горещ душ, за една леденостудена кока-кола, за голям поднос с един от прочутите омлети на Мардж, в който имаше от всичко по малко.

После изпълзя от палатката, за да се сблъска с реалността.

Лагерът още спеше, ще продължи да спи, изчисли тя, още около един час. На запад пожарът обагряше небето в тъмночервено. Светлина като за изчакване, въздъхна тя. Изчакване преди деня на битката.

Е, тя беше готова за това.

Проми с вода пресъхналата си уста, изплю я, после използва слабото сияние на жаравата, догаряща в лагерния огън, за да хапне малко. Прокара храната с разтворимо кафе, макар да не го обичаше, но се нуждаеше от него, и започна да разглежда картите. Тишината не се задържа за дълго, така че използва паузата, за да подреди по важност задачите си, посоките, организирането на екипите и екипирането им с инструменти.

Предаде по радиотелефона рапорт за състояние до момента, изслуша прогнозата за времето, записа си бележки и набързо скицира работните карти.

Щом се показа първата дневна светлина, тя подреди инструментите си, пренареди торбата със запасите от храна, изяде още един сандвич и една ябълка. Макар да бе напълно будна, преливаща от енергия, готова да действа, реши все пак да се възползва от малкото лично време, което ѝ оставаше до появата на останалите.

Загледа се в гората, която се пробуждаше около спящия лагер. Като във вълшебна приказка сенките на малобройно стадо от лосове се

прокрадваха сред утринните мъгли, обгръщащи дърветата като струи от дим. Блещукането на изгряващото слънце обагри хребета на изток, все едно че го обсипа с разтопено злато. Ярко осветената лента се спусна надолу до началото на гората, после проблесна потокът и озари с нежно сияние долината под гората.

Птиците пееха своите утринни песни, над земята небето леко просветляваше и в него се рееше един ястреб, вече излетял за първия си лов за деня.

Това, каза си тя, беше още една от причините, заради които нямаше да се откаже от професията си, въпреки рисковете, болките, умората, глада. За нея нямаше нищо по-вълшебно или по-реално от пробуждащото се утро в горската пустош.

За всичко това щеше да се бори дори и отвъд пределите на изтощението, заедно с най-способните мъже и жени, защото знаеше, че това си заслужаваше да бъде опазено.

Роуан се усмихна, когато Кардс се изтърколи от палатката си. Той ѝ заприлича на мечка, прекарала зимния си сън в яма, пълна със сажди. Заострени, непокорни кичури стърчаха от косата му, очите му изглеждаха донякъде безжизнени от преумората. Само ѝ изръмжа нещо неясно, преди да се изниже назад и да се скрие от нея, за да облекчи пикочния си мехур.

Лагерът започна да се раздвижва. Дочуваше се все повече сумтене и шумолене, отваряха се все повече уморени и оцъкдени очи, ръце посягаха към храната и кафето. От палатката си изскочи Гъл с лице, потъмняло от саждите и мръсотията. Но очите му гледаха будно, забеляза тя, дори проблеснаха, като я видя, преди и той да се скрие отзад сред дърветата.

— Вятърът вече е започнал да се надига — чу гласа на Гибънс, застанал незабелязано до нея с чашата си с кафе.

— Да. — Тя се обърна в посоката към стълбовете от дим, извисяващи се към небето. Сега през червеното се прибавяше и оранжево, и златисто сияние. Стихията се пробуждаше, също както преди малко небето, вълшебното очарование на гората и лагерът. — Днес не можем да очакваме някаква помощ от боговете, управляващи времето. Вятърът ще бъде променлив, от двайсет и пет до трийсет километра в час, условията остават същите — сухо, с температури над двайсет и седем градуса. Пожарът ще се усилва.

Роуан извади скицираните от нея работните карти.

— Ще трябва да удържим фланга ето тук, но ще загубим достъпа до водоизточника. И щом стихията достигне максималното си разгръщане, огънят ще се опита да пробие в тази посока. Нашите хора трябва да го спрат, да го върнат назад, но към полунощ пожарът пак ще се развихри и тогава трябва да отстъпим до тази линия.

— Има ли някой ранен?

— Само незначителни обгаряния, синини и драскотини. Никой не се нуждае от евакуация. — Тя се озърна през рамо и видя приближаващия се към тях Гъл. — Те ще се разположат тук. — Разгърна голямата карта, за да покаже мястото на Гибънс. — Мисля, че ако успеем да изпомпаме вода оттук към ядрото на пожара и ако разположим нашите хора в редица през този сектор, ще прекъснем разпространението на огъня в най-ниската точка ето тук. После ще се насочим нагоре, а долу изпомпването ще продължи. Така ще успеем да притиснем огнището от две страни. Изкачването ще е дяволски трудно, но така ще задушим опашката на пожара, ще блокираме левия му фланг, след което с екипа по изпомпването ще отрежем главата на стихията.

— Това означава, че трябва да задържим огъня тук, по тази линия — кимна Гибънс и заби пръст в картата. — Ако пожарът се опита да пробие защитата ни, може да се разгърне назад. Тогава момчетата от преградната линия ще го склещят ето така.

— Вчера огледах тази зона. Там има два обезопасени участъка. А освен това тази сутрин ще ни изпратят още скачачи. Ще нараснем до четирийсет. Искам десет от тях за екипа по изпомпването, а ти, Гиб, ще го оглавиш. Ти си дяволски добър с маркуча. Вземи тези деветима, които най-много ти вдъхват доверие.

— Добре. — Той поглед назад към пожара. — Май огънят отново се надига.

— А мен къде ме искаш? — обади се Гъл, когато Гибънс тръгна да събира екипа си.

— На преградната линия, малко по-надолу от Янгтри. Трябва да удържиш тази линия. Ако не успееш, ще ти е нужно повече от бързата ти крачка. Ако пожарът те изненада в гръб, трябва да се погрижиш за разчистването на проходи, дори да се налага да се изкачваш нагоре

през опожарените участъци. Ето тук например. — Тя го погледна в очите, докато поставяше пръста си върху картата. — Разбра ли?

— Ще удържим защитата, а после ще можеш да ме почерпиш с едно питие.

— Ти само задръж линията и гледай да не изгубиш връзката с екипа по изпомпването, а накрая аз може и да изпълня желанието ти. Вземи си екипировката. — Тя се отпрати към лагерния огън и извика: — Добре, момчета и момичета, време е да сритаме нечий задник.

Роуан отиде до булдозера, а после се отби при пожарникарите от предната линия, за да провери как се справят.

— Уинзър, ти ли си? Аз съм, Трип — викна на един слаб, мрачен мъж, опитвайки се да надвие воя на резачките. Огънят надигаше заплашителен рев, горещината бе станала толкова непоносима, че дразнеше силно кожата ѝ дори от това разстояние. — Ще събера екип, за да пресече нашествието на огъня и да се срещне с теб. Ще стане може би към един следобед.

Поговори и с още няколко от копаещите защитните канавки и те потвърдиха подозренията ѝ. Бяха подценили травмите си от вчерашния ден. Тя посочи към един от тях, който размахваше двуострата брадва. Лицето му лъщеше от потта, а челото и веждите му бяха силно зачервени.

— Този може скоро да го изгубите.

— Ти гледай да не си изгубиш панталоните. Вятърът се нахвърли срещу нас и огънят се усили, връхлетя ни като хала. Направо ни се присмива в лицата. Знаеш за какво говоря.

— Да. — Произнесе го с тон, който можеше да смрази вътрешностите ти. — Да, много добре зная.

— Ще отстъпим назад. Не мога да виждам тази проклетия заради дима. Кълна се, че ще продължи да ни се нахвърля, все едно че иска да си играем на гоненица. Понякога подушвам как косата ми се подпалва. Едва успяваме да прочистим.

— Тук трябва да задържите огъня.

— Тези момчета ще подават вода, докато не стихне понататъшното разпространение на пожара, но ако ние не можем да се справим с огнището в ядрото, опасявам се, че стихията ще се разпростре наоколо и ще опита отново да се разрасне.

— Сега изпомпваме водата и обливаме пламъците. Ще проверя това с ръководителя на екипа, ще видя дали не иска още едно хвърляне на кал от самолет. — Обърна се към огнената стена, от която хвърчеше върху нея пепел като сняг. — Недооцениха опасността, но ние ще обърнем развоя на събитията. Пригответи се за среща между моя екип и твоя към един на обяд.

— За това бъди спокойна — увери я той.

Тя се позавъртя наоколо, сетне се отдръпна в по-чистата зона отзад и задиша по-дълбоко, за да прочисти белите си дробове. Не преставаше да се движи, да проверява екипите си и да се свързва с базата, с координатора там за следенето на пожарите. След като прескочи тесния поток, Роуан отново зави на запад. Но там моментално се прикова на място, когато една мечка ѝ пресече пътя.

Много добре знаеше, че трябваше да се довери на импулса си и веднага да побегне. Но краката ѝ отказаха да ѝ се подчинят.

— О, хайде — каза си тя задъхано, — нали правя всичко това за теб. Само се отмести от пътя ми.

Сърцето ѝ подскочи, защото звярът започна да я оглежда доста подозрително. В крайна сметка да си плюе на петите май не беше чак толкова глупаво хрумване. Но после мечокът извъртя глава, сякаш се бе отегчил от нея, и изчезна в гората.

— Обичам дивата природа и това е всичкото, което ме крепи — припомни си тя, опитвайки се мъчително да събере достатъчно слюнка, за да преглътне.

Измина четиристотин метра, преди пулсът ѝ да се успокои, но все пак остана нащрек и продължаваше да се озърта през рамо, докато не чу приглушения от разстоянието вой на моторните резачки.

Тогава ускори ход и най-после стигна до новата преградна линия.

Набързо се осведоми от Янгтри какво се е случило и се присъедини към колегите си. Остана там цял час, преди да започне следващата си обиколка.

— Хубав ден, а? — отбеляза Гъл, който насичаше повалените дървета на цепеници.

Тя вдигна очи и видя, че през пролуките в дима надничаше кристалносиньото небе.

— Красиво е.

— Чудесно за пикник.

Роуан утърпа малко място до себе си, колкото чиния за хранене, където се промъкваше огънят.

— Пикник с шампанско. Винаги съм мечтала за това.

— Жалко, че сега не съм взел една бутилка.

Тя извади бутилката си с вода и си намокри лицето.

— Ще го направим. Вече го предвкувам.

— Пикникът ли?

— Огънят сега не ни заплашва чак толкова, колкото преди. Добре работиш с резачката. Продължавай все така.

Отново извика Янгтри, за да огледат картите, после разкъса опаковката на една бисквита и пак се насочи към дима.

Докато дъвчеше бисквитата, си припомни за мечока и си каза, че сигурно вече се е отдалечил на изток. А тя продължи нагоре по билото, за да провери разчетите си за срещата с колегите си от защитната линия.

Още бе едва пладне. Изтекоха пет часа от днешния ден. Напредваха добре.

Не преставаха да сече клони, за да си проправи път към мъжете, изпомпващи водата от потока, въпреки че краката ѝ се огъваха от умората и жегата.

Дъгите от пръскащата се от маркучите вода заблестяха на слънцето като течни стрели, насочвани да убиват пламъците. Роуан не издържа, наведе се и отпусна ръце върху скованите си бедра. Не можеше да каже колко точно километра бе извървяла днес, но бе сигурна, че усещаше всеки сантиметър от тях.

Исправи се и продължи към Гибънс.

— Линията на Янгтри напредва добре. Той ще се срещне с другия екип най-много до един час. Пожарът ще се опита да замахне с опашката си, но те го държат под контрол. Ако ти трябва още маркучи, обади се в Айдахо.

— Ще удържим на напора. Здравата ще поливаме пламъците с водата и ще пречупим врата на пожара. Ако решиш да изтеглиш назад тези линии, може да ги прекъснеш, защото ние тук ще се справим.

— Искам да изтеглим маркучите и да започнете оттук обливане на огнището от задната му страна. — Извади картата си. — Можем да го притиснем тук и силата на стихията ще отслабне.

— Това ми харесва. Но ти трябва да се обадиш.

— Тогава ще го направя. — Измъкна радиотелефона си. — Янгтри, ще започнем обливане отзад. Разпръсни твоите десет души и ги поведи нагоре. Аз ще обиколя надолу. Гиб, не преставай да обливаш с вода тази огнена проклетница.

Преди да се върне назад, Роуан се зареди с калориите на едно шоколадово блокче и се намокри с водата от маркуча. Реши, че е извадила късмет, след като не срещна пак мечока. Нищо не помръдваше сред дърветата, нито в храсталаците. Прекоси края на гората, където се извисяваха дърветата, които те се бореха да спасят. Горските цветя още надигаха глави към задименото небе. Птиците бяха отлетели, подплашени от пожара, затова не се чуваха птичи песни. Нищо не нарушаваше тишината в този отдалечен участък.

Но нагоре огънят продължаваше да надава грохот и да разпръсква пламъци като гневни юмруци и ритници.

Все още замислена за горските цветя, отнасяйки техните надежди със себе си, тя проследи фланговата линия и се отправи към ивицата земя, предварително обгорена по нейна заповед с превантивна цел.

По заповед на Янгтри Гъл очерта защитна линия, по която сечеше дърветата, за да ограничи местата за евентуалното разпространение на огъня, разпръсквани от ядрото на пожара през границата, очертана от пожарникарите. Повечето от неговия екип бяха прекалено изтощени, за да разговарят, пък и действията толкова забързано, че въздухът вече не им достигаше.

Беше изпил много вода и затова сега се обливаше в пот. Погълнатата храна не му бе достатъчна и гладът непрестанно го мъчеше.

Номерът при подобна ситуация, знаеше го от досегашния си опит в гасенето на пожари, бе да не мисли за това, за нищо друго, освен за огъня. И за следващата си стъпка в унищожаването на тази проклета напаст.

— Изтегляй маркучите. — С глас, дрезгав от дима и виковете, Гибънс му съобщи заповедта, предавана по веригата. — Ще подпалим задника на стихията и ще я изтикаме назад, докато не се самоизяде.

Гъл се обърна в посока към опашката на главното огнище. Тяхната линия щеше да издържи с подкрепата на другите пожарникари, които отрязаха фланга на пожара. Наистина

продължаваха да припламват локални огнища, но стихията вече бе лишена от първоначалния си устрем.

Сега разполагаше с няколко свободни минути, за да обмисли стратегията и графика за контранападението им. Въпреки умората на него му стана приятно, когато Янгтри го изтегли от защитната линия и го изпрати надолу с новия екип да щурмуват опашката на главното огнище.

Заедно с другите около него събраха инструментите си и напуснаха защитната линия.

Той, също като Роуан, видя горските цветя, както и отворите, пробити от кълвачите в боровете, белезите от ноктите на мечките по кората им — явно е била някоя доста едра, — което веднага го накара да се огледа предпазливо. Просто така, за всеки случай.

Застанал начело на преградната линия, Кардс продължаваше леко да накуцва, докато се оттегляше назад, за да се свърже по радиотелефона с Роуан и с другите ръководители на екипи. Гъл се зачуди дали Кардс не го боли и как издържа да крачи, при това толкова бързо.

В този миг чу тътена на един булдозер, който си пробиваше път сред маранята, като помиташе храстите и по-малките дървета. Роуан се надяваше така да очертаят новата преградна зона.

— Ще действаме зад линията, прокарана от булдозера. Ще докараме и маркучите. — Тя посочи транспортния самолет. Вече бе заповядала на пилота му да спусне товара си. — Като излее водата отгоре, ще се сдобием с нов източник на вода. Искам да започнете атаката срещу огъня оттук, така че да изтласкаме пламъците назад и те сами да се задушат. Внимавайте за вторичните огнища. Навсякъде ще се разпръснат.

Тя погледна към Гъл.

— Можеш ли да се справяш така добре с маркуча, както и с моторната резачка?

— С това съм прочут.

— Веднага се заемете с изпомпването, ти, Мат и Кардс. Всички останали да се нахвърлят върху тези подпалени дънери.

Харесвам жените, които си имат план за действие, каза си Гъл и се зае за работа.

— По мой сигнал ще взривите зарядите. — Роуан предложи на Кардс един от кракерите с фъстъчено масло от торбата си. — Да не си ранен?

— Нищо особено, просто се стовари върху крака ми.

— Върху моя — поправи го Мат. — Аз попаднах на пътя на огъня.

— Моят крак се стовари върху неговия. Понякога става доста напечено на преградната линия.

— И сега е голяма лудница. Спуснаха водата — каза им тя. — Всичко пред линията, прокаравана от булдозера, е наводнено.

Манипулирането с противопожарните маркучи изискваше много мускули, стабилност и пот. След десетина минути болката от предишните часове, прекарани в сечене на дървета и изграждане на защитни линии, в ръцете на Гъл изчезна, само си оставаха изтръпнали. Зае удобна позиция и започна да пръска потоци вода над дърветата, така че чак тревата под тях подгизна. Сред какофонията от пръскането, рева на моторите и воя на резачките той все пак успя да чуе как Роуан изкрещя заповедта си за запалването на зарядите.

— Започна се!

Той видя как зарядите се подпалиха и избухнаха.

Заприличаха му на специалните ефекти по празниците, макар че те бяха нищо пред това шоу. Пламъците се извисиха рязко нагоре, подпалвайки гората. Разнесоха се трясъци, пукот, тътен. Ако Господ се смили над тях, това щеше да предизвика стихията.

— Задръж така! Няма да отстъпим нито метър.

Тонът на Роуан го порази — удивителен, завладяващ, пълен с нова енергия, която го възбуди като наркотик.

Другите също се разкрещяха, явно повлияни от същия наркотик. От земята се надигна пара и се смеси с дима, докато те отвоюваха метър след метър от огъня. Наоколо прелитаха пламтящи главни, но само свистяха при падането върху намокрената почва.

Това вече беше победа. Не само задържаха напора на стихията, не само удържаха терена, а спечелиха битката. Измина цял час сред дима и парата и мъчителната горещина, после още един, преди стихията да започне да стихва, напълно победена.

Роуан обиколи редицата от пожарникарите, държащи маркучите.

— Отстъпва назад. Ядрото на пожара е овладяно. Напредването на огъня по фланговете е преустановено. Пречупихме гръбнака на стихията. Свършено е с нея.

Огънят се оттегляше отслабнал, започна да се дави и стихва. Към вечерта едва съскаше. Бумтенето на помпите престана и Гъл отпусна уморените си ръце. Зарови в торбата си, докопа един сандвич, прибран там от сутринта. Не му беше вкусен, но му се искаше да беше наградил повече от всичко, което му беше под ръка, като се бе събудил.

Затътри се към потока, смъкна шапката си и я напълни с вода. Замисли се какво ли ще е усещането, ако можеше да облее главата и раменете си със студена вода, сигурно щеше да е приятно почти колкото секса.

— Добре се справи.

Извърна се и видя Роуан. Отново напълни шапката си. Изправи се и сбърчи вежди. Тя се засмя, свали шлема си и вдигна лице със затворени очи.

— О, да — въздъхна тя, когато той я заля с вода. Примигна и отвори очите си, чудесните си кристалносини очи. — Много добре се справяш за един новак, макар да си бивш пожарникар.

— А ти се справяш много добре за момиче.

Тя отново се разсмя.

— Добре, сега сме наравно. — И вдигна ръка.

Той отново размърда веждите си с още по-широка усмивка, но тя поклати глава.

— Прекалено си мръсен, за да те целуна. Пък и аз все още съм шефът в гасенето на този пожар. Всичкото, което ще получиш, е само пляскането на дланите.

— Приемам. — Вдигнаха ръце и дланите им се удариха.

— Задържахме стихията, отблъснахме я назад, но истински я победихме в минутата, когато ти нареди да подпалим насрещан пожар.

— Още се питам дали не трябваше по-рано да го направя. — После Роуан сви рамене. — Но няма смисъл да умуваме какво би станало, ако... Нали победихме огнената фурия. — Наклони назад шапката си и повиши тон:

— Добре, деца, време е да си довършим работата.

Заеха се с копаене, стъпкване на въглини, с гасене на димящи дънери. След това приключиха с последната фаза от борбата с огъня,

започнаха да си прибират нещата, да мятат на рамо сечива и раници, макар да бяха готови прави да заспят. Никой не проговори по краткия обратен полет до базата, повечето бяха заети само с хъркане. Приблизително трийсет и осем часа след като сирената бе започнала да вие, Гъл се довлече до жилищните помещения и стовари екипировката си на пода в коридора. По пътя към стаята си налетя на Роуан.

— Какво ще кажеш за една чашка преди лягане?

Роуан прихна от смях. Стори му се, че тя опря ръка о стената само за да остане на крака.

— Макар да вярвам, че една студена бира ще ми дойде много добре, мисля, че това е закодираният ти начин да искаш секс. Дори и да съм съвсем замаяна и оглупяла, за да кажа „да“, не вярвам, че ще можеш да го вдигнеш тази нощ — искам да кажа тази сутрин.

— В никакъв случай не съм съгласен и бих искал да подкрепя протеста си с една демонстрация.

— Сладур. — Тя го перна леко по изцапаното лице. — Но аз съм пас. Лека нощ.

Тя се шмугна в стаята си, а той остана в неговата. След като си смъкна мръсната риза и панталоните, се просна по лице в леглото си, както си беше мръсен, Гъл имаше време само да благодари Богу, че тя не се съгласи на демонстрация, преди да потъне в мъртвешки сън.

Лукас беше в леглото в офиса си, където обикновено оставаше, когато Роуан се бореше с пожарите нощем, когато чу излитането на транспортния самолет. Чу и кацането му. Все пак не се успокои напълно, преди да чуе сигнала от мобилния си телефон, че е получил съобщение.

„Гадно беше, ама го угасихме. Аз съм екстра.

Обичам те, Ро.“

Остави телефона настрана, легна си и се унесе в сън, за пръв път спокоен откакто сирената беше започнала да вие.

Лукас отиде с ранната си сутрешна група от осем клиенти, за да позира за снимките, да раздава автографи по брошурите, а после намери дори време да обсъди с двама от групата ускореното свободно падане.

Върна се при бюрото на Марси, за да подпише документите. И застина като поразен от гръм. Ела Фрейзиър с червената си коса и очите си с цвят на зеленеещи се горски сенки му се усмихна сърдечно.

С трапчинки по бузите.

— Здравей, отново.

— Ах... отново — запелтечи той, съвсем объркан. — Хм, Марси, ще ви обясни всичко останало, така че можете да уговорите графика — каза той на двамата клиенти, застанали до него.

— Гледах твоите видеоуроци за гмуркане в небето — заговори Ела с усмивка. — Само преди два дни за пръв път скочих в тандем с теб. Не е ли прекрасно?

Той остана скован, не смееше да помръдне, докато Ела си бърбеше с най-новите му клиенти.

— Имаш ли една минута за мен? — попита го тя.

— Разбира се. Разбира се. В моя офис...

— А не може ли да излезем навън? Марси ми каза, че днес те очакват още два двойни скока. Ще ми е приятно да ги наблюдавам.

— Добре. — Той задържа вратата отворена, след което се зачуди къде да дене ръцете си. В джобовете си? Или да ги пусне отстрани? Искаше му се да държи бележник в ръцете си, за да има с какво да са заети.

— Зная, че днес ще си много ангажиран, а мен вероятно ще ме потърсят.

— Няма проблем.

— Как е дъщеря ти? Следих по телевизията новините за гасенето на пожара — добави тя.

— Тя е добре. Прибра се в базата, в безопасност и здрава. Разказвах ли ти за Роуан?

— Не съвсем. — Жената отметна косата си зад ухото си, като наклони лице към неговото. — Но аз проверих в „Гугъл“, преди да се запиша за скока с теб. Обичам сина си, но не ми се искаше да скачам от самолет, преди да науча нещо за този, към когото ще бъда завързана.

— Не те обвинявам. — Брей, каква е здравомислеща. Един мъж би трябвало да може да се успокои в присъствието на една разумна жена. Не само жена, а баба, припомни си той. Директорка.

Опита се да поразкърши раменете си.

— Твоят опит и репутацията ти ми подеждяха като съблазън. Затова, Лукас, се питам дали мога да те почерпя едно питие.

Раменете му станаха като прекалено натегнати пружини, а пък мозъкът му внезапно забуксува.

— Извинявай, но за какво?

— За да ти благодаря за преживяването и за това, че ми даде възможност да го покажа на внуците си.

— О, да, добре. — По врата му отново се разля онази гореща вълна. — Не си длъжна да... искам да кажа, че...

— Изненадах те, нали? Сигурно ти звучи като половината от жените, които идват тук и се опитват да те свалят.

— Не, те... ти...

— Не съм. Не съм от тези, които те свалят — додаде тя с широка, лъчезарна усмивка. — Но съм длъжна да ти призная, че имам едно друго намерение. Имам един проект, за който ще ми е много приятно да поговоря с теб, и ако ми разрешиш да те почерпя с едно питие и да те предразположа, надявам се да те спечеля за каузата. Ако си обвързан, разбира се, можеш да доведеш и дамата си.

— Не, не съм. Искам да кажа, че никаква дама няма около мен. Специална дама.

— Свободен ли си довечера? Можем да се срещнем към седем, в бара на Опън Рейндж. Искам да ти благодаря, да те размекна, а ти ще ми разкажеш повече за ускореното обучение по свободно падане.

Това е само бизнес, каза си той. Приятелски бизнес отношения. През целия си живот бе обсъждал на чаша въпросите за бизнеса. Нямахше причина да не може да направи същото с нея.

— Никакви планове нямам за довечера.

— Значи се уговорихме? Много ти благодаря. — Тя протегна ръка и силно стисна дланта му. — Ще се видим в седем.

Той остана като прикован да я гледа как се отдалечава — толкова привлекателна, толкова жизнерадостна, че трябваше отново да си напомни: ставаше дума само за приятелски бизнес отношения.

9.

Както вчера в палатката, Роуан и тази сутрин остана да лежи със затворени очи, за да прехвърли наум какво я очакваше през днешния ден. Реши, че се чувства като стогодишна жена, подложена на жестока диета. Но беше оцеляла като шеф по гасенето на пожара, бе невредима, както и всички от екипа ѝ, а пожарът бе потушен.

Освен това, като си отвори очите, видя, че през двата дни, когато бе отсъствала от базата, някой не само бе избърсал всичките следи от разлятата свинска кръв, но и бе нанесъл нов слой боя по стените на стаята.

Очевидно бе задължена някому и ако успееше да се измъкне най-после от леглото си, щеше да открие кой е той.

Изправи се на крака и в същия миг прасците ѝ се схванаха от болка, а бедрените ѝ мускули отказаха да ѝ се подчиняват. Установи, проливайки горчиви сълзи, че положението с останалите части от тялото ѝ никак не е по-добро. Като се изключи спането, единственото, което можеше да ѝ помогне, бе един горещ душ. Или поне малко да я облекчи. Но преумората след две толкова тежки денонощия изискваше нещо повече, за да се възстанови напълно.

Зареди се с енергия и се движи, заповяда си тя. И къде се бе дянал Гъл със сандвича за закуска, и то тъкмо когато най-много се нуждаеше от него? Докато се обличаше, засити глада си с едно шоколадово блокче, след което, накуцвайки, се запъти към залата за фитнес.

Не бе единствената, която накуцваше.

Изсумтя вместо поздрав на Гибънс, той също ѝ изсумтя нещо в отговор, и забеляза как Тригър разтягаше мускулите си върху рогозката на пода. Огледа и Доби — пъргавия нисичък младеж, който сега вдигаше тежести от легнало положение. Според нея тежестта се равняваше на собственото му тегло.

— Утре отново ще се върна в списъка на скачащите — съобщи ѝ той, докато издигаше щангата със силно пъшкане. — Вече съм готов.

Пък и като ви гледам как сте, приятели, аз май съм по-готов от всички вас.

Тя му вдигна палец окуражаващо, сетне с охкане се нагласи за няколко навеждания и изправяния. Но като докосна земята, просто остана така, само вдишваше и издишваше дълбоко, плътно опряла длани на пода. Задържа се в тази поза колкото може да я задържи, после се изправи, прегъна гръбнака си назад на дъга и едва тогава се огледа.

Пожълтелият белег по зачервеното от физическото усилие лице на Доби го правеше да прилича на болен от жълтеница. На всичкото отгоре си бе обръснал оскъдната брада — според нея това подобряваше външността му, защото сега поне изглеждаше като елф от някакви затънтени планини.

— Някой е изчистил и боядисал стаята ми.

— Да. — С още едно шумно издишване той изтласка за пореден път щангата нагоре и я закрепил на безопасна позиция в поставката. — Това е наше дело, на Стович и мен, понеже разполагахме със свободно време.

Тя отново се изправи.

— Вие ли, момчета, сте направили всичко това?

— Повечето, защото Мардж и Лин направиха каквото можах с дрехите ти. Солта помага за отстраняването на петната от кръв. Точно това използва и майка ми.

— Така ли?

— Е, не може да се прилага и за стените, затова се наложи наново да ги боядисаме. Помогна ни да не откачим от скука, докато вие там сте се забавлявали. В стаята ти беше адска бъркотия и вонеше като в кланица за прасета. Направо ми прилоша — додаде с усмивка той. — Но както и да е, важното е, че онази развратница трябва да е напълно шантава като подгонено влечуго.

Тя се приближи до него и го целуна по устата.

— Благодаря ти.

Той изви вежди учудено.

— Ама там беше огромна, воняща, наистина адска бъркотия.

Този път обаче тя само забучи пръста си в корема му.

След това се върна на рогозката си, за да разтяга мускулите си, а накрая се зае с йогийски упражнения за успокояване на съзнанието.

Тъкмо се бе навела над рогозката, когато влезе Гъл. Изглежда доста свеж, установи Роуан. Да, действително излъчваше свежест и чистота, когато се изпречи пред нея с леко небрежна походка.

— Чух, че си изплувала на повърхността — изтърси той вместо поздрав. — Изглеждаш удивително гъвкава за сутрин след толкова тежък ден.

— Трябва ми само още малко от фината настройка.

— И пикник.

Тя повдигна носа си от коляното.

— Трябва ми пикник ли?

— С голяма плетена кошница с капак, заредена в кухнята от Мардж, и с бутилка с изискана напитка, само за зрели хора, в компанията на един очарователен компаньон.

— Джанис ще идва с мен на пикник?

— Не тя, а аз осигурих голямата плетена кошница.

— Винаги има по някоя уловка. — „Внимавай, навлизаш в опасна зона“, предупреди се тя. Този мъж беше едно движещо се изкушение. — Добро хрумване, но...

— Нали сега не сме в списъка с дежурните скачачи, пък и Малката мечка ни е освободил за днес. Сега, след като бяхме заедно в огъня, мисля, че можем да си позволим и общ кратък отдых, да похапнем и да си поговорим. Освен ако се страхуваш, че един скромнен пикник може да те тласне към неконтролируема страст, която да те накара да ми се нахвърлиш и да се възползваш от моето съвсем приятелско предложение.

Изкушение и предизвикателство — и на двете бе еднакво трудно да устои.

— Съвсем сигурна съм, че мога да се контролирам.

— Добре тогава. Можем да тръгнем, когато си готова.

Какво пък толкова, дяволите да го вземат, реши тя.

И без това живееше и дишаше все в опасни зони. Със сигурност можеше да се справи с един привлекателен и дързък сваляч по време на един пикник.

— Дай ми само двацет минути. И по-добре ме чакай някъде поблизо, защото умирам от глад.

— Ще те чакам отпред.

Първо потърси Стович и му смаза устните с една силна целувка, също както направи с Доби. Сега дълговете ѝ бяха уредени. Да, трябваше да пише рапорт за гасенето на пожара, но това можеше да почака с два или три часа. Оставаше ѝ още да провери и подреди екипировката си, припомни си тя, докато си обуваше панталоните в цвят каки. Да си подготви парашута, да пренареди торбата си с провизиите. Закопча бялата си риза, сложи си малко грим и крем против слънцето, което ѝ се стори напълно достатъчно за един приятелски пикник с колега от скачачите.

Излезе навън, надяна си слънчевите очила, след което присви очи. Гъл се бе облегал на сгъваемия покрив на една шикозна сребриста спортна кола и си бърбеше с Кардс.

Роуан бавно пристъпи към мъжете.

— Как е кракът ти? — попита тя Кардс.

— Не е зле. Е, коляното ми още е малко отекло. Пак ще го наложа с лед. — Потупа сваления капак на колата зад бедрото на Гъл. — С това навсякъде можеш да отидеш, Бърза крачка. И да си прекараш супер. Днес е важно да си мъжествен, защото тези коли искат много кураж. Ще си прекарате весело, деца. — Смигна на Роуан и се прибра вътре, все още накуцвайки.

С ръце на кръста си Роуан не бързаше да потегли на веселото пътуване.

— Та това е колата на Железния човек.

— Тъй като не вярвам да твърдиш, че съм я откраднал от баща ти, реших, че ти си жена, която си има любими супергерои със съответните им коли.

Тя се спря пред него.

— А къде ти е тогава костюмът?

— На тайно място, защото злодеите са навсякъде.

— И това е вярно. — Тя наклони глава и прокара пръст по блестящата броня на колата, вперила изпитателно поглед в Гъл. — Железния е супергерой и богаташ. Затова може да си позволи такава кола.

— Тони Старк^[1] няма само една кола.

— Също е вярно. Според мен през сезоните скачането в огъня се заплаща много щедро, но не мога да си обясня как може да се купи кола като тази от продажбите в магазин за детски видеоигри.

— Но пък работата там ме забавляваше. Че и получавах безплатна пица. Това е моята кола — призна си той, когато тя го загледа втренчено право в очите. — Искаш ли да ти покажа документите ѝ? Или банковите си сметки?

— Това означава, че имаш банкови сметки. Проклета да съм, ако си спечелил тези пари само от магазина за детски играчки. — Замисли се и присви устни. — Може, ако притежаваш някакъв дял от него.

— А пък ти притежаваш забележителни дедуктивни способности. Направо ставаш за Пепър Потс^[2].

Той отстъпи назад и ѝ отвори вратата. Тя се плъзна вътре, сетне вдигна глава и го погледна въпросително.

— И колко голям е твоят дял?

— Ако искаш, докато обядваме, ще ти разкажа житейската си история.

Тя се замисли, докато той заобиколи колата и се настани зад волана. И реши, че иска да чуе историята му.

Гъл шофираше бързо, но плавно, с уверена ръка върху лоста за скоростите — тя високо оцени и двете му способности.

И, Господи, наистина обичаше луксозните автомобили.

— Трябва ли да спя с теб, преди да ми позволиш да покарам тази кола?

Той я стрелна с благ поглед.

— Разбира се.

— Звучи справедливо. — За да изпита удоволствието по-пълно, Роуан извърна лице към вятъра и небето, а после вдигна ръце. — Шофирането с такъв автомобил е много достоен компромис. Как успя да уредиш всичко това?

— Благодарение на смайващите ми организационни умения. Освен това винаги се възползвам от малкото свободни часове, когато ми се предоставя такава възможност. Трябваше само да убедя Мардж, че ще те изведе на пикник, и тя се погрижи за всичко останало. Тя е влюбена в теб.

— Любовта ни е взаимна. Доста трудно ми беше да планирам нещо за днес, след като едва се измъкнах от леглото.

— Освен забележителните си организационни умения притежавам и забележителни способности за възстановяване.

Роуан смъкна леко слънчевите си очила и го погледна над тях.

— Мога да разпозная хвалбите на някой сваляч веднага щом ги чуя.

— Тогава аз вероятно не би трябвало да добавям, че се събудих с чувството, че съм карал тир, и то след като съм мъкнал стокилограмов товар от тухли на плещите си цели осемдесет километра. В калта.

— Да. А е още едва юни.

Като зави по шосето към Бас Крийк, тя кимна:

— Добър избор.

— Този маршрут не е лош и тук би трябвало да е приятно за пикник.

— Така е. През целия си живот съм живяла тук — заговори Роуан, когато той отби колата на паркинга в края на пътя. — Бродех наоколо и изучавах внимателно тези местности. Това ме поддържаше във форма и ми помогна да се запозная много добре с местата, където един ден щях да започна да скачам с парашут. И ме накара да осъзная защо ще го правя.

— Вчера нагазихме в пепелищата. — Гъл натисна бутона за вдигането на покрива. — Беше жестоко, беше трудно. Но знаеш, че си струва.

Те излязоха от колата и той отвори багажника, където бе складираше храната за пикника.

— За Бога, Гъл, ти май наистина не си се шегувал за голямата плетена кошница.

— Да я напъхам тук беше сериозно упражнение по геометрия. — Извади кошницата.

— Нали сме само ние, двамата. Колко тежи тази кошница?

— Много по-малко от екипировката ми за скоковете. Мисля, че мога да измина два километра с нея.

— Можем да се редуваме.

Вече прекосяваха поляната и Гъл я погледна.

— Лично аз изцяло поддържам идеята за еднаква работа да има еднакво заплащане. И твърдо вярвам, че човешките възможности, решителност и умствени способности нямат нищо общо с пола. Дори съм донякъде склонен да се разреши на жените да участват в мачовете от професионалната бейзболна лига. Но повтарям, че съм само донякъде склонен. Все пак всичко трябва да си има граници.

— Мъкненето на грамадна кошница за пикник ли е границата?

— Да.

Роуан пхна ръце в джобовете си и си затананика тихо със самодоволна усмивка.

— Глупава граница.

— Може би. Но все пак си остава граница.

Продължиха през гористия каньон. Там тя чу това, което ѝ бе липсвало, докато гасяха пожара. Песните на птиците, шумовете на гората... целият живот. Слънцето блестеше под гъсто сплетените клони до разпенените води на потока, чиито извивки те следваха.

— Затова ли изучаваше картите? — попита го тя. — За да намериш място за пикника?

— Това беше едно щастливо допълнение. Не съм живял тук през целия си живот, а бих искал да съм наясно къде се намирам. — Огледа каньона и плискащата се вода под стръмната пътека. — Харесва ми тук.

— Нали винаги си живял в Северна Калифорния? Има ли някаква причина, заради която трябва да изчакаме началото на обяда и тогава да започнеш да ми разказваш житейската си история?

— Предполагам, че няма. Отраснах в Лос Анджелис. Родителите ми работеха в развлекателната индустрия. Баща ми беше кинематографист, а майка ми дизайнер на костюми. Срещнали се по време на снимки и така се започнало.

Потоктът остана много надолу под тях, докато се изкачваха все по-нагоре по хълма.

— И така — продължи спътникът ѝ, — те се оженили и след още две години се сдобили с мен. Бях на четири, когато загинаха при самолетна катастрофа. С малък двумоторен самолет, който взели за мястото на снимките на следващия филм.

Сърцето ѝ се сви.

— Гъл, толкова съжалявам.

— Също и аз. Не ме взеха със себе си, както обикновено правеха, когато бяха ангажирани в един и същи проект, защото страдах от някакво възпаление на ухото, затова ме оставиха на бавачката, докато не оздравея.

— Толкова е жестоко да загубиш родителите си.

— Непоносимо е. Ето го бента на потока — обяви той. — Точно както изглежда в рекламните.

Тя продължи по пътеката, която отново се спусна до потока. Едва ли можеше да го обвинява, че не искаше повече да се задълбават в скръбта, която бе изживял като толкова малък.

— Това си струва повече от ходенето два километра и половина — промълви с очи, вперени в езерото зад бента, което искреше като обсипано с диаманти.

Зад него долината се разгръщаше като приказен дар на природата, обкръжена с пръстен от планини.

— На връщане през същите два и половина километра кошницата ще ти бъде по-лека.

Гъл избра място за сядане близо до езерото, под огромното синьо небе.

— Тук съм била да гася пожар сред пустошта, наричана Селуей Битъруутс — спомни си Роуан. Той се изправи и огледа местността. — Като си седиш сега тук, в прекрасен ден като този, никак не ти се вярва, че всичко тук някога е горяло.

— Да, скоковете с парашут променят начините на гасене.

— Със сигурност това е най-бързият начин. — Той повдигна капака на кошницата, извади одеялото и го разстла. Тя му помогна за опъването, след това седна и кръстоса крака.

— А какво имаме в менюто?

Извади бутилка шампанско, загърнато в охлаждаща кесия. Изненадана и трогната, тя се засмя.

— Това е дяволско добро начало. Явно си се постарал нищо да не пропуснеш.

— Нали ми бе споменала за пикник с шампанско. А за предястие имаме традиционното пиле, печено според рецептата на Мардж.

— Най-добрата рецепта в целия свят.

— Каза ми, че предпочиташ пилешките бутчета. Аз пък си падам по гърдите.

— Не познавам мъж, който да не обича гърдите. — Започна да разопакова пилешкото. — О, да, и салатата й със зелен боб и червени картофи. Погледни само сиренето и пресния хляб. Освен тях имаме и ягоди и твърдо сварени яйца. И шоколадов кекс! Мардж ни е дала почти половината от прословутия си шоколадов кейк. — Вдигна очи към него. — Май че Мардж е влюбена в теб.

— Мога само да се надявам. — Гъл отпуши бутилката. — Вземи си чашата.

Тя се пресегна към бутилката и видя етикета ѝ.

— „Дом Периньон“. Колата на Железния и шампанското на Джеймс Бонд.

— Вкусът ми е като на супергероите. Подай ми чашата, Роуан. — Напълни я, а после и своята. — Да пием за нашия пикник сред дивата пустош.

— Добре. — Чукнаха си чашите и тя отпи. — Господи, това не е евтината текила в нашата кръчма „Окачи му въжето“. Сега разбирам защо агент 007 толкова го харесва. Откъде се сдоби с това шампанско?

— Доставят го в града.

— И за това си ходил чак до града? В колко стана тази сутрин?

— Към осем. Понеже снощи не ми бяха останали сили дори за един душ, вонята ме събуди рано сутринта.

Отвори една от кутиите, извади една багета и я намаза отгоре с мазното, меко сирене, преди да я подаде на Роуан.

— Но не смятам, че съм чак толкова богат, за да си позволявам по-често това.

Тя се загледа в него, докато вкусовете се смесваха върху езика ѝ. Задуха лек бриз и косата му се разроши върху лицето му в очарователна плетеница от кафяво и златисто, там, където достигаха ласкавите слънчеви лъчи.

— Бих искала да зная нещо повече за теб. Но не искам никакви лоши спомени, които да помрачат нашия пикник.

— Не мога да избегна лошите спомени, макар да не съм сигурен дали спомените ми са ясни. По-скоро са доста смътни. Отгледаха ме чичо ми и леля ми, сестрата на мама — обясни ѝ той. — В завещанията си моите родители ги определили като мои попечители. Те дойдоха и ме взеха със себе си, отведоха ме на север и там ме отгледаха.

Докато говореше, той извади чиниите и всичко останало за импровизираната трапеза. Тя остана смълчана, в очакване той да започне своя разказ.

— Те много ми разказваха за мама и татко, през цялото време, показваха ми снимките им. И четиримата бяха сдържани личности.

Чичо ми и леля ми искаха да запазя добри спомени за тях и за родителите си. И успяха.

— Имал си късмет. След толкова ужасна трагедия поне за това си извадил късмет.

Той я погледна в очите.

— Наистина бях щастлив. Те не само ме взеха за отглеждане. Винаги съм се чувствал като техен син и до края на живота си ще остана такъв.

— Това е разликата между изпълняването само на едно задължение и това да го вършиш съвсем добронамерено и да принадлежиш на някого.

— Така и не успях да науча докъде може да се разпростира тази разлика. Моите братовчеди — единият е с година по-голям от мен, а другият с година по-малък — никога не са ме приемали като външен човек.

Те са изиграли роля в неговото балансиране, реши тя, като са го улеснявали и са му придавали увереност като член на семейството.

— Изглежда, са прекрасни хора.

— И наистина са прекрасни. Като завърших колежа, разполагах със свой попечителски фонд, с доста много пари в него. Парите от имението на родителите ми, от застраховките им, въобще всичко от този сорт. Те никога нищо не бяха харчили от тези пари. Инвестирали са ги за мен.

— И ти си купи магазин за детски видеоигри.

Гъл надигна чашата си с шампанско.

— Харесват ми магазините за детски играчки. Най-добрите са фамилните, в които работят всичките членове на едно семейство. И така, повечето работа легна на плещите на по-младия ми братовчед, докато Джаред — по-големият — е адвокат, способен да се занимава с фирмените документи. Леля ми надзираваше дейността и помагаше да съставяме плановете си, а през последните две години чичо ми ръководеше рекламата.

— От семейството за семейството. Чудесно е.

— В нашето семейство се получи много добре.

— А как реагираха те, когато започна да отсъстваш през лятото?

— Приеха го добре. Е, предполагам, че са се тревожели, но не ми го показваха. Ти сама знаеш как е, нали си отраснала със скачач в

пожари. — Добавиха в чиниите си по малко от пилешкото и салатата. — А ти как се справяше?

— Като си мислех, че той е непобедим. За мен беше супергерой. Ммм — додаде тя, като опита крехката кожичка на месото. — Бог да благослови Мардж. Та докъде бях стигнала? Да, на мен той действително ми се струваше безсмъртен — довърши Роуан. — Никога не съм се тревожела за него. Никога се съм се страхувала, нито за него, нито за себе си. Той беше... Железния.

Гъл още веднъж наля в двете чаши.

— Категорично искам да вдигна тост за Трип Железния. Той е причината сега и двамата да сме тук.

— Звучи странно, но е истина. — Тя хапна още малко, успокоена за миг. Длъжна бе да си признае, че се чувстваше с него по-леко, отколкото бе очаквала. — Не зная каква част от моята история си чул. За родителите ми.

— Твърде малко.

— Още се носят какви ли не слухове. Баща ми — вероятно си го виждал на снимките — беше и още е доста привлекателен.

— И е предал тази привлекателност и на теб.

— Ако си падаш по валкирии.

— Ти не си от онези, които искат непременно да умрат в битка.

— Явно си запознат със скандинавската митология.

— Притежавам най-разнообразни, необяснимо откъде придобити запаси от знания.

— И аз така забелязах. Във всеки случай мъж, който изглежда като Железния, с това, което върши, кара жените да се... тълпят около него.

— И аз имам същия проблем. Голямо бреме е.

Тя изсумтя и си взе малко от картофената салата.

— Но той не е от онези, които, като се приберат след гасенето на някой пожар или като свърши сезонът, си търсят удобна свалка.

Тя повдигна вежди, когато Гъл само се усмихна.

— Това не му е присъщо. Също като мен, той е прекарал тук целия си живот. Ако беше някакъв женкар, досега отдавна да се лепнал за някоя. Запознал се с майка ми, когато тя пристигнала в Мисула и се хванала на работа като келнерка. Търсела приключения. Била красива и малко особена. Както и да е, те се харесали и тя забременяла.

Оженили се. Запознали се в началото на юли, а се оженили в средата на септември. Глупаво, от гледна точка на разума, но все пак трябва да съм им благодарна, след като сега седя тук и разказвам тази история.

— И двамата трябва да сме благодарни.

— Мисля, че отначало е било вълнуващо за нея. — Роуан лапна една голяма къпина. — Ето че пред теб се появява този великолепен мъж, с летателен костюм като някоя кинозвезда, един от елита, на челно място в най-горещата игра. И тъкмо той те избира за своята любима. И то по времето, когато тя се е бунтувала срещу всичко, срещу всякакви ограничения. Била с десет години по-млада от баща ми и вероятно се е забавлявала от идеята да заживее с него. През зимата той се заловил със своя бизнес, но все пак оставал наблизо. Моите дядо и баба също се грижели за нея, защото тя носела детето на сина им. За тях тя се превърнала в центъра на живота им, докато нейните родители не поддържали с нея никаква връзка.

— Що за хора са това? Как са се оправдавали, как са могли да живеят така?

— Смятали са, че са прави. А според мен това още повече усилвало възбудата ѝ. И през пролетта, когато съм се появила и аз, тя заминала при своите родители, за да им покаже своето бебе. Да се похвали пред моите баба и дядо по майчина линия с един съпруг, който тогава бил много влюбен в съпругата си и се грижел за нея.

Взе си още една къпина и за миг я задържа на езика си, сладка и твърда.

— Но само след един месец сезонът започнал и баща ми не можел да бъде всеки ден около нея. Сега настъпило най-досадното в живота на майка ми — да сменя пелени и да разнося из стаята посред нощ ревящото си бебе. Вече не било никаква авантюра, нито толкова вълнуващо.

Роуан се пресегна за още едно парче от пилешкото.

— Той обаче никога, нито веднъж, дума не отрони пред мен против нея. Това, което знаех за този период от живота на родителите си, го узнах от писмата, въпреки че той старателно ги заключваше, за да не ги докопам. Както и това, което успях да подслушам, а понякога изненадвах баба си, която беше дълбоко отвратена от развоя на събитията и невинаги успяваше да се сдържа.

— Искала си да узнаеш какво става — обобщи Гъл.

— Да, исках да зная. Зарязала ме, когато съм била само на пет месеца. Просто ме занесла при дядо ми и баба ми, попитала ги дали не можели да ме пазят, докато тя уредила някаква си там поръчка. И повече никога не се върна.

— Ужасно. — Той не можеше да проумее подобно безсърдечие, що за камък трябва да имаш вместо сърце, за да изоставиш така едно съвсем малко дете. — И безотговорно — добави. — Решава, че не е получила това, което е искала, и затова просто избягва.

— В общи линии е така. Баща ми на два пъти се опитал да я открие. Обаждал се по телефоните, писал писма. При това настоявал, зная го това от писмата, че вината била негова. Защото бил студен и егоистичен, защото я съсипал емоционално. Последното, което успял да направи, било да ѝ изпрати малко пари. Тя, от своя страна, му обещала да се върне, като твърдяла, че аз съм ѝ липсвала и така нататък.

— И върна ли се?

— Само веднъж, на десетия ми рожден ден. Просто се отби при нас вкъщи по време на празненството, цялата в усмивки и сълзи, натоварена с цял куп подаръци. И празненството повече не бе мой рожден ден.

— Не, защото е било нейното Голямото завръщане, за да се озове тя отново в центъра на събитията.

Роуан за дълго остана втренчена в него.

— Точно това беше. Още в същия миг я намразих, и то така безпощадно, както само едно десетгодишно дете е способно. Когато се опита да ме прегърне, я отблъснах. Изкрещях ѝ да се маха, да върви по дяволите.

— Това ми подсказва, че още като десетгодишна си била много добър детектор за разкриване на всичко фалшиво. А тя как реагира?

— С порой от сълзи, почувства се безкрайно обидена и, разбира се, не закъсня да обсипе баща ми с горчиви обвинения.

— Защото те е настроил против нея.

— Отново позна. Аз пък изхвърчах като хала през задната врата и щях да замина нанякъде, ако татко не ме бе настигнал. Беше много ядосан, всички бяхме ядосани. Каза ми, че трябвало да се върна и да се извиня на майка си. Извиках му, че няма да го направя, че не може да ме застави и че докато не я махне от къщата, аз никога няма да се

прибера там. Бях прекалено бясна, за да изпитвам страх. В нашата къща взаимното уважение винаги е било на почит. Никога не лъжем и не проявяваме дързост и неуважение — двете важни правила.

— И той какво направи?

— Опита се да ме убеди да се върна в къщата. Аз, на свой ред, го блъсках, ритях го, крещях, дращех, биех го. Дори не осъзнавах, че плача. Знаех само, че ако ме бе вмъкнал вътре насила, ако ме беше заплашвал, ако ми бе заповядвал, ако той, който никога не ми е посягал, ме бе ударил, пак нямаше да отстъпя и да заявя, че съжалявам.

— Тогава би нарушила другото важно правило — никога да не лъжеш.

— Следващото, което помня, беше, че седяхме на тревата в задния двор и аз плачех на рамото му. А той ме прегръщаше, галеше ме, утешаваше ме и все ми повтаряше, че имам право. Каза ми още: „Ти си права, аз трябва да ти се извиня“. Каза ми да остана там, а той щял да се върне вътре, за да я отпрати.

Тя отново взе чашата си.

— И точно това направи.

— Значи си извадила късмет.

— Да, така е. Но не и тя.

Роуан замълча, загледана над езерото.

— След по-малко от две години влязла в един магазин, за да купи нещо, и се озовала там точно по време на някакъв обир. И загинала, след като попаднала на грешното място в грешното време. Ужасяващо. Никой не заслужава да издъхне в локва кръв на пода на някакъв магазин за бързо обслужване в Хюстън. Господи, как мога да ги говоря всичките тези неща, след като тук имаме шоколадов кейк и шампанско?

— Довърши.

— Не остана много за разказване. Татко ме попита дали няма да отида на погребението с него. Каза ми още, че той трябвало да отиде, но ако аз не се нуждая от това или не желая, нямало да настоява. Отвърнах му, че ще си помисля, но после баба влезе в моята стая и седна на леглото. Каза ми, че трябва да отида, въпреки че сега можело да ми е много тежко, но ако не отида, по-късно ще ми бъде още по-тежко. Че ако го направя, после никога няма да съжалявам. Затова

отидох и баба се оказа права. Трябваше да го направя, защото баща ми се нуждаеше тогава от мен и никога след това не съжалявах.

— Какво можеш да ми разкажеш за нейното семейство?

— Родителите ѝ само вдигнаха хладно рамене, като ни видяха. Такива са те. Всъщност никога не съм говорила истински с тях. Познавам сестра ѝ, моята леля. В течение на годините тя се опитваше да се свърже с мен по телефона, написа ми няколко писма, дори на два пъти пристигна на гости със семейството си. Те се приятни хора.

— И с това завърши нашето взаимно споделяне на житейски истории?

— Допускам да са останали още една или две глави от повествованието за някой друг път.

Тя го изгледа, докато той отново наля от шампанското в нейната чаша.

— Ти нещо престана да пиеш, а постоянно пълниш моята чаша. Да не се опитваш да ме напиеш, за да се възползваш от слабостта ми и да ме съблечеш?

— Събличането винаги си остава крайната цел. — Изрече го преднамерено безгрижно, понеже усети, че тя се нуждае от смяна в настроението. — Да те напия ли? Не, след като бях свидетел на това как обръщаше една след друг чашите с текила в бара. Освен това нали ще трябва да шофирам — припомни ѝ той.

— На всичкото отгоре отговорен. — Вдигна чашата си за здравица. — Е, тогава за мен остава повече. Ти разбра ли, че Доби и Стович са изчистили и боядисали стаята ми?

— Чух още, че Доби стигнал до първа база с теб.

Тя се засмя с нейния паразитен, плътен и предизвикателен смях.

— Ако той го смята за първа база, никога няма да постигне нещо повече. — Взе вилицата си и забодя едро парче от сладкиша. Очите ѝ блестяха весело, докато го поглъщаше, а накрая въздъхна от задоволство. — Ето, това се казва кекс, все едно че е като голям шлем в бриджа. Ако има достатъчно пожари и шоколад, мога да изкарам цял сезон без секс.

— Няма да се изненадам, ако запасите от шоколад изчезнат в радиус от осемдесет километра.

— Харесвам стила ти, Гъл. — Взе с вилицата си още едно солидно парче. — Симпатичен си, умен си, можеш да се бориш и да вършиш това, което трябва да се свърши, когато отбраняваме защитната линия от огъня. Нещо повече, ти определено напредна много повече от първа база. Но остават още два проблема.

Отново заби вилицата си в кекса, но този път, за да му предложи на него.

— Първо, искам да зная имаш ли дълбоки джобове. Ако легна с теб сега, може да си помислиш, че го правя, защото си богат.

— Не съм толкова богат. Както и да е — усмихна ѝ се той и се замисли за миг. — Това ще го преживея.

— Второ — продължи тя, но си взе още малко от сладкиша и го позавъртя малко във въздуха, преди да го плъзне в устата си. — Ти си скачач от моя екип.

— А ти си жена, способна да нарушава правилата. Не моралния кодекс, него не, но правилата — да.

— Това е интересно разграничение.

Тя се изтегна върху одеялото и се загледа в небето.

— Няма облаци — промърмори. — Дългосрочната прогноза е за сухо и горещо време. Явно през този сезон няма да има още много пикници с шампанско.

— Тогава би трябвало да ценим повече този.

Той се приведе над нея и я целуна с дълга, бавна, жадна целувка. Вкусът на устните ѝ напомняше за шампанско и шоколад, ухаеше както праскови в горещ летен ден.

Понасяла беше толкова удари и рани, както телесни, така и душевни, но все пак гледаше смело живота в лицето.

Ръцете ѝ го погалиха по лицето, докато той се опиваше от тези аромати, тези ухания, от удивителните ѝ контрасти, за да потъне още по-дълбоко в опиянение.

Но тогава тя с нежен жест отмести лицето му.

— След малко ще поискаш и втора целувка.

— Това се получи при човека паяк.

— Но той висеше с главата надолу в дъжда, и то след като бе изритал един гаден тип в задника. Да не споменаваме, че и той не стигна до втората.

— Има опасност да полудея по теб, и то само заради дълбоките ти познания по екшъните със супергерои.

— Опитвам се да те спася от тази участ. — Потупа с ръка върху одеялото до себе си. — Защо не се опънеш тук за малко, за следващия етап от традиционния пикник, а аз ще ти обясня?

Гъл отмести кошницата леко встрани и се излегна до нея.

— Ако спим заедно — започна Роуан, — няма съмнение, че всички ще узнаят още на следващия час. Ще забият барабаните, ще звъннат всичките алармени звънци.

— Добави и тромпетите.

— Да, и те. Но накрая ще се стигне до неизбежната трагедия. Ти ще се влюбиш в мен. С всички става така.

Той долови насмешлива нотка в гласа ѝ и бавно започна да сплита пръстите си с нейните.

— Нима притежаваш подобна власт?

— Да. И макар Бог да ми е свидетел, че съм се опитвала, но не мога да я контролирам. А ти казвам всичко това, защото, както вече споменах, харесвам стила ти. Ще бъдеш безпомощен, отчаян, сломен от любов, едва ще можеш да се храниш и спиш. Ще си прахосваш парите по скъпи подаръци в напразни опити да спечелиш сърцето ми. Парите, които може да си спечелил от игралните автомати със скибол.

— Подаръците ще са наистина много скъпи — увери я той. — Скиболът е много популярен.

— Все пак моето сърце не се купува. Ще бъда принудена да разбия твоето, студено и жестоко, за да те предпазя от по-нататъшни унижения. И защото твоите жалки молби накрая ще ми писнат до смърт.

— И всичко това ще последва от само едно търкаляне тук, на това одеяло? — удиви се той след кратко замисляне.

— Опасявам се, че да, точно това ще ни очаква. Вече не си спомням колко обувки съм изтъркала в усилията си да избягвам тези, чиито сърца кървят по мен, но съм ги отблъснала.

— Предупреждението е съвсем честно. Все пак ще рискувам.

Претърколи се към нея и стигна до устата ѝ.

За миг тя си помисли, че горната част на главата ѝ просто се изстреля нанякъде. Заредиха се експлозии, горещина, изригвания в тялото ѝ като поразено от кълбовидна мълния. Не можеше да диша и

всичкият здрав разум, който си мислеше, че притежава, се сгърчи само до един безумен вихър от желание.

Изви се на дъга към него, ръцете ѝ се заровиха под ризата му — зажаднели да почувстват допира до кожата му, до мускулите му.

Някаква лудост имаше във всичко това. Знаеше, че се спотайва в нея, а сега усещаше и животинското, към чиято клетка посягаше той, за да го освободи.

Подлудяваше го. Тази нейна похотлива, жадна уста, тези бързи, трескаво търсеци допира му ръце, тялото ѝ, потръпващо под неговото с такава сила, с такава стръв, дори и сега, макар и само за миг, докато му се струваше, че я притежава.

Гърдите ѝ, едри и твърди, изпълниха дланите му, въздишката ѝ на удоволствие вибрираше срещу устните му. Тя цялата беше страхотна и го бомбардираше с чувства, които той не само че не можеше да възпре, но дори и да разпознае.

Представи си как смъква дрехите ѝ, за да вземе това, което телата им жадуваха, върху едно служебно одеяло, край едно проблясващо езеро.

После ръцете ѝ се озоваха между неговите, за да го изтласкат. Той я остави така за миг, удавен от прилива на чувства, преди да отпусне малко прегръдката си.

— Това — задъхано изрече той, — е следващата стъпка в един традиционен пикник.

— Да, досетих се. И е готино. Добре, че го има този страхотен шоколадов кекс, защото ти определено знаеш как да възбудиш една жена. Всъщност... — Тя се извъртя настрани изпод него, посегна към остатъка от кейка и си хапна още малко. — Ммм, да, това страхотно утолява възбудата.

— Дяволите да я вземат тази Мардж.

Устните ѝ се извиха, като облизваше шоколада от пръстите си.

— Дотук пикникът беше чудесен — всяка стъпка.

— Аз съм готов за още няколко стъпки.

— Сигурна съм, че си готов, както и не се съмнявам, че тези стъпки ще бъдат прекрасни. Ето защо е по-добре сега да тръгваме.

Устните ѝ се усмихват, помисли си той, когато започнаха да прибират багажа, но усмивката ѝ не достигна до очите. Гъл я изчака да сгъне и прибере одеялото в доста изпразнената кошница.

— Все пак стигнах до втората целувка.

Тя се ухили, както се надяваше той, а после продължи да се киска щастливо, когато пое по обратния път.

[1] Милиардер, герой от комикси и филми, с прякор „Железния“ (Iron Man). — Б.пр. ↑

[2] Вирджиния Потс, или Пепър Потс е любовницата на Железния в комиксите и филмите за Iron Man. — Б.пр. ↑

10.

Лукас надникна в кухнята на столовата.

— Чух за някакъв пай с боровинки.

Мардж го стрелна с поглед през рамо, без да спира и за миг работата си — пълнеше две пуйки с размерите на два автомобила „Хонда“.

— Може да съм отделила едно парче от пая и може да се намери чаша кафе към него. Ако някой ме помоли любезно и мило.

Той пристъпи към нея и я целуна по бузата.

— Това може да свърши работа. Седни.

Той седна на един от столовете край тезгяха, където Лин приготвяше цели камари от зеленчуци.

— Как върви, Лин?

— Не е зле, като се знае, че не ни достигат готвачки. — Отправи му бърза усмивка, а кафявите ѝ очи блеснаха закачливо. — Ако се заседиш тук по-задълго, и на теб ще ти намерим работа.

— За един такъв пай съм готов веднага да запретна ръкави. Чух, че сте имали някакви неприятности. Надявах се да поговоря с Роуан, но ми казаха, че заминала на пикник с онзи, новия, от Калифорния.

— Бързата крачка — потвърди Лин. — Със сладките си приказки успя да убеди Мардж да му напълни цяла кошница с храна.

— Никакви сладки приказки не могат да ме убедят, ако приказките не ми харесват. — Мардж остави пред Лукас едно още топло парче от пая с боровинки. Сладоледът върху златистата коричка вече бе започнал да се топи.

— Той е успял да се уреди — отбеляза Лин.

— Никой не може да се уреди с Роуан, освен ако това не ѝ се харесва — срязва я Мардж и постави до пая голяма чаша с кафе.

— Не се тревожа за нея — сви рамене Лукас.

— Лъжеш.

— И то много — усмихна се той виновно на Мардж. — Какво мислиш за тази история с Доли?

— Първо, момичето може да готви, ама не ѝ достига нито ум, нито усет какво да прави с онзи куп от броколи, които Лин сега прочиства. — Мардж размаха пред него дебелата си ръкавица за горещите съдове. — И не си въобразявай, че не съм забелязала как веднъж или дважд дори и с теб се опита да пофлиртува.

— О, Боже! — изохка Лин. Двамата с Лукас се изчервиха до корените на косите си.

— За Бога, Мардж, та тя е на годините на Роуан.

— Това, както и здравият разум спряха теб, но не попречи на нея да опита да ти завърти главата.

— Сякаш има някакво значение — промърмори Лукас и предпочете да посвети вниманието си на пая.

— Можеш да ми благодариш, задето я предупредих да стои настрана, преди Роуан да побеснее и да я скалпира. Както и да е, трих доста сол на главата на Малката мечка, че я върна на работа, но наистина се нуждаем от помощ в кухнята. Последната готвачка, която наехме, не можа дори обучението да изкара.

— Каза, че работата тук била прекалено много — завъртя очи Лин, докато пълнеше огромната тенджерата с картофи, които беше обелила и нарязала.

— Мислех да вземем на работа някое от тукашните момичета, поне за обработката на продуктите и за чистенето, вместо готвачка на пълен работен ден. Но Доли има опит, а аз зная какво може да върши. Освен това сега има бебе.

— Бебето на Джим Брейнър — кимна Лин. — Всеки има право на втори шанс.

— Да, ама онази тъпачка взе, че оплеска стаята на Роуан със свинска кръв. Гадна работа според мен.

— Това момиче има зъб на Роуан още от училище, ама чак толкова да откачи? — Лукас поклати глава. — Това просто няма смисъл.

— За късмет на Доли точно тогава там е бил и Кардс, та успял да удържи Роуан достатъчно дълго, колкото да притичат и другите момчета, за да ѝ извият ръцете. Иначе щеше да се лее не само свинска кръв.

— Е, моето момиче има опасен темперамент.

— И имаше право да ѝ се нахвърли, ако ме питаш. Както и някои от хората наоколо. А какво направи Доли, след като Малката мечка я уволни? — Очите на Мардж блеснаха гневно и тя захвърли кърпата за бърсане върху тезгяха. — Дойде да ми плаче на рамото, да ме моли да кажа някоя дума за нея. И аз ѝ казах, добре я подредих.

— Придружено с: „Измитай се от кухнята ми“ — Лин изсумтя.

— Съжалявам за неприятностите ѝ, но е по-добре, че си е заминала. И то по-далеч от моето момиче — добави Лукас. Що се отнасяше до него, това слагаше точка по въпроса. — Как са новобранците този сезон?

Мардж вдигна две дълбоки купи.

— За всички ли питаш, или само за оня, дето сега си хапва от моето печено пиле заедно с твоето момиче?

— За всички. — Лукас изяде последната троха от пая. — Но може би и за него конкретно.

— Добър набор са, включително и този, конкретния. Бих добавила, че са точно толкова луди, колкото трябва, за да издържат тук.

— Паят беше страхотен, Мардж.

— Искаш ли допълнително?

— Няма къде да го побера. — Потупа се по корема. — Дните ми с обилното хапване като скачач приключиха. Пък и имам да свърша това-онова, тъй че трябва да тръгвам. — Лукас се надигна, за да отнесе чинията си до мивката. — Като видиш Роуан, кажи ѝ, че съм се отбил.

— Ще ѝ кажа. Пък и ти си достатъчно близо, за да не се държиш като някакъв странник.

— Бизнесът върви добре и не мога много да мърдам. Но ще намеря време. А ти, Лин, не се претоварвай чак толкова.

— Върни се, да кажем, през октомври, след сезона, и ми го кажи пак. Тогава може би ще те послушам.

Лукас излезе навън и тръгна към мястото, където бе оставил пикапа си. Както винаги, прободете го пристъп на носталгия, макар и съвсем леко. Някои от скачачите бяха излезли на пистата да тичат. Видя и други, които разговаряха с механиците.

Забеляза и Янгтри, изглеждащ доста официално с униформената си риза и шапка, да излиза от командния център начело на някаква група туристи, сред които имаше и много деца. Коментираха оживено току-що видяното — парашутите, летателните костюми на

парашутистите и компютърните системи, значително подобрили в сравнение с времето, когато той бе започнал да работи тук.

Може би ще им се усмихне щастието и ще видят как се подготвят парашутите за скоковете. Това беше добър избор децата да разнообразяват лятната си ваканция.

Коего му напомни за училището и оттам за директорката, с която се бе съгласил да се срещнат на едно питие.

Навярно трябваше да я покани в офиса си и да седнат да разговарят там. Професионално.

С напредването на деня приятелският бизнес все повече започваше да му лази по нервите.

Но вече не можеше да отмени ангажимента. Измъкна ключовете от джоба си, качи се в пикапа и изчака да се усили шумът на двигателя, мощно като ръмжене на лъв, но в следващия миг леко се смръщи, защото видя дъщеря си как си закопча ципа, седнала до шофьора на едно ауди „Спайдър“ със сгъваем покрив.

Тя му махна и изскочи веднага след спирането на елегантния спортен автомобил.

— Здравсти! Тъкмо си мислех да ти позвъня, за да се видим покъсно. — Прегърна го. „Имаше ли нещо по-прекрасно от силната прегръдка на порасналото ти дете?“ — А сега не трябва да те търся, защото ти си бил тук.

— За малко да се разминем. Ти беше Гъл, нали?

— Точно така. Радвам се отново да се видим.

— Колата ти си я бива.

— Харесва ми.

— А тя как се държи?

— Теоретично или на практика — заедно с дъщеря ти в нея?

— Добър отговор, който нищо не казва — реши Лукас.

— Искаш ли да я пробваш? — Гъл му подаде ключа.

— Хей! — Роуан се опита да го грабне, но Гъл отдръпна ръката си. — Защо той да може, а аз не?

— Защото е Железния.

Роуан пхна палци в джобовете си.

— Той заяви, че трябва да спя с него, ако искам да я покарам.

Гъл отправи изпепеляващ поглед към самодоволната ѝ усмивка.

— Тя отклони предложението ми.

— Ъ-хъ. Е, нямам нищо против едно кръгче, но трябва да тръгвам.

— Не можеш ли да останеш още малко? — попита го Роуан. — Можем да си побърим час-два. А може и да останеш за вечеря.

— Иска ми се да можех, но трябва да проверя две неща, а после имам среща с една клиентка, ще изпием по чаша, но ще бъде делова среща.

Роуан смъкна слънчевите си очила.

— Клиентка ли?

— Да. Да. Тя, хм, има някакъв проект и иска да го обсъди с мен. Интересува се също от ускореното изучаване на свободното падане. Предполагам, че за това ще говорим. Да, за това. Впрочем... скоро пак ще дойда и тогава ще вечеряме заедно. Може да изпробвам и колата ти, Гъл.

— Винаги съм на разположение.

Лукас обхвана брадичката на дъщеря си с длан.

— По-късно ще ти се обадя.

Тя го проследи с поглед как се качва в пикапа си и потегля по шосето.

— Делова среща, друг път.

Гъл тъкмо се мъчеше да извади голямата кошница.

— Извинявай, какво каза?

— Има среща. С жена.

— Леле! Това е шокираща новина. За малко сърцето ми да спре.

— Никога не е ходил на срещи. — Тя продължи да се мръщи, докато пикапът на баща ѝ чезнеше в далечината. — Ако някоя жена му хареса, той започва да заеква и да се държи като малоумен. Не видя ли колко се смути, като говореше за деловата си среща? И коя, по дяволите, е тя?

— Не е лесно, но все някога трябва да позволиш на децата да напуснат гнездото.

— О, що не ме целунеш отзад! Мозъкът му започва да се задръства, когато се озове с определен тип жени и тогава лесно може да бъде манипулиран.

Очарован от реакцията ѝ, Гъл се облегна на колата.

— Това е просто изстрел наслуки, ала е възможно да срещне жена, която да го привлича, но без да има намерение да го манипулира.

И те само ще изпият по чаша и ще си поговорят.

— Какво знаеш ти, дяволите да те вземат? — ядоса се тя и закрачи бързо към бараките.

Развеселен, Гъл тръгна към кухнята, за да върне кошницата на Мардж.

Едва бе успял да стигне до тезгяха, когато някой почука на външната врата.

— Извинете ме, търся Маргарет Колби.

Гъл се опита набързо да прецени новодошлия — тъмен костюм, стегнато вързана тъмнорозова вратовръзка, лъснати до блясък обувки, мастиленочерна коса, грижливо вчесана, високо чело.

Мардж не се помръдна от мястото си.

— Аз съм.

— А аз съм преподавателят Летърли.

— Помня ви от предишното ви посещение с Айрини и Доли.

Заради напрегнатия ѝ тон и отказа ѝ да го покани вътре, Гъл реши остане при нея.

— Мога ли да поговоря с вас за малко?

— Можете, но само ще си изхабите думите, както и моето време, ако ще искате да убедя Малката мечка да върне Доли Брейкман в тази кухня.

— Госпожо Колби. — Влезе без покана и се усмихна, разкривайки два реда големи бели зъби.

Гъл реши, че не му допада вратовръзката на този мъж, и за да се поуспокои, си взе една кутия от студената джинджифилова бира.

— Може ли да останем за кратко сами?

— Ние работим. — Мардж изгледа Лин предупредително, преди помощничката ѝ да излезе от кухнята. — Тук е достатъчно усамотено.

— Зная, че сте много заета, а готвенето е толкова трудна работа и много необходима.

— За това ми плащат.

— Да. — Летърли впери поглед в Гъл. Надвисна неловка тишина.

В отговор Гъл се облегна още по-удобно на тезгяха и отпи от бирата си. Мардж изви устни.

— Е, искам само да разменя няколко думи с вас, понеже сте пряк шеф на Доли и...

— Бях — поправи го Мардж.

— Да. Разговарях с господин Малката мечка и разбрах нежеланието му да прости прегрешението на Доли.

— Вие го наричате прегрешение. Аз го наричам змийска злоба.

Летърли разпери ръце, после ги събра за миг като за молитва.

— Разбирам, че ситуацията е трудна и че няма извинение за поведението на Доли. Но е естествено тя да е толкова разстроена, след като госпожица Трип я заплашвала и обвинявала, че... имала нисък морал.

— Това ли е версията на Доли? — Мардж само поклати глава. В жеста имаше колкото състрадание, толкова и отвращение. — Това момиче лъже през половината време, когато си отваря устата. Ако не го знаете, значи не ви бива много да преценявате характерите на хората. А на мен ми се струва, че това е съществено важно умение за вашата професия.

— Като духовен наставник на Доли...

— Просто замълчете, защото никак не се интересувам от духовния живот на Доли. Тя се държи злобно с Роуан, откакто я познавам. Вечно я ревнуваше, все искаше това, което имаха другите. Няма да се върне тук, няма да има нов шанс да причинява зло на Роуан. Вижте, Малката мечка управлява тази база, но аз командвам в тази кухня. Ако той си науми отново да върне Доли тук, ще трябва да си търси друга главна готвачка и той много добре го знае.

— Това е прекалено крайно.

— Аз пък го наричам здрав разум. Момичето умее да готви, обаче е диво и ненадеждно, пък и вечно прави големи бели. Не мога да й помогна.

— Тя е затруднена и още се опитва да открие своя път в живота. И сега отглежда сама детето си.

— Не го отглежда сама — поправи го Мардж. — Познавам се с майка й още откакто бяхме млади момичета и много добре зная, че Айрини и Лео ще направят всичко по силите си за доброто на Доли. Дори, ако се позамисли човек, ще се окаже повече, отколкото трябва. А сега, извинете, но е най-добре да си тръгнете оттук.

— Поне ще й напишете ли препоръка? Сигурен съм, че ще й помогне да си намери другаде работа като готвачка.

— Не, няма да напиша.

На Гъл му се стори, че изписаният по лицето на проповедника шок беше съвсем искрен. Най-вероятно преподобният Летърли не бе свикнал с подобни категорични откази.

— Ама като християнка...

— Кой ви каза, че съм християнка? — Мардж го сръга с пръста си толкова остро, че го принуди да отстъпи крачка назад. — И как ще се прецени това по някаква скала за правилно и неправилно, за добро и лошо? Няма да ѝ напиша препоръка, защото моята дума и моята репутация означават нещо за мен. Вие можете колкото си искате да ѝ давате съвети за нейната душа, но не идвайте повече в кухнята ми, за да давате съвети и на мен. Доли направи своя избор, така че сега ще трябва да си понесе последствията.

Пристъпи крачка напред, а лешниковите ѝ очи изпусаха пламъци.

— Мислите ли, че не съм чувала какво говори тя за Роуан в града? Или за мен, за Малката мечка, дори за малката Лин? И въобще за всички? Достатъчно се наслушах. Всичко чувам, преподобни, но пукната пара не давам за някого, който само сее лъжи за мен. Ако не беше заради майка ѝ, лично щях да изритам Доли Брейкман.

— Носят се слухове, че...

— ... че гроздето расте по лозята. Ако искате да направите някакво добро на Доли, кажете ѝ да внимава какво говори. А сега си имам работа за вършене. Достатъчно отделих от времето си за вас и Доли.

И се обърна демонстративно към печката.

— Извинявам се за нахлуването — изрече преподобният сковано, вече без сияйната си усмивка. — Ще се моля гневът да изчезне от сърцето ви.

— Харесва ми гневът ми да е там, където е — срязва го Мардж остро, докато мъжът отстъпваше към вратата. — Лин, тези зеленчуци няма да се почистят сами.

— Не, госпожо.

Мардж въздъхна и се обърна.

— Извинявай, скъпа. Не съм ядосана на теб.

— Зная. Иска ми се да имах смелостта и аз така да говоря с хората. Да им казвам точно това, което мисля.

— Не, не го прави. Ти си достатъчно добре такава, каквато си. Аз просто не харесах този лицемерно набожен тип. — Погледна към Гъл. — А ти нищо ли няма да кажеш?

— Само, че той наистина е лицемерно набожен тип, с прекалено много зъби и грозна вратовръзка. Единствената ми критика към твоята реакция е, че, според мен де, трябваше да му тръснеш, че изповядваш будизма или че си езичница.

— Ще ми се да се бях сетила и за това — усмихна се Мардж. — Искаш ли още малко пай?

Не знаеше как ще му дойде след толкова много шоколадов кекс, но не можеше да откаже заради чувствата, която тя влагаше в предложението си.

Стомахът на Лукас се сви, когато влезе в бара, но си припомни, че всичко ще се успокои, след като започнат да говорят за това, което я вълнуваше.

Тогава я видя, че вече е седнала на една маса, зачетена в някаква книга. От вълнение чак езикът му се скова.

Беше облечена със зелена, блещукаща на светлината рокля, която разкриваше ръцете и краката ѝ, докато красивата ѝ червена коса се стелеше по раменете.

„Трябваше ли да си сложа вратовръзка?“ — запита се той. Трудно понасяше вратовръзките, но имаше няколко в гардероба си.

Тя вдигна глава, видя го и му се усмихна. Така че сега не му оставаше нищо друго, освен да се отправи към масата ѝ.

— Опасявам се, че малко закъснях. Извинявай.

— Не си закъснял. — Ела затвори книгата си. — Дойдох тук рано, защото това, с което бях заета дотогава, не се проточи много дълго. — Плъзна книгата в чантата си. — Винаги си нося по някоя книга, ако случайно ми остане свободно време.

— Тази съм я чел. — „Ето, каза си той, че разговорът започна.“ Седна на съседния стол. — Мислех си, че заради това, с което се занимаваш, през цялото време четеш само книги за образованието.

— Чета много професионална литература, но не нося такива книги в чантата си. Много от тях ми харесват, но после, за

развлечение, винаги се зачитам в някой от романите на Майкъл Конъли.

— Да, добре пише.

Келнерката пристигна при тях.

— Добър вечер. Мога ли да ви предложа по едно питие?

Ела се помръдна и уханието ѝ — нещо топло и екзотично — се разнесе през масата и направо замая Лукас.

— Какво ли ми се пие? — зачуди се тя. — Мисля да си поръчам един коктейл „Бомбай“ с тоник и с резен лимон.

— А за вас, сър? Сър? — Келнерката повтори въпроса си, защото Лукас бе застинал безмълвно.

— О, извинете. Ах, да, ще взема една бира. „Ролинг Рок“.

— Веднага ще ви ги донеса. Още нещо? Някакво предястие?

— Знаеш ли какво много обичам? Обичам онези пролетните сладки картофи. Страхотни са — увери го тя. — Трябва да ги опиташ заедно с мен.

— Разбира се. Добре. Чудесно.

— Сега ще се върна с вашите питиета.

— Толкова се зарадвах, че намери време да дойдеш — поде Ела. — Така си намирам оправдание да седна в един приятен бар, да изпия едно подходящо за лятото питие и да хапна някаква вредна храна.

— Мястото е приятно.

— Приятно ми е да се отбивам тук, когато си измисля някакъв повод. Бързо свикнах в Мисула да се чувствам като у дома си. Харесвам града, околността, работата си. Няма какво повече да желая.

— Но ти не си оттук. Не си от Монтана. — „Знаеше го. Как можеше да не го знае.“

— Да, родена съм във Вирджиния, после се преместих в Пенсилвания, когато постъпих в колежа, където срещнах бившия си съпруг.

— Това е много далеч от Монтана.

— Но с течение на времето все повече се приближавах насам. Когато децата ни станаха на десет и на дванайсет, се преместихме в Денвър, където моят съпруг — бившият — получи предложение, което му бе трудно да откаже. Останахме там за десетина години, преди да потеглим за щата Вашингтон, пак заради друга оферта за работа. Там се премести и синът ми, там се и ожени, а дъщерята се установи в

Калифорния, така че след развода поисках да се поосвежа. И тъй като обичам планините, реших да опитам тук. Наистина се освежих: близо съм до планините, мога да посещавам сина си и семейството му. Дъщеря ми също се намира достатъчно близко по въздушна линия, за да се виждам с нея няколко пъти в годината.

Той не можа да си представи как тя е успявала да се справи с преместванията си на толкова големи разстояния. Макар че заради професията си бе обикалял много из Запада, през целия си живот бе живял само в Мисула.

— Това е голяма площ, изискваща много пътуване.

— Да, но съм щастлива, че го направих. А ти отук ли си?

— Точно така. Роден съм и съм отраснал в Мисула. Но няколко пъти съм пътувал на изток. За един сезон бяхме наети да работим по контролирани пожари или за унищожение на инсекти.

— Изтребвали сте насекоми?

— Говоря за буболечки, които живеят по високите дървета — обясни ѝ той с усмивка, като вдигна палец към тавана. — Ние, искам да кажа скачачите, сме тренирали катерене. Но повечето от живота си съм прекарал на запад от Сейнт Луис.

Келнерката им донесе питиетата и Ела вдигна чашата си.

— Да пием за корените, за тяхното поддържане и опазване.

— В щата Вашингтон е много красиво. Скачал съм там за няколко пожара. Също и в Колорадо.

— Доста си обикалял — усмихна му се Ела. — И си попадал предимно в недокоснати от човека гори, макар и много опустошени. И в Аляска бил ли си? Четох, че и там си се борил с пожарите.

— Разбира се.

Тя се наведе напред.

— Не е ли фантастична? Винаги съм искала да видя Аляска.

За минута той остана загледан само в очите ѝ и загуби ритъма на разговора.

— Хм... виждал съм я само през лятото. И наистина е фантастична. Зеленина, белота, вода, много, много километри открити пространства. Цялата тази вода крие опасности за скачачите, но пък нямат дървета, каквито имаме тук, така че се компенсира.

— Кое е по-опасно? Скачането във вода или върху дърветата?

— Ако попаднеш във водата с цялата си екипировка, ще потънеш и може никога повече да не изплуваш. Докато при приземяването сред дърветата можеш само да увиснеш от клоните, макар че не е невъзможно и врата си да счупиш. Най-добре е да не попадаш нито във водата, нито върху дърветата.

— Случвало ли се е с теб?

— Да. И двете съм ги преживял. Най-лошото е да знаеш какво може да те очаква и да се опитваш да поправиш грешката, така че да можеш да избегнеш най-страшното. Всеки скок, при който оцеляваш, е добър скок.

Тя се облегна назад.

— Знаех си го. Знаех си, че ще се окажеш идеален за това, което искам да направя.

— Хм...

— Зная, че се организират туристически групи до базата за запознаване с всичко, което се върши тук, като може да се задават въпроси. Но имам една идея специално за учениците ми. Запознаване по-отблизо, по-задълбочено. Да чуят децата от първа ръка, от първоизточника, какво се изисква, какво правиш, какво си правил. Да споделиш личните си преживявания в работата ти, в живота ти, рисковете, наградите.

— Искаш от мен да говоря с хлапетата?

— Да. Искам да разговаряш с тях. Искам да ги учиш. Изслушай ме внимателно — добави тя, когато той я загледа, без дума да промълви. — Много от нашите ученици идват от богати семейства. Родителите им могат да си позволят да ги изпращат в първокласни частни училища като нашето. Всички знаят за зулитата. Базата им е тъкмо тук. Но съм сигурна, че много малко от учениците, да не кажа нито един, знае какво реално означава да бъдат като теб, да правят това, което правиш ти.

— Аз вече не скачам.

— Ех, Лукас. — Ела се усмихна леко и трапчинките ѝ тутакси се появиха. — Ти винаги ще си останеш скачач. Във всеки случай поне половината от живота ти е посветен на това. Видял си промените в тази дейност, както и в екипировката и оборудването. Сражавал си се с пожарите из целия Запад. Видял си и красота, и ужас. Усетил си ги.

Сви ръката си в юмрук и я отпусна върху сърцето си.

— Някои от тези деца, особено онези, които са от богат произход, имат вече утвърдено отношение. Смятат, че това е тежка, мръсна работа, която според тях трябва да я върши някой друг — някой, който няма пари или ум, за да отиде в колеж, за да се заеме с доходна кариера. Да се забият в пущинака? Какво му е интересното и вълнуващото? Нека някой друг се занимава с това.

Тя успя да докосне чувствителна струна в него още в мига, в който заяви, че той винаги ще си остане скачач. В мига, в който се убеди, че тя го разбира.

— Не зная как моите разкази ще променят начина им на мислене.

— Сигурна съм, че ще те изслушат, ще могат да ти зададат въпроси, а ти ще им обясниш всичко, от обучението до гасенето на пожара, ще пробудиш интерес в тях.

— А това вече е твоята работа. Макар вече да не преподаваш, ти винаги ще си останеш преподавател.

— Да. Очевидно всеки от нас много добре разбира другия. — Тя отпи от чашата си. — Смятам да поговоря с някого от началниците в базата. Искам с разрешение на родителите да организирам една група или няколко групи, които да преминат през всичките степени на обучението. Може би през някой уикенд след края на сезона.

— Искаш да ги прекараш през пресата за изцеждане на потта — допълни той с усмивка.

— Искам да им бъде показано, да бъдат обучени, да отнесат по домовете си познания за мъжете и жените, посветили се на защитата на дивата природа и заради това преминават през пресата за изцеждане на потта. Имам идеи за фотографии и видеозаписи и за... въобще имам много идеи — завърши тя със смях. — Пък нали имаме цяло лято, за да сглобяваме проекта.

— Мисля, че е добре да опиташ. Само че аз не съм много добър в говоренето, особено пред повече хора.

— Аз мога да ти помогна. А и предпочитам да бъдеш такъв, какъвто си. Това е достатъчно, повярвай ми.

Взе си един от картофите, които келнерката ѝ беше сервирала, докато тя описваше плана си.

Лукас не можеше да отрече, че го бе запалила както със самата идея, така и със страстта, с която я защитаваше.

— Мисля, че мога да опитам. Поне да видя как ще потръгне.

— Ще бъде чудесно. Наистина мисля, че можем да направим впечатление и... и в същото време да се окаже забавно. Което ме навежда на две неща. — Отпи още една глътка. — Но ми позволи да се отклоня за малко. Бях омъжена в продължение на цели двайсет и осем години. Откъснах се от близките и средата си, а после и от децата си, за да подкрепям съпруга си и да му угаждам във всичко. Обичах го почти през всичките тези двайсет и осем години, като докрай вярвах в брака ни, в живота, който си бяхме изградили. Вярвах в него. До петдесет и втория ми рожден ден, когато той ме заведе на вечеря. В изискан ресторант, със свещи, с цветя, с шампанско. Дори ми подари чифт изящни обици с диаманти.

Облегна се за кратко, кръстоса крака.

— И се оказа накрая, че всичкото това, цялото това въведение било само за да не предизвикам скандал пред толкова много хора наоколо, когато ми съобщи, че имал връзка със секретарката си — между впрочем жена, достатъчно млада, за да му бъде дъщеря. Че бил влюбен в нея и ме зарязва. Още си мислел за мен, разбира се, и се надявал, че ще разбере, че се случват такива неща. О, да, и че всичко било, защото така искало сърцето му.

— Съжалявам да го чуя. Опитвам се да измисля какво бих казал аз, но не ми идва нищо подходящо наум.

— О, не може да се измисли нищо по-подходящо от това, което аз му казах тогава, след като грабнах кофичката за шампанско и изсипах леда върху главата му. Като отидох при една адвокатка — още на следващия ден, — тя ме попита дали искам да играя ролята на благородна дама, или да му откъсна топките. Гласувах за кастрацията. Бях приключила с благородните игри.

— Браво на теб.

— Все пак се питах дали няма да съжалявам. Но досега не съм стигала дотам. Разказвам ти всичко това, защото мисля, че е редно да знаеш съвсем честно, че мога да съм отмъстителна и зла. И че както бракът ми, така и разводът ми ме научиха да разбирам себе си, с всичките си достойнства и недостатъци и да не пилея времето си, а да правя това, което искам.

— Времето винаги се прахосва, ако не си поставяш за цел това, което искаш.

— Отличен извод. Което ме навежда на второто, което трябва да ти съобщя. Днес по-рано те излъгах, че не съм те сваляла. Точно обратното, свалях те. И сега те свалям.

Не само всички мисли излетяха от главата му, но сякаш цялата му система се претовари и спря рязко. Не успя да се справи дори с такова просто нещо като едно преглъщане, докато я гледаше изумено в искрящите ѝ очи.

— Не вярвам в абсолютната честност във всичко — продължи тя, — защото си мисля, че малко потайност тук или там не само смекчава ръбовете, но и прави нещата по-интересни. Но в този случай реших да заложа на голата истина. Ако това те плаши, по-добре да спрем дотук, преди да се е случило нещо помежду ни.

Отпи малко от чашата си.

— И така... Изплаших ли те?

— Аз... аз не ме бива особено в тези неща.

— Трябва да ти кажа още нещо: независимо дали се интересуваш от евентуална връзка с мен, бях съвсем искрена и сериозна, като говорих за моя проект. И двете неща може да са свързани с това, че съм привлечена от теб, но все пак са нещо отделно. Не зависят и от това дали си готов да отвърнеш на чувствата ми, или не.

Ела въздъхна.

— Ето че пак започнах да звуча като училищна директорка, макар да се надявах да не се стигне дотам. Малко съм изнервена.

Последното внезапно сложи край на вцепенението му.

— Така ли?

— Харесвам те и се надявам, че те интересувам достатъчно, за да прекарваш известно време с мен, в личен план. Така че, да, леко съм изнервена, че толкова силното прищипване от моя страна може по-скоро да те отблъсне от мен. Но това е част от решението ми да не се губи времето, така че... Ако се интересуваш или си склонен да помислиш дали те интересува, бих искала да те поканя на вечеря. Само през две улици оттук има един хубав ресторант. Ще се поразходим дотам — пък и аз, за всеки случай съм направила резервация.

Той се замисли и поклати глава.

— Не.

— Добре. Тогава ние просто...

— Бих искал аз да те поканя на вечеря. — Направо не можеше да повярва, че думите излязоха от устата му без никакво затруднение. — Чух, че само през две улици оттук има хубав ресторант, ако ти допада да се поразходим дотам.

Хареса му да види как на лицето ѝ разцъфна щастлива усмивка.

— Звучи чудесно. Само трябва първо да отида малко да се поосвежа.

Тя стана от масата и се отправи към тоалетната.

В минутата, в която вратата се затвори след нея, тя затанцува с обувките с високи токчета, купени през днешния следобед.

Докато се кискаше глупаво като младо момиче, пристъпи към умивалника, за да провери лицето си в огледалото.

— Нека авантюрата да започне — затананика си Ела и опресни червилото си.

Само допреди няколко години смяташе, че животът ѝ се бе изчерпил. А ето че сега ще се наложи отново да го започва.

Засега новият живот на Ела Фрейзиър се очертаваше с няколко интересни вероятности.

И едната от тях бе свързана с това да го отведе на вечеря.

Кимна одобрително на отражението си и прибра червилото си в чантата.

— Благодаря, Дарин — заяви тя на бившия си съпруг. — Струваше си онзи ритник в зъбите, защото ме събуди. — Отметна назад косата си, за да изглежда по-стилно. — Ето, виж ме сега. Напълно пробудена.

Роуан устоя на желанието да изпрати есемес или да се обади на баща си. Каза си, че ще е прекалено, ако се опита да го проверява по този начин. Вместо това набра номера на домашния му телефон.

Наистина очакваше той да ѝ отговори. Изчака до девет и половина, после реши да си намери работа, за да не мисли само за него. И без това трябваше да попълни документацията. Или поне се опита да се разсее по този начин. Но когато домашният му телефон се включи на запис, тя веднага забрави за намеренията си, само че се

затрудни какво да измисли като извинение, че го бе търсила толкова пъти през последния половин час.

— О, здрасти. Тъкмо реших да си почина малко от писането на докладите и ми хрумна, че така и не намерих време да ти разкажа за това как се справих блестящо като шеф на екипа при гасенето на пожара. Ако пред теб не мога да се похваля, пред кого друг? Ще остана тук още около час, след което вероятно ще изляза навън, за да избистря главата си от досадата с административните задължения. Така че можеш да ми позвъниш. Надявам се срещата ти да е преминала добре.

Завъртя очи, след като прекъсна връзката.

— Среци-мреци, как ли не — измърмори кисело. — Едно питие с някой клиент не може да отнеме два часа и половина.

Замисли се. Не че имаше нещо против баща ѝ да общува с хората. Но тя дори не знаеше коя беше тази клиентка. Лукас Трип бе красив, интересен и преуспяващ бизнесмен. Първокласна мишена за някоя опасно амбициозна жена.

Една дъщеря имаше сериозното задължение да следи своя самотен баща, особено ако е преуспяващ бизнесмен и в същото време прекалено доверчив към жените. Искаше ѝ се той да се прибере у дома си и да ѝ позвъни, за да може да се заеме точно с това.

Може би трябваше да се опита да го потърси на мобилния телефон, просто така, за всеки случай...

Не, не, не, заповяда си тя. Това вече прекрачва границата и се превръща в намеса в живота му. Та той, за Бога, вече бе прехвърлил шейсетте. Не се нуждаеше от полицейски час.

Трябваше само да довърши този тъп доклад и да излезе да се поразходи. Той може да ѝ звънне още преди да е свършила с писането.

Но тя довърши доклада и го изпрати на Малката мечка. Излезе на дълга разходка, в кисело настроение естествено. Върна се в квартирата си и се помота два пъти повече, отколкото ѝ трябваше да се приготви за лягане, но никой не се обади.

Сърдита на себе си, Роуан угаси осветлението. И заспа неусетно наред безпощадния спор със себе си дали има право да набере мобилния телефон на баща си след полунощ.

Събудиха я някакви гневни, изплашени гласове. Надигнаха се пред прозореца ѝ, пред вратата ѝ. За един неясен момент си помисли, че отново сънува същия кошмар с трагичния скок на Джим.

Но като отвори очи в полумрака, гласовете не замлъкнаха. Нещо не беше наред и инстинктът я изхвърли от леглото и извън вратата, преди да се събудила напълно.

— Какво става, по дяволите? — попита сърдито Доби, който мина забързано покрай нея.

— Някой е нападнал чакалнята. Гибънс рече, че вътре било като след избухнала бомба.

— Какво? Това не може...

Но Доби продължаваше да тича натам, очевидно решен сам да види всичко. Роуан се втурна след него, макар и боса, с дрехите си за спане — памучни панталони и тениска.

От утринния хлад кожата ѝ настръхна, но това, което видя изписано по лицата на тичащите или забързаните си колеги, отправили се към командния център, накара кръвта ѝ да закипи и още повече ускори крачките си.

Случило се бе нещо лошо, много лошо.

Блъсна вратата на чакалнята само на крачка след Доби.

Сякаш бе избухнала бомба, бе първото, което си помисли. Парашутите, винаги съхранявани толкова грижливо сгънати и подредени, сега висяха разпокъсани и изподрани като сплетени, сгърчени, изпомачкани балони след изпускането на въздуха им. Навсякъде бяха разпилени инструментите, изтръгнати в пълен хаос от гнездата им от таблата по стените. Виждаха се и разкъсани копринени влакна от предпазните въжета на парашутите. Инструментите и сечивата, винаги подреждани така внимателно в строг ред, са били използвани за удряне, пробиване, късане и насичане на опаковките, летателните костюми, специалните обувки, за да съсипят всичко необходимо за скоковете и гасенето на пожарите.

А на стената с кървавочервен спрей ясно се четеше недвусмислена закана: „СКОЧИ И УМРИ, ЗА ДА ИЗГОРИШ В АДА!“ Роуан моментално си спомни за свинската кръв.

— Доли.

Опрям ръце на кръста си, Доби изумено оглеждаше опустошението.

— Тогава тя не е само луда, а нещо много по-лошо.

— Може би е нещо много по-лошо — промълви Роуан и приклепна, за да погали с ръка, като в унес, едно парче от разкъсаната коприна. — Много по-лошо.

ЧАСТ II

РАЗГРЪЩАНЕТО НА АТАКАТА

*„В началото искрицата се стъпква, ала
пожара и реки не го гасят“*

Уилям Шекспир,
„Хенри IV“, част 3,
четвърто действие, осма
сцена

11.

Навсякъде имаше нужда от хора — в шивачницата, в работилницата, в склада. Тези помещения обаче не достигаха за толкова мащабна работа, затова се пръснаха из всички сгради, за да поправят раниците, летателните костюми, да довършват поправката на парашутите, да опъват въжетата, да опаковат наново комплектите. Изправена сред бръмченето на шевните машини и мърморенето на персонала, Роуан не се съмняваше, че мислите на всички бяха приковани към едно и също:

Дано сирената за по-дълго да остане безмълвна.

Защото нямаше как да съставят списък на скачащите, докато не приключат кърпежите, поправките, подреждането, контролните прегледи.

В чакалнята обаче бе тихо — нищо не биваше да се пипа, преди детективите да приключат с огледите. Затова довършваха работата по резервните парашути, като се надпреварваха с неуморно тиктакащите часовници и се мъчеха да се преборят с мрачното настроение.

— Ще можем да изпрати осем скачачи — обади се седналият срещу Роуан Кардс, зает старателно да опъва гънките на един парашут. — Още сега могат да излетят осем от нас.

— Не мога в момента и за това да мисля. И нищо не ни прищпорва да бързаме толкова. Дяволски късмет е, че още не е пламнал някой голям пожар. И сега е достатъчно зле.

— А ти действително ли смяташ, че Доли може да е направила всичко това?

— Че кой друг?

— Точно това е най-шибаното в цялата история. Та тя е една от нас. Въобще не допусках...

— Много от нашите въобще не допускаха, че е способна на подобно нещо.

— Преди Вики — добави Кардс. — И преди Джим. Както и да е, но аз не съм забравил как тя работеше точно тук, в базата, как се шегуваше и флиртуваше в столовата. Също като Мардж и Лин.

— Доли никога не е била като Мардж и Лин.

Роуан успя да се съсредоточи върху подреждането на въжетата към парашута на два безупречно подредени вързопа. Една-единствена усукана връзка може да превърне един много добър скок в истински кошмар.

— Кой друг може да е бил разгневен и полудял, освен Доли?

— И то до такава степен — съгласи се Кардс, — че да пише глупости по стените. Както оплеска всичко в стаята ти. По дяволите, бях буден почти до един през нощта и не съм чул нищо. За да омаскари така цялото помещение, би трябвало да е вдигнала някакъв шум. — Явно се е промъкнала в базата късно през нощта, когато всички са били в леглата си — сви рамене Роуан. — Това не е толкова трудно, особено ако познаваш обстановката. Точно така е станало, сигурна съм.

— Само че в това няма смисъл — намеси се Гъл, който се спря до тях, макар да бе тръгнал към съседната маса с един поправен вече парашут. — Ако беше избухнал пожар, когато ние не можем да се включим, шефовете ще изпратят скачачи от другите бази. Никой няма да скача, докато екипировките не са в ред. На кого е искала да навреди?

— Лудите не разсъждават разумно.

— Имаш право. Само че отстраняването на цялата тази бъркотия изисква много пари и много време, така че всички са бесни. Да не говорим за ченгетата, които ще ти почукат на вратата, ако си успял да им се изплъзнеш.

— Отмъстителността също не е разумна.

Гъл се опита отново да каже нещо, но Гибънс влезе и извика на Роуан:

— Полицаите искат да говорят с теб, Ро. А после ще привикат всички нас. — Всички замлъкнаха. Единствено бръмченето на шевните машини нарушаваше надвисналата тишина. — Но ти си първата в списъка им.

— Първо трябва да довърша опаковането на този парашут. Трябват ми още пет минути — прецени Роуан.

— Иди в кабинета на Малката мечка. Там те чака лейтенант Куиниък.

— Още пет минути, казах.

— Кардс, като свършиш тук, иди в столовата. Там те чака другият детектив, Рубио.

Кардс кимна в знак, че е разбрал какво се иска от него.

— Изглежда, Роуан, че този път ти си изтеглила късата клечка. Аз поне ще мога да получа нещо за закуска.

— Гъл, Мат, Джанис, когато полицаите привършат с нас, вие ще работите с мен по почистването и описването на инвентара. Който иска да хапне нещо, Мардж ще подготви студен бюфет. Натъпчете си добре коремите, защото после ще бъдем много заети. Такава шибана каша се забърка — завърши Кардс с отвращение и се приготви да излезе навън.

Но преди това не забрави да напише името си, часа и датата на последното опаковане на парашута.

— Ще дойда с теб — каза Гъл на Кардс, а като мина покрай Роуан, я погали по гърба.

Тя довърши започнатото и остави за после всичко останало.

Четливо надписа опаковката: Парашут, проверен от Шведката.

Прибра го на лавицата, след което с радост напусна шивашкото помещение, където шумът ѝ причиняваше главоболие. Но като излезе, реши първо да се отбие в чакалнята.

Искаше отново да го види. Може би дори се нуждаеше от това.

Двама полицаи работеха там заедно с двама цивилни — експерти по съдебна медицина, досети се Роуан. Познаваше жената, която в момента правеше снимки на зловещия надпис на стената. Спомни си дори името ѝ — Джейми Потс. Заедно учеха досадната световна история в класа на господин Броуди през първата година в гимназията. Разпозна и другия полицаи, с когото бе излизала на среща през същата година.

Реши да ги заговори, но размисли и се оттегли, защото прецени, че сега бе по-добре да не се забърква в никакви разговори, освен ако не можеше да ги избегне.

Освен това гледката на толкова много хаос, щети и бъркотия още повече я вбеси, а темпераментът ѝ и без това вече достатъчно я бе сгорещил.

Пъхна ръце в джобовете на суичъра си, който в бързината бе нахлузила върху дрехите си за спане.

Гъл ѝ пресече пътя по средата на разстоянието до командния център. Подаде ѝ една кока-кола.

— Казах си, че може да ти дойде добре.

— Да, благодаря. Мислех, че си отишъл за закуската.

— Ще отида. Това е саботаж, Ро.

— Какво?

— Това там, всичко това. — Той махна ядосано с ръка зад тях, по посока на чакалнята. — Саботаж, от онези, които могат гадно да те раздрусат, но няма да ти попречат да вършиш това, което ти е работа. Който и да го е направил, нищо не постигна, а само подтикна всеки от нас да е още по-решителен да отива там, където ни изпратят.

— Чашата е наполовина пълна, така ли?

Честно казано, тя не можеше докрай да си обясни защо всичко това ѝ лазеше по нервите.

— Точно сега моята чаша не само че е предимно празна, но е така нацърбена, че чак устните си да порежеш. Не съм готова да гледам на всичко с розови очила. Това може да се промени само когато тикнат зад решетките задника на тази отмъстителна до лудост сбърканячка.

— Мисля, че трябва да повикат рейнджърите или федералните агенти. Увредена е собственост на горската служба на Съединените щати, така че вероятно имаме работа с углавно престъпление. Но не зная какво точно трябва да се направи.

Думите му я накараха да се спре. Не беше го обмислила чак толкова задълбочено.

— Малката мечка повика местната полиция. Федералните агенти само ще си загубят времето с това.

— Не зная. Но ми се струва, че ако някой иска да задвижи разследването, така трябва да постъпи. Погром над федерална собственост, което може да изпрати задника веднага в затворническата килия. Това, от което тя се нуждае, е солидна доза от задължителна терапия.

Този мъж, заключи тя, си го бива. Толкова беше добър, ала точно сега от толкова много доброта ѝ се искаше да цапардоса някого.

Може би именно него.

— Говориш така, защото не си сигурен дали не искаш тя да изгние в някой строго охраняван затвор, като Левънуърт.

— Наистина ли?

— По дяволите. Точно сега няма нито сълза да пролея за Доли, но искам само тя да ни се махне от главите, веднъж и завинаги.

— Никой не може да го оспори. Този, който е направил това в чакалнята, явно има някакви сериозни проблеми.

— Виж какво, ти познаваш Доли само от няколко седмици, но аз винаги съм живяла с нея и в крайна сметка нейните проблеми станаха и мои.

— Никой не го оспорва. — Притисна ръката си към тила ѝ. Свари я напълно неподготвена, когато я целуна. — Нека да видим дали ще можем по-късно да побягаме заедно. Мога да уредя да се освободя.

— Кога ще престанеш с опитите да ме вкарваш в някакви релси?

— Няма да престана, защото ти вероятно няма да отидеш да говориш с полицаия, след като си толкова ядосана, че можеш и гърлото му да прегризеш, ако той по случайност сгреша в преценката си за теб.

Хвана я за раменете, наистина здраво. А очите му в този миг — това най-много я впечатли — не бяха нито толкова спокойни, нито толкова търпеливи както обикновено.

— Ти си умна. Бъди умна. Злодейството в чакалнята не е атака лично срещу теб. Това е гаден удар срещу всички нас. Не забравяй това.

— Тя е...

— Тя е само едно нищо. Направи я да изглежда като нищо и се съсредоточи само върху това, което е важно. Дай на ченгето каквото му е нужно, а после се върни на работа за отстраняване на щетите. След това ела да бягаш с мен.

Отново я целуна, бързо и силно, и си тръгна.

— Да побягаме. Ще ти дам аз на тебе едно бягане — замърмори тя. Изви към офиса на Малката мечка и едва тогава осъзна, че Гъл я смущава почти толкова, колкото и внезапно избухналата склонност на Доли към насилие.

Лейтенант Куиниък седеше зад претрупаното с какво ли не бюро на Малката мечка с кана кафе и бележник. На края на носа му бяха закрепени очила с черни рамки, а над тях я гледаха светлосините му очи. Имаше малък белег на дясната буза, подобен на бледа рибарска кука на фона на червендалестото му лице, изчезващ в посребрената му коса.

Роуан си припомни, че го е виждала някъде — може би в някакъв бар или в магазин. Лицето му лесно се набиваше в очи.

Беше стегнат, облечен в черен костюм, шит по поръчка, с едва забележимо райе, което му придаваше вид на директор на компания, особено в комбинация с превъзходно вързаната яркочервена вратовръзка.

Този костюм не подхожда на лицето му, помисли си тя и се зачуди дали този контраст не беше съзнателно подбран.

Той се изправи, когато тя влезе в стаята.

— Госпожица Трип?

— Да. Роуан Трип.

— Благодаря ви, че ми отделихте няколко минути. Зная, че днешният ден е стресиращ. Имате ли нещо против да затворите вратата?

Гласът му, умерен и вежлив, привличаше вниманието на събеседника и подхождаше на костюма му.

— Седнете — кимна той. — Имам няколко въпроса.

— Добре.

— Срещал съм се с баща ви. Предполагам, че през повечето време е бил свързан с това място. Вие следвате пътя му. Казаха ми, че се справяте много добре.

— Благодаря.

— И така... вие и госпожица Доли Брейкман сте имали спречкване преди няколко дни.

— Може и така да се нарече.

— А вие как бихте го определили?

Искаше да се разгневи и да забучи пръст в средата на ярката му вратовръзка. Бъди разумна, й бе казал Гъл, и имаше право, дяволите да го вземат.

Затова си заповяда да се отпусне в стола и да говори хладно.

— Нека да видим. Бих го нарекла нарушение на реда, вандализъм, увреждане на чужда собственост и въобще тя е само една откачена кучка. Но това си остава лично мое мнение.

— Очевидно не е само ваше, след като другите, с които говорих, споделят мнението ви. Открили сте госпожица Брейкман в квартирата ви точно когато изливала животинска кръв върху леглото ви. Истината ли е това?

— Така беше. А преди това беше разхвърляла и разкъсала вещите ми и бе разляла кръвта по стените, по пода и по всичко останало. След като написала на стената „Да изгориш в ада“, ако трябва да съм съвсем точна.

— Да. Получих снимките на надписа, направени от Малката мечка, преди стената да бъде почистена и пребоядисана.

— О, така ли? — За миг замълча изненадано. Не знаеше, че Малката мечка бе документирал щетите със снимки. Сигурно се е досетил, че ще потрърбват. Ето защо той бе шефът тук — защото беше най-разумен от всички.

— И какво се случи, когато я открихте в квартирата си?

— Какво ли? О, опитах се да ѝ сритам яко задника, ама няколко от колегите ми ме спряха. Кое то, при дадената ситуация, е повече от срамно.

— Но не сте уведомили полицията.

— Не съм.

— А защо не го направихте?

— Отчасти защото бях прекалено ядосана и отчасти защото тя моментално бе уволнена и изритана от базата. Тогава това ми се стори достатъчно наказание.

— Тогава?

— Да, тогава, понеже си въобразявах, че е само изключително глупаво създание и че нейната глупост и злоба са насочени единствено срещу мен, пък и нали вече имаше бебе. Освен това само един час след това произшествие ни вдигнаха под тревога заради избухнал пожар, така че това не беше в момента най-важното за мен.

— Вие и вашето звено сте изкарали два много трудни, много дълги дни.

— Това е част от работата ни.

— Това, което правите, е достойно за уважение. — Той отпи от кафето си, докато преглеждаше бележките си. — Тук пише, че според предположенията баща на споменатото бебе е бил Джеймс Брейнър, пожарникар и скачач от Мисула, който е загинал в инцидент през август.

— Точно така.

— Госпожица Брейкман обвинява вас.

Все още я болеше. Роуан предполагаше, че болката никога нямаше да изчезне.

— Аз бях негов партньор в скока. Тя обвинява целия ни екип и по-конкретно мен.

— Питам само за мое сведение: какво означава „партньор в скока“?

— Ние скачаме на групи по двама. Един след друг при получаване на заповед от навигатора. Първият излита навън, в този случай това бях аз, проверява положението на целта, или участъка за приземяване, както и състоянието наоколо, за да може да предупреди втория скачач. Може да поиска да промени малко посоката, траекторията на падането, за да подсигури за втория скачач по-чисто въздушно течение. Ако един от нас има проблеми, другият трябва да може да ги забележи. Един друг се следите, доколкото можете, както във въздуха, така и при приземяването.

— И след разследването се е стигнало до заключението, че инцидентът с Брейнър е станал по негова вина.

От мъката гърлото ѝ гореше. Невъзможно ѝ беше да не издава емоциите си, докато говореше.

— Той не се отклони навреме. Улучихме лошо въздушно течение, само че той много по-силно връхлетя в него. И просто издърпа, за нещастие, грешния шнур, с което се насочи право в огъня, вместо да го избегне. Фатална грешка. В този случай аз нищо не можех да направя. Той задмина участъка за приземяване, течението продължи да го отнася все по-далеч и го запрати в огнената стихия.

— Трудно е да изгубиш партньора си.

— Да. Трудно е.

— В това време госпожица Брейкман е работила като готвачка в базата.

— Точно така.

— Имало ли е някакви проблеми между вас преди инцидента?

— Тя готвеше. Аз се хранех. Това бе в общи линии.

— Аз обаче останах с впечатлението, че вие, двете, сте се познавали от доста време преди това, защото сте учили в едно и също училище.

— Но не бяхме в един клас. Все пак, да, познавахме се. По някаква причина тя винаги ме ревнуваше. Познавам доста хора.

Познавам Джейми и Бари, които сега се занимават с работата си като полицаи в чакалнята. И с тях съм посещавала едно и също училище. Но никой от тях дори не е помислял да опустошава квартирата ми.

Той я изгледа замислено над дългия си тесен нос.

— По времето на смъртта на Брейнър знаехте ли, че тя е била бременна от него?

— Не. Доколкото ми е известно, не само аз, но и никой друг не подозираше за това, освен самия Джим, и то ако се съди единствено по нейните твърдения. Тя си замина веднага след инцидента, но не знаех къде е отишла, нито пък ме интересуваше. Мога да ви кажа само, че тя после се върнала с бебето си, прегърнала религията и дошла тук да търси работа, придружавана от майка си. Показа ни снимките на детето си, а Малката мечка пак я назначи за готвачка.

За да спечели малко време, тя отпи от своята кока-кола.

— Веднъж разговарях с нея. Мислех, че ще постигнем примирие, но тя ми даде да разбера, при това кристално ясно, че ме мрази в червата, до всеки сантиметър от тях и че иска да свърша в ада. После разля кръв из цялата ми стая. Малката мечка я уволни. И това ни доведе до днешната ситуация.

Размърда се нервно на стола, преливаща от досада да отговаря на въпроси, за които подозираше, че той вече знае отговорите. „Трябва да се съсредоточиш само върху това, което наистина е важно“, припомни си младата жена.

— Вижте, аз зная, че вие трябва да разследвате случая, но не виждам какво общо има историята с моите отношения с Доли. Тя е нахлула в нашата чакалня и е повредила оборудването ни. Оборудване от съществена важност. Това е много повече от някакво дребно неудобство или бъркотия. Ако не сме готови, когато ни призоват да гасим пожари, могат да загинат хора. Ще бъде унищожена гората и животът в нея.

— Разбирам. Ще говорим с госпожица Брейкман. Но засега единствената вероятна връзка между нея и вандализма във вашата чакалня е потвърдената от много свидетели нейна проява на вандалщина във вашата стая.

— Тя ми каза, че иска всички ние да умрем. Всички да изгорим в ада. Също както е написано на стената в чакалнята. Предполагам, че не

е искала повече да си цапа ръцете със свинска кръв, та затова този път е избрала да го напише с червен спрей.

— Без оборудване вие не можете да скачате. А ако не можете да скачате, няма да бъдете изложени на опасности.

— Логично е. Само че логиката никога не е била силната страна на Доли.

— Ако се докаже, че тя е отговорна за тази ситуация, ще трябва да се съглася с вас. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Благодаря ви също и за откровеността.

— Няма проблеми. — Тя се изправи, но се спря напред пътя до вратата. — Не мога да разбера защо трябва да се питаме какво би станало, да изреждаме догадки, всичките започващи с едно „ако“... Хората тук разбират какво вършим. Ние сме част от един сложен механизъм. Всеки от базата е като детайл от този механизъм. Ние работим това, защото го желаем. И зависим един от друг. Единствената ненормална личност тук бе именно Доли.

— Но са се появили трима мъже, на които сте изритали задниците в бара „Окачи му въжето“, които може да са решили за забавление да повредят вашия механизъм.

Тя се извърна към вътрешността на стаята.

— Наистина ли мислите, че тези задници са се върнали в Монтана, прокраднали са се в базата, намерили са чакалнята и са оставили там цялата оная мръсотия?

Куиниък свали очилата си и прилежно ги сгъна върху бюрото.

— Това е още едно „ако“. А моята работа се свежда до обмислянето и проверката на всички „ако“.

От разпита Роуан остана повече раздражена, отколкото удовлетворена. Макар че нямаше много апетит, все пак се отби до бюфета и си взе един сандвич за закуска. Изяде го на връщане до шивашкото помещение.

Никой не се оплакваше. Никой не спомена, че му е дотежало от извънредния труд или от еднообразието. Докато тя беше при Куиниък, Джанис бе включила своя айпод на високоговорител да свири ритъм енд блус, кънтри, рок и хип-хоп, което помагаше да се заглушава тракането на шевните машини. Тя видя и Доби да танцува по пода в такта на песента на Шаная Туейн, макар и натоварен с два колана с инструменти.

Можеше да бъде и по-зле. Винаги можеше да стане по-зле, затова най-умното бе да се стреми към свеждането на вредите до най-малкото зло. Когато Гъл донесе още парашути за поправки, тя си каза, че полицаите сигурно вече са освободили чакалнята.

Стана от шевната машина и отиде до брояча, за да му помага да подреди копирените въжета.

— Много ли е зле? — попита го тя.

— Вероятно не е чак толкова зле, колкото изглежда. Всичко е безобразно разпиляно, но всъщност няма чак толкова много щети, колкото очаквахме. Или поне колкото аз очаквах. Но много екипи трябва да се сортират и наново да се опаковат.

— Всяко зло за добро — въздъхна тя примирено.

— Тези, които са заети само с поддръжката, се изнесоха по масите навън. Пусна се слух, че Мардж ще спретне там едно барбекю и че се е заредила с цял камион ребърца.

Роуан отново се натъжи. Мъжете, на които тази сутрин въобще не им беше до бръснене или къпане, сега подпяваха в такт с песента на Тейлър Суифт. Беше направо сюрреалистично.

— Когато стане напечено — измърмори тя, — по-печените хора предпочитат да се подсилват с ребърца на скара. Събрахме почти всичките парашути, които трябваше да се поправят и подготвят и почти всичките от тях са отново опаковани. После ще се заемем с торбите, коланите, наметалата и личните пакети.

Тя замълча и само го погледна в очите.

— Ако продължаваме все с това темпо, може би ще бъдем готови преди следващия сигнал за тревога.

— Ще бъдем готови, точно както ти предрече.

— Мразя да допускам грешки.

— Това изпитва всеки, който вероятно няма ниско самочувствие. Ниското самочувствие може да причинява много проблеми, повечето от тях сексуални.

Тя усещаше много добре кога някой се опитва да я поднася, затова само кимна със сериозно изражение.

— Имам късмета да притежавам изключително високо самочувствие. Но въпреки това никак не ми е приятно да си мисля, че съм станала нечия мишена. По-скоро аз бих я взела на прицел. И

предпочитам всичко да се окаже само едно лично отмъщение, а не нещо като този всеобщ хаос тук.

— Да, поглъща всичките ти сили, но си струва усилията, ако можеш да слушаш как Южняка и Тригър пеят дуета от „Искам те жив или мъртъв“.

— Не бяха зле. Е, не са чак като Бон Джови, но все пак ги бива.

— Ако чашата ти е наполовина празна, че и нацърбена на всичкото отгоре, можеш да си направиш труда да отидеш до бара и да си поискаш нова. Аз бих върнал такава чаша.

Не се отказва да гледа оптимистично на всичко, каза си тя. Всяко зло за добро. Може би й отне повече време да се настрои така, но какво от това, по дяволите. Можеше и да запрати на пода своята гадна чаша.

Провери всеки сантиметър от парашута, преди да го предаде за поправка, след което се зае с огледа на следващия. Толкова бе замислена за сложните житейски проблеми, че въобще не чу приближаването на Малката мечка.

Ръката му се отпусна върху рамото ѝ като ръка на навигатор до люка за скоковете.

— Почини си малко.

— Някои от тези трябва да се шият основно, но повечето искат само по няколко кръпки.

— Аз се погрижих за промените. Нека да излезем, да вземем малко въздух.

— Чудесно. — От навеждането, превиването и взирането гърбът ѝ болеше. Искаше да бяга с него, реши тя, искаше да премахне натрупалото се в нея напрежение от часовете в сковани пози.

После долови миризмата на печените ребърца, димящи на грила, и реши, че най-вече искаше да ги опита.

— Мили Боже, това ухае страхотно. Мардж знае какво точно да приготви, за да ни накара да забравим проблемите, като се посветим само на храната.

— Почакай да видиш печените питки. Между другото току-що говорих по телефона с полицаите.

— Арестували са я? Не са? — отгатна тя, преди той да отговори. — Мога да прочета отговора, защото е изписан по лицето ти. По дяволите, Малка мечка.

— Тя твърди, че през цялата нощ си е била у дома. И майка ѝ свидетелства, че било истина.

— Колко изненадващо.

— Работата е там, че не могат да докажат, че не е била в къщата си. Може би ако се сдобият с някакви улики, някакво неоспоримо доказателство. Нали знаеш, отпечатъци или нещо подобно.

Той извади един бонбон и това ѝ подсказа, че от голямото напрежение отново се нуждаеше отчаяно от марлборото си.

— Но засега — продължи — от устата му се разнесе ухание на череша, — тя отрича всичко. Разговаряли и със съседите. Никой не бил сигурен дали си е била у дома. И тъй като никой от нас не я е видял да се появява тук, те не могат да ѝ предявят обвинение.

Малката мечка сърдито изсумтя.

— Куиниък ни предупреди, че Доли вдигнала голяма врява и заплашила да ни съди за клевета.

— Почакай да се съвзема.

— И аз се нуждая от това. Няма да го направи, но Куиниък смята, че трябва да знаем, че тя вдигнала голяма пушилка, докато я разпитвал.

— Да, най-добрата отбрана е нападението.

— Определено е вярно. — Той погледна към грила. А тя се замисли колко много товар се бе струпал на плещите му.

— Да вървят по дяволите всичките ченгета и адвокати.

— Да. Най-важното е, че ако ни вдигнат под тревога, ние ще бъдем подготвени. На този етап имаме готовност за изпращането на екип от двайсет скачачи.

— Двайсет?

— Някои от механиците се притекоха на помощ, за да попълнят аварийния ни екип. Те работиха здраво, като мулета, така че сега имаме пълна готовност за екип от двайсет скачачи в дима. Вече подсигурих подмяната на всичко повредено, така че няма да ни забави. Ти отново фигурираш в списъка на скачачите.

— И аз предположих, че не е чак толкова зле, колкото изглежда на пръв поглед.

— Хм, все пак изглеждаше дяволски зле. — Тя го гледаше замислено, преценяващо. — Ние, Шведке, сме скачачи, можем да

изградим преградна линия за огъня оттук до канадската граница. Сигурни сме, че можем да се справим с това.

— Искам тя да си плати.

— Зная. За Бога, същото го искам и аз. Ако открият нещо, което да свързва Доли Брейкман с нападението срещу чакалнята, ще искам да я тикнат зад решетките. Беше ми жал за нея — изрече той с отвращение, — дори ѝ предоставих втори шанс, а после и трети дори, като я наех на работа, вместо да повикам полицаите. Така че, повярвай ми, никой не желае по-силно от мен тя да си плати.

Телефонът в джоба ѝ извънтя.

— Обади се. Аз ще съобщя на колегите за обяда. — Той се обърна и закрачи назад. — Но се пази от навалищата за барбекюто — подхвърли през рамо.

Роуан се засмя и извади мобилния си телефон. Като видя името на баща си, изписано на дисплея, си припомни колко съобщения му беше оставила.

— Е, време беше.

— Скъпа, съжалявам, че не ти се обадох. Прибрах се късно и не посмях да те събудя. А през цялата сутрин бях зает.

— И тук бяхме доста заети. — Разказа му за чакалнята, за полицията, за Доли.

— За Бога, Ро, какво не е наред с това момиче? Имаш ли нужда от помощ? Мога да променя графика си или поне да ти изпратя двама мъже.

— Мисля, че ще се справим, но ще попитам Малката мечка.

— Каза, че те разпитвал Куиниък. Познавам го бегло. Срегнах го на една от благотворителните кампании миналата година. Беше дошъл с децата си. Организирахме обиколка за тях.

— Значи и аз съм го видяла там. И той беше загрижен. Между другото... как мина срещата ти?

— Всичко мина добре. Ще работя по един проект с някои от хлапетата в училището. А Ела — клиентката — се записа за ускорено обучение по свободно падане.

— Това ли е всичко? Това се казва да се срещнеш за по едно питие.

— Ха. Добре. Ах, да, забравих да ти кажа, че може да си я срещала вече. Тя иска да се свърже и с базата. За същия този проект.

Ще дойда с една група, но ти кажи на Малката мечка да ми се обади, ако иска допълнителна работна ръка. Мога да отделя малко време.

— Ще му кажа, но мисля, че не се нуждаем от помощ. Можеш да дойдеш, след като приключим с отстраняването на щетите. Винаги можеш да отделиш малко време за мен.

— Довечера ще вечерям със счетоводителя. Какво ще кажеш за утре, след работа?

— Това ме устройва. Ще се видим утре.

Тя прекъсна връзката. Побърза да се присъедини към колегите си, излезли от шивашкото помещение, за да се подредят на опашката за обяда.

Настроението ѝ се подобри. Работата напредваше, очакваше я вкусна храна, а после ѝ предстоеше среща с най-добрия ѝ приятел. А след това, реши тя, ще си легне рано, за да се наспи добре.

Още повече се отпусна, като чу как Мардж се засмя на казаното от Либи, както и когато видя как Кардс озадачи един от новациите с някакъв фокус, а до него Тригър и Джанис спореха ожесточено за бейзбол.

Но си оставаше един повод за раздразнение — Гъл май имаше право. Дали всичко това бе дело само на Доли? Или бе саботаж?

Тя го бутна с лакът, когато се върнаха по работните си места.

— В четири часа, на пистата.

— Ще бъда там.

Сам си търсеше белята, но не можеше да отрече, че това ѝ хареса. Може би ще си позволи да пречупи собственото си правило, съвсем малко или пък изцяло, само заради него. Може би отначало ще го обмисли, за да изпусне парата, да облекчи напрежението. Или просто ще се втурне напред с все сила, готова на всичко.

И двамата бяха зрели хора. И двамата знаеха какво им струва. Когато пожарът между тях затихне, ще могат просто да се отдръпнат на една крачка. Без белези, без тревоги.

Ако трябваше да скача, точно така би действала. Двама нормални и самотни зрели хора, които се харесват един друг, да се наслаждават на също тъй здравословен, вълнуващ секс.

— Каква е тази широка, самодоволна усмивка, която си надянала? — подкачи я Джанис, като се присъедини към Роуан край масата.

— Тъкмо реших, че рано или късно ще правя секс с Гъл.

— Това би надянало и на моето лице една широка, самодоволна усмивка. Той е тооолкова готин... — Раздруса раменете си и конската ѝ опашка затанцува. — Това е много смело. Но какво стана с правилото?

— Мисля, че временно мога да го анулирам. Но дали да изчакам, без да отслабвам, така да се каже, сексуалното напрежение чрез намеци и косвени ходове, за да не престава да ме преследва? Или да се втурна през глава в разгорещен, страстен, божествен секс?

— И двете тактики са превъзходни средства за уплътняване на времето. Аз обаче открих, случайно при това, че все по-разгорещеното очакване може да поражда прекалено голямо очакване. А после на никого няма да се хареса, ако очакваното се окаже много по-малко от реалното.

— Това действително е проблем и още един фактор, който трябва да се обмисли. Работата е там, че не възнамерявам да го обмислям, и ще се оставя на течението. Проклетата Доли. Тя ме изкара от равновесие, Джанис.

— Ако се оставиш на тази слабоумна, коравосърдечна, самовлюбена глупачка да те срути, това е все едно да я признаеш за победителка. И тогава ще ме ядосаш. И ще те набия, както се полага на всяко леке.

Роуан изпуфтя презрително.

— Сама знаеш, че не можеш да ме победиш.

— Това още не е доказано. Тази зима изкарах черен колан. Мога да надавам страхотни бойни викове, способни да ужасят хиляди противници. Не се опитвай да пробваш уменията ми.

— Чу ли нещо? Коленете ми направо се подкосиха.

— Те са достатъчно умни, за да се подплашат от мен. Хайде, върви да правиш секс заради забавлението и оргазмите и забрави за Доли Злодейката.

— Ти си толкова мъдра, колкото и ниска.

— Но мога да чупя тухли с голи ръце. И не забравям да проверя маникюра си.

— Това умение с ръцете може да се окаже безкрайно полезно, ако се озовеш прикована от някой психопат към стената в някое подземие.

— Пазя си го в резерв, само така, за всеки случай. — Погледна към Тригър, който на ръце пристъпваше между масите. — Това е сигурен знак, че сме откачили. Много работа ни се насъбра, но скоро ще се приземим.

— Както е тръгнало, особено с такъв страхотен шивач като Доби, с екипировката ще бъдем в по-добра форма, отколкото преди, искам да кажа преди началото на сериала „Кошмарите на Доли стрийт“.

— Надявам се ченгетата да се възползват от нейния страх пред Бога. — Джанис внезапно заговори по-тихо: — Знаеш ли, че Мат й дал пет хиляди.

— Какво?

— За бебето. Чух я да плаче пред Мат, след като Малката мечка й би шута. Как сега сама щяла да плаща парите за болницата, за педиатрите? А той й отвърна, че може да събере пет хилядарки, за да й помогне да си оправи сметките, поне докато си намери работа де. Мисля, че разбирам защо го прави. Защото това дете било на брат му и така нататък. Ама тя добре ще го подреди, нали я знаеш каква е.

— Защо да работи, когато може да лее горчиви сълзи пред брата на мъртвия си любовник, за да му прибере паричките? Ако той толкова иска да помогне за бебето, трябва да даде парите на майка й или директно да плати някои сметки.

— А ти ще му го кажеш ли?

— Бих могла. — Роуан събра парашута, който бе взела за поправяне. — Дяволски добре бих могла.

Тя се замисли дали да предложи някакъв съвет, да изкаже мнението си, без да са й го искали, или просто да се въздържи. Когато дойде времето за почивка и да отиде да побяга, тя беше прекалено изтощена, за да намери трети вариант. Може би бягането щеше да й помогне да измисли нещо.

Преоблече се в дрехите си за бягане и взе бутилка с вода. Гъл се присъедини към нея, когато тя излезе от бараките.

— Точно навреме — отбеляза той.

— Ако трябваше да остана за още един час вътре, някой щеше да пострада. А ти как прекара днешния ден?

— Най-добре е сама да се увериш. Мога само да ти кажа, че чакалнята е идеално подредена, все едно Марта Стюарт е надзиравала

работата. Мога да се поразсея и с някаква домакинска работа, но предпочитам да потренирам по-сериозно.

— Да не си решил да се обучаваш тук за степен, а?

— Да знаеш как нещо работи не е същото като да го вършиш сам. Ти имаш сертификат за главен ригер^[1], така че можеш да ме обучаваш.

— Може да се уреди. — Тя вече знаеше, че той бързо усвояваше новите неща. — Искаш да получиш диплом за старши ригер, или само си търсиш повод да прекарваш повече време с мен?

— И двете.

Спряха до пистата, Роуан свали якето си и остави до него бутилката си с вода.

— За какво ще бягаме? За разстояние или за време?

— Какво ще кажеш да се надбягваме?

— Лесно е да го кажеш, нали те наричат Бързата крачка.

— Ще ти дам по-изгодна стартова позиция. Ще имаш предимство с четвърт миля от всичките три мили.

— Четвърт миля? — Леко се изправи на пръсти, за да отпусне глезените си. — Вярваш ли, че можеш да ме победиш с толкова голям аванс?

— Ако не успея, поне ще разполагам с много време, за да се наслаждавам на гледката пред мен.

— Добре, мой човек, щом толкова жадуваш задникът ми да остава в полезрението ти, тогава ще го имаш.

Ще е адски готина гледка, помисли си Гъл, докато се разтъпкваше за загревка по пистата и нагласяваше слушалките си. Разкърши ръцете си и раздвижи коленете си, за да се поотпусне. И когато тя пробяга първата обиколка — четвърт миля или четиристотин метра, той се присъедини към нея.

И, Господи, добре се чувстваше да се движи, да вдишва и издишва, да слуша как музиката кънти в главата му. Край него се носеше топъл, сух въздух, слънцето огряваше пистата, а той можеше да се любовува на гъвкавото тяло на Роуан, тичащо пред него.

Не можеше да бъде по-добре.

Постепенно увеличаваше скоростта си, така че в края на първата миля успя да скъси наполовина изоставането си. Тя сега беше с шорти, плътно прилепващи по бедрата ѝ, и с тениска, като излята по гърдите

й. Колкото повече я настигаше, толкова повече се наслаждаваше на сексапилните очертания на мускулите на прасците й, на начина, по който слънчевите лъчи танцуваха по силните й рамене.

Искаше да притисне ръце и към двете.

Признаваше си, че беше напълно обзет от страст към това тяло. И докрай очарован от ума й. Тази комбинация не му позволяваше да мисли за каквото и да е друго. Всичко останало просто не го вълнуваше.

Към края на втората миля успя най-после да я остави само няколко крачки пред себе си. Тя го погледна през рамо, поклати глава и увеличи скоростта.

Все пак, като пробягаха две мили и половина, той се изравни с нея. Сега бягаха рамо до рамо. Позамисли се дали да не намали темпото — притесняваше го задъханото й дишане, но състезателният му дух не му позволи. Пробяга третата миля на десетина крачки пред нея.

— Господи! — Роуан се преви, останала без дъх. — Би трябвало да съм бясна. Толкова е унижително.

— Аз пък мислех да те оставя да ме победиш, но те уважавам прекалено много, за да проявявам снизходителност към теб.

Тя прихна от смях.

— Е, няма що, много съм ти благодарна.

— Можеш да си сигурна в това, което ти казах.

— Как ли не. — Тя провери хронометъра си, който бе спряла на финиша. — Това е най-доброто време, поне за мен лично. Очевидно си загрижен да се проявявам откъм най-добрата си страна.

Лицето й грееше от пренапрягането и потта. Очите й не се откъсваха от неговите, ясни и дръзки.

Гъл осъзна, че не бе тичал достатъчно, дори не бе пробягал това разстояние, от което се нуждаеше. Прокара пръсти по деколтето на тениската й и я притегли към себе си.

— Почакай. Още дъх не съм си поела.

— Точно така те искам.

Искаше я задъхана, каза си той, като притисна устни към нейните. Горещи и задъхани и жадни като неговите. Вкусът й бе като затоплени капки от сока на лимон, тръпчив и горещ. Топлината от

сгряването при бягането и от непреодолимата страст, пулсираща и в двамата, караше сърцето ѝ да галопира към неговото.

За пръв път потръпна в ръцете му. Не бе сигурен дали заради бягането, или заради целувката. Но за него това вече нямаше значение.

Някъде наблизко някой извика и изсвири одобрително. И за пръв път, като лимонова капка, изложена на слънцето, тя започна да се разтваря.

Сирената зави.

Те рязко отскочиха един от друг и трескаво се извърнаха към бараките.

— Ще има продължение — закани се Гъл.

[1] Специално обучен експерт по подготовка на парашути и оборудването към тях. — Б.пр. ↑

12.

По време на полета, на другия ден следобед, с професионална екипировка за голф, Лукас наблюдаваше оживлението в намиращата се долу база. Очевидно той и дъщеря му нямаше да вечерят заедно довечера.

Обзе го разочарование, особено като си припомни колко пъти се е налагало да променя плановете си за Роуан по време на сезоните. Искаше тя да е в безопасност, искаше да е силна.

— Това е най-хубавото преживяване през целия ми живот! — извика клиентът му.

Още си твърде млад, помисли си Лукас. Най-хубавото за теб тепърва предстои. Ако имаш късмет, скоро ще настъпи.

След като кацнаха, след обичайното фотографиране, повторения на снимките, изказване на благодарности той намери време да прочете есемеса в телефона си:

„Съжалявам за вечерята. Сега сме с поредния пожар.
Ще се видим по-късно.“

— Ще се видим по-късно — промърмори той.

Лукас позвъни в базата, за да се осведоми накратко за пожара.

Отговориха му, че предишният пожар изисквал противопожарен екип само от четири души и те се справили с него за десет часа.

Този път обаче пожарът изглеждал по-труден за гасене.

Огнената стихия пламнала от неугаснал лагерен огън по склона под хребета Лий Ридж. Вече били изпратени шестнайсет пожарникари. Сред тях била и дъщеря му.

Макар че познаваше местността, за всеки случай той се приближи до голямата карта на стената. Теренът там изобилства с борове и смърчове, замисли се той. И с дъгласки ели. Може би ще успеят да използват Лий Крийк като водоизточник, разбира се, в

зависимост от ситуацията. Припомни си, че той бе един от многото плиткы, но красивы потоцы в местността.

Изучи добре картата на района, обмисли къде може да се подберат най-подходящи участъци за скоковете и как да се организира изпомпването на водата през тези толкова гъсти и затънтени гори.

С нея всичко ще е наред, успокояваше се той. Прегледа няколко документа и си взе нещо за обяд. След това седна да чака.

Цели пет минути гледаше само компютърния екран, преди да признае, че нищо няма да научи от него.

Замисли се дали да не се поразходи до базата, да се напъха във фитнес залата, а може би да се отбие при Мардж, за да похапне нещо вкусно. Разколеба се, като разбра, че само си търсеше повод да престане да се тревожи за дъщеря си.

Хубаво беше в ресторанта снощи, спомни си той внезапно. Пийнаха малко вино, поговориха си, преди да им сервират изисканата вечеря. Когато Роуан не беше наоколо, той бе свикнал да хапва набързо. Не че двамата бяха превъзходни готвачи, но се справяха.

Зачуди се дали да не отскочи до малкото кафене, съседно на магазина за подаръци в школата, ако вече не са го затворили. Или да залъже глада с един сандвич, ако не му се ходи до базата. Можеше да си стопли нещо в микровълновата, винаги разполагаше с голям запас замразени храни в дома си. Но не беше свикнал да седи в базата самичък, лишен от компанията на бившите си колеги.

В миналото понякога, докато още скачаше с парашут, за да гаси пожарите, често се чувстваше много самотен. Но постепенно започна да осъзнава, че самотата е много по-мъчителна през нощите, които бе принуден да прекарва сам в празната къща.

Извади телефона си. Ако си бе позволил да го обмисли по-дълго, никога нямаше да го направи. Така че позвъни на Ела, преди в него да се избистри идеята какво точно да й каже или как да го поднесе.

— Ало?

Гласът й прозвуча толкова приветливо, толкова безгрижно весело, че той за малко да изпадне в паника. Железния мъж, как ли не, смръщи горчиво вежди той.

— А, Ела, Лукас се обажда.

— Здравей, Лукас.

— Да, здравей.

— Как си? — попита го тя след още десет секунди, изтекли в мълчание.

— Добре. Добре съм. Миналата нощ си прекарах страхотно.

„За Бога, Лукас, какви ги плещиш?“

— Аз също. Оттогава прекарах много приятни часове в спомени за вечерта и мисли за теб.

— Така ли?

— Да. А ето че сега ти пръв се обади. Надявам се да ми предложиш да го повторим.

Усети как вълна на блаженство се надигна чак от пръстите на краката му и на устните му се появи една широка, глуповата усмивка. Никак трудно не се оказа.

— Да, иска ми се пак да вечерям с теб.

— Също и на мен. Е, кога ще се видим?

— Всъщност... аз... ами тази вечер? Осъзнавам, че е в последния момент, но...

— Да го наречем спонтанно. Харесва ми, когато нещо става спонтанно.

— Това е добре. Това е чудесно. Да мина да те взема в седем?

— Може. Или хайде и двамата да бъдем спонтанни.

Ела на вечеря, Лукас. Днес съм в настроение да готвя. Обичаш ли спагети?

— Разбира се, обаче не ми се ще да те затруднявам.

— Няма нищо сложно в приготвянето на спагетите. Предполагам, че ще си спретнем една хубава вечер, можем да хапнем на терасата. И без това сега съм заета само с градината си, тъй че ще ми предоставиш шанс да ти я покажа.

— Звучи страхотно.

Домашно приготвена храна, вечеря на тераса до градина — две поредни вечери с една красива жена само в продължение на три дни? Действително му прозвуча главозамайващо.

— Трябва ли да ти обясня как да ме намериш?

— Ще те намеря.

— Тогава ще те очаквам към седем. Дочуване, Лукас.

— Дочуване.

Имам среща, ухили се той, леко зашеметен. При това официално уредена.

Господи, надяваше се да не се издъни.

Замисли се за Роуан, като пътуваше с пикапа към дома си, за да се преоблече. Сега трябва да ѝ е най-трудно, сред дима и горещината, трябва да взима решения и да изпълнява решения. Всяка клетка в тялото и ума ѝ е устремена единствено към гасенето на огъня и оцеляването.

Продължи да си мисли за нея и докато бе в къщата си, за да се приготви за вечерята. Оттук до базата имаше само няколко минути с кола. Къщата беше просторна, но когато Роуан си бе у дома, тя се нуждаеше от пространство за себе си, а неговите родители също ги посещаваха и те, на свой ред, също се нуждаеха от тяхно пространство.

И все пак през дългите периоди от време, прекарвани без тях, празнотата за него като че ли се разрастваше.

Поне се стараше да поддържа всичко тук в спретнат вид. През всичките тези години най-важното за него бе в дома му всичко да му е под ръка, за да може да го грабне в първата минута. Това беше неговият начин за подреждане.

Нямаше как да се отрече, че майка му обичаше прекалено да се суети, докато шеташе и пренареждаше нещата, така ги наричаше, настояваше в къщата да има повече ред, който той, разбира се, никога не спазваше, щом тя си заминаваше, и пак оставяше вещите, където му е най-удобно, в очакване при следващото ѝ пристигане тя да пренареди отново всичко според нейните предпочитания.

Все повтаряше, че така вещите събирали по-малко прах.

Същото направи и с многоцветните възглавнички, които майка му обичаше да разхвърля по дивана и столовете. Така си спестяваше неудобството да ги запраща по пода, когато му се приискваше да си полегне.

В неговата стая леглото му бе застлано с проста кафява кувертюра, а в ъгъла имаше само един светлокафяв стол с права облегалка. Прозорците се закриваха с капаци от тъмно дърво. Роуан се отчайваше от липсата на повече цветове в обзавеждането, но според него така бе по-лесно за чистене.

Ризите му бяха грижливо сгънати в гардероба, в специално отделение над това за панталоните, нагънати върху лавиците над долните секции, които той сам бе сковал за обувките си.

Нищо особено, би казала Ела, но какво означаваше това? Какво точно?

Когато от паниката гърлото му пресъхна, той в бързината избра най-простото: панталони в цвят как и една синя риза. След като се облече, не забрави да провери дали не е пристигнал нов рапорт за гасенето на пожара.

Нищо засега. Трябва само да чака, но слава Богу, този път през следващите няколко часа нямаше да чака в самота.

Понеже Ела му бе споменала за градината си, по пътя той спря, за да купи цветя. Цветята винаги помагаха, нищо лошо нямаше в тях, поне така смяташе той.

За всеки случай въведе адреса ѝ в джипиес устройството в пикапа, макар че знаеше и квартала, и улицата.

Зачуди се за какво ще си говорят. Питаше се още дали да вземе една бутилка вино. Не се бе досетил досега за вино. Дали пък виното и цветята, поднесени едновременно, няма да са прекалено много?

Впрочем вече бе твърде късно да купува вино, освен това откъде да знае какво вино харесва тя?

Изтегли пикапа в алеята и паркира пред гаража на една приятно изглеждаща триетажна къща, с яркооранжева мазилка, която напълно ѝ подходеше. Имаше много прозорци, гледащи към планината, много цветя в двора, с най-разнообразни цветове и форми, посадени в големи саксии, иззидани от камъни.

Сега се разтревожи дали жълтите рози, които бе купил за нея, са уместни като подарък. „Нищо лошо няма в цветята“, повтори си той, като излезе от пикапа си с леко поомекнали крака.

Вероятно трябваше да вземе бургер и пържени картопки от кафенето зад офиса му, но не го биваше в тези работи. Беше твърде стар за тези работи. Никога досега не бе разбирал жените, така че как би могла една жена да разбере него?

Почувства се като глупак, скован, онемял, но понеже и дума не можеше да става за отстъпление, натисна звънеца.

Тя му отвори. Косата ѝ бе прибрана назад, а лицето ѝ грейше приветливо.

— Значи ме намери. О, колко са красиви. — Пое розите от ръката му и както би направила всяка жена, веднага зарови лице сред тях. — Благодаря ти.

— Напомнят ми за твоя глас.

— За моя глас?

— И той, и розите са красиви и развеселяващи.

— Много мило. Влизай — покани го тя и пое ръката му, за да го поведе навътре.

В къщата също всичко бе многоцветно, пълно с неща, които майка му би одобрила: имаше ярки и предизвикателно оцветени мебели, но имаше и в меки тонове, както и тъкани с разнообразни шарки, оживяващи всекидневната, където по камината от речен камък бяха поставени много свещи.

— Имаш прекрасна къща.

— И на мен ми харесва. — Тя огледа всекидневната с израз на безмълвно задоволство. — Това е първата къща, която съм купувала през целия си живот. Обзаведох я и я декорирах по свой вкус. Вероятно е прекалено голяма, но децата често се отбиват тук, така че е много добре, че разполагам с толкова стаи. Ела да отидем отзад, за да поставя розите във вода.

Той веднага забеляза, че наистина е много просторна и така построена, че едно помещение лесно се сливаше със съседното. Не разбираше много от вътрешно обзавеждане — всъщност, честно казано, нищо не разбираше, — но му допадна как изглежда. Ярко, щастливо, отпускащо.

Но кухнята направо му взе ума. Преливаше се от всекидневната откъм едната си страна и към обширно място за срещи откъм другата, с още един диван, столове, голям телевизор с плосък екран. Най-впечатляващ обаче се оказа вграденият кухненски блок в средата от масивен гранит, с блестящи уреди от неръждаема стомана, с шкафове от тъмно дърво, много от тях бяха с остъклени врати, за да се виждат чашите и чиниите. Под останалите шкафове край стените също имаше няколко по-малки домакински уреда, изглеждащи доста сложни, от същата бляскава неръждаема стомана.

— Това е сериозна кухня.

— Точно тя и гледката ме убедиха да купя тази къща. Пожелах я още в минутата, в която я видях. — Тя избра една бутилка с червено

вино от стъклената лавица и я постави на масата заедно с тирбушона.
— Защо не я отвориш, а аз ще сложа розите във ваза?

Ела отвори една врата, огледа лавиците и избра една висока ваза в кобалтов цвят. Той отвори бутилката, докато тя подрязваше стръковете под течащата вода от мивката, вградена в работния плот в центъра на кухнята.

— Радвам се, че се обади. За мен това е много по-приятен начин за прекарване на вечерта, отколкото да работя върху доктората си.

— Работиш върху докторат?

— Нещо такова. — Вдигна едната си ръка с кръстосани пръсти.
— Доста дълго го отлагах, така че сега трябва да се стегна, за да го завърша навреме. Вземи чашите за червено вино — каза му тя, — от втората лавица в шкафа отдясно на мивката. Ммм, много ми харесва как тези жълти рози изглеждат на фона на синята ваза. Какво ново в работата ти днес?

— Всичко беше добре. Имаме многочислена група от Канада, още една от Аризона, заедно с няколко студенти. Общо взето, претоварен ден се оказа. А вчера беше още по-трудно. Едва намерих време да прескоча до базата и да проверя как са след един много неприятен случай там.

— Неприятен случай? — учуди се тя, спря с подреждането на цветята и го погледна въпросително.

— Вероятно не си чула. Някой нахълтал в чакалнята вчера, точно някъде през нощта, и обърнал всичко с краката нагоре.

— Че кой би направил подобна глупост?

— Ами, най-голяма е вероятността да е била извършена от Доли Брейкман. Тя е местно момиче, което... имаше връзка със скачача, който загина миналото лято. През пролетта роди бебе от него.

— О, Господи, познавам майка ѝ. Бяхме приятелки. Айрини работи в училището. Тя бе една от нашите готвачки.

Лукас едва сега се досети, че бяха му споменали, че Айрини работела в кухнята на училището.

— Виж, много съжалявам. Но не мога да кажа същото за Доли.

— Повярвай ми, Доли съвсем не прилича на Айрини, зная го много добре. — Ела постави още един подрязан стрък във вазата. — Това момиче превърна в ад живота ѝ. Във всеки случай това, което се е

случило с бащата на бебето на Доли, е истинска трагедия за нея, но защо ще иска да стига до вандалщини в базата?

— Може би знаеш, че Доли беше готвачка там и после отново я наеха?

— Зная, че е работила там. Но не съм разговаряла с Айрини, откакто отидох да занеса подарък на бебето. Зная, че тя и Лео отидоха до... Боузман, мисля, че така се казваше, — за да върнат Доли и бебето ѝ вкъщи. Затова трябваше да изчакам с посещенията ми при тях, за да се уредят. Но не знаех, че Доли отново се е върнала да работи в базата.

— Решиха да ѝ дадат шанс. Знаеш ли, че след трагичния инцидент с Джим тя започна да обвинява всички, но най-вече Роуан.

— Твоята дъщеря? Айрини никога не ми е споменавала... Е, тя поначало не говореше много за Доли. Защо?

— Защото в този трагичен скок Ро е била партньор на Джим. Това няма никакъв смисъл, но така реагира Доли. И само няколко дни след завръщането ѝ в базата тя заля всичко в стаята на Ро със свинска кръв.

— Боже Господи.

Сви юмруци и ги опря на кръста си. Лукас си каза, че сигурно така изглежда като директорка, когато нещо я ядоса.

Хареса му как изглеждаше в момента.

— Нищо не съм чула за това. — Наситенозелените ѝ очи гневно проблеснаха. — Още утре трябва да се обадя на Айрини, да видя дали се нуждае... от нещо. Знаех, че Доли е, меко казано, проблемна личност, но Айрини наистина вярваше, че това бебе ще я промени, и настояваше дъщеря ѝ да започне да посещава църквата. Затова я прие отново в къщата си. Очевидно не е успяла.

Преливащи сега от симпатия и леко разтревожени, очите ѝ потърсиха неговите.

— Как се справя дъщерята ти?

— Ро? Справя се. Всички в базата сега са заети с поправките и отстраняването на щетите, така че сигурно нямат възможност да поемат много аварийни обаждания. Вчера са изпратили четирима скачачи в дима, но само за някаква кратка акция.

— Това е добре. Може би ще имат времето да отдъхнат.

— Няма много шансове за това. Днес сирената е завила към четири и половина.

— И сега твоята Роуан се бори с пожар? И за това не бях чула. През целия ден не съм пускала новините. Лукас, сигурно си много разтревожен.

— Не повече от обичайното. Това е част от професията.

— Сега съм още по-радостна, че ми се обади.

— За да те разстроя с историята около Айрини.

— Радвам се, че узнах какво става с нея. Не мога да ѝ помогна, ако не зная какво трябва да се направи. — Протегна ръка и я отпусна върху неговата. — Защо не си отнесеш чашата и бутилката на терасата? Веднага ще дойда.

Той премина през стъклената врата, разкриваща изглед към планините, към безкрайното небе и към нейния двор, който отново го поразя: беше като излязъл от страниците на списанията за дома и градината.

Една квадратна зона беше покрита с цветна мека и еластична настилка, каквато той бе виждал по детските площадки. Явно това бе мястото за игра на внуците ѝ. Наоколо имаше люлки, катерушки, въртележки, дори и една малка къщичка за игра с още по-мъничка масичка пред нея с чадърче и столчета.

Градината му изглеждаше също тъй приветлива, както и къщата, което му подсказа, че тя бе направила всичко това не само за себе си, но и за да радва семейството си.

И все пак най-силно го впечатлиха цветята ѝ.

Розите веднага ги позна — поне тях ги знаеше, — но останалите според него също бяха невероятно привлекателни сред приказно изглеждащите лехи и купчини с най-различни цветове и форми, всичките свързани помежду си с тесни пътечки, застлани с камъчета. Малки кътчета оставяха места за пейки, имаше и една беседка, обрасла с лози, като и малък бълбукащ фонтан от кована мед.

Докато съзерцаваше цялата тази красота, една чучулига кацна до голямата купа пред къщичката за хранене на птици и започна да кълве.

Лукас се обърна, когато тя се появи с поднос в ръцете.

— Ела, всичко тук е удивително. Никога не съм виждал нещо подобно, освен на кино.

Трапчинките ѝ сякаш му намигнаха, а страните ѝ порозовяха от удоволствие.

— Това е моята радост и гордост и може би, само донякъде, пристрастеност. Хората, които са притежавали тази къща, са се увличали по градинарството, така че аз наследих от тях много добре разработена градина. С малки промени, с някои добавки и доста труд я превърнах в моята любима градина.

Тя остави подноса върху масата между двата светлосини шезлонга.

— Мисля, че ми каза, че няма много да се престараваш. — Огледа чудесните предястия, подредени на подноса.

— Трябва да ти призная един мой таен порок. Обичам да се престарavam. — Взе чашата с вино. — Надявам се да нямаш нищо против.

— Майка ми не е отгледала глупак.

Тя седна и се наведе към него, когато нейните вятърни камбанки засвириха от летния бриз. Чучулигата запя като по поръчка, точно за неговата вечеря с Ела.

— Приятно ми е да седя тук, особено по това време на деня или сутрин рано.

— На внуците ти това тук сигурно е любимото им място за игра.

Пиеха виното, опитаха нейните чудесни предястия, говориха си за внуците ѝ, което го подтикна да ѝ разкаже подобни забавни случки от детството на Роуан.

Не можеше да си обясни защо бе изпаднал в паника. Да бъде с нея бе толкова приятно, след като преодоля първоначалното си смущение. И всеки път, когато тя му се усмихваше, нещо потрепваше в него. След малко вече не му се струваше странно, че се наслаждава на прекрасната лятна вечер, пие хубаво вино и разговаря безгрижно с една красива жена.

Всичко това заличи спомените му за това как бе прекарал толкова много други летни вечери. Както сега дъщеря му прекарваше своята вечер.

— Мислиш си за нея. За твоята Ро.

— Предполагам, че в едно ъгълче на съзнанието си винаги мисля за нея. Тя е добра и е с отличен екип. Те ще си свършат работата.

— Какво според теб прави сега?

— О, зависи от обстоятелствата. — „Толкова много неща могат да се случат, помисли си той, и всичките от тях са трудни, опасни,

необходими“ — Може да е на преградната линия. Очертали са си позициите, преценили са как евентуално ще се променя пожарът, влиянието на вятъра и така нататък, прочистили са дърветата и са окастрили храстите.

— Защото служат за гориво на огъня.

— Да. В този район разполагат с два водоизточника, така че може да са изтеглили маркучите. Зная, че по-рано са й пуснали кал.

— Че защо ще пускат кал на Роуан?

Той дълго и весело се смя.

— Извинявай. Като казвам, че са пуснали кал на нея, имам предвид пожара. Кал казваме на една смес със специален химически състав, забавяща горенето, затова се нарича ретардант. Спуска се от товарните самолети, на които пък казваме просто танкери. Повярвай ми, никой скачач в дима не иска да попадне под огнегасящата смес.

— А пожара наричате „нея“, защото мъжете винаги описват опасните и дразнещите неща с женски имена.

— Ах...

— Шегувам се. Хайде да влезем да приготвя вечерята. Ще ми правиш компания и ще ми разказваш за калта.

— Надали ще искаш да слушаш за калта.

— Грещиш — опроверга го тя, докато събираха подноса, чашите, виното. — Интересно ми е.

— Това е гъста лепкава каша. Може да ти изгори кожата.

— А защо е розова? Да не е играчка за момиченца?

Въпросът ѝ го накара да се усмихне.

— Добавят железен окис и от това сместа става червена, но изглежда като розов дъжд, когато се спуска отгоре. Този цвят маркира зоната, залята със сместа.

Тя взе един тиган, пръсна олио в него, добави нарязания чесън и малко домати, като през цялото време не преставаше да му задава въпроси и да прави забележки.

Определено разговорът ѝ е интересен, каза си той, но не можеше да се съсредоточи, да мисли само за това. Начинът, по който тя се движеше, начинът, по който ръцете ѝ изглеждаха, докато режеше продуктите и разбъркваше всичко, нарязано в тигана, начинът, по който се усмихваше, уханието ѝ, дори и само как прозвучаваше името му от нейните устни.

Устните ѝ.

Нямаше намерение да го направи. Но с него винаги така ставаше, първо действаше, а после мислеше. Сам не може да си обясни как се случи така, че изненадващо се оказа насреща ѝ, когато тя се обърна от кухненския блок и телата им се сблъскаха и притиснаха. Тя повдигна лице, усмихна се, може би искаше да му каже нещо, но тогава...

Какво бе това в очите ѝ? Въпрос? Или покана? Не знаеше, не мислеше. Просто действаше. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и той притисна устни върху нейните.

Толкова бяха меки. Толкова сладки. Поддадоха се на натиска, а ръцете ѝ полазиха по гърба му и се сплетоха там, за да задържат телата им заедно. Надигна се на пръсти и усещането за тялото ѝ още повече го разгорещи.

Искаше да се зарови в нея, както правеше с одеялото в края на някоя от студените зимни ноци.

Отдръпна се от устните ѝ и опря челото си до нейното.

— Всичко е заради тази твоя усмивка — промърмори Лукас. — Обърка ме. Не мога да мисля повече.

Ела обгърна лицето му с дланите си и повдигна главата му, за да може да го гледа в очите.

— Вечерята може да почака. — Отдалечи се от него, изключи котлона с тигана, после се върна и го попита: — Лукас, искаш ли да се качиш горе с мен?

— Аз...

— Не сме деца. И двамата имаме повече години зад гърбовете си, отколкото пред нас. Ако имаме шанс за нещо хубаво, трябва да се възползваме. И така... — Протегна му ръка. — Ела с мен горе.

Пое ръката ѝ и задъхано я следваше из къщата към стъпалата за горния етаж.

— Не изпитваш само съжаление към мен, нали?

— Че защо да те съжалявам?

— Защото е толкова явно, че искам... това.

— Лукас, ако не го искаше, щях да съжалявам себе си. — Лицето ѝ грейна от смях. — Още като ми се обади, толкова много се чудех дали тази вечер няма да се озовем в леглото, че после ми трябваше половин час йогийски упражнения, преди да успокоя нервите си.

— Нервна? Ти?

— Не съм дете — припомни му тя и го вмъкна в спалнята си, където светлината се процеждаше с лек блясък през завесите на прозорците. — Мъжете на твоята възраст често търсят някоя трийсетгодишна, а не петдесетгодишна. Това прави двайсет години разлика, само че не в моя полза.

— Че какво ще правя с някоя, която може да ми бъде дъщеря?

Той се ухили, щом тя се засмя.

— По дяволите. Това съвсем ме кара да се чувствам стар. И без това вече се притеснявам, че забърках цялата тая каша. Отдавна не съм се занимавал с жени, Ела.

— Аз също съм доста поръждясала. Мисля, че ще разберем дали можем да се настроим един към друг, но чак след като опитаме. Можеш отново да започнеш да ме целуваш. И на двамата май не ни достигат тези радости.

Прегърна я и този път тя сплете ръце около врата му. Той усети как Ела се надигна на пръсти, когато устните им се сляха.

Позволи си да престане да мисли, да не се тревожи повече какво ще стане, ако... А просто да действа. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, надолу по бедрата ѝ, а после отново нагоре, за да издърпат фибите от косата ѝ, които се изплъзнаха от пръстите му, щом тя отметна глава назад, за да могат устните му да се спуснат до шията ѝ.

Понесоха се на вълните от неопикуема смесица от удовлетворение и възбуда. Тя потръпваше всеки път, когато той понечваше да разкопчае поредното копче от блузата ѝ. Пръстите ѝ трескаво се заеха с ризата му.

Тя изхлузи сандалите си, а той — обувките си.

— Досега...

— ... е толкова добре — довърши вместо нея и отново я зацелува.

И, о, да, помисли си тя, на него определено не му достигаха тези радости.

Смъкна ризата от гърба му и погали твърдите, добре оформени от дългогодишните тренировки за битките със стихийните мускули на гърдите му, носещи белези от живот, посветен на гасенето на пожарите. Притисна устни до тях, а Лукас свали блузата ѝ и тя се присъедини към ризата му на пода. Като пое гърдите ѝ в ръцете си, се почувства безтегловна. За какво да се тревожи, когато той я изпиваше с

очи, както се гледа някоя красавица. Когато я обсипваше с целувки толкова задъхано, толкова страстно?

Откопча колана му, жадуваща да го докосва и да бъде докосвана, да си припомни всичко, което тялото изпитва, когато желае и е желано. Панталоните ѝ отнеха дващсет минути, за да се реши да ги смъкне на пода, след като той я подкани да го направи. После сърцето ѝ просто литна нагоре, когато той я вдигна в прегръдката си.

— Лукас. — Покорена, отпусна глава на рамото му. — През целия си живот съм искала някой да направи това. Просто да ме вземе и понесе на ръце. Но ти си първият.

Той се вгледа в омаяните ѝ очи и се почувства като крал, докато я носеше към леглото.

Докосваха се и се вкусаха насред царящия в спалнята полумрак. Припомняха си отдавна забравени радости, откриваха нови. Заоблени извивки или по-чувствителни места, за да вкусват всичките степени на насладата.

Когато я изпълни, тя само простена името му — най-сладката музика за слуха му. Всеки негов тласък, дълъг и бавен, разтрисаше сърцето ѝ като удар на чук по наковалня. Посрещаше го изцяло, сливаше се с него, ноктите ѝ се впираха в бедрата му, пришпорваха го за още и още.

Кралят се превърна в жребец, възкачил своята кобила.

Щом тя изкрещя, извивайки се под него в сладостните тръпки на оргазма, сърцето му заби триумфално. И си позволи да свърши, достигнал предела на екстаза.

— Боже мили — простена тя след няколко мига, когато и двамата лежах в смайващата тишина на насищането. — Зная всякакви клишета, подходящи за случая, като че все едно да се кара велосипед или че с годините става все по-добре, както виното. Но май е достатъчно само едно „Ах“.

Той я прегърна, както се бе стушила в него.

— Едно „ах“ напълно ми стига. Способен съм да ахкам за всичко в теб.

— Лукас. — Тя измести лицето си надолу към гърлото му. — Кълна ти се, ти накара сърцето ми да подскача. Никой никога не ми е казвал нещо подобно.

— Значи е имало много глупави мъже. — Очарован от нея, нежно усука кичур от косата ѝ около пръста си. — Ако можех, бих съчинил цяла поема само за косата ти.

Тя се засмя и в същото време трябваше да примигне, за да не се просълзи.

— Ти си най-прекрасният мъж на света. — Притисна се към него и го целуна. — Ще ти направя най-вкусните спагети, които някога си ял.

— Не биваше да ти причинявам толкова затруднения. Можем да си направим един-два сандвича или нещо подобно.

— Спагети — отсече тя — с пресни малки домати и босилек от градината ми. Ще ти трябва гориво, за по-късно.

И в очите ѝ проблесна закачлива искра. Той я тупна по голото дупе.

— В такъв случай ще е по-добре да слезем долу и да се заемем с готвенето.

13.

Докато баща ѝ спеше изтощен в леглото на Ела, Роуан вече осем часа водеше битката с огнената стихия. Бяха притиснали ненаситницата в ъгъла и малко им оставаше да я овладеят напълно, когато отвъд преградната линия внезапно пламнаха нови локални пожари заради избухналите като ракета недогорели главни. За миг, колкото за един удар на сърцето, целият екип се озова притиснат между главното огнище и появилите се за секунди нови огнища.

Като адска градушка през димната завеса се сипеха въглени, удряха по шлемовете и обгаряха незащитената кожа на огнеборците. Със страховит пукот пламваха бор след бор, огромни, заслепяващи очите факли, бълващи огнени езици през облаците от гъст, лютив дим. Пришпорван яростно от вятъра, пожарът се разгаряше все повече и повече. Пламтящи късове дърво изхвърчаха като катапултирани над преградната линия, очертана от пожарникарите, доскоро предвкушваната победа се превърна в нова, отчаяна, свирепа битка на живот и смърт.

Роуан крещеше заповед след заповед, за да организира част от екипа си да се насочи към новите активни огнища, повлякла след себе си екипировката си.

— Маршрутите за бягство са надолу по склона — провикна се тя към останалите, защото знаеше, че ще попаднат в капан, ако изместващият се фланг на пожара се съедини с първичното огнище. — Ако се налага, захвърлете всичко и бягайте с все сили.

— Ще го задушим. Ще го ликвидираме — извика ѝ вместо отговор Кардс със силно зачервено лице от непоносимата горещина, или драконовската треска, както я наричаха пожарникарите на своя жаргон.

Докато отстъпваха, не преставаха да гасят локалните огнища, да тъпчат, окопават, секат.

— Има поток на около петдесетина метра — припомни ѝ Гъл, подскачащ върху главните зад нея.

— Зная. — Но се изненада, че и той го знаеше. — Ще започнем да изпомпваме, ще изтеглим маркучи и ще изградим мокра преградна ивица. Ще залеем новите огнища.

— Вече почти сме ги угасили.

— Гибънс и останалите ще атакуват главното огнище. — Погледна го. Лицето му лъщеше на фона на огненото зарево, около тях груби викове и необуздан смях се смесваха с дивашкия рев на стихията.

Тя знаеше, че драконовската треска, за добро или за зло, можеше да се разпространява като вирус. Сега и в нейната кръв се бе вселила, защото я заплашваше срив.

— Ако не успеят, грабвай каквото можеш от екипировката и моментално хуквай да бягаш с все сила. Гледай да оправдаеш прякора си Бързата крачка. Сигурна съм, че ще надбягаш огнения дракон.

— Можеш да разчиташ на мен.

Работеха трескаво, като демони, влачиха помпата, изтеглиха маркучите, докато другите бързо очертаха нова преградна линия.

— Оставете огъня да гори зад линията! — извика Роуан, разкрачи крака, наведе се и грабна маркуча. Нададе лудо тържествуващ крясък, когато струята плисна от маркуча.

Ръцете ѝ вече трепереха от многочасовите физически усилия. Но устните ѝ се дръпнаха в яростна гримаса, щом изрева:

— Ето ти! Да се напиеш, да се задавиш дано!

Озърна се назад към Гъл и се изсмя като смахната.

— Чака ни още една приятна лятна нощ. Виж. — Роуан повдигна брадичка. — Започна да се дави. Главното огнище вече гасне. Толкова красива гледка.

Огнената стихия бе покорена около час преди зазоряване. Но вместо да започне да опакова всичко и да се приготвя за оттеглянето си, изтощеният пожарникарски екип се насочи към потока, където всички изпоналягаха върху раниците си вместо възглавници, за да се възползват от оставащите около два часа до изгрева. Роуан не възрази, когато Гъл се настани до нея, особено след като той ѝ предложи глътка от своята бира.

— Откъде намери тази бира?

— Имам си свои начини.

Тя отпи голяма глътка, после се излегна по гръб, за да се полюбува на малкото звезди, чийто блясък успяваше да пробие тънеещото було на дима.

Това, помисли си тя, беше най-хубавият миг — този момент на безвремие между нощта и деня, когато гората и планината, и небето все още тънат в блажена тишина. Никой, който не е участвал в подобна война срещу стихииите, не може да изпита толкова силно задоволството от победата.

— Една здрава работа нощем винаги трябва да бъде последвана от една бира и малко звездна светлина.

— Е, кой сега от нас е по-романтичната личност?

— Това е понеже съм замаяна от дима, също както някоя пчела от уханията на цветята.

— Хм. Знаеш ли, че веднъж имах връзка с една пчеларка.

— Сериозно?

— Името ѝ беше Катрин Ан Уестфийлд. — При този спомен лека въздишка неволно се изтръгна от гърдите му. — Дългокрака брюнетка с очи с цвят на разтопен шоколад. По едно време така се бях увлякъл по нея, че дори ѝ помагах за работата ѝ покрай кошерите. Но не се получи.

— Защото са те нахапали пчелите.

— Ха. Не, работата беше в това, че тя настояваше непременно да я наричам Катрин Ан. Не само Катрин, нито Кейти или Кейт или Кет, нито пък Кей Ей. Трябвало в обръщение да бъде само пълното ѝ име.

— И си скъсал с една жена само защото в името ѝ е имало прекалено много срички?

— Може и така да се каже. Но освен това съм длъжен да призная, че започнах да се плаша от пчелите ѝ.

— Аз пък обичам да слушам жуженето на пчелите. Приспива ме. Виж Касиопея — каза му тя, когато съзвездието изплува на небосвода. После затвори очи и се унесе в сън.

Събуди се свита край него, сгушила глава на рамото му. Добре поне, че не го беше прегърнала в съня си. Харесваше ѝ да си има свое

пространство. И в същото време беше дяволски сигурна, че няма да остане там, ако някой нападне временния им лагер.

И все пак донякъде си беше смуцаващо, че се събуди с глава върху рамото му.

Опита се да се отдръпне, но ръката му я задържа до гърдите му, дори я притисна още по-близо.

— Почакай една минута.

— Вече ще ставаме. Трябва да се заемаме за работа.

— Да, да. А къде ми е кафето, жено?

— Много смешно, няма що. — Всъщност устните ѝ дори нервно потрепнаха, макар и съвсем леко. — Дръпни се.

— Забрави ли, че аз само си лежах, а ти бе тази, която се притисна до мен и ме прегърна. Но не се разсърдих, нали?

— Май ми стана хладно.

Той се извърна, за да я целуне.

— На мен ми се струваш много топла.

— Знаеш ли, Гъл, сега не сме на романтичен излет в планината. Очаква ни тежък ден, докато разчистим всички останки от пожара.

— Заради което ще съм много щастлив, ако мога да открадна поне няколко минути и да си пофантазирам как ще правим секс веднага щом се събудим по времето на нашия романтичен излет в планината. След което ще ми свариш кафето и ще ми опържиш малко бекон с яйца само по шорти и една от тези тениски, които така добре ти лепнат по гърдите. Едва тогава ще се втурна да се боря с някоя мечка, на която ѝ е скимнало да върлува из лагера ни. Естествено, че ще я убия след една жестока битка. А накрая ти нежно ще превържеш раните ми и чак тогава ще можем да правим секс.

Добре поне, че не съм го прегърнала в съня си, отново си помисли Роуан. И че чарът му не успя да разтопи леда в мен. А защо да го прегръщам и защо да се очаровам от него?

— Това е само плод на необузданата ти фантазия.

— Не бива да се лишаваме от фантазиите си.

— А каква беше мечката?

— Трябва да е била гризли, но какъв е смисълът да го уточняваме?

— А от мен сигурно се очаква да нося малка кама, скрита в шортите ми.

— Пак те питам: иначе какъв ще е смисълът от тази сцена?

— Е, поне мога да си призная, че от цялата тази суматоха, наситена със секс и готвене, че и нежно превързване на раните ти, аз действително огладнях. — Дръпна се от него и се изправи. — Най-много ми се иска двацет минути в едно джакузи с гореща, бълбукаща вода, а след това масаж с нагорещени камъни. Само до това се свежда цялата ми сутрешна фантазия.

Роуан бръкна в торбата си за поредното шоколадово блокче. С наслада го загриза, докато гледаше замислено Гъл. Той бе изтрил повечето от мръсотията по лицето си, но още доста бе останала. Косата му имаше вид на парцал, с който са бърсали пода в някое мазе. После тя погледна към планините и гората, отвърщайки очи от яркото жълто слънце. На кого са му нужни фантазии, въздъхна тя, когато можеш да се събудиш сред тази красота?

— Хайде, новак, размърдай се. — Удари го леко по крака. — Да не хабим хубавата утрин.

Гъл ѝ помогна за събирането на част от товара, спуснат с транспортния самолет, и така се сдоби с пакет готова храна и дори с кафе, което сега бе много по-важно за него. Седна до Доби.

— Как беше при теб?

— Синко, това беше най-трудният ден от младостта ми. — Доби поля картофените си кюфтета и бекона си с табаско и ги смеси. — И може би най-добрият. Човек си въобразява, че знае — добави, като разбърка бекона, — ама не знае. Не можеш да го знаеш, докато не го преживееш.

— Виждам, че пожарът е успял да те зарадва с няколко целувки.

Доби вдигна ръка към слабо обгореното петно на врата си.

— Да, огънят ме лизна веднъж-дваж. Дори си казах, че щом толкова щедро ни засипва, можем пък да си опечем дори нещо вкусно на него. Но успяхме да го притиснем и той започна да отстъпва. Трябваше да го видиш Тригър как само с някакъв откършен клон угаси един подпален дънер. Ето тук го опари. — Доби докосна с пръст шията си. — И като изкрещя, видях, че му беше обгорена кожата и такава дупка зееше в нея, все едно че го бяха намушкали с нож.

— Нищо не чух за това.

— Ами стана, след като твоят екип се премести към онова огнище горе, на билото. Точно тогава при нас стана адски напечено.

Тригър целият беше в кръв. Но успя да превърже раната си и се залови да гаси следващия дънер. Тогава си каза, че ако трябва да бъда опечен, най-добре ще е да стане точно тук.

— А ето че сега си седим един до друг и закусваме, любувайки се на гледката.

— Не можеш да пречупиш гръбнака на тази стихия само с един удар с чук — поклати глава Доби и си взе следващата порция от готовата храна. — А ти какво ще правиш с онази жена?

Не бе необходимо да попита за коя жена говореше. Само погледна към Роуан.

— Всичко, което мога да направя с нея.

— По-добре се размърдай, синко — посъветва го Доби. — Лятото няма да трае вечно.

Гъл не спираше да мисли върху последните думи на Доби, докато облян в пот, продължаваше да работи през цялата сутрин чак до късния следобед. Обмисляше как да си уреди среща с нея, като се приберат в базата, когато щяха да разполагат с достатъчно свободно време да излязат на вечеря или да отидат на кино, или пък на дълга разходка, като например един ден на плажа. Този свят предлагаше много възможности за всеки, който иска да се възползва от тях.

Може би е настъпило времето да се приближи към нея, без да престава да гаси огнищата наоколо. Нищо лошо нямаше в един пикник с шампанско, но имаше моменти, когато ситуацията изискваше не чак толкова... елегантен подход.

Ала като дойде времето да събират оборудването, единственото, което искаше от този свят, бе да може отново да се почувства чист и да се наслаждава на истински матрак поне за осем часа.

Едва ли бе някакво чудо, каза си той, щом се тръшна изтощен на седалката в самолета, че жените, въпреки тяхната удивителна привлекателност, през повечето сезони заемаха позиции, твърде назад в списъка на неговите приоритети.

Успя да изтласка всичко това от съзнанието си и заспа още преди самолетът да се издигне в небето.

Заедно с останалите от екипа той слезе уморено от самолета, прибра парашута си и екипировката си. Видя Роуан да се насочва към

бараките. Тръгна след нея, решен непременно да влезе направо в нейната стая, да ѝ смъкне пожарникарската риза и панталони и да събуе проклетите си обувки, които вече му тежаха като олово. Всичко в него пулсираше от преумората, напрежението и раздразнението, подклаждани от тях.

Ако бе гладен, то не беше заради някоя жена, а конкретно за Роуан Трип. Ако бе уморен, то беше, защото, макар и силно изтощен, щеше да си мисли за нея чак до среднощ. Затова трябваше да спре. Трябваше просто да престане да мисли само за нея.

Щом се прибра в стаята си, Гъл се втурна вътре след нея.

— Какво правиш...?

Затвори вратата и притисна Роуан към нея. Целувката му бе изгаряща с агресивността си, заради тлеещата в него незадоволеност, която се мъчеше да потиска през последните седмици. Сега можеше да развихри агресивността и да удовлетвори незадоволеността си. Искаше и с двете да приключи.

Отстъпи съвсем малко назад, само колкото да прикове поглед върху нея.

— Уморен съм. Писна ми. Не зная защо точно, но пет пари не давам.

— Тогава защо не...

— Млъкни. Трябва да ти кажа нещо. — Отново притисна устни върху нейните със съкрушителна сила, стягайки китките ѝ като в белезници. — Това започва да става глупаво. Аз съм глупав или може би ти си глупава. Не ме интересува.

— А какво, по дяволите, те интересува? — настоя тя.

— Очевидно самата ти. Може би защото си дяволски красива и с чудесно тяло, а на всичкото отгоре се изхитряваш да бъдеш умна и в същото време безстрашна. Или може би само защото съм груб. Така трябва да е. Но нещо изщрака тук. И двамата го знаем.

Понеже тя не му каза да върви по дяволите, нито го изрита с коляно в слабините, той прецени, че му се отваря някаква възможност да постигне това, което искаше.

— Тогава, Роуан, е време да престанеш с тази игра. Време е да изхвърлиш през прозореца това твое глупаво правило. Каквото и да става тук, ние ще трябва да се справим. Ако е само едно моментно пламване, добре, ще го потушим и ще продължим нататък. Нищо лошо

няма да се случи, никой няма да върши глупости. Но проклет да бъда, ако продължа да гася локални огнища. Или ще играеш, или не. А сега ми кажи, честно, как искаш да играеш?

Тя не очакваше да я атакува с такава сила, да изригне така. А споменът, че го бе виждала да се нахвърля със същата възхитителна ярост срещу трима мъже, я подтикна към грешно решение. Не очакваше нещо толкова мощно да събуди всичките ѝ жизнени сокове, при това след поредния скок в гората и последвалото цели трийсет и шест часа изтощително гасене на пожара. Но ето че той сега бе тук, пред нея, така втренчил поглед, сякаш не можеше да реши какво иска — да я зацелува като луд или да я удуши. Жизнените ѝ сокове вече не само кипяха, но и я заливаха цялата.

— А ти как искаш аз да играя?

— Точно така, както в този миг.

— Тогава нека заедно да се давим в този прилив. — Зарови ръце в косата му и привлече устата му до своята. После те си размениха местата и този път тя опря гърба му на вратата. — Хайде първо под душа, новако. — И забързано се зае да разкопчава ризата му.

— Смешно е, но това бе първото в списъка ми, което не свърших, като се втурнах направо при теб. — Той смъкна блузата ѝ, докато заедно отстъпваха към банята. — Сега не мога за нищо да мисля, освен да те докосвам. — И откопча панталоните ѝ.

— Махни обувките — нареди му задъхано Роуан. Тя седна на тоалетната, за да развърже връзките на обувките си. Той седна направо на пода.

— Това може да не бъде много секси, защото май действях много грубо.

— Просто побързай! — засмя се тя, смъкна си панталоните, махна тениската си и остана само по сутиен.

— Започнах да чувам ангелски хор — промърмори Гъл.

— Съблечи се! — заповяда му тя, а след като се освободи и от пликчетата си, пусна водата от душа.

Това беше истинска лудост. Лудост бе да го прави, но нали и без това се чувстваше като полудяла. Сигурно е още един пристъп на драконовската треска, реши тя, обърна се и го придърпа под струята.

— Много сме мръсни — рече Роуан и обви ръце около врата му, за да притисне тялото му към своето.

— И още по-мръсни ще станем. Нека да пуснем по-гореща вода. — Пресегна се и завъртя кранчето с топлата вода, а сетне се отдаде единствено на удоволствието, което му предлагаша нейните очакващи, преливащи от желание устни.

Хубаво е, толкова е хубаво, помисли си тя, да се лее вода по кожата ти, докато ръцете му я обгръщаха, мокри и топли. Защо да отрича това, което усети още при първата им среща? Винаги се бяха стремели към това, което едва днес се сбъдна. Пръстите ѝ се спуснаха надолу по гърба му, по стегнатите му плещи и твърдите му мускули, като се насочваха инстинктивно точно към онези, напрегнати от многото часове нечовешки усилия възли.

Той простена под нежните ѝ ръце, плъзгащи се нагоре към раменете му.

Впи зъби във врата ѝ, притисна пръсти по линията надолу по гърба ѝ, после отново затърси местата в основата на врата ѝ, където тя от допира му изпитваше едновременно и болка, и удоволствие.

— Позволи ми да се погрижа за теб. — Изля шампоан върху дланта си, леко разтърка ръце, без да престава да го гледа, после прокара пръсти през косата му. Докато го разтриваше и масажираше, той наля в дланите си от душ гела ѝ. Започна бавно да описва кръгове по гърдите и корема ѝ. Банята се изпълни с ухания на току-що откъснати праскови.

Ръката му се движеше все по-надолу сред обилната пяна, която още повече се разпенваше на нежни мехурчета от притискането на телата им, но пръстите му я дразнеха, само я дразнеха, когато я обхващаше с шепите си.

Роуан отметна глава назад и тиха въздишка на наслада се отрони от гърлото ѝ. Докато ѝ се любуваше как жадно посреща всяка негова милувка, той ѝ даде малко повече, щом стигна между бедрата ѝ, и дишането ѝ още повече се накъса.

Не още, повтаряше си той, не още: обърна я с гръб към себе си и това я накара още по-силно да простене.

— Гъл, за Бога...

— Трябва да измия гърба ти. Обичам гърба ти. — На него се виждаше татуиран малък червен дракон, бълващ златист пламък. Погали я с насапунисаните си ръце, преди да повтори ласката с устните си. — Кожата ти е като мляко.

Задържа се малко повече на врата ѝ, беззащитен и уязвим за зъбите му и езика му, а когато отново я обгърна, за да се притисне още по-плътнo към нея, ръцете му потърсиха гърдите ѝ.

Толкова бяха твърди, така чудесно изпълваха дланите му.

Той я завъртя и вместо с ръце продължи ласките си с устата си.

Не беше очаквала това, не беше подготвена за това. Въобще нищо подобно не бе очаквала. Цялата тръпнеше. Гневният мъж, който я бе притиснал към вратата, би трябвало да я взмути, но вместо това я съблазни. Не знаеше дали ще успее да издържи.

Сред облаците пара, носещи се около тях като дим, той плъзна устни надолу по тялото ѝ. Всеки неин мускул потръпна от очакване и усещания, които се сляха в нея в една пулсираща болка.

В този разтърсващ момент, когато тялото и съзнанието ѝ бяха напълно покорни, той проникна в нея.

Вече не бе необходимо да я съблазнява с бавно опипване или с възбуждащи докосвания. Сграбчи я с две ръце за бедрата и се остави само на усещането да я обладава, да я обладава, да я обладава. Нуждата се надигаше все по-силно в него, подклаждана от шумните звуци от търкането на една мокра плът в друга мокра плът, от плискането на водата, от дивия трепет на бедрата ѝ, от пълното отдаване на това, което взаимно ги възпламеняваше.

Веригите на самоконтрола се разкъсаха, лудостта изскочи на свобода.

През мъглата от парата и страстта той гледаше как очите ѝ се заслепяват. Още се движеше в нея, алчен за още и още удоволствие, докато всичко не изригна от вътрешността му, за да изскочи от него навън.

Тя морно отпусна мократа си глава на рамото му и замря, останала без дъх. Може би още за миг само, каза си тя, докато дишаше тежко като някоя старица.

— Трябва ми една минута.

Тя издаде някакъв нечленоразделен звук в знак на съгласие.

— Ако сега се опитаме да се движим, и двамата ще загинем, ще паднем на пода и ще се удавим във водата, след като си счупим черепите.

— Тогава сме имали късмет, че досега не сме опитвали, но трябва да го повторим.

— Вероятно е така. Но поне ще умрем чисти и задоволени. Ще спра водата. Стана студена.

Трябваше да се вслуша в думите му. Тялото ѝ още излъчваше достатъчно топлина за стопяване на най-дебелия лед. Опита се за пръв път да си поеме дъх докрай, когато той прилепи устни към косата си. Просто не знаеше как да реагира на толкова много блаженство наведнъж.

— Усещаш ли краката си? — прошепна той.

— Непоклатими като скала. — Или поне се надяваше да е така.

Остави я да излезе изпод душа, за да вземе хавлията си.

— Светотатство е да се позволява на някого да загръща тялото си с това. — Преди тя да успее да грабне хубавата си хавлия, той я прегърна за още една гореща целувка по топлите ѝ, блажено отпуснати устни.

— Някакъв проблем ли има? — попита я.

— Не. Защо?

Прокара пръста си между веждите ѝ.

— Ами нещо си се намръщила.

— Лицето ми е отражение на настроението на стомаха ми, който сега не може да се начуди защо още е толкова празен. — Кое то си беше самата истина. — Умирам от глад. — Отново се поотпусна, отново се усмихна. — Едва издържам след толкова много натоварване — скока, гасенето и сега бонуса под душа.

— Напълно те разбирам. Хайде да отидем да хапнем нещо.

Тя тръгна към леглото, но внезапно спря и се обърна.

— Както казах и преди, струва си да го повторим. Не може да ти се отречат уменията като любовник.

— Е, справям се добре и в хоризонтално положение.

Смехът ѝ отекна, докато си обличаше тениската и джинсите.

— Мисля, че тепърва ще трябва пак да го доказваш.

— Сега или след като се нахраним?

Тя поклати глава, щом ѝ изхлузи тениската.

— Определено след това. Сега съм в настроение за... Няма ли да се облечеш?

— Не искам отново да навличам тези мръсни дрехи. Ще използвам хавлията ти.

Тя си спомни в какво състояние бяха дрехите им, като се прибраха след гасенето на пожара.

— Изчакай само минута. Трябва да ти намеря някакви дрехи.

— Наистина ли?

— Зная къде ги държиш. — Изскочи навън и се втурна към стаята му. Той поддържа всичко в изряден вид, отбеляза младата жена, когато отвори гардероба му. Грабна това, което според преценката ѝ щеше да му свърши работа, и още веднъж се огледа наоколо. Забеляза снимка и пристъпи по-близо, за да я разгледа.

На нея се виждаше Гъл с други хора, за които тя предположи, че бяха леля му и чичо му заедно с братовчедите му, всичките прегърнати пред една голяма, яркочервена врата.

Бяха страхотна група. Позите им подсказваха, че всички са привързани един към друг и щастливи. По фона отзад тя се досети, че тази снимка е била направена пред магазина за детски играчки, който се оказа по-голям, отколкото предполагаше.

Отнесе дрехите му в стаята си и му ги подаде.

— Побързай да се облечеш, преди да съм впила нокти в голото ти тяло.

— Бързай да се съблечеш, бързай да се облечеш. Заповеди, заповеди. — Той я измери с изгарящ поглед. — Властните жени ме разгорещават.

— Ами ще видя по-късно дали ще мога да намеря къде съм скрила камшика и веригите си.

— А, ето ти съвсем нов повод за фантазии.

— И да не забравяш да ме наричаш „Господарке“.

— Ако ми обещаеш в замяна да бъдеш нежна с мен. Между впрочем, татуировката ти ми харесва.

— Защото ми носи късмет — обясни му тя. — Ако този дракон е с мен, истинският няма да ме стигне. А твоята за какво е? — Тя се приближи към него и опипа буквите, татуирани върху лявата му лопатка. — Тейне — прочете тя.

— Произнася се „тийн“, а не „тейне“. Така се нарича огънят в староирландския. Мисля, че след като съм стигнал до огъня, огънят няма мен да ме достигне.

— Но само се опитва от време на време да ни настигне и двамата. А как се сдоби с това? — попита го, като посочи към един

белег от лявата страна на ребрата му.

— При сбиване в един бар в Ню Орлиънс.

— Не, отговори ми сериозно.

— Е, погледнато формално, не беше вътре в бара, а навън, пред него. Една година отидох там за празника Марди Гра. Била ли си там?

— Не.

— Не е за изпускане. — Косата му, още мокра от душа, се спусна на къдрици, като оправи яката на ризата си. — Тогава още учех в колежа. Заминах заедно с няколко приятели. След вечерята се отбихме в един бар. Там един задник налетя на едно от момичетата. Също като оня, с когото ти се скара в „Окачи му въжето“, само че онзи беше по-пиян и зъл, а тя не владееше твоите умения за самозащита.

— Малцина ги умеят — усмихна му се тя.

— Не го оспорвам. И така, когато си казах, че той най-после ще престане, копелето се нахвърли върху мен. И едното доведе до другото. Очевидно никак не му хареса това, че му изритах задника пред толкова много свидетели, така че извади ножа си.

Усмивката ѝ се замени с ужасено изражение.

— Нима те прободете с ножа?

— Не стана точно така. Ножът само се плъзна по ребрата ми. — Гъл опря пръст до белега си. — Не ме засегна сериозно, а аз имах удоволствието да му строша челюстта. Момичето наистина ми беше много благодарно, така че си прекарахме добре нощта.

Гъл завърза маратонките си.

— В общи линии имам доста бурно минало.

— Непрекъснато ме озадачаваш.

— Добре. — Той вдигна ръка. — Какво ще кажеш да ти купя нещо за вечеря заедно с две студени бири?

— Понеже апетитът се събужда след занимание като нашето, ти се проявяваш сега като скъперник, но, по дяволите, вече и това няма значение.

По-късно, след като Гъл доказа, че може да се справя добре и в хоризонтално положение, Роуан го смушка сънено.

— Прибирай се в стаята си.

— Няма — промърмори и се сгуши до нея.

— Гъл, за никого от нас не може да се каже, че е дребен, а това легло не е направено за двама. — „Освен това да спи с някой мъж беше различно от това да прави секс с него.“

— Досега всичко беше наред. Ще се справим. Освен това ти видя списъка на скачачите. Ние сме на първа и втора позиция в първата група. Ако ни вдигнат под тревога, трябва само да си навлечем дрехите, които сега са разхвърлени по пода, и да изтърчим навън. Много е ефективно.

— Значи ти винаги спиш с партньора си за скокове, за да действаш по-ефективно.

— Първо го пробвам с теб. Кой знае, ако се докаже, че пести доста време, може да се наложи като задължително правило за всички. Но ако не ни повикат, искаш ли на сутринта да потичае заедно?

Ръката му леко се плъзгаше нагоре и надолу по гърба ѝ, беше приятно — успокояващо. Вече и без това бе твърде късно, каза си тя, тъй че този път можеше да направи едно изключение от правилата си за спането. Нали и без това бе допуснала изключение за секса, а сега...

— Ще продължим ли да правим това? — попита тя.

— Става, но ще трябва да ми дадеш двайсет минути.

— Но не тази нощ. Мисля, че вече се разбрахме.

— О, имаш предвид следващи серии. — Лекичко я шляпна по дупето. — Определено, да.

— Ако ще продължаваме със сериите, трябва да имаме правило.

— Разбира се, че трябва.

— Щом спя с някой мъж, няма да спя с други. Нито ще спя с този мъж, ако той се чука с някоя друга жена. Приемаме, че ако някой търси развлечение и другаде, всичко ще е наред. Тогава край на сериите. Това ще е твърдо спазвано правило, без никакви изключения.

— Това е справедливо, но имам един въпрос: защо да искам някоя друга, след като мога да съм под душа с теб?

— Защото хората са склонни да желаят това, което нямат.

— Харесва ми това, което имам. — Леко я стисна. — Следователно ще бъда щастлив, ако се подчинявам на твоето правило по този въпрос.

— Следователно. — Тя се засмя и затвори очи. — Особен човек си ти, Гъливер.

В този момент един бухал забуха мрачно в нощта и луната огря през прозореца. Гъл си представяше съвсем ясно с коя жена и къде искаше да бъде.

Отне му по-малко време да изгори тялото, отколкото цялата гора. Мръсна работа си беше, но действаше по-бързо. Все пак не можеха да се избегнат страничните щети и вероятно дори можеха да послужат като предимство. Тя не тежеше много, така че да я пренесе нагоре по пътеката, през гъстата борова гора, не се оказа толкова трудно, колкото можеше да се очаква.

Помогна му лунната светлина, за да се ориентира по пътеката като пътеводен знак, а звуците на нощните създания го успокояваха.

Пътеката се раздвои и стана по-стръмна, но дори изкачването не беше неприятно в хладния нощен въздух, ухаещ на борове.

По-добре бе да не мисли за неприятни неща. По-добре бе да си мисли единствено за лунната светлина и нощните птици.

В далечината силно зави един койот. Див звук; звук, подсказващ за глада. Да я изгори ще бъде хуманно. По-добре, отколкото да я остави за храна на дивите зверове.

Задачата му не изискваше много усилия. Трябваше само да поразчисти сухите храсти и съчки и да намокри дрехите ѝ.

Не мисли.

Само трябва да полееш всичко с бензина от тубата.

Опитай се да не я гледаш в лицето, опитай се да не мислиш за това, което бе говорила и направила. За това, което се случи. Съсредоточи се единствено върху това, което сега трябва да се свърши.

Запали огън. Усети топлината му. Виж цвета му и формата му. Чуй пукота на съчките и прекършването на клоните. А после послушай свистенето на въздуха и пламъка, когато огънят започне да набира сила.

Това е нещо красиво. Заслепяващо, опасно, опустошително.

Толкова красиво и свирепо, и лично, когато го подпалиш със собствените си ръце. Никога не го бе осъзнавал, никога не го бе знаел.

Всичко ще пречисти. Ще я изтрие от лицето на земята. Ще я изпрати в ада. Там ѝ е мястото. Животните няма да я докопат, няма да я

разкъсат, както кучетата са разкъсали Йезавел. Но тя си заслужава да отиде в ада.

Край с лъжите, никакви заплахи повече. Вече не. В огъня ще престане да лъже.

Да я гледа беше за него ужасяваща тръпка, неоспорим признак за неочаквано дълбока възбуда. Това е да вкусиш силата. Никакви сълзи, никакви угризения — никога повече.

Тази тръпка и надиганият се грохот на огъня, го следваха, когато се спускаше надолу по пътеката, а димът започна да се издига към проблясващата луна.

14.

Роуан за втори път се събуди, притиснала глава до рамото на Гъл. Но този път се учуди: как, по дяволите той можеше да спи, докато тя го притискаше с цялата си тежест?

После, тъй като в леглото беше много тясно за двамата, се запита защо пък да не се опита да се възползва от това. Леко го захапа по месестата част на ухото му, а ръката ѝ започна да се спуска надолу по гърдите му. Както и очакваше, завари го напълно възбуден.

— Бях готова да се обзаложа какво ще намеря — промърмори тя.

— Повече ми хареса допира на ръката ти.

— А сега и това... — Тя праметна крак върху него и бавно го пое в себе си. Бавно, докато не го обгърна целия в своята топлина и мокрота. — Ето това наричам аз ефективно.

Уверен, че не съществува по-добър начин за посрещане на новото утро, той я сграбчи за бедрата.

— Наистина е предимство.

Когато тя се изви назад, от косо падащата слънчева светлина в косата ѝ заискриха диаманти като в корона и в паметта му изплува един стих на Тенисън: „Дъщеря на богове, божествена, с най-прекрасна коса.“ Точно така изглеждаше тя в този миг. И точно в този миг окончателно плени романтичното му сърце.

Той отпусна прегръдката си до нежна милувка. А тя започна да се движи, поклащайки се над него в бавен, плавен ритъм. Заляха го фантастични усещания, за да се извисят накрая в прекрасно, лениво задоволство.

Роуан затвори очи и плъзна ръце по тялото си, за да възбуди още повече и себе си, и него.

През ивиците от светлина той протегна ръце към нея. Вярваше в този миг, че могат вечно да се реят така, в ласкаво събудените си тела, завинаги слели кръв и сърца.

И тогава сирената зави.

— Мамка му! — Тя тутакси отвори очи.

— Дай ми, по дяволите, само една кратка шибана минута. — Вкопчи се в нея за един отчаян миг, но се пуснаха и се втурнаха към дрехите си.

— Всичко това е заради теб — обвини го тя. — Ти призова това снощи с приказките си за дяволската ти ефективност.

— Още десет минути и щеше да се увериш, че си струва.

Но вместо това след десет минути те вече бяха в чакалнята.

— Забелязан е дим още при зазоряване — описа им Малката мечка обстановката накратко. — В националния парк „Лоло“, между Грейв Крийк и прохода Лоло. Сега пожарът е най-силен по южния склон над потока Лоло. Много е сухо там. Роуан, искам да поемеш командването на екипа. Гибънс, ти ще поддържаш преградната линия.

Земята потрепери, когато товарният самолет започна да рулира по пистата, понесъл първия товар с калта.

Още в минутата, в която се озова на борда на самолета, Роуан измъкна един сандвич с яйце и кока-колата, които бе напъхала в джобовете си. Всичко изяде и изпи, докато уточняваше координатите с пилота и навигатора.

— Ето го огнището. — Тя притисна лице към прозореца. Да, по дяволите, тази сутрин е много активно.

Площ от около стотина акра или може би към сто и двацет, прецени тя на око, гореше с пълна сила в един от най-малко посещаваните и диви участъци от резервата „Лоло“. Тук някога бяха преминали пътешествениците Луис и Кларк, откривателите на американския Северозапад.

Ето че сега и ние пристигаме тук, помисли си тя и провери резервния си парашут, докато вятърът духаше пронизително през отворения люк за скоковете.

Чувстваше се свежа, заредена с енергия, готова на всичко и не можеше да отрече, че полетът надолу беше прекрасен. Погледна към Гъл и го зарадва с една голяма, топла усмивка.

— Не е като секса, но пак е страхотно! — извика тя на Гъл.

Чу смеха му. Много добре разбираше какво точно изпитва той сега. Същото бе завладяло и нея: носеше се свободна и силна в небето, над дима, а после се устреми надолу, за да се приземи плавно на една малка поляна.

След като на земята се събраха всички от екипа, заедно с целия спуснат от самолета товар, тя разпредели с Гибънс задачите според стратегическата им важност. Реши да започне от десния фланг на горящата зона, като по-голямата част от екипа трябваше да се заеме с изграждането на преградната линия.

Закрачи забързано, за да прецени особеностите на зоната, силата и посоката на вятъра, без да престава да поддържа безопасно разстояние от двайсетина метра от фланга на пожара. Чу трясъците от рухването на догарящите стволоче и клони, видя как от ядрото на пожара изхвърчаха пламтящи главни към околните все още незасегнати участъци от гъстата гора.

Не трябва да позволяваме да се разпространява, повтаряше си тя, докато копаяше с кирката и пръскаше вода с пръскачката си, за да прочиства местата, през които трябваше да напредва. Но пожарът въобще не стихваше, дори напротив, още повече се засилваше. Усети силната миризма на горящата смола от боровете, пламтящи като огромни факли, чу пукота от сцепването на стволочете, долови как въздухът потрепери от освободената колосална енергия. Нови струи от дим се извиваха на спирали, когато пръскащите се навред пламтящи отломъци се посипваха по земята.

Извика по радиопредавателя на Малката мечка:

— Пожарът напредва, и то много бързо. Повтарям: много бързо. Нужен ни е още един товар кал върху ядрото и втори надолу по десния фланг. Подпалиха се няколко вторични огнища отвъд преградната линия.

— Прието. А при теб чисто ли е?

— Пазя се, не се тревожи. — Тя се насочи встрани, за да избегне новото огнище, подпалило участък колкото един тенис корт. — Сега трябва да гасим на три фронта, Малка мечко. В критично състояние сме. Гибънс държи преградната линия, на югозапад, а аз му пазя гърба оттук.

— Стой на чисто място. Тук вдигаме под тревога още един екип скачачи. Само подай сигнал и веднага ще ти ги пратим.

— Прието. Остави ме да свърша този оглед и да проверя как е при Гибънс.

— Танкерите са потеглили. Шведке, внимавай да не затънеш някъде.

— Няма. Внимавам около мен да е чисто — повтори тя. — Извън огъня съм.

Пак се затича, този път към преградната линия, поддържана от хората на Гибънс, по онази пътека, по която някога бяха преминали пътешествениците Луис и Кларк. Изруга, като чу страховит тътен зад гърба си и още по-бързо се втурна сред падащите живи въглени, посипали се като снаряди от горящите борове, издухани от силния вятър. Земята се разтърси под краката ѝ и тя се озова в ядрото на пожара.

Вътре, където всичко бе напълно изгоряло, бе по-безопасно, каза си тя, докато димът се виеше над оранжевите огнени езици.

Спря се за миг наред пепелището, за да извади компаса си и да се ориентира къде е попаднала и да реши накъде да продължи. Гибънс трябваше да изпрати екип нагоре към билото, за да атакува оттам централното огнище, а после...

Едва не стъпи върху тях. Инстинктът и атавистичният ужас я заставиха да отстъпи с три крачки назад от почернелите, овъглени останки от това, което някога е било човешко тяло. Лежаха там, със сгърчени ръце и крака. Свили са се от силната горещина, това го знаеше от по-рано, но при тази ужасяваща гледка ѝ се стори, че тялото се е свило на кълбо, за да се запази от огнената стихия.

Пръстите ѝ още бяха вцепенени, когато извади радиопредавателя си.

— Ало, базата?

— Тук базата, слушам те, Шведке.

— Попаднах на труп.

— Ще повториш ли?

— Намирам се може би на около десетина метра от пътеката, водеща към резервата „Лоло“, близо до стръмния югозападен склон. Тук всичко вече е изпепелено. Но има някакъв труп тук, Малка мечко. — Шумно издиша. — Напълно опечен.

— О, Господи! Прието. Ти там в безопасност ли си?

— Да. Около мен са само пепелищата, така че съм в участък, където огънят не може да се разпространи.

— Остани там. Веднага ще се свържа с горските и после пак ще ти се обадя.

— Първо ме изслушай докрай — прекъсна го Роуан и уморено разтри челото си. — Не мога да го кажа със сигурност, но като гледам почвата под тези жалки останки, че и около тях, струва ми се, че изгарянето е било причинено... По дяволите, мисля, че някой е подпалил тялото му... тялото й... И ми се струва, че... Не зная, но заради наклона на главата предполагам, че вратът е бил прекършен.

— Мили Боже. Нищо не пипай. Разбра ли, Роуан? Абсолютно нищо не пипай.

— Повярвай ми, няма. Ще се обадя по радиото на Гибънс, да докладвам за извънредна ситуация. Господи, мисля, че е жена или дете. Размерът...

— Задръж така, Роуан. Веднага ще се върна.

— Прието. Прекъзвам.

Опита се да се стегне. И преди бе виждала овъглени трупове. Беше видяла Джим, когато най-последно откриха останките му. Предпочиташе битката с огъня, горещината и дима, вместо видението на смъртта.

Както очакваше, Гибънс беше при екипа на билото, за да ръководи поддържането на преградната линия.

— Мили Боже, Ро. — Гибънс изтри с лакът потта от почернялото от саждите си лице. — Ти добре ли си?

Още не бе успяла да се справи с прилошаването, но въпреки това събра сили, за да му отговори.

— Много по-добре съм от всеки, който ще дойде тук, за да види това, което аз видях. Рейнджърите вече са тръгнали насам, а ще изпратят и специален агент еди-кой си. Някакъв следовател по умишлените палежи.

— Допускаш, че пожарът е запален умишлено?

— Възможно е съзнателно да е била подпалена гората, за да се прикрие убийството. — Чувстваше се като че ли някой бе стискал главата й, за да изцеди мозъка й, затова свали шлема си, но не успя да облекчи болезненото пулсиране на кръвта в черепа си.

— Още не знаят — обясни му тя, след като той яростно изруга. — Може да е било дело на някое глупаво хлапе, но на мен ми се струва, че всичко е свързано с това убийство. Но първата ни задача е да потушим пожара. Федералните агенти ще се заемат с останалото. Къде искаш да отида?

— Сама знаеш, че вече можеш да си събереш екипировката, Ро. Никой няма да те упрекне.

— Нека да си довършим работата.

Тя остана да сече дърветата по преградната линия, докато друга част от екипа укрепваше просеките за напредване към главното огнище. От другия фланг, в посока към опашката на пожара, започна настъпление нов екип от скачачи в дима, наскоро доведени с втория курс на самолета.

През часовете, прекарани на преградната линия, тя се обади безброй пъти по радиото на другите групи, за да следи напредъка им, както и за да рапортува в базата или за да се съветва с Гибънс.

След още няколко часа щяха да приключат с почистването на терена и да се махнат оттук, така че екипът ще може довечера да спи в леглата си.

— Какво не е наред? — попита я Гъл веднага щом се доближи до нея. — Носят се слухове по цялата преградна линия, че се е случило нещо тревожно с теб.

Тя се опита да се извърне, но той не отмести поглед от лицето ѝ.

— Ще ми го кажеш, ако не сега, то по-късно, макар че можеш и да се престориш, че нищо не е станало.

Тя му се беше отдала, припомни си тя, споделила бе с него тялото си и леглото си.

— Успяхме да притиснем пожара. Ако Гибънс може да те пусне, ще дойдеш с мен, за да разузнаваме къде още има дим.

Получиха разрешение за оттегляне и побързаха да се отдалечат от преградната линия. По пътя Роуан угаси един малък огън, само колкото бейзболна топка.

И тогава му разказа.

— Ти мислиш, че някой е бил убит и че убиецът е подпалил гората, за да прикрие престъплението си?

— Не зная. — Но разбунтувалият ѝ се стомах ѝ подсказваше друго.

— По-умно би било да я зарови. — Деловият му тон ѝ помогна малко да потисне гаденето. — Пожар като този привлича вниманието. Това е очевидно.

— Никога не съм се занимавала с нещо подобно, но ми се струва, че да убиеш някого... това по-скоро може да повлияе отрицателно на

логиката. А може и пожарът да е препълнил чашата. Много хора изпадат в еуфория, когато запалят пожар.

— Забелязали са пожара при изгрев-слънце. Ако се съди по разрастването му след нашия скок, може да се предположи, че е запален късно през нощта или рано сутринта. Гореше ужасно силно и когато скочихме — май че беше към осем часа — вече бяха обхванати от пламъците някъде към сто акра, нали?

Странно, каза си тя, че разговорът за престъплението и пожара, обсъждането на практичните подробности, я успокояваше и ѝ помагаше да превъзмогне надигането в стомаха си.

— Да.

— Къмпингът се намира на запад оттук и не е много далеч, но ако се съди по факта, че обгорената площ започва от мястото, където ти намери тялото, до къмпинга, вероятно огънят се е разпространявал на изток. Така че къмпингуващите са имали късмет.

Тревожното туптене в главата ѝ затихна малко. Мисленето означаваше дейност. Досега реагираха само емоциите, но нищо не бе предприела.

— Може да са били хора от къмпинга — замисли се тя. — Тръгнали са по пътеката, скарали са се, сбили са се. И някой я убива, случайно или преднамерено.

— Нея?

— Съдя по големината на трупа, жена или дете: и тъй като не искам да мисля, че е било дете, оставам с предположението за жена. Довлякъл я тук или я е донесъл с кола. Може би е мислел да я зарови и се е върнал за лопата. Но огънят поглъща по-бързо и изисква по-малко усилия. Времето е сухо, наоколо е имало храсти.

— Ако е започнал към два или три през нощта — зае се да изчислява Гъл, — тогава на зазоряване пожарът е бил доста силен. Убиецът е разполагал с няколко часа, за да се укрие.

Да, реши Роуан. Сигурно. Оцеляването е било най-важното за убиеца.

— Така е, подпалваш гората и до сутринта ще си далеч — кимна тя. Съсредоточаването върху проблема ѝ помогна да се окопити. — Разбира се, идентифицирането на трупа ще забави разследването, така че убиецът печели още време. Всъщност, ако не бях поела по тази пътека на връщане към преградната линия, може би щяха да изтекат

още много часове, дори и дни, преди да я открият. Нямах намерение да минавам оттук, но последното изригване на огъня ме накара да дойда насам.

По време на целия разговор, двамата продължаваха да търсят и гасят локални огнища. После тя внезапно спря.

— Не ми се иска да мисля за това. Аз я намерих, веднага докладвах, но сега е работа на разследващите да се занимават с това. Само че не мога да се успокоя. Прекалено силно ме разтърси... — призна му тя.

— Това би потресло всекиго, Роуан.

— Виждал ли си някого, след като с него е било...

— Да, споменът те преследва. — Освен това той знаеше, че мисълта за случилото се, премислянето на всичките „ако“ и „как“ също помага.

— Такива неща обикновено стават през лятото. — Тя стъпка един малък пламък, преди той да успее да се разрасне. — Гасене на пожари, прочистване на остатъците от тях, обучение и подготовка за следващия скок. Но какво става това лято? Разправяхме с лудата Доли, баща ми започна да ходи на срещи, натъкваме се на трупове в гората...

— Как така срещите на баща ти се подредиха в една категория с вандализма, вероятно убийство и подпалването на пожара?

— Този път е съвсем различно. Крайно необичайно за него. Също като моята авантюра — да спя с един новак, което, впрочем, досега никога не съм правила.

— Точки в моя полза.

Роуан смени посоката и пое на юг. Да, може и да бяха точки в негова полза, но за нея всяка промяна, всякакви изключения и различия прецакваха останалите неща.

След като прекараха около два часа край локалните огнища, те се присъединиха към останалите от екипа, за да продължат прочистването на остатъците от пожара.

Тя извади радиотелефона си и се свърза с командния център.

— Искаме първият екип да се прибере — каза ѝ Малката мечка. — Вторият екип и наземният персонал ще довършат прочистването.

— Това вече го чух.

— Федералните искат да разговарят с теб веднага щом се прибереш.

— Не може ли да изчака до утре? Говорих с рейнджърите, дадох им всичките подробности.

— Не ми се струва много вероятно. Можеш да започнеш с прибирането на екипировката. Като стигнеш до опашката на пожара, ще дойдат да те вземат с джип.

— Прието. — „Какво пък, по дяволите, рече си Роуан, така поне щеше да приключи с цялата история за един ден.“

Имаше намерение първо да си вземе душ, но едва бе започнала да сваля екипировката си, когато се появи един федерален агент.

— Роуан Трип?

— Точно така.

— Аз съм специален агент Кимбърли Дикико. Имам няколко въпроса.

— Рейнджърите вече записаха отговорите, но понеже и двете работим за бюрокрацията, зная как е.

— Малката мечка ми предложи кабинета си, за да можем да разговаряме на спокойствие.

— Не искам да усмърдявам кабинета на Малката мечка. Ако случайно още не сте забелязали, цялата съм в сажди и пот.

Трябва да го е забелязала, намръщи се Роуан. Стегнатото тяло на непознатата от федералната служба бе напъхано в тъмен костюм, класически модел. Ризата ѝ бе ослепително бяла. Косата ѝ беше безупречно фризирана, обрамчваща лицето с цвят на кафе с мляко.

Дикико наклони глава и присви вежди над светлокафявите си очи.

— Опасявам се, че сте преживяли труден ден, затова ще бъда колкото е възможно по-кратка.

— Тогава да поговорим, докато вървим. — Роуан опъна тениската и панталоните си. — Може би няма да е зле за малко да остана навън, на свеж въздух.

— Ето ти нещо за освежаване.

Тя се обърна и видя, че Гъл я бе настигнал и ѝ подава бутилка изстудена кока-кола.

— Благодаря ти. Остави ми и малко от лазанята.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Добре. — Роуан махна с ръка и те излязоха навън. — А сега, агент Дикико, можете да започнете с въпросите, на които трябва да

отговоря.

— Може да започнете с описанието на това как попаднахте на трупа.

Вече го разказах, въздъхна наум Роуан, но отново повтори всичко.

— Пожарът все повече се разгаряше — поде, — затова се налагаше да прекъсна огледа си и да се погрижа за създаването на безопасна зона. Прекосих един вече обгорял участък и нагазих в пепелището. В съседство се простираше друг участък, където огънят наскоро бе погълнал всичко. Оттам продължих по пътеката за резервата „Лоло“. Така можех да се върна при екипа си. И там я открих.

— Нея?

— Не зная дали бяха на мъж или жена. Останките ми се сториха дребни за фигура на зрял мъж.

— Имате право. Оказа се, че е била жена.

— О, така ли? Добре. — Роуан се спря и въздъхна. — Това е по-добре от алтернативата.

— Извинете ме, но не ви разбрах?

— Можеше да са на дете, пак заради размерите.

— И веднага сте се обадили в командния център?

— Точно така.

— Тогава, ако правилно съм разбрала, това означава, че за кратко време сте обиколили значителна площ — заключи Дикико, след като мислено си представи действията на Роуан и отчете времето от връщането назад, обиколката за разузнаването на района, позвъняването ѝ до базата, до изпращането на рапорта за откриването на тялото.

— Когато се бориш с огъня, не можеш да си позволяваш бавни действия. Това не е разходка. Трябва непрекъснато да се местиш, при това много бързо. Работата ми се свежда до това да преценявам ситуацията на терена, да съставям стратегическия план и да поддържам връзка с Гибънс, който ръководи поддържането на преградната линия, да разузнавам и да държа командния център в течение на всичко за обстановката, както и да искам подкрепление, ако се налага.

— Разбирам. И когато сте се свързали с командния център, сте съобщили, че според вас жертвата е била убита и после е бил подпален пожарът с цел прикриване на престъплението.

Дали не трябваше да си държи устата по-здраво затворена, укори се Роуан. Щеше ли да се стигне дотук, ако беше запазила подозренията си само за себе си?

Но сега беше прекалено късно, да си задава въпроси.

— Казах само, че така ми се стори. Скачам от пет години сред пожари, а още две години преди това съм работила в аварийен пожарникарски екип. Не съм експерт по подпалването на горите, но мога да позная кога един пожар изглежда съмнителен. Не съм лекар, но мога да преценя дали един човешки врат е бил пречупен. — И, ето че сега, мамка му, образът на сгърчената жертва отново изплува в паметта ѝ. — Само се постарях съответните власти да бъдат уведомени. Това проблем ли е?

— Аз само събирам фактите, госпожице Трип. — Мекият тон на Дикико контрастираше с озъбването на Роуан. — При предварителния си оглед съдебните лекари стигнаха до извода, че вратът на жертвата е бил счупен.

— Била е убита. — „Това по-добре ли беше, или по-зле?“, зачуди се Роуан.

— Съдебните лекари ще установят дали е нещастен случай, при който счупването на врата е било причината за смъртта, или убийство.

— Проверихте ли в къмпинга? В резервата „Лоло“ има къмпинг, който не е много далеч от мястото, където намерих изгорения труп. Пътят дотам е по-малко от едnodневен преход.

— Работим по идентифицирането. Доколкото разбрах, напоследък тук сте имали някакви неприятности?

— Какво? — Роуан се откъсна от мъчителните размисли колко сила е била необходима, за да се прекърши един човешки врат. — За онази проява на вандализъм ли питате?

— Това не се е случило само веднъж, нали? — Дикико прикова втренчения си поглед върху лицето на Роуан. — Според сведенията, с които разполагам, някоя си Доли Брейкман, която тогава е работила тук като готвачка, е съсипала стаята ви. Напълно вандалска постъпка. Вие сте я заловили на местопрестъплението и се наложило физически да ви удържат да не се нахвърлите върху нея.

Гневът ѝ мигом преодоля умората ѝ като нов полъх на огъня, подпалващ сухите храсти.

— Ако вие, Дикико, влезете в квартирата си и заварите някого да излива животинска кръв върху леглото ви, как бихте реагирали? Ако искате, можете да наречете реакцията ми „опит за нападение“. И можете да продължавате нататък все в този дух.

— Госпожица Брейкман е била разпитвана от полицията и за още една проява на вандализъм в чакалнята, тук, във вашата база.

— Точно така. Тази налудничавата история ни струваше много часове и усилен труд за отстраняването на щетите. И щеше да ни излезе много по-скъпо, ако ни бяха вдигнали под тревога, преди да бяхме поправили всичко.

— Двете с госпожица Брейкман сте имали сложни отношения.

— След като вече го знаете, няма да се разпростирам отново върху това. Тя е като трън в задника, отмъстителна, психически нестабилна. Ако местната полиция реши да прехвърли този случай на вашата служба, добре. Надявам се да я подплашите достатъчно, за да престане с лудостите. А сега, разберете ме, много съм уморена, гладна съм и страшно се нуждаю от един душ.

— Почти свършихме. Кога за последен път видяхте Доли Брейкман?

— Господи, беше когато съсипа стаята ми.

— И оттогава не сте я виждали, не сте говорили с нея?

— Не, не съм и ще съм на седмото небе, ако никога повече не я видя и не говоря с нея. Но, по дяволите, какво общо има Доли с това, че намерих една мъртва жена, изгорена в гората в резервата „Лоло“?

— Трябва да изчакаме потвърждението на идентифицирането, но тъй като Доли Брейкман не се е прибрала снощи у дома си при родителите си и невръстната си дъщеричка и тъй като жертвата и госпожица Брейкман имат еднакъв ръст, а при разследването засега не е установено да липсва друга жена в околността, много е вероятно жертвата да е Доли Брейкман.

— Това е... — Роуан усети как стомахът ѝ се преобърна, а кръвта се отцеди от главата ѝ, докато тези непроницаеми очи нито за миг не отдръпнаха погледа си от лицето ѝ. — Много жени са високи колкото Доли.

— Обаче за никоя от тях не е съобщено в района, че е изчезнала.

— Вероятно се е приютила при някой любовник. Поразровете тази част от миналото ѝ. — Но сега е различно, напомни си Роуан, защото вече имаше дете. Бебето на Джим. — Пък и Доли не би хукнала нощем из горите. Всички знаеха, че тя обичаше само града.

— А можете ли да ми кажете къде бяхте снощи, от осем вечерта до тази сутрин, когато сте се появили готова за полета в чакалнята?

— Заподозряна ли съм? — Гневът и шокът се сплетоха в кратка, но ожесточена битка вътре в нея, при което гневът победи. — Наистина ли допускате, че съм способна да ѝ прекърша врата, да я завлека в гората и да подпаля там пожар? Та нали после ще трябва да скачат от самолета там, сред пламъците и дима същите тези пожарникари, с които работя, с които живея, с които всеки ден се храня.

— Опитали сте се да я нападнете. Заплашили сте я, че ще я убиете.

— И бях готова да го направя, защото бях бясна. Кой не би се вбесил, ако беше на мое място? Искях да стоваря юмрука си във физиономията ѝ, но това е дяволски различно от едно убийство.

— По-лесно ще е, ако ми кажете къде сте били снощи между...

— Веднага мога да ви улесня — прекъсна я Роуан. — Вечерях в столовата към седем, може да е било седем и половина. Около трийсет души от екипа ни също бяха там заедно с кухненския персонал. После повисяхме навън и си поговорихме за това и онова до към десет. Накрая се прибрах в квартирата си, където останах, докато тази сутрин не зави сирената. А нощта прекарах в леглото със същия готин мъж, който ми донесе онази кока-кола.

— А как му е името? — попита Дикико, без да мигне.

— Гъливер Къри. Вероятно сега е в столовата. Идете и го попитайте. А аз най-после ще си взема проклетия душ.

Изскочи навън, мрачна като буреносен облак, и веднага се втурна към бараките.

Тригър имаше нещастieto пръв да се изпречи на пътя ѝ.

— Хей, Ро, ти чу ли...

— Млъквай и ми се махай от очите! — кресна му тя, отблъсна го настрани и затръшна вратата на стаята си. Изрита ядно вратата отвътре, после и гардероба. От трясъка една декоративна керамична чинийка се разклати, падна на пода и се разби на късчета.

Тя стъпка късчетата с тежките си обувки.

— Наконтена кучка! Надут задник! И не беше Доли!

Все още вбесена, тя дръпна толкова силно връзките на обувките, че ги скъса, преди да ги захвърли настрана.

Смъкна трескаво дрехите си, смачка ги на куп и ги запрати на леглото. Доли беше от онези, дето само се навъртат около мъжете. Доли бе способна да кара хората да я съжаляват — ако бяха мъже, разбира се, да им подслажда нощите със секс или с обещания за това. Беше от онзи тип жени, които винаги вършат каквото им скимне, а после са готови да обвинят всеки друг, ако нещо се обърка.

Беше като майка ѝ и може би това бе още една причина, поради която никога не бе харесвала Доли Брейкман. Егоистична, безотговорна, хленчеща...

Да, точно като нейната майка. Майка ѝ, която бе умряла сред локва от собствената си кръв на пода. Убита от упор.

Не, твърдо осъзна тя, не е същото. Абсолютно не е същото.

Пъхна се под душа и пусна водата докрай, опря ръце на стената и се остави струите да я обливат, да измият от нея цялата чернилка, всички полепнали по кожата ѝ сажди.

Стига вече с всичките тези лайнарщини, с тези подли удари под кръста.

Какво право има онази федерална кучка да я обвинява? Нали тя бе причината толкова бързо да се намери трупът, причината да бъдат повикани федералните агенти толкова скоро в онова проклето място.

Накрая, като изтри цялата мръсотия от себе си, гневът ѝ постигна и отстъпи пред страха, от който направо ѝ прилоша.

Ръцете ѝ още трепереха, докато се обличаше, но си каза, че е от глад. Нищо не бе хапнала от часове, а бе изгорила хиляди калории. Затова сега така се тресеше. Заради това беше всичко.

Като чу вратата да се отваря, тя рязко се извърна и още повече се разтрепери, щом Гъл тихо я затвори зад гърба си.

— Каза ли на онази проклета кучка, че си прекарал нощта да ме чукаш?

— Казах ѝ, че сме прекарали нощта тук, в едно толкова тясно легло, че нямаше как да не усетя, ако беше решила тайно да се измъкнеш навън.

— Добре. Тогава има с какво да си затъкне федералния задник. — Отблъсна го, когато той пристъпи по-близо до нея. — Не искам нежности. Благодарна съм ти, че ми осигури алибито и така нататък. Изглежда, че винаги ще трябва да си плащам, като наруша някое от правилата си. Няма що, много весело.

Отново го избута настрана, ала този път ръцете му се стегнаха около нея, силно и здраво, но само за да я удържат до гърдите му.

— Казах ти вече, че не желая нежности. Имам право да изпусна парата, след като са ме разпитвали като убийца, като подпалвач, като някоя, която е готова да предаде всичко, което има значение за нея, за да смачка някаква малка, незначителна...

Млъкна и изведнъж рухна.

— О, Господи, те мислят, че е Доли. Мислят, че Доли е убитата и че аз съм я убила.

— Изслушай ме! — Гъл впи здраво ръце в раменете ѝ. Наклони я малко назад, за да може да я погледне в очите. — Те засега не знаят коя е жертвата. Макар че наистина може да е Доли.

— О, Господи, Гъл! О, Господи!

— Никой нищо още не може да докаже. И никой не си мисли, че ти можеш да имаш нещо общо с това.

— Дикико...

— ... беше осведомена, че сме били заедно през цялата нощ. Наоколо имаше още много други хора, които знаят, че сме били заедно и че излязохме заедно навън. Така че ако ти си заподозряна, то значи и аз съм заподозрян. Не мисля, че това ще мине пред Дикико или някой друг следовател. Тя си има друга работа да върши. И точно това прави, така че е приключила с нас.

Погали я по ръцете, преди да вплете пръсти в нейните.

— Цялата трепериш, тресеш се като лист. Тя нямаше да успее да ти причини това, ако беше в най-добрата си форма.

— Може би не, но ето, че сега успя.

— Майната ѝ. — Целуна Роуан по челото, после и по устните. — Ето какво ще направим. Ще отидем да вечеряме. А после може да изслушаш как колегите ни оживено и картинно ще коментират как федералните агенти са ти поискали алиби.

— Оживено. — Това едва не я накара да се усмихне. — Мисля, че ще се почувствам по-добре.

— Няма нищо по-хубаво от солидарността. После ще се върнем тук, за да ти осигуря алиби и за тази нощ.

Този път тя наистина се усмихна.

— Може би аз ще съм тази, която ще ти осигури алиби.

— И едното, и другото върши работа. Да вървим, преди онези лакомници да са омели цялата лазаня — Тупна я леко по дупето, преди да излязат. — И, Ро? Не се тревожи. Ако те арестуват, ще ти платя гаранцията.

Смехът ѝ я изненада. И успя да успокои нервните спазми, свиващи стомаха ѝ.

15.

След сутрешната си тренировка Роуан реши да се отбие в кухнята. Ако в базата имаше някого, който да знае по нещо за всичко, това бе само Мардж.

— Лин отиде да презарежда бюфета — заговори Мардж. — Или искаш да ти приготвя нещо от остатъците?

— Нямам нищо против.

Мардж посегна към една кана със сребърни обръчи, с нарисувани по нея жълти лица на яркосин фон.

— Не искаш ли да закусиш заедно с приятеля си? — подметна закачливо Мардж, а Роуан завъртя очи.

— Нямам приятели. Имам само любовници. Взимам ги и ги захвърлям, когато си пожелаая.

— Ха. — Мардж й наля чаша със сок. — Този няма да можеш толкова лесно да го захвърлиш. Изпий това.

Роуан опита сока и присви устни замислено.

— Смесила си сок от моркови, както и от червена боровинка, но и... — Отново отпи. — Не, не може да е портокалов сок. Да не е от мандарина?

— Позна. Дето му казват още кървав портокал.

— Звучи отвратително, но на вкус е добре. Нещо да си чула за Доли?

Мардж поклати глава, докато разбиваше яйцата. За Роуан жестът не изразяваше отрицание, а съжаление.

— Намерили са колата й на един от черните пътища в гората, отгатак Туелв, със спукана гума.

— Само колата й?

— Според това, което чух, ключовете били още на таблото, но портмонето й го нямало. Може да го е взела като всеки друг, на когото колата е закъсала.

— А защо ще се отбива от шосето, ако е спукала гума?

— Само ти повтарям това, което чух. — След като изсипа яйцата в тигана за омлета, Мардж добави шунка, сирене, домати и малко

спанак. — Някои допускат, че просто се е върнала назад към магистралата или че някой е тръгнал по петите ѝ нагоре по черния път. И тогава ѝ е видял сметката.

— Ама ченгетата още не са сигурни чии са останките в пожара... не могат да го потвърдят със сигурност.

— Тогава няма смисъл да се притесняваш.

Мардж се опитваше да звучи бодро, но Роуан долови тревожната нотка в тона ѝ, която показваше, че Мардж се притеснява, и то доста.

— Искях да я нараня и искрено съжалявах, че поне веднъж не успях да забия юмрука си в лицето ѝ. Ала сега, като зная, че някой може да я е наранил или дори нещо още по-лошо... Не искам да изпитвам угризения заради Доли. Мразя да се чувствам виновна за нещо или заради някого, но особено ми е омразно да се чувствам виновна заради Доли.

— Никога не съм познавала някоя по-способна от Доли Брейкман да създава бели и да съчинява драми. И ако Малката мечка не я беше уволнил, аз щях да му река право в лицето да си избере: мен или нея. Не изпитвам вина за това. Мога да съжалявам, ако нещо се е случило с нея, но без да се чувствам виновна, защото толкова пъти съм искала да я перна по лицето с opakото на дланта си.

Мардж сервира на Роуан омлета заедно с пълнозърнест хляб със стафиди.

— Яж. Изгубила си някой и друг килограм, а още сме едва в началото на сезона, тъй че е рано да почваш да слабееш.

— Това е първият ми сезон, през който се нуждая от алиби в разследване за убийство.

— Нямам нищо против да си имам алиби като твоето.

Роуан зарови вилица в омлета.

— Искаш ли да ти го прехвърля, когато свърша с него? Ох. — Роуан се засмя, когато Мардж леко я перна по главата. — И то след като ти предложих такъв расов жребец. — Смехът ѝ прозвуча почти весело.

— И кога смяташ да свършиш с него? В случай, че започна да оглеждам пазара за породисти коне.

— Не мога да кажа. Засега ми играе по свирката, но ще ти кажа, като ми омръзне.

Мардж остави една кока-кола до чинията ѝ, а Роуан леко се наведе към нея.

— Благодаря ти, Мардж. Наистина.

В знак на обич Мардж я прегърна силно с едната си ръка.

— И да си обереш чинията — заповяда ѝ строго.

След закуската Роуан се срещна с Малката мечка във фитнес залата, където той се потеше при изтласкване на тежести от легнало положение.

— Аз съм на дъното на списъка със скачачите — обяви му без всякакво предисловие.

Той се надигна и избърса лицето си с кърпата. Дългата му плитка се метна по потната му риза без ръкави.

— Точно така. — Грабна една десеткилограмова гира и започна да я вдига, за да натовари бицепсите си.

— Защо?

— Защото там съм те поставил. За ден-два те освободих напълно, но за съжаление ми съобщиха за нов пожар в Пайет, а пък от Айдахо също могат да поискат няколко зулита на помощ.

— Аз съм във форма, добре съм. Премести ме нагоре в списъка. За Бога, Малка мечко, та ти си сложил преди мен дори Стович, а той още понакуцва.

— Ти взимаше участие във всеки скок през този месец. Сега се нуждаеш от почивка.

— Няма да...

— Аз пък ти казвам, че ще го направиш — прекъсна я и прехвърли гирата в другата си ръка, вперил настойчив поглед в нея. — Моя работа е да решавам това.

— Всичко е заради случилото се вчера и не е честно. Нуждая се от работата, нуждая се от парите. Не съм ранена, не съм болна.

— Трябва ти малко почивка от скоковете — повтори той. — Отдели малко време за склада на тавана например. Позанемарили сме го и трябва да наваксаме. А утре ще преразгледам списъка.

— Аз намерих останките, за които съобщих, както му е редът, а сега какво? Сега съм приземена.

— Още си в списъка — напомни ѝ той. — И много добре знаеш, че тук не се занимаваме само със скокове.

Тя знаеше също, че когато Малката мечка използваше този смекчен и разумен тон, по-лесно щеше да ѝ бъде да спори с дима, вместо с него. Можеше да се цупи, да вдига пара, но нямаше да промени решението му.

— Може пък да сляза долу и да се видя с баща си.

— Добра идея. Само ми се обади, ако решиш да се отдалечаваш за по-дълго от базата.

— Зная какъв е редът — промърмори тя, пъкна ръце в джобовете си, но застина, когато в залата влезе лейтенант Куиниък. — Ченгетата са тук — уведоми го тя тихо.

Малката мечка остави гирата и се изправи.

— Здравейте — поздрави ги лейтенантът. — Имам още няколко уточняващи въпроса.

— Ще ви освободя от присъствието си — започна Роуан.

— Всъщност бих искал да поговоря и с вас — спря я Куиниък. — Защо не излезем отвън? А вие можете да довършите тренировката си — каза той на Малката мечка, — след което ще се срещнем в кабинета ви.

— След двацет минути ще съм там.

— Това ме устройва. Госпожице? — подкани я Куиниък, както винаги с лъснати до блясък обувки и официален костюм, и кимна към вратата на фитнес залата.

— Само без това „госпожице“. Нека е просто Трип — помоли тя, като отвори вратата пред него. — Или Роуан, или само Ро, но не и с превзетото „госпожице“, освен ако не съм заподозряна.

— Роуан — усмихна се той, като премина на „ти“, — имаш ли нещо против да седнем навън? Това място е доста оживено.

— Искаш отново да обяснявам за — как го нарече миналия път — спречкването с Доли?

— Имаш ли да добавиш нещо към това, което вече ми разказа?

— Не.

— Взела е свинската кръв от едно съседно ранчо, ако те интересува тази подробност. От фермери, които посещават същата църква.

— Напред, воини на Христа — насмешливо изрецитира Роуан девиза на църковното братство и се отпусна на една от пейките пред бараките.

— Снабдила се е с тази кръв в деня, преди да дойде тук с молба да бъде отново назначена в кухнята. — Той кимна, когато Роуан се втренчи в него. — Това ме наведе към извода, че е замислила предварително как да ти създаде повече неприятности, преди разговора ви в деня, когато е започнала отново работа.

— Значи не е имало значение какво аз съм щяла да кажа или да направя.

— Вероятно не. Научих, че си говорила със специален агент Дикико.

— Облича се много елегантно. Също като теб.

— Да, признавам, че харесвам хубавите дрехи. Но да продължим. При теб нещата са се усложнили, след като си намерила останките.

— Усложнили са се, защото се случи по време на пожара, или защото Доли е изчезнала?

— И по двете причини. Засега случай с изчезнало лице като този, остава на грижите на щатската полиция. Ние ще си сътрудничим с горската служба, докато те се занимават с идентифицирането на тялото. Ето защо аз съм длъжен да споделям всичко, което съм узнал, с агент Дикико.

— Става дума за моята „история“ с Доли, както я нарече Дикико, нали?

— Точно така. От значение е също и фактът, че Доли е споделила с няколко души, че те обвинява за смъртта на Джим Брейнър. Всъщност тя обвинява всички тук, но най-вече теб. Освен това за известно време се възмущавала на всеослушание от уволнението си, включително и когато е била далеч от Мисула.

Това не изненада Роуан, нито я разгневи.

— Не зная как е могла да работи тук, да се забърква във всякакви истории със скачащите и да не е наясно с какво се занимаваме, как го вършим, с какво се борим.

Тя отново огледа пригладената коса и безупречния възел на вратовръзката на Куиниък.

— И не съм сигурна, че разбирам защо ми казваш всичко това — додаде.

— Възможно е Доли да е планирала да продължава с причиняването на неприятности — както на теб, така и на всички останали в базата. Не е изключено именно заради това да се е върнала,

за да има по-лесен достъп. И не бива да изключваме възможността някой да е подпомагал подривната ѝ дейност. Някой, когото е успяла да убеди да ѝ помага. Да си забелязала да се е срещала по-често с някого след завръщането си?

— Например с Матю Брейнър, брата на Джим?

Роуан нервно се изправи.

— Тя размяна Мат и цялото семейство Брейнър с бебето си. Зная, че те проявят силен интерес към детето и това е напълно естествено, особено като се има предвид какви сърдечни хора са те. Биха направили всичко по силите си, само и само да помогнат на Доли. Изискваше се доста кураж от Мат да се върне да работи тук след случилото се с брат му. Но всяко предположение, че той е помагал на Доли да съсипе моята квартира или екипировката ни в чакалнята, е невярно и обидно за Мат.

— Мат и Доли бяха ли близки, докато Джим още е бил жив?

— Не мисля, че Мат изобщо е обръщал внимание на Доли, но той беше и е в приятелски отношения с всички тук. А и няма да говоря за друг скачач зад гърба му.

— Аз само се опитвам да се запозная със събитията, случили се тук. Казаха ми, че още неколцина от мъжете в базата са имали връзки с Доли или поне докато не се е обвързала по-сериозно с Джим Брейнър.

— Сексът още не означава, че имаш връзка, особено ако правиш разгорещен секс набързо с някоя разпасана кучка, готова да легне с който и да е мъж наоколо. Тя доста си е развявала полата и долу, в града.

— Докато не се увлякла по Джим Брейнър.

— Набеляза си го през миналия сезон. Доколкото ми е известно, за пръв път ѝ се случва така да хлътне по някой мъж. Виж, той беше много красив, очарователен, забавен. Не зная, но може и да се е влюбила в него. Двете с Доли никога не сме споделяли тайните си, надеждите си, мечтите си.

— Вероятно вече знаеш, че открихме колата ѝ.

— Да, такива неща бързо се разнасят. — За миг Роуан затвори очи. — Когато приключат с идентифицирането, ще се окаже, че тя е жертвата. Зная го. Трябва само да свържеш мислено точката, където са намерили колата, с мястото, където аз се натъкнах на останките ѝ, и ще си сигурен, че е тя. Не крия, че никога не съм я харесвала. Много неща

в нея не одобрявах, но тя не заслужаваше да загине по този начин. Никой не заслужава такава смърт.

— Хората винаги получават това, което не заслужават. По един или друг начин. Благодаря ти, че ми отдели от времето си.

— Кога ще се разбере? — попита го тя, щом той стана от пейката. — Кога ще се знае със сигурност?

— Тя е посещавала един от местните зъболекари. Колегите ми ще проверят медицинския ѝ картон, така че по-късно днес ще разполагаме с точна информация за самоличността на трупа. Случаят не е мой, но питам само от любопитство: според теб колко време може да отнеме пренасянето на тяло колкото нейното от мястото, където е намерена колата ѝ, до мястото, където си открила останките ѝ? Да добавим, че става дума за тежест към петдесет и пет килограма. И че отнасянето на тялото трябва да е станало по тъмно.

Тя се изправи, за да могат да се гледат очи в очи.

— Зависи. Може да отнеме към един час. Но ако си трениран планинар и особено катерач в добра форма и ако познаваш терена, не е изключено да се справиш и за половин час.

— Интересно. Още веднъж ти благодаря.

Той се отдалечи в посоката, водеща към командния център, а тя отново седна на пейката и се опита да осмисли целия им разговор и новостите, които научи от лейтенанта.

И скоро реши, че колкото и да ѝ беше неприятно да си го признае, май ще се окаже, че Малката мечка имаше право. Изглежда, че наистина се нуждаеше от почивка. Затова прецени като най-добър вариант да слезе долу при баща си. Дългата разходка можеше да проясни мислите ѝ, а и Бог ѝ бе свидетел, че нямаше да ѝ навреди да прекара малко време с баща си.

Върна се в стаята си да си вземе бутилка с минерална вода и бейзболната шапка. Но на излизане срещу нея се зададе Гъл.

— Видях те да разговаряш с онзи полицаи. Налага ли се да плащам онази гаранция?

— Не, поне засега. Намерили са колата ѝ, Гъл.

— Да, чух.

— И... има и други неща. Трябва да проясня мислите си. Ще слеза долу до летателната школа, за да се видя с баща ми.

— Искаш ли компания?

— Не, необходимо ми е за малко да остана сама.

Той я погали по бузата, но тя побърза да се отдръпне.

— Обади ми се, като се върнеш.

— Разбира се. Ти си ми втората грижа след баща ми — извика му тя през рамо на тръгване. — И да знаеш, че от Айдахо могат да поискат няколко зулита на помощ. Ако ще скачаш, направи го добре.

Като наближи школата, Роуан се загледа в оживлението наоколо. Самолети се издигаха в небето, парашутисти се носеха надолу към земята. На запад се събираха купести облаци, белеещи се високо над планините. Все пак още не бяха много големи, машинално, по навик, отбеляза си тя, като по-големите се извисяваха точно над главата ѝ и на север, бавно понесли се на изток.

Чу и шумовете от работата на механиците в хангарите, дрънчене на метал и гласове, примесени с някаква музика, но не се спря, както би сторила в някой друг ден. Сега не ѝ беше до разговори.

Нали беше решила да остане сама.

Убиецът е имал кола или пикап, разсъждаваше тя. Никой не би се захванал да носи Доли на гръб от шосе номер 12, където е спряла колата си, до лобното ѝ място. Дали не я е убил още там, на шосето, за да я метне в багажника и да потегли към гората? Или е тръгнал пеша с нея нагоре по пътеката? Или я е заставил да потегли с него, а после...

Господи, както и да се е случило, важното бе, че сега е мъртва, а дъщеря ѝ остава кръгло сираче.

Но защо е потеглила на юг, по шосе номер 12? За среща с някой любовник? Или за да се срещне с въображаемия си помощник, с когото са замисляли поредния заговор? Наоколо имаше доста мотели. Трудно е да се срещаш с любовник в дома си — а Доли бе известна с използването на секса за постигане на целите си, — когато живееш с родителите и бебето си.

Защо не е обичала достатъчно детето си, за да му осигури спокоен живот? След като е имала това съкровище, трябвало е само да положи малко усилия да бъде добра майка, вместо да позволи на обсебеността ѝ да надделее.

Цялото това време, което е отделила на откаченото си отмъщение, трупайки цялата тази омраза, е могла да посвети на новия си живот и в грижи за бебето.

— О, откако пък ти се загрижи толкова за чуждото майчинство?
— упрекна се тя, ядосана на себе си, и ускори крачки.

Май беше време да се върне при хората. Явно предимствата на усамотяването бяха доста надценени. Трябваше да приеме предложението на Гъл да дойде с нея. Той щеше да разсее скапаното ѝ настроение, да я разсмее или поне да я раздразни, за да не се чувства толкова тъжна и гневна.

В небето прогърмя познат звук и Роуан, както и хората, пръснати по поляната и масите за пикник пред школата на баща ѝ, вдигнаха глава към небето.

Идвам за финала, усмихна се тя, наблюдавайки самолета. Приблужи до оградата, пъкна ръце в задните си джобове и реши да се наслади на въздушното шоу. Усмивката ѝ разцъфтя, когато видя как парашутистът скочи: в крайна сметка почивката не се оказа толкова лоша идея. Когато от самолета изскочи втората фигура, тя се спря и се загледа по-внимателно в техниката на свободното падане на двамата парашутисти.

Първият определено беше обучаващ се, но не беше зле. Не изглеждаше неуверен. С разперени ръце, с овладяна поза. Наслади се на гледката! Усети вятъра!

А вторият... Роуан наклони глава и присви очи. Не бе сигурна, не още, но бе готова да заложи доста пари, че Железния Трип се носеше надолу след ученика си.

И после дойде най-приятният момент. Парашутите се разтвориха, един след друг. Публиката възнагради смелчаците с ръкопляскания и шумни приветствия. Парашутът на обучаващия се беше на сини и бели ивици, а над фигурата на втория се разпъна онзи парашут, който тя собственоръчно беше скицирала и украсила с ясно изписаните букви ЖЕЛЕЗНИЯ в червено (любимия му цвят) над фигура на скачач в дима за шейсетия рожден ден на баща си.

Обичаше да го гледа така, винаги му се радваше. Летеше с безупречно поддържана поза, с абсолютно овладян контрол на тялото във въздуха, спускаше се плавно от небето към земята на фона на косо падащите слънчеви лъчи, пробили устремно носещите се облаци.

Сега осъзна напълно колко правилно бе постъпила, като бе дошла тук. Всички около нея се развикаха като полудели. Е, това бе

нещо, което тя винаги бе обичала. Каквото и да се случи, можеше да разчита на своя баща.

В съзнанието ѝ още не бе затихнал стресът от сутринта. Не можеше да го изтрие от паметта си, но поне можеше да го изтласка донякъде и да се фокусира единствено върху това, което я правеше щастлива.

Щеше да остане за кратко при баща си, ще обядва с него, ще си поговорят за това какво става в школата и в базата. Той ще я изслуша, ще я остави да сподели с него тревогите си, ще я подкрепи и ще се постараете отново да се успокоят.

След всяка среща с баща си винаги мислите ѝ се проясняваха и се чувстваше по-спокойна и уверена.

Роуан не пропусна да забележи, че обучаващият се справи добре със спускането и се приземи съвсем прилично и бързо се изправи на крака. После се приземи и Железния, меко като в масло, гладко като коприна.

Тя заръкопляска заедно с публиката, но накрая не издържа и силно изсвири с уста в знак на горещо одобрение, преди да размаха ръце с надеждата да привлече вниманието на баща си.

Ученикът разкопча коланите и смъкна каската си. Великолепната червена коса сякаш избухна на слънчевата светлина. И щом жената се затича към Железния, Роуан се усмихна. Можеше да разбере този изблик на възторг, освобождаването на заряда от възбудата, безброй пъти беше виждала подобни сцени между обучаващ се и инструктор. И продължи да се усмихва, когато жената се хвърли в прегръдката на Лукас — пак беше нещо, на което неведнъж бе ставала свидетел.

Но това, което никога не бе виждала и което накара усмивката ѝ да замръзне и да отстъпи пред озадачено намръщване, беше, че баща ѝ завъртя жената в серия от главомайващи кръгове, докато ръцете ѝ обгръщаха шията му.

И когато Лукас Трип Железния най-после я пусна на земята, за да я удостои с дълга, страхотно ентусиазирана целувка (при което тълпата съвсем полудя), слял устни с устните на обучаващата се, челюстта на Роуан увисна чак до върховете на маратонките ѝ.

Щеше да бъде по-шокирана, ако Лукас бе измъкнал пистолет „Лугер“, за да застреля червенокосата между очите, но не много повече.

Жената притисна ръце към бузите на Лукас — жест, който се стори на Роуан дори по-интимен от целувката преди малко, защото красноречиво подсказваше, че се познават, че са близки и че всеки от тях означава много за другия.

Коя, по дяволите, беше тази празноглава кукла? И откога Железния бе започнал да раздава целувки на ученичките си? Да целува някаква жена?

И то пред толкова много хора.

Жената се извърна с лице, още стоплено от целувката, за да се поклони с изящен реверанс пред преданите си обожатели. Лице, което впрочем не приличаше на типичните лица на сладникавите празноглави кукли. И за още по-голям шок на Роуан Лукас просто си стоеше до нея с безгрижна усмивка, като някой селски идиот.

Да не беше дрогиран?

Мозъкът ѝ я посъветва да се успокои, да потърси някое по-спокойно място, за да превъзмогне шока. Но всичко останало в нея крещеше да прескочи оградата, да се втурне направо към него и да му потърси сметка за какво бе цялата тази шибана сцена?

Но пръстите ѝ останаха впити в оградата, нямаше сили да ги откопчи.

Тогава баща ѝ я забеляза. Смахнатата му усмивка този път бе адресирана към нея, докато той — мили Боже! — улови ръката на червенокосата и леко я залюля. Със свободната си ръка махна на Роуан, преди да каже нещо на грейналата от щастие червенокоса, която дори прояви нахалството да ѝ се усмихне.

Все още хванати за ръце, двамата приближиха покрай оградата към Роуан.

— Здравей, скъпа. Не знаех, че си тук.

— Аз... аз съм на задна позиция в списъка на скачащите, затова се отбих.

— Радвам се, че намина. — Притисна пръсти върху нейните, още впити в дървената ограда. — Ела, това е моята дъщеря Роуан. А това е Ела Фрейзиър. Тя току-що успя с първото си ускорено обучение по свободно падане.

— Радвам се да се запознаем. Лукас толкова ми е разказвал за теб.

— О, така ли? Странно, но на мен изобщо не ми е споменавал за теб.

— Ти беше много заета. — Очевидно нехаещ за нищо, Лукас говореше весело. — Все не можем да се засечем. О, забравих да ти кажа, че Ела е директор на гимназията „Орчард Хоумс Академи“.

Директорка на гимназия. На частното училище, където учеше Тони. Още една точка срещу образа на празноглавите кукли. По дяволите.

— Синът ѝ купил като подарък абонамент за тандемни скокове — жизнерадостно продължаваше Лукас — и тя се запали. Трябваше да доведеш и семейството си, Ела — добави той. — На внуците ти щеше да им хареса скока на баба им.

И баба на всичкото отгоре! Що за мадама беше тази, дете и сега не откъсваше поглед от лицето на баща ѝ?

— Исках да съм сигурна, че ще мога да се справя, преди да ги поканя да ме гледат. Ще стане, но следващия път. Всъщност трябва да отида да уредя с Марси това. Радвам се, че се запознахме, Роуан. Надявам се по-често да се виждаме.

Макар че тонът ѝ си остана премерено учтив, забързаните остри погледи, които двете си размениха, красноречиво подсказаха, че всяка бе наясно какво изпитва другата.

— Ще се видим вътре, Лукас.

Да, продължавай да утъпкваш пътеката, изръмжа наум Роуан. За да я трамбоваш окончателно.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Лукас нетърпеливо. — Надявах се да се освободиш по някое време, за да те запозная с Ела. Чудесно стана, че пристигна точно за нейния пръв опит по свободно падане.

— Формата ѝ не е зле. Направи добър полет. Слушай, татко, защо да не хапнем нещо за обяд в кафенето? Има...

— Ела и аз сме уредили пикник за обяд, тук, навън, за да отпразнуваме скока ѝ. Защо не се присъединиш към нас? Така и двете ще можете да се поопознаете една друга.

„Да не се шегуваше?“

— Не мисля така, но ти благодаря все пак. Само че ролята на третия не ми пасва.

— Не ставай глупава. Доколкото познавам Ела, е приготвила достатъчно храна. Тя е страхотна готвачка.

— Само че... само че... — Трябваше да отвърже проклетия си език. — Откога продължава това? И какво става? Целувате се наред площадката за скоковете, държите се за ръце, спретвате си пикници за обяд? Господи, тате, спиш ли с нея?

Той настръхна и я измери с онзи поглед, който тя отлично познаваше като красноречиво доказателство, че го е настъпила по болното място.

— Мисля, че това е моя лична работа, Роуан. Какъв ти е проблемът?

— Моят проблем, освен това целуване, държане за ръцете и така нататък пред Господ, целия екип и всичките посетители, е, че дойдох тук, защото се нуждаех да поговоря с баща си, но ти очевидно си твърде зает с госпожа директорката Горещи гащи, за да отделиш време за дъщеря си.

— Внимавай как говориш. — Пръстите му се стегнаха около нейните, преди тя да успее да отдръпне ръката си. — Първо, не използвай този тон с мен. Не ми пука колко си голяма. Ако искаш да говориш с мен, влез вътре. Ще разговаряме.

— Не, благодаря — отвърна тя, хладна и любезна. — Върви да се грижиш за личните си работи. Аз пък ще се погрижа за моите. Извини ме. — Освободи пръстите си от неговите. — Трябва да се връщам в базата.

Роуан познаваше тази комбинация от гняв и разочарование, макар това съчетание много рядко да се изписваше по лицето му. Отлично знаеше какво означава. Побърза да се отдалечи от него. Гърбът ѝ остана скован от обзелото я негодувание. Сърцето я болеше, защото приемаше действията на баща си като предателство спрямо нея.

По обратния път към базата яростта ѝ все повече се трупаше, но достигна горчивия си връх, когато чу воя на сирената. Затича се и пробяга оставащото разстояние до базата, където видя скачачите в пълна готовност, а самолетът за отвеждането им до пожара вече рулираше по пистата.

Втурна се в чакалнята, забравила за огорчението си от баща си, както и за стреса — това бяха неща, които можеха да бъдат временно

загърбени и да се занимае по-късно с тях.

Грабна екипировката си от лавицата за аварийните полети. Кардс се приближи до нея.

— Към Пайет ли отлитаме?

— Точно така. — Той прибра в джоба си въжето за свързване при спускането. — Зулитата ще се притекат на помощ!

Тя го погледна в очите.

— Добави още един добър скачач към екипа.

— Екипът е добър и вече е попълнен според документите.

Леко се изсмя, преди да тръгне към очаквания ги самолет.

Тя повтори същата процедура с Тригър, през това време Гъл помагаше на Доби да се подготви.

След няколко минути стоеше неподвижно и гледаше как самолетът излетя без нея.

— Избухнал е вторичен пожар — обясни й Гъл. — От Айдахо вече съобщиха за един инцидент. Един от техните скачачи от втория им екип се наранил при скока, счупил си ръката, а на земята имали още двама ранени.

— Откъде си толкова добре осведомен?

— Обичам да съм в течение на текущите събития. — Той бе нахлупил бейзболната си шапка над очите си, за да проследи издигането на самолета в небето. — При толкова сухо време светкавиците са подпалили всичко във Флетхед. Май не си прекарала много време с баща си.

— Ти, какво? Да не ме следиш?

— Само използвам способностите си за наблюдение. Според тях си доста бясна.

— Никак не ми е приятно да оставам на земята, когато съм във форма за скокове.

— Ти си в списъка — напомни й той. — И какво още?

— Какво още ли?

— Да, какво още е причината да си толкова ядосана?

— Нали имаш способности за наблюдение. Защо не ги насочиш някъде другаде? — Тя тръгна да се отдалечава, твърде раздражена бе, за да остане с него, ала после пак се върна назад. — Отидох да видя баща си, да прекарам малко време с него, да си поговорим за цялата тази неразбория тук, защото с него винаги всичко сме си споделяли.

Но като се озовах там, го заварих да скача в тандем с някакъв ученик. Скок за ускорено обучение по свободно падане. Само че се оказа, че ученикът е жена. Червенокоса. И още в минутата, в която стигнаха до земята, тя му се нахвърли, както старото ми куче Бъч подскача, като му подхвърля фризби. А той я завъртя в ръцете си, след което я разцелува. Целуваше я най-страстно, точно там, на сред площадката за приземяване, плътно притиснали устни, преплели тела, а сигурно и езиците им са взели участие.

— Така е най-добре. И какво толкова... Още не мога да си обясня какво точно те е ядосало.

— Нали току-що ти казах, че баща ми целуваше червенокосата?

— Каза го, но не мога да си обясня защо си толкова бясна. Все едно, че никога не си виждала преди твоят старец да целува някоя.

Тя нищо не му отвърна, а само остана прикована на място: сините ѝ очи пламтяха като въглени. Гъл се засмя, искрено изненадан.

— Ама ти сериозно ли? Наистина ли никога не си го виждала да целува жена? Този мъж трябва да е бил невероятно дискретен.

Гъл отново млъкна, поклати глава и леко я перна по рамото.

— Хайде, Ро. Нали нямаш намерение да ми кажеш, че според теб той не е целувал жена от... на колко години си всъщност?

— Той не ходи по срещи.

— Така каза и когато трябваше да се срещне на по едно питие с някаква клиентка... Аха. Сега моите неоспорими детективски способности, в съчетание с уменията ми да наблюдавам, ми подсказват, че става дума за същата жена.

— Тя ми каза, че била директорка на гимназия. Съвсем ясно е, че спят заедно.

— Предполагам, че да те извикат в кабинета на директорката е придобило съвсем ново значение за баща ти.

— Майната ти.

— Охо! — Той я улови за ръката, а Роуан се завъртя, за да се отскубне от него. — Ти го ревнуваш? Наистина ли ревнуваш, защото баща ти се интересува от жена, която по една нещастна случайност не си ти?

Горещината от яростта и възмущението ѝ избиха по бузите ѝ.

— Това е отвратително. И не е вярно.

— Ти си побесняла от ревност и искрено наранена, защото баща ти може да има романтична връзка с жена. Роуан, това не е отвратително или невярно, а само ме смайва като дребнаво и егоистично.

По лицето на Гъл се изписа нещо подобно на разочарованието, което тя съвсем наскоро бе забелязала и по лицето на баща си.

— Кога за последен път той е избухвал, защото ти си се забъркала в някаква интимна афера с някого?

Сега тя наистина се почувства дребнава, от което яростта ѝ само се усили още повече.

— Чувствата ми и отношенията ми с баща ми въобще не са твоя работа. Не знаеш нищо нито за мен, нито за него. И знаеш ли какво още ще ти кажа? Писна ми да ме разиграват, като се почне от Доли и от шибаното ѝ отмъщение, от нафуканите специални агенти, разочарованието от баща ми и се стигне до гадното ти мнение за мен. Затова можеш просто да си...

Воят на сирената преряза думите ѝ.

— Изглежда, че аз трябва да се омитам от тук заедно с гадното си мнение — изръмжа Гъл, обърна се и тръгна към чакалнята.

Наистина беше повече, отколкото бе способна да преглътне, помисли си младата жена, когато отново остана сама, загледана в самолета, отлитащ на север.

— Ако продължава все така, и нас ще ни изпратят.

Тя се извърна и погледна към Мат.

— Какъвто ми е късметът, ако има друго повикване, Малката мечка ще ме зачеркне от списъка и ще изпрати Мардж вместо мен. И ти ли се озова на дъното на списъка?

— Той смята, че съм твърде разстроен от смъртта на Доли заради племенницата ми. Може би наистина съм.

— Съжалявам. Не съобразих.

— Всичко е наред. Все се надявам полицаите да се върнат и да кажат, че е било грешка.

Мат мачкаше шапката си в ръце, обръщаше я отново и отново, оставяйки непокрита копринено меката си пшеничена коса.

— Не е справедливо, знаеш това, едно бебе да изгуби баща си още преди да се е родило, а после, толкова скоро, и майка си. — Той се

обърна към Роуан и тя си каза, че Мат изглежда непоносимо млад и безпомощен.

— Не е справедливо — съгласи се тя.

— Но, мисля си, че животът невинаги е справедлив. Мисля, че... че това е просто съдба.

Наведе се леко към нея, когато тя го прегърна с една ръка през кръста.

— Може би на теб ти е по-трудно, отколкото на мен.

— На мен ли?

— Защото нали именно ти я намери. Но дори и да не бе ти, все някой щеше да я открие. Но все пак е ужасно, че тъкмо ти попадна там.

— Ние, двамата, с теб ще се справим с това, Мат.

— Все това си повтарям. Не спирам да мисля за Шайло и да си повтарям, че каквото и да се случи, ние ще се погрижим тя да е добре. Искам да кажа, че тя е съвсем малко бебе още.

— Нали за нея ще се грижи семейство Брейкман, както и твоето семейство.

— Да. Е, смятам да се кача в склада на тавана, за да се разсея с нещо и да престана да мисля само за това.

— Това е добра идея. И аз ще дойда при теб след няколко минути.

Но първо се прибра в квартирата си и заключи вратата. Макар да знаеше, че е проява на самосъжаление и че е напълно безсмислено, тя се отпусна на пода, облегна гръб на леглото и си поплака до насита.

16.

Плачът пресуши гнева и самосъжалението ѝ. В замяна обаче я налегна ужасно главоболие, все едно че главата ѝ се цепеше. Взе лекарства и си изплакна лицето със студена вода.

Един от проблемите да си естествена блондинка е бялата и деликатна кожа, въздъхна тя, докато се оглеждаше критично в огледалото. При силна емоционална възбуда лицето ѝ се зачервяваше, сякаш е изгоряла от слънцето.

Намокри още веднъж лицето си и го покри със студена кърпа. Остана за десет минути излетната по гръб на леглото, за да изчака лекарствата и студът да си свършат работата.

Беше реагирала прекалено бурно и се чувстваше като ударена с тухла.

Трябваше да се извини на баща си, че си бе напъхала носа в личните му работи, след като той се бе отдал на нещо, в което не желаше дъщеря му да се намесва.

А тя, по дяволите, очакваше същата любезност от един бързоног и готин новак, така че ще е по-добре той да завърне от мисията си здрав и невредим.

Отново провери лицето си и реши, че вече е по-добре. Е, може би не изглеждаше в най-добрата си форма, но поне видът ѝ не издаваше, че е прекарала последните двацет минути свита на кълбо на пода, разплакана като някое голямо бебе.

По пътя към командния център, където искаше да провери какво е положението с екипите, Роуан видя, че специалният агент Дикико се приближава към нея.

— Госпожице Трип.

— Вижте, зная, че си имате работа за вършене, но всяка от нас трябва да си носи товара. Отивам в командния център, така че не разполагам с никакво време, за да се занимавам с нещо, с което вече съм приключила.

— Съжалявам, но трябва да разговарям с вас, както и с членовете на екипите и персонала на базата. Останките, които открихте вчера,

със сигурност бяха идентифицирани като Доли Брейкман.

— По дяволите. — Прилоша ѝ. Притисна ръка към челото си и го разтри. — О, по дяволите. Как? Как е умряла?

— Тъй като някои подробности ще излязат по новините довечера, мога да ви кажа, че причината за смъртта е счупен врат, вероятно при падане.

— Падане? Наистина трябва да е било много силно, много лошо падане. Не някакво случайно падане, не и когато е оставила колата си на едно място и е загинала на съвсем друго.

Лицето на Дикико остана безизразно. Очите ѝ не изразяваха нищо.

— Това е разследване за убийство, съчетано с разследване на умишлено причинен пожар. Инстинктите ви по отношение и на двете се оказаха верни.

— И това ме прави заподозряна.

— В момента всички са заподозрени, но вие имате алиби за времето на престъплението. Неоспорим факт е, че отношенията между вас и жертвата са били неприкрито враждебни. Това е следа, която трябва да проуча.

— Проучвайте колкото си щете. Проявете се като истински Магелан. Никога не съм търсила конфликт с нея. Ако можех да я цапардосам в онзи прословут ден, когато тя заля цялата ми стая със свинска кръв, щях да го направя. Защото тя си го заслужаваше. Мисля, че трябваше да бъде наказана заради това, което направи с екипировката ни, и да прекара известно време в затвора. Но не мисля, че трябваше да умре заради тези две престъпления. Тя беше...

Роуан замлъкна, когато един пикап се приближи с грохот и рязко зави право към нея. Тя сграбчи ръката на Дикико и ѝ изкрещя да се дръпне назад, Дикико също бе сграбчила нейната ръка, за да издърпа Роуан настрана.

Гумите на пикапа изсвистяха и той се закова на място пред тях, вдигайки облак от прах.

— Мили Боже! Какво, по дяволите, си мислиш... — Тя се отдръпна, като позна мъжа зад волана на пикапа — Лео Брейкман, бащата на Доли.

— Дъщеря ми е мъртва. — Той се изправи, притиснал към кръста си юмруците на месестите си ръце яростно, до побеляване на

кокалчетата. Целият се тресеше, лицето му беше преbledняло.

— Господин Брейкман, съжалявам за...

— Ти си отговорна. Нищо не е останало от обгорените ѝ кости. Ти си отговорна за това.

— Господин Брейкман. — Дикико се изпречи между Роуан и Брейкман, но Роуан я отмести настрани, отказвайки се от закрилата ѝ. — Обясних ви, че аз с всички ресурси на моята агенция ще направят всичко възможно, за да открием убиеца на дъщеря ви. А сега е най-добре да се приберете у дома, при жена си и внучката си.

— Вие просто я прикривате. Работите за едни и същи хора. Сега дъщеря ми щеше да е жива, ако не беше тази тук. — И гневно я посочи пръст, а Роуан изпита болка, като че я прободоха с някакво острие.

— Тя уреди изгонването на Доли, защото не искаше да ѝ се напомня как е оставила Джим Брейнър да умре. Тя е причината Доли да бъде уволнена и да пропътува целия път до Флорънс, за да си търси работа. Ако не е убила дъщеря ми с ръцете си, поне е причината да се стигне до тази трагедия. Защо се мислиш за толкова важна? — кресна той в лицето на Роуан. — Въобразяваш си, че можеш да лежиш на лаврите на баща си и понеже името ти е Трип, можеш да прогонваш хората? Ревнуваше момичето ми, ревнуваше я заради Джим, който те зарязва заради нея, а ти не можа да понесеш това. И го остави да умре, за да не бъде неин.

— Лео. — Малката мечка пристъпи напред, заедно със стена от мъже зад себе си. — Съжалявам за Доли. Всеки от нас скърби за загубата ти. Но искам от теб веднага да напуснеш базата.

— А ти защо не уволни нея? Защо не я изрита от базата като боклук, както постъпи с момичето ми? Сега тя е мъртва, а тази си стои тук, все едно, че нищо не е станало.

— Сега не бива да си тук, Лео. — Малката мечка говореше тихо и сдържано. — Трябва да се прибереш у дома си, при Айрини.

— Не ми казвай какво трябва да направя. Има едно бебе, което се нуждае от майка си. И никой от вас не дава и пет пари за това. Ще си платите за онова, което се случи с моята Доли. Ще си платите скъпо, всички вие ще си платите.

Изплю се на земята, качи се в пикапа и затръшна вратата. Роуан видя как сълзите се стичаха по бузите му, като завъртя волана и потегли с мръсна газ.

— Ро.

— Не сега, Малка мечко. Моля те — поклати глава тя.

— Сега — поправи я той и праметна ръка през раменете й. — Влез вътре с мен. Агент Дикико, ако трябва да говориш с Роуан, това трябва да почака.

Дикико изгледа стената от мъже, изправена като барикада, и се прибра в сградата след Роуан.

Щом влязоха вътре, Малката мечка се насочи веднага към кабинета си и затвори вратата пред лицата на останалите мъже.

— Седни — нареди й той.

Тя седна, а той зарови пръсти в косата си и се облегна назад на стола зад бюрото си.

— Знаеш, че Лео Брейкман е гадняр дори и при най-добрите обстоятелства.

— Да.

— И че обстоятелствата сега са адски гадни.

— Да, ясно ми е. Нали все някой трябва да бъде набеден за виновен, а Доли ме обвиняваше за всичко, така че очевидно аз съм избраницата. Ако му е казала, както на него, така и на всички останали, че съм имала нещо с Джим и той ме е изоставил, защо баща й да не повярва, че съм направила някакво зло, защото той има дете от друга? Но само за да сме начисто, длъжна съм подчертая, че Джим и аз никога не сме били...

— Ти си мислиш, че не го знам ли? Ще говоря с Дикико и ще й го кажа в очите.

Роуан сви рамене. Странно, но след обидното държане на Брейкман сега се чувстваше напълно стегната, като стоманена пружина.

— Тя или ще ти повярва, или не. Но няма значение. Аз съм добре или скоро поне ще бъда напълно добре. Не е нужно да ме утешаваш, нито ти, нито мъжете отвън.

Мъчно ми е за Брейкман — додаде тя, — но това е последният път, когато той ме използва като боксова круша за успокояване на емоциите си. Доли си беше лъжкия и това, че е мъртва, не може да промени мнението на всички нас за нея.

Исправи се.

— Тази сутрин ти казах, че съм във форма, че съм наред. Това не беше лъжа, макар и да не беше цялата истина. А сега вече е истина. Никой не може да се отнася с мен така, както го правеше Доли, а сега и баща ѝ, и в същото време да ме карат да се чувствам виновна за това. Не съм отговорна за тази торба с лайна, която те разсипват наоколо. Имам си достатъчно свои проблеми.

— Сега вече наистина вярвам, че си във форма и си наред.

— Ако искаш, мога да ти помагам в командния център. Или да се кача в склада на тавана, за да видя какво има за вършене там.

— Хайде да видим как се оправят нашите момчета и момичета.

Дикико се запъти към столовата, но я завари празна, ако не се брояха уханията, които ѝ се сториха както успокояващи, така и греховни. Пристъпи по-навътре в залата за хранене, когато някакво движение отвъд прозореца привлече вниманието ѝ.

Погледна през него и видя главната готвачка Маргарет Колби да плеви един участък от чудесната си градина.

Щом задната врата се отвори със скърцане, Мардж надигна глава и отмести сламената си шапка назад над кухненската кърпа, превързана около врата ѝ.

— Това ми прилича на много хубав риган.

— Точно така е. Мен ли търсиш, или просто минаваш оттук?

— Бих искала да си поприказваме за няколко минути. Както и с другата готвачка, Лин Дорчестър.

— За днес следобед пуснах Лин да се прибере у дома си. Ще се върне към четири. — Мардж запрати отскубнатите плевели в пластмасовата кофа до краката си, след което си избърса ръцете. — Ще пийна малко лимонада. Ти искаш ли?

— Ако не те затруднява.

— Ако ме затрудняваше, нямаше да ти го предложа. Можеш да седнеш тук. Толкова време не излизам от кухнята въпреки хубавото време, че винаги щом мога, се възползвам да поработя в градината.

Дикико се настани на един от шезлонгите и се загледа в градината и в полето зад нея. В далечината се издигаха големите хангари и другите пристройки. Далече зад тях се синееха планините, забулени в облаци.

Мардж излезе с лимонадата и една чиния с шоколадови сладкиши.

— О, ти улучи най-голямата ми слабост.

— Всеки си има слабости. — Мардж остави чинията, настани се удобно и изу тежките си гумени ботуши, които използваше само за градината.

— Чухме, че жертвата била Доли. Затова пуснах Лин да си върви. За нея е тежко да научи това. Те не бяха много близки, защото Доли никога не е имала приятелки. Но нали доскоро работеха заедно и за доста неща се разбираха. Лин е с меко сърце и случилото се я прободде право в него.

— И ти си работила с Доли за известно време. Била си неин пряк шеф.

— Така беше. Тя умееше да готви — биваше я в това, пък и в кухнята поне никога не ми е създавала проблеми. Нейният проблем, или по-скоро един от проблемите ѝ, бе в това, че гледаше на секса като на постижение, а понякога и като средство за уреждане на сделки.

Мардж взе своята лимонада и отпи малко.

— Мъжете около нея бяха все силни личности. Смели. И с хубави тела, които няма да забележиш само ако си много потиснат. Доли въобще не беше от потиснатите.

— Много от тях бяха млади — продължи, — повечето бяха далеч от домовете си. Водеха живот, изпълнен с рискове. Понякога по цели дни попадаха във възможно най-тежките условия. Ако им се отвореше възможност да се затъркалят в леглото с някоя гола жена, малцина биха отказали с едно „Не, но все пак ти благодаря“. Така че Доли разполагаше с много шансове.

— Защо тогава е негодувала? Когато една жена дава шанс на някой мъж, а после се пооглежда и дава същия шанс на друг, защо трябва да негодува?

— Никой не гледаше сериозно на Доли. Включително и Джим. Зная, че тя разправяше как той щял да се ожени за нея, но зная също, че лъжеше. Или само си мечтаеше. По-любезно звучи второто.

Макар че бе използвал други думи, Малката мечка бе споделил същото мнение пред агент Дикико.

— А Джим имаше ли някакви сериозни намерения към Роуан Трип?

— Към Ро? Хм, тя помагаше за обучението му, докато беше новобранец, а после работеше с него... — Мардж замълча, замислена какво означаваше всъщност думата „сериозно“. После се облегна на стола си и се засмя тъй силно, че чак страните я заболяха. Накрая махна с ръка във въздуха и отпи малко от лимонадата, за да се поуспокои.

— Не зная откъде ти е хрумнала тази идея, агент Дикико, но ако Джим се бе опитал да го дава сериозно с Ро, тя щеше да го пропъди като досадна муха. Той флиртуваше с всичко от женски пол, включително и с мен. Такъв си беше и беше толкова дяволски добър в това. Ама нищо не е имало между него и Ро, освен както при всички. Нещо като приятелство, което според мен могат да разберат всички, които са воювали заедно. Освен това Роуан никога не се е забърквала с някого от нейния екип — поне до този сезон. Докато не се появи Гъливер Къри. Ще ми е много забавно да гледам как ще се справи с него.

— Лео Брейкман твърди, че Роуан и Джим били любовници, преди той да скъса с нея и да се увлече по Доли.

Мардж отпи отново от лимонадата и се загледа в планините, също като Дикико.

— Скърбя за Лео и сърцето ме боли за него и Айрини, но той греши. Звучи ми като нещо, което може Доли да го е казала.

— А защо да го прави?

— За повече драматизъм и за да се опита да отнеме част от блясъка на Роуан. Както ти казах, Доли нямаше приятелки. Разбираше се само с Лин, защото не я смяташе за заплаха. Лин е омъжена и щастлива, а мъжете са склонни да я възприемат по-скоро като сестра или дъщеря. Доли винаги гледаше на Роуан като заплаха и дори нещо повече, а пък Роуан я считаше... за евтина, както казваме ние тук.

— Очевидно не са се погаждали.

— Но преди смъртта на Джим все пак някак си се търпяха една друга. Познавам и двете от деца. Роуан едва забелязваше Доли. Докато Доли винаги забелязваше Роуан. И ако си мислиш, че Роуан е имала нещо общо с това, което се случило, само си губиш времето, което по-добре ще е да използваш, за да откриеш кой го е извършил.

Според самата Дикико тя не си губеше времето, особено ако откриваше нова информация.

— Знаеш ли нещо затова, че Доли е започнала да работи във Флорънс?

— Не. Не зная защо го е направила. На много места тук биха я наели, поне за сезона.

Мардж въздъхна дълбоко.

— Не ѝ дадох препоръка. Пристигна тук нейният проповедник и се опита да ме убеди да го направя. Не ми хареса този тип, това първо. Но и без това нямаше да ѝ я напиша. Тя не заслужаваше това заради начина, по който се държеше.

— Предполагам, че трябва да съжалявам, защото ѝ се е наложило да напусне Мисула, за да търси работа другаде. Но има много места, където би могла да постъпи без препоръки.

Мардж замълча, замислено вперила поглед в планините.

— Оттам ли се е върнала, когато това се случи? От работата във Флорънс?

— Това е нещо, което аз трябва да проверя. Мразя преувеличенията, но не мога да отрека, че това са най-вкусните сладкиши, които някога съм яла.

— Тогава ще ти опаковам няколко, да си ги вземеш със себе си.

— Няма да ти откажа.

До залез-слънце екипът в Айдахо успя да ограничи разрастването на пожара. Но на север битката продължаваше.

Можеше да го види. Като излезе навън за глътка чист въздух, Роуан видя заревото на пожара и дима, както и фигурите с жълти ризи, размахващи инструментите като оръжия.

Ако поискат още един екип, ще се нуждаят от попълнение и тогава Малката мечка ще бъде принуден да я изпрати. Е, тя бе готова да потегли.

Гърбът ѝ се вцепени при блясъка на фаровете на един бързо приближаващ се пикап. После се отпусна малко, като видя, че не беше Лео Брейкман, за да ѝ закрепци отново.

От пикапа слезе Лукас и веднага тръгна към нея.

Позна по крачките му, че още е гневен. Още беше вбесен.

Доказа го, като я стисна с двете си ръце за раменете ѝ и леко я раздруса.

— Защо, дявол да те вземе, не ми каза какво се е случило? Че си намерила останките, за Доли и за всичко останало.

— Мислех, че знаеш.

— Е, по дяволите, нищо не знаех.

— Ами нали беше много зает.

— Само не ме упреквай, Роуан. Нали в последното си съобщение ми написа, че си екстра.

— И наистина бях, не съм ранена.

— Роуан!

— Не исках да ти го кажа по телефона или с есемес. После се случи едно, а след това и друго. Тази сутрин слязох при теб, за да си поговорим, но...

Той просто я дръпна към себе си и я прегърна.

— Заподозряна съм.

— Престани — измърмори той и притисна устни към главата ѝ.

— Два пъти ме разпитва специалният агент от горската служба. Дали съм имала спречквания с Доли, после за всичко, което се е случило тук. Говорихме надълго и нашироко, включително и за това как за малко да нагазя в останките ѝ. А накрая се довлече и Лео Брейкман.

Олекна ѝ, като сподели с него тревогите си, а и защото отново беше посветил цялото си внимание само на нея.

— Лео е почти полудял от мъка. На негово място и аз не зная какво щях да правя. — Не можеше да мисли за това. — Ще намерят убиеца. Може би това ще помогне, макар че, кълна се, не зная как точно ще стане.

— Като си тръгна оттук, той плачеше. Мисля, че в този момент престанах да се самосъжалявам, а и без това достатъчно се намъчих.

— Никога не си била способна дълго да търпиш нещо да те измъчва.

— Онова го казах само за протокола. Татко... за преди, съжалявам.

— Също и аз. — Махна ядосано с ръка — жест, който ѝ бе до болка познат. — Започваме на чисто.

— Съвсем начисто.

— Къде е момчето, с което се срещаш?

— Замина за пожара във Флетхед.

— Хайде да прескочим до командния център, за да проверим как се справят.

— Искам да се върне невредим, искам те всичките да се завърнат здрави. Нищо, че съм ядосана. Особено силно съм му ядосана, защото има право за две неща.

— Хич не ми харесва, когато се случва така. Освен това, за кого се мисли той, че да има право?

Тя се засмя и отпусна глава на рамото му.

— Благодаря.

Роуан пое дежурството в командния център, помагаше за нанасянето на последните промени по картите на района, отразяваше напредването на екипите и капризите на огнищата на пожарите, следеше и за светкавиците, засичани на екрана на радара.

Легна си някъде след два, когато гръмотевичната буря връхлетя базата, а Гъл и останалите от екипа преустановиха борбата с пожара и се скриха в палатките си.

И почти веднага я споходи сънят.

Ревът на бурята навън се превърна за нея в рев на самолетни двигатели. Писъкът на вятъра по пистите на базата замести вихъра, нахлуващ през зеещия люк за скачане от самолета. Видя колко изнервен бе Джим, как трепкаха очите му, чу колебанието в гласа му и се замята насън в леглото. Заповяда му да спре. Трябваше да се свърже с базата, да предупреди навигатора, да говори с ръководителя на екипа.

Да направи нещо.

— Всичко е това, което е — каза ѝ той с очи, изпълнени с тъга.
— Нали знаеш, такава ми е съдбата.

И после, разбира се, скочи, както винаги досега. Полетя след нея в последния си скок. Право в огнената паст. И закрепя, когато зъбите на стихията се впиха в него.

Този път тя се приземи сама, пламъците трещяха зад нея, прерастващи във все по-зловещ тътен, докато земята не се разтресе. Тя се затича, спринтираше по наклона, провираше се през облаците дим, обляна в пот от горещината.

Изкрещя на Джим — все пак имаше някакъв шанс, нали, по дяволите, винаги все още имаше шанс — и започна да го търси

слепешката. Огънят пълзеше трескаво нагоре като пулсиращи ивици от светлина, за да се спусне към земята в смъртоносен танц. И в този момент някой извика името ѝ.

Промени посоката и закрещя, докато гърлото не я заболя, задавено от саждите. Овъглени клони, сгърчени като костеливи пръсти, стърчаха от стволовете; летяха нажежени въглени, готови да възпламенят нови огнища. Дънери се издуваха и разклащаха от непоносимата горещина, сякаш се напъваха да се изместят, та да се скрият зад димната завеса. Напуканата земя трещеше под стъпките ѝ, но тя не спираше да тича към мястото, откъдето някой крещеше името ѝ.

Ненадейно настана тишина, напрегната като задържан в гърлото дъх. Роуан се скова наред онемялата пустош, объркана, изгубила ориентация. За миг ѝ се стори, че е уловена в застинал кадър на черно-бяла снимка. Нищо вече не помръдваше, дори и когато отново се затича. Земята под нозете ѝ си оставаше застинала в безмълвие.

И тогава най-сетне го зърна, проснат на земята, оголена от преминалия огън, с лице на запад, все едно че се бе извърнал нарочно натам, за да наблюдава залеза. Собственият ѝ глас отекна в главата ѝ, когато извика името му. Зашеметена от радостно облекчение, тя коленичи до него.

— Джим. Слава тебе, Господи!

Измъкна радиопредавателя, но също както въздухът около нея, и апаратът остана ням.

— Намерих го! Някой да се обади. Някой да ми помогне!

— Не могат.

Тя едва не се претърколи назад от уплаха, когато гласът на Джим наруши тишината, очите зад лицевата му маска се отвориха, а устните му, също скрити зад маската, се удължиха в горчива усмивка.

— Тук ще си изгорим. Всички ще изгорим тук.

Зад маската изригнаха буйни пламъци. Но той продължаваше да стиска здраво ръката ѝ, дори и когато тя събра дъх, за да закрещи. Огънят залепи нейната плът към неговата.

Закрещя и продължи да крещи, докато пламъците ги погълзваха и двамата.

Роуан изпълзя от леглото и препъвайки се, отиде до прозореца. Вдигна го и жадно вдъхна от хладната, свежа въздушна струя, нахлула в стаята. Бурята бе отминала на изток и беше отвела със себе си дъжда и гръмотевиците. Небето се бе очистило от облаците по някое време, докато тя се бе измъчвала в кошмарния си сън. Загледа се в небето, за да потърси спокойствие и утеха в ярко блещукащите звезди.

Лош ден, това е всичко, въздъхна тя. Преживя тежък ден, който завърши с мъчителна нощ. Но сега е свършено с всичко това, всичко е извън нея. Просто трябва да си даде кратка почивка.

Но все пак остави прозореца отворен, за да е сигурна, че дори и нещо малко от кошмара да се е загнездило някъде в подсъзнанието ѝ, ще може да го изтласка завинаги. Доста време мина, преди да се реши отново да спусне прозореца, замислена за звездите навън. Тази ярка светлина остана запечатана в съзнанието, когато се сви отново в леглото си, за да потъне в спокоен сън без никакви сънища повече.

В средата на сутринта Роуан като член на екипа за почистването на терена след угасването на пожара, скочи в района на Флетхед. Радваше се, че отново имаше работа, макар и само рутинна и еднообразна, но не успя да прикрие разочарованието си, като узна, че Гъл заедно с неговия екип вече си опакова оборудването и се стяга за връщане в базата.

Докато тя вършеше своята работа, агент Кимбърли Дикико се занимаваше със своята. Среца се на вечеря с Куиниък в един от ресторантите по шосе 12. Той се настани на стола срещу нейния и кимна:

— Здравей, агент Дикико.

— Здравей, лейтенант Куиниък. Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем.

— Няма проблеми. За мен само кафе — поръча той на келнерката.

— Ако нямаш нищо против, бих искала направо да започнем — заговори Дикико, след като момичето се отдалечи.

— Така се пести време.

— Ти познаваш по-добре от мен района, както и местните хора. Запознат си с техните взаимоотношения, с търканията между този и

онзи. Освен това наскоро си разпитвал жертвата. Твоята помощ може да ми бъде от полза.

— Ние от полицията винаги сме щастливи, ако можем да си сътрудничим, а твоите въпроси ми спестяват труда да ти помагам да се ориентираш в заплетената обстановка. Или да полагам още усилия за откриването на истината, ако ти се откажеш да се задълбаваш в това разследване.

— Да, така действително се пести време — повтори тя думите му отпреди малко, — а също и се избягват затрудненията. Имаш добра репутация, лейтенант.

— Както и ти. А според Роуан Трип и двамата сме елегантно издокарани.

Дикико се усмихна, макар и съвсем леко.

— Тази твоя вратовръзка наистина е много добре подбрана.

— Благодаря. Изглежда, че хабим доста време, за да се проверяваме един друг. Според мен, агент Дикико, този случай попада под твоята юрисдикция, но жертвата е от хората, за които аз отговарям. По-бързо ще получим това, което искаме, ако се разпростираме според възможностите си. Защо не ми кажеш какво търсиш, а аз мога да ти бъда полезен с някои мои предположения.

— Нека първо да се заемем с жертвата. Мисля, че научих доста за нея, като прегледах уликите и обобщих сведенията от разпитите и наблюденията. Основният ми извод е, че Доли Брейкман често е лъгала, такава си е била по природа, и до голяма степен е съчетавала лъжите си със самозаблуда.

— Не бих оспорил този извод. Освен това е била импулсивна и сприхава. Проявявала склонност да трупа лоши чувства, не забравяла и не прощавала обидите, често си позволявала да ги излива пред всички.

— Особено се озлобила след смъртта на Джим Брейнър — продължи Дикико, — въпреки че именно през това време най-много се е нуждаела от дом, семейство и подкрепа.

— Не се разбираше с баща си.

— Подозирах го — кимна Дикико.

— Научих всичко това от госпожа Брейкман, когато поговорих с нея след вандалското опустошение на чакалнята в базата. След трагичния инцидент с Джим Доли много се озлобила. Така се случило, че точно тогава трябвало да признае пред родителите си, че е бременна

и че напуснала работата си. Те никак не останали очаровани от двете новини. Скарали се и баща ѝ заявил, че Доли на всяка цена трябвало да се върне в базата и пак да се хване на работа или да намери някакво друго работно място. Доли се ядосала, събрала си багажа и ги напуснала. Но не забравила преди това да задигне петстотин долара от родителите си.

— Не може дълго да се изкара само с петстотин долара.

— От време на време майка ѝ тайно ѝ изпращала още пари. И когато Доли се обадила от Боузман, че е родила детето, родителите ѝ заминали при нея, за да я върнат отново в дома си.

— Бебетата са чудесно средство за сплотяване на семействата.

— Доли твърдяла, че трябвало да бъде спасена и като се прибрали, започнала да посещава църквата на майка си.

— Да, църквата на преподобния Летърли. Разговарях с него. Той не пропусна да ме уведоми, че Лео Брейкман не посещавал църковните служби. — Тя си припомни какво ѝ бе казала Мардж, докато седяха в градината ѝ с лимонадата и сладкишите. — Не мога да кажа, че харесвам подхода на този свещеник; дразни ме съчетанието от агресивност и пасивност — добави тя и Куиниък кимна в знак на съгласие. — Летърли май се е опитал да убеди Малката мечка, Роуан Трип и останалите от базата да проявят християнско милосърдие към една душа, изпаднала в заблуда. Колкото и да изглежда сурово, но аз предпочитам откровеността в скръбта на Лео Брейкман, макар да се съчетава с ярост и ненавист.

— Независимо от особеностите в поведението на Летърли, според Айрини Брейкман той се грижел много и за тримата — за самата нея, за съпруга ѝ и за Доли, която изпаднала в тежко положение след завръщането си. Но Доли, като поискала помощта на родителите си, пропуснала да сподели с тях, че уредила осиновяването на детето си от една семейна двойка в Боузман. Това го открих след допълнителни проучвания тук и в Боузман. Те започнали да ѝ помагат за разходите по отглеждането на детето.

— Значи е планирала да се откаже от дъщеря си?

— Единствено тя си знаела какво е възнамерявала, но когато започнало раждането, не се свързала с кандидатите за осиновители, нито със службата за осиновяване на изоставени деца. Вместо това отишла да роди детето в спешното отделение на местната болница,

като дала адреса в Мисула. И преди кандидатите за осиновители да научат за раждането, тя се върнала тук с бебето си. Като родилка имала правото да променя решението си за правата си върху детето, така че те не можели да ѝ попречат.

Дикико прелисти бележника си.

— Знаеш ли имената им?

— Да. Ще ти ги дам, но не мисля, че те могат да ни помогнат да открием кой е убиецът на Доли, кой е подпалвачът на пожара в гората.

— Може би не, но все пак това си остава сериозен мотив.

— А ти още ли се съмняваш в Роуан Трип?

Дикико отново замълча, когато келнерката се спря при тях, за да им долее от кафето.

— Позволи ми да ти кажа нещо за Роуан Трип. Тя лесно се дразни. И притежава значителна сила — и физическа, и сила на волята. Тя никога не е харесвала Доли, както на лична основа, така и по принцип. Нейното алиби е мъжът, с когото напоследък спи. А мъжете са способни да излъжат заради секса.

Дикико замълча, за да добави една лъжичка захар към кафето си.

— Доли обвинявала Роуан, че я мрази, защото Джим Брейнър изоставил Роуан заради нея. Само че на всички е било известно колко много лъжела Доли — довърши Дикико, преди Куиниък да успее да ѝ отговори. — Докато Роуан Трип не лъже. Всъщност, тя е почти непоносимо откровена. Ако Роуан бе стоварила юмука си върху лицето на Доли, аз бих я оправдала. Но убийство насред шосето, умишлено подпалване на горски пожар? Това никак не се връзва с изводите от моите наблюдения. Този, който е убил Доли и я завлякъл в гората, може да е очаквал огънят да прикрие следите от престъплението му, като я превърне в пепел, или поне останките ѝ дълго време да останат неоткрити. Щеше да е крайно глупаво от страна на Роуан Трип да съобщи за откритието си, ако действително тя е убийцата, а Роуан никак не е глупава.

— По този въпрос мненията ни съвпадат.

— Докато проучвах миналото на жертвата, отделих малко време и да проверя твърдението ѝ, че е работила във Флорънс. Досега не съм успяла да докажа, че наистина е било така. Започнах да проверявам местата като този ресторант тук, все по протежението на магистралата, но не открих някой да е наемал на работа Доли Брейкман, нито някой

да си спомня тя да е кандидатствала за работа при него. И понеже вече съм донякъде запозната с живота ѝ, си зададох въпроса защо ѝ е било необходимо да си създава главоболия и да обикаля местата, където би могла да постъпи, след като отскоро е станала притежател на банков депозит за десет хиляди долара. Сумата е постъпила на две вноски по пет хиляди. Успях да проследя тези пари в банката в Лоло. Внесени са от Матю Брейнър. Само че той обикновено не използва тази банка — добави Дикико, — което ме навежда на мисълта, че Доли е искала никой друг да не научи за тези пари, включително може би и родителите ѝ.

Лейтенант Куиниък не беше проследявал парите на Доли Брейкман, но парите винаги бяха важен фактор при всяко престъпление.

— Може да е обмисляла отново да замине.

— Възможно е. Но има и друго нещо важно в нейното минало — мъжете. Ето защо започнах да проверявам мотелите по шосето от Флорънс до Мисула. Може да е решила да намери друг щедър спонсор като брата на загиналия скачач Джим Брейнър.

— Секс, пари и вина — кимна Куиниък. — Тройно залагане, като да познаеш първите три коня в едно надбягване. Кога ще започнем?

17.

Гъл седеше на леглото с лаптопа си. Отговори на имейлите си, като прикачи две снимки, които беше направил тази сутрин — едната на планините, другата на лагера. Беше приключил с работата си за днес и можеше да си позволи да разгърне вестника, издаван в неговия град, за да хвърли един поглед на спортната страница.

Знаеше, че самолетът със скачачите ще се върне, и се питаше колко време ще отнеме на Роуан, преди да почука на вратата му.

Щеше да го направи. Тя не беше от онези, които избягват трудните срещи, а дори и да беше от тях, беше почти невъзможно, дори съвсем невъзможно да го отбягва, щом работят в една и съща база.

Можеше да почака.

От любопитство потърси в „Гугъл“ сведения за разследвания на умишлени горски пожари и докато преглеждаше резултатите от търсенето, се замисли какво ли се криеше зад заглавията на сайтовете. Запита се също защо пък да не провери дали Доби ще иска да отиде в града.

По-лесно щеше да му е да я чака, ако е зает с нещо. После една статия внезапно привлече вниманието му, затова разсеяно се провикна, когато някой почука на вратата му:

— Влез, отворено е.

— Това, че е отключено, още не означава, че е отворено.

Той надникна навън. Роуан се беше облегнала на касата на вратата.

— Е, сега е отворено.

Тя остави вратата откритата при влизането си и се извърна, за да хвърли един бегъл поглед върху екрана на лаптопа му.

— Да не би да изучаваш умишлените палежи?

— И то по-точно на горски пожари. Темата ми се струва уместна при тази ситуация. Как премина прочистването на терена?

— Оставил беше невъобразима бъркотия. — Отмести очи от екрана към лицето му. — Чух, че нещата при вас били доста напечени.

— Имаше и такива моменти. — Усмихна ѝ се. — Липсваше ми.

— Защото съм толкова добра в професията, или защото изглеждам толкова добре?

— Заради двете едновременно. — Спусна капака на лаптопа си.
— Искаш ли да се поразходим, да се насладим на залеза?

— Да, става.

Щом излязоха, тя измъкна слънчевите очила от джоба си.

— Фактът, че съм изненадана и не особено щастлива, задето баща ми се е забъркал в любовна афера с някаква жена, която въобще не познавам и за която той не ми е казал, не означава, че съм ревнива.

— Така ли го наричаме? Изненадана и не особено щастлива? Аз бих те определил като побесняла фурия.

— Това е заради изненадата — процеди тя хладно.

— Мога да ти повярвам — реши Гъл, — тъй като явно през целия си живот не си го виждала да се целува с жена.

— Не мисля, че прекалявам. Или поне не чак толкова много.

— Защо се заяждаш за дреболии?

— Нямам намерението да ти се извинявам, задето ти казах да вървиш по дяволите.

— Тогава аз няма нужда да съм мил и любезен и да приемам несъществуващо извинение. Нито ще ти поднеса извиненията си, че съм си позволил да изразя мнението си за това дали си го прекалила, или не.

— Тогава, предполагам, че сме квит.

— Почти. Днес залезът е страхотен.

Тя се спря до него, загледана в слънцето, потъващо зад планинските върхове на запад, възхитена от морето от червени и златисти отънъци, с малко бледолилаво отстрани.

— Не съм длъжна да я харесвам и съм абсолютно сигурна, че не може да ѝ се вярва.

— Роуан, ти се държиш като куче, на което са отнели кокала.

— Може би. Но кокалът си е мой.

Тишината, помисли си Гъл, може да изразява мнения така ясно, както и думите.

— Така. Между другото чух, че бащата на Доли се нахвърлил срещу теб.

— Това е минало.

— Не мисля така.

— Отново ли ще се заяждаш с мен, Гъл?

— Ако искаш, така го наречи. Ти си се отнесла със симпатия към един мъж, въпреки всичко, което ти е наговорил, така че може би този път му се е разминало. Но щом казваш, че това е минало... Все пак никой не може да се нахвърля върху моето момиче.

— Твоето момиче. Аз не съм твоето момиче.

— Не сме ли тук заедно, за да се любиме на залеза? И не е ли най-вероятно да завършим вечерта заедно голи в леглото?

— Зависи от...

— Зависи... как ли не! — Той я хвана за брадичката и я притегли към себе си за целувка. — Ето заради това си моето момиче.

— Мили Боже, Гъл, засърбя ме гърбът.

Развеселен, той я почеса, сетне я прегърна през раменете, крачейки един до друг.

— Значи по-късно. При теб или при мен?

Тъй като светлината се бе смекчила, тя свали слънчевите очила и ги вдигна на главата си.

— Има хора, които се плашат или объркват от прояви на самоувереност.

— Ти не си от тях.

— Не, не съм. За твое щастие аз харесвам това. Нека да... — Тя отскочи назад, стресната от внезапно проехтения силен трясък. — Господи, какво беше това...

Въздухът изскочи от дробовете ѝ, когато Гъл я повали с едно рязко дръпване на земята и се хвърли върху нея.

— Залегни! — изкрещя той и видя как в следващия миг един куршум се заби в земята само на три метра от тях.

— Дръж се за мен. — В същата минута, в която ръцете ѝ се стегнаха около него, той се претърколи, изчака я секунда да разбере какво трябва да прави и двамата се затъркаляха по земята като полудели, за да се прикрият зад един от джиповете, паркирани пред хангара.

Отекна трети изстрел и този път над главите им издрънча нещо метално.

— Откъде идва? Можеш ли да ми кажеш?

Гъл поклати глава, без да се отлепва от нея, както я бе затиснал плътно с тялото си, в очакване на следващия изстрел. Секундите бавно се нижеха, но нищо повече не наруши тишината. След малко викове и забързани стъпки раздраха тишината.

— За Бога, залегнете, прикрийте се — провикна се той.

— Там има някого със снайпер.

Доби приклепна зад джипа и само нададе предпазливо глава.

— Улучен ли си? Ама ти. Боже мой, Гъл, ти кървиш.

Роуан се извърна към него.

— Дръпни се, дръпни се. Дай ми да видя.

— Само се одрах на асфалта. Не съм прострелян. Остани долу.

— Пушка е — обади се Доби. — Познавам пукота на пушката веднага щом чуя изстрел. Мисля, че се стреля от ония дървета там. Дяволски късмет извадихте вие, защото бяхте застанали като патици на гюме. И то изправени патици.

— Хей! — извика им Тригър от далечната страна на хангара. — Има ли ранени?

— Добре сме — отговори му Роуан. — Не идвай насам. Той може да изчаква някой да се покаже.

— Малката мечка вече повика полицаите. Само стойте там, където сте сега.

— Прието. Махни се от мен, Гъл.

— Той много добре се оправя с теб — отбеляза Доби, когато Гъл се отмести. — Знаеш ли, че в гимназията е играл футбол. Като куотърбек.

— Това ли е най-интересното? — промърмори Роуан и започна да оглежда съсредоточено кървящите охлузвания по лактите и ръцете на Гъл. — Раните ти са замърсени.

— Предпочитах баскетбола — небрежно подхвърли той.

— Но не покрих изискванията за висок ръст. Вдигах достатъчно скорост, но не можех да отскачам на повече от два метра до последния клас в гимназията. А сега най-много ми харесва бейзболът. Имаше време, когато много добре хвърлях топката.

Тя реши, че това бърбрене го разсейва да не мисли за раните си, защото бяха много зле.

— Аз пък си мислех, че си бил шампион по бягане.

— Най-много за това ме бива, но харесвам толкова много спортове, та затова съм така раздвоен. Впрочем харесва ми и да събирам писма. И се дипломирах като пълен отличник.

Роуан го изгледа замислено в здрача.

— Ние стоим тук, залегнали, зад този джип да се крием, а ти ми се хвалиш със славните ти дни от гимназията?

— За да минава времето. Освен това аз наистина имах впечатляващо славни дни. — Обърса прахта от бузата си.

— Но сега сме добре.

— Ако вие сте решили да киснете сред прахоляка, не ми остава друго, освен и аз да се въргалям тук като вас — въздъхна Доби и се облегна на гумата на джипа. — Така ми се иска да имаше по една бира.

— След като приключи целият този фарс — увери го Гъл, — първата бира ще е от мен.

— Мислех си как ще се прибера в салона, за да се изтегна пред телевизора с бира в ръка. Но само да си подадеш носа за минута и после какво? Бам! Бам!

— Защо тогава побягна през откритото пространство, вместо да заобиколиш отзад? — сърдито го попита Роуан.

— Не бях сигурен дали някой от вас не е улучен. Изплашихте ме, като веднага се проснахте на земята.

Роуан се наведе през Гъл и целуна Доби по устата.

— Благодаря ти.

— Аз обаче няма да те целуна. Стрелецът е изчезнал — добави Гъл. — Офейкал е още след третия изстрел.

— Точно това очаквах — съгласи се Доби. — Така притъмня, че не може да се прицели, освен ако не си е взел и уреди за нощно виждане.

— Тогава да тръгваме — подкани ги Роуан. — Ако е искал да ни застреля, трябвало е да заобиколи в тъмното и да ни спипа, докато се крием тук.

— Тя има право. Само не тичайте по права линия. Нали все това повтарят във филмите — припомни им Гъл. — Към бараките ли ще бягаме?

— Към бараките — съгласи се Доби.

Преди някой от двамата мъже да успее да реагира, Роуан скочи рязко, като спринтьор от стартово блокче, и се впусна в лудешко

бягане.

— По дяволите.

Гъл се втурна след нея — можеше да я настигне, дори да я надмине, и двамата го знаеха. Той обаче остана зад гърба ѝ, за да имитира нейното криволичене на зигзаг — наляво, ако тя свърнеше наляво, и надясно, ако тя се изместваше надясно.

— Стигнахме! — провикна се Роуан и изрита вратата.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? — ядоса се Гъл, сграбчи я и я завъртя към себе си. — Искаше да се отскубнеш от мен ли?

— Само си казах, че не си длъжен да ми служиш за жив щит, и то два пъти за един ден. Оценявам първия ти жест. Но не съм глупава.

— Нямах право да решавам вместо мен.

— А само да се крия зад гърба ти, така ли?

Продължиха да си крещят, караха се така яростно, че дори не забелязваха как другите се развикаха към тях. Либи изсвири пронизително с уста.

— Млъкнете! Всички млъкнете, дяволите да ви вземат! — Зарови ръце в косата си, още мокра от душа. — Гъл, по пода капе кръв от теб. Някой да домъкне аптечката за първа помощ и да го почисти. Полицаяте идват насам. Добре, полицаите вече са тук — поправи се тя, когато завиха сирените на полицейските автомобили. — Малката мечка иска всички да останем вътре, докато... докато не се изясни какво става.

— Хайде, Гъл — тупна го Джанис по задника. — Аз ще бъда твоята предана медицинска сестра.

— Всички ли се събрахме? — попита Роуан.

— Тук сме добре, скрити между столовата и командния център — обади се Янгтри, пристъпил напред, за да я прегърне тъй яко, че чак ребрата ѝ изпукаха. — Тъкмо бях седнал да погледам телевизия. Помислих си, че е стрелбата от филма. Ама тогава Трип връхлетя вътре и изкрещя, че някой стрелял навън, та така се озовахме тук. — Отдръпна я леко от себе си. — Мамка му, какво става, Ро?

— И аз това се питам. Защо някой ще стреля по нас?

— Хората са големи гадняри — сви рамене Доби. — Може да е някой от онези откачалки, които все повтарят: „Властта е наш враг.“ Тук се навъртат всякакви военизирани типове.

— Ама за декларация против правителството не са достатъчни само три изстрела.

— Можеше и да бъде доста по-въздействащо — припомни им Тригър, — ако някой от тези куршуми беше улучил теб или Гъл.

— Баща ти ще иска да говори с теб за това, Ро — отбеляза Янгтри. — Най-добре е първа да му се обадиш, за да му кажеш, че си добре.

— Да, имаш право. — Тя погледна към Гъл, преди да се прибере в квартирата си и да позвъни на баща си.

С много пъшкане Гъл изтърпя мъчението, докато Джанис му почистваше раните и охлузванията.

— Какво, по дяволите, не е наред с нея?

— Нищо й няма, защото кръвта по нея е само от теб. Зная, че негодуваш заради това как тя мисли или действа, но трябва да си конкретен.

— Как може някой да е трениран за играч в отбор, който е екипен играч през деветдесет процента от живота си, да се противопоставя така упорито на останалите десет?

— Първо, скачащите винаги действат в екип, но ти много добре знаеш, че всички ние мислим, действаме и реагираме индивидуално. Но в случая с Роуан се касае повече за защитен механизъм, за инстинктивно колебание дали да се довери на някого.

— Че срещу какво ще я защитава този механизъм?

— Срещу опитите да бъде прекършена гордостта й, а доверието — предадено. Лично аз мисля, че тя се е справила изключително добре с това, че е била изоставена от майка си още като съвсем малко дете. Но не мисля, че някой може някога да забрави и прости, че са го зарязали. Добре, а сега трябва да взема щипци, за да те отърва от мръсотията, която се е забила по кожата ти. Ще те заболи, но можеш да ме ругаеш колкото искаш.

— Майната му — процеди той и стисна зъби. — Всеки скачач трябва да се доверява на хората до него, щом се приближи до люка за скачане в самолета — на навигатора, на пилота, на себе си. Трябва, по дяволите, да се доверяваш и на съдбата да не ти изпрати насреща автобус още щом си подадеш носа навън от дома си. Ако не можеш да рискуваш да скочиш заедно с друго човешко същество, ще трябва да довършиш сам скока си.

— Мисля, че тя винаги е вярвала, че ще действа добре заедно с другите. Има баща си, има и нас, все свестни хора. Но да се впусне в сериозна връзка, да се посвети само на един избраник? Тя не е сигурна дали може да се довери на хората, а още по-малко на самата себе си.

Малко късче чакъл падна в металната купа и издрънча.

— Аз дълго време съм работила с Ро. Тя по принцип е много дейна и за всичко е оптимист. Така тя, както и ние, останалите, успяваме да се справим с работата. Но в личния си живот е песимист. За нея не е проблем да живее за мига, защото няма намерение да продължава за дълго така.

— Само че греши.

— Досега никой не успя да ѝ го докаже. — Тя го погледна. — Боли ли те?

— Ще издържа, ако преди това не умра от загуба на кръв заради садистичната ти игра, замаскирана като животоспасяваща операция.

— Още не съм стигнала до най-тежкото. Според мен ти си първият мъж, който има шанс да ѝ докаже, че греши. Затова гледай да не се издъниш. Ето. — Тя пусна още песъчинки в купата. — Мисля, че това беше всичко. Но, Гъл, изгубил си доста от кожата си — завайка се тя, като промиваше раните му с антисептичната течност. — Превързах ти добре лактите, но да знаеш, че можеше да е дяволски по-зле.

— Не че искам да оспорвам направеното от теб, но продължавам да се питам защо не е било дяволски по-зле.

Той погледна към вратата, защото някой почука. Както и преди, Роуан се бе облегла на касата на вратата, но сега държеше в ръцете си две бири.

— Донесох бира на пациента.

— Една бира сигурно ще му дойде добре — усмихна се Джанис и превърза раните около десния му лакът. — Има ли нещо ново?

— Полицаите са осветили терена като за Коледа. Но дори и да са намерили нещо, още нищо не са споделили с нас.

— Добре. Направих за теб каквото можах. — Джанис взе купата, пълна с песъчинки, окървавените му дрехи и памуците от почистването. — Вземи два ибупрофена и ми се обади утре сутринта.

— Благодаря ти, Джанис.

Тя се надигна и стисна крака му.

— Наистина се държа смело — похвали го тя, преди да излезе.

Роуан се приближи към него и му подаде една бира.

— Искаш ли още да спориш с мен?

Той я погледна над бутилката и отпи солидна глътка.

— Да.

— Ако се замислиш, ще се убедиш, че май е само прахосване на времето, но пък е приятно. Кажеш с какво да започнем.

— Нека започнем с последните събития — винаги можем да се върнем към предишните — как ти се затича, сама, през откритото пространство.

— Решихме да опитаме да се скрием в бараките и аз точно това направих.

— От нас, тримата, аз тичам най-бързо и съм най-добре трениран да се прикривам от стрелба, ако се стигне дотам.

— Казах ти, че харесвам самоувереността, но тази твоя идея да се опитваш да надбягаш куршумите можеше да свърши много зле. Аз мога сама да се грижа за себе си, Гъл. Всеки ден с това се занимавам. И ще продължавам все така.

Той се смяташе за спокоен и разумен мъж, поне в повечето случаи. Но тя успя да го изкара извън нерви.

— Самият факт, че можеш да се грижиш за себе си и го правиш, е едно от най-привлекателните ти качества, но не се дръж идиотски. Умееш да се справяш със скоковете, сред огъня и въобще. Нямах проблеми в това, но сега говорим за нещо по-различно.

— За какво?

— Досега някога стреляли ли са по теб?

— Не. А по теб?

— За пръв път ни беше и на двамата. Очевидно е, че в такава ситуация трябваше да ми се довериш, че мога да се погрижа за теб.

— Не искам никой да се грижи за мен.

— Сама знаеш, че това е глупаво. Джанис току-що се погрижи за мен, но кой знае защо това не накърни гордостта и самочувствието ми.

— Да превържеш някого не е същото като да се хвърлиш с гърдите напред, за да покриеш хвърлена граната и да спасиш хората в окопа. Погледни се, Гъл. Аз почти нямам драскотина, защото ти поевсичко върху себе си, вместо да оставиш аз да поема своя дял.

— Аз браня това, за което съм загрижен. Ако ти имаш проблем с това, значи имаш проблем и с мен.

— Аз също браня това, за което съм загрижена — върна му го тя.

— Но какво точно браниш в случая? Един от колегите си скачачи или конкретно мен?

— Ти си мой колега скачач.

Той пристъпи по-близо до нея.

— Това ли съм за теб? Кой съм аз за теб? И не се опитвай да ме успокояваш с думите, че „ти си такава, каквато си“, защото аз съм много повече за теб. Както и ти за мен. Загрижен съм за теб, Роуан. Защото си способна да се смееш весело като момиче от някоя кръчма в Дивия запад, защото ми показваш съзвездията в нощното небе и защото ухаеш на праскови. Загрижен съм, че тази жена също като мен е безстрашна, умна, неуморна и е готова да рискува живота си всеки път, когато сирената завие.

— Просто не зная какво да кажа, когато ми говориш така — отвърна му тя, този път с доста по-предпазлив тон.

— Това ли е единственото, което виждаш в мен? Още един скачач, с когото работиш през сезона?

— Не. — Помръдна тя неспокойно. — Не, въобще не е това, но...

— Спри след това „но“. — Ръката му я обгърна през врата. — Направи услуга и на двама ни, като спреш с това „но“. Засега дотук ни е достатъчно.

Тя се притисна към него, склучи ръце около кръста му и устните им се сляха. Усети как загуби равновесие, все едно, че се бе надвесила и едва се крепеше на ръба над бездънна пропаст. Нещо затрепка в сърцето ѝ, в гърлото ѝ. Стисна го още по-силно. Искеше да открие топлината му, да слуша шепота му, да се убеди, че не сънува.

Нищо повече от това не ми трябва, каза си тя. Не може да се иска повече от това.

— Невинаги е достатъчно само да се напъхате в някоя стая — сепна ги от прага гласът на Тригър. — Понякога трябва и да се затваря вратата.

— Влизай — покани го Гъл, но веднага отново я зацелува.

— Извинявай, но те чакат в салона.

— Кои са тези „те“? — попита Роуан сърдито и леко захапа долната устна на Гъл.

— Лейтенантът и още трима полицаи. Ако не се интересувате кой, мамка му, е стрелял по вас тази вечер, мога да кажа на ченгетата,

че сте излезли на среща.

Гъл вдигна глава.

— Веднага идвам. — Погледна към Роуан и я погали по раменете, после ги плъзна по ръцете ѝ. — В моята стая — уточни той. — Решението, което беше толкова грубо прекъснато по-рано. Моята стая е по-близо до салона.

— Основателна причина. — Тя взе бирите и му подаде едната. — Хайде да свършваме по-бързо с всичко това, за да можем да затворим вратата.

Дикико седеше в салона заедно с Куиниък и Малката мечка. По това време на вечерта хората обикновено си седяха на дивана и столовете, за да гледат телевизия или се събираха около масите, за да играят на карти. Някой можеше включи микровълновата за пица или пуканки. И винаги се намираше някой, който искаше да си говорят за пожарите.

Но сега екранът на телевизора беше черен и безмълвен, а диванът — празен.

Малката мечка се надигна от масата и забърза напред да прегърне първо Гъл, а после и Роуан.

— И двамата сте добре. Това е най-важното. Следващото е да сгацим копелето.

— Откриха ли нещо? — попита Роуан.

— Първо трябва да дадете показания — напомни им Дикико и с жест ги подкани да седнат до масата. — Така ще ни помогнете да си изясним картината.

— Картината е ясна — отрязва я Роуан. — Някой стреля по нас, но не успя да ни улучи.

— А когато ти попълваш доклад за някой пожар, можеш ли да напишеш само: „Пожарът започна. Ние го угасихме.“

— Ако може, нека да започнем от самото начало — намеси се Куиниък, вдигнал ръка, за да въдвори тишина. — Свидетелят Доби Карстейн каза, че излязъл пред бараките в девет и половина. След няколко минути забелязал вас, двамата, да се разхождате между тренировъчното поле и зоната на хангарите, приблизително на трийсетина метра от дърветата. Така ли беше?

— Точно така. — Гъл реши да избърза с отговора, понеже му се стори, че Дикико пак ще се опита да притисне Роуан. — Излязохме на

разходка, взехме и две бири, чакахме залеза. Ще познаете къде точно сме били, ако намерите бутилките. Хвърлихме ги там, когато стрелбата започна.

Постара се да им опише по-подробно сцената, стъпка по стъпка.

— Доби каза, че изстрелите му прозвучали като от пушка — продължи той, — и че се стреляло откъм дърветата. Той е ходил на лов в Кентъки, където е отраснал, така че вярвам на преценката му. Само че ние никого не видяхме. Първият изстрел отекна към залез-слънце. Цялата история продължи може би към десет минути, макар да ни се стори по-дълго.

— Някой от вас имал ли е наскоро някакви неприятности? Някой да е бил заплашван? — Дикико наклони глава и добави, когато Роуан само сбърчи вежди: — Като изключим Лео Брейкман.

— Ние бяхме много заети да разпитваме местните хора и туристите.

— Всъщност през пролетта се е случил един инцидент с вас, господин Къри, с госпожица Трип и с господин Карстейн.

— Това се случи, когато Роуан скрита един от онези гадни типове, който й налиташе, а те после си го изкараха на Доби, като той излязъл от кръчмата.

— И ти им изрита задниците — завърши вместо него Роуан. — Доброто старо време.

— Никак не е вероятно да се появят пак тук — натърти Гъл. — Още по-невероятно е някой от тях да залегне сред дърветата и да стреля по нас, докато се разхождаме. Ние през цялото време влизаме и излизаме от сградите. Както заедно, така и поотделно. Не е за вярване тези типове да се домъкнат тук чак от Илинойс и да извадят такъв късмет, че да ме видят как се разхождам с Роуан, за да им послужи като мишена.

— Откъде знаеш, че са от Илинойс? — попита Дикико.

— Защото това беше написано на регистрационните номера на пикапа, а освен това направих една проверка след опустошаването на чакалнята.

— Никога не си го споменавал.

Гъл сви рамене към Роуан.

— Не беше нещо, което си заслужаваше да ти споменавам. Онзи едрият — той бе техният главатар — притежавал гараж в Рокфорд. Той

е пълен задник и вече има няколко обвинения за нападения — явно кръчмарските сбивания са неговият специалитет, обаче иначе нищо по-сериозно. — Отново сви рамене, когато Дикико го изгледа въпросително. — Всичко това може да се намери в интернет. Всичко можеш да откриеш, ако търсиш по-дълго.

— Добре. Вие, двамата, наскоро сте започнали да се срещате — продължи Дикико. — Има ли някого, който може да е недоволен от това? Някоя бивша връзка?

— Не се срещам с такива жени, които биха стреляли по мен. — Измери Роуан с многозначителен поглед. — Или трябва да кажа „досега“.

— Аз пък изпозастрелях всичките си бивши любовници, така че съдбата ти вече е предрешена.

— Само ако преминем в категорията на бившите. — Той отпусна ръката си върху нейната. — Или е бил някой местен, който таи омраза специално към един от нас или към двамата, или въобще мрази базата. Или е някакъв луд, който иска да стреля по някоя федерална собственост.

— Някой терорист?

— Мисля, че един терорист би използвал повече муниции — погледна Гъл към Дикико. — Но вие ще го пипнете, защото е лош стрелец. Освен ако наистина е стрелял добре, но само за да ни подплаши.

Лицето на Роуан се изостри.

— Не се бях замисляла за това.

— Не мога да се закълна, но мисля, че най-близкият изстрел беше на два или два и половина метра от нас, когато се хвърлихме на земята. Това не е утешителна дистанция, когато става дума за куршуми, но все пак е някаква дистанция. Другият изстрел отекна в нещо метално, в хангара. Беше високо над главите ни. Може да е някаква хлапашка лудория. Скачащите си въобразяват, че са толкова готини, нека да ги накараме да си напълнят гащите. — И побърза да добави, когато Роуан завъртя очи: — Това е само едно предположение.

— Лейтенант, може ли? — В стаята влезе един униформен полицаи.

— Здравей, Бари.

— Здравсти, Ро. Радвам се, че си добре. Сър, намерихме оръжието или това, което според нас е било използвано.

— Къде?

— На около двайсет метра навътре сред дърветата. Модел „Ремингтън 700“, с плъзгащ се затвор. Специален вариант. Беше покрит с листа.

— Глупаво — промърмори Роуан. — Глупаво е да се остави там.

— Още по-глупаво е, че на приклада има месингова табелка с името на собственика — обади се Малката мечка. — Миналата есен излизах на лов с Лео Брейкман и той носеше със себе си пушка точно от този модел. Наистина се гордееше с пушката си.

Пръстите на Роуан се стегнаха в юмрук под дланта на Гъл.

— Е, дотук с предположенията.

Дикико и Куиниък излязоха навън, за да проверят оръжието. Малката мечка се приближи до кафе машината.

— Ти знаеш — обади се Ро, — че тя е наговорила всичките тези лъжи на баща си. Те са го подтикнали да грабне оръжието си и да се опита да ме убие.

— Бих казал, че си наполовина права — въздъхна Малката мечка и понечи да отпие кафето си. — Лъжите са го тласнали към това да хукне насам с оръжие в ръка, но както вече казах, бях с Лео на лов. Видях го как повали един елен, бягащ с все сила със същата тази пушка от трийсетина метра. Ако е искал да те улучи, сега щеше да си с куршум в тялото.

— Тогава излиза, че днес имам щастлив ден.

— Нещо се прекърши в него. Не го извинявам, Ро. За подобно престъпление не може да има извинение. Но в него действително нещо прещрака. Какво, по дяволите, ще прави Айрини сега? Дъщеря ѝ бе убита, съпругът ѝ най-вероятно ще влезе в затвора, а има и малко дете, за което трябва да се грижи. Тя дори още не е погребала Доли, а ето че и това ѝ се струпа на главата.

— Съжалявам ги. Всичките ги съжалявам.

— Да, дяволски тъжна ситуация. Ще отида да видя дали полицаите ще ми кажат какво следва. — Той излезе: кафето му остана недокоснато.

18.

Прекалено изнервена, за да седи на стола, Роуан стана и закрачи из стаята, надникна през прозореца, после се върна обратно. Гъл изтегна краката си върху стола, който тя освободи, и реши да изпие кафето, оставено от Малката мечка.

— Искам да направя нещо — оплака се Роуан. — Само да седим тук не ми се струва правилно. Как можеш да си седиш просто така?

— Аз правя нещо.

— Да пиеш кафе не означава, че правиш нещо.

— Седя тук. Пия кафе. И мисля. Мисля си, че ако това е пушката на Брейкман и ако Брейкман е бил стрелецът, дали просто е дебнел сред дърветата и е очаквал, че ние все някога ще излезем да се поразтърпем?

— Не зная дали се е прицелвал в мен. Той обиди всички нас, но особено жестоко мен.

— Добре, възможно е. — Кафето му се стори горчиво и му се прииска да добави малко захар. Но пак не му хареса. — И така, ако Лео Брейкман е бил мъжът, спотайващ се под дърветата с пушката си, и ако е толкова добър стрелец, защо е пропуснал мишената?

— Защото е било адски различно да стреля по човешко същество, отколкото да стреля по елен. Или не е могъл да се насили да ме убие — или може би да убие и двама ни — и е решил вместо това да ни изплаши до смърт.

— Също е възможно. Само че защо е захвърлил оръжието си? Защо ще се лишава от една толкова скъпа пушка специален модел, към която е бил толкова привързан, че дори платил да изгравират името му на нея? Може ли такава ценна вещ просто да се покрие с една купчина листа в гората? Как така ще я изоставя, след като му е напълно ясно, че полицаите упорито ще я издирват?

— Заради паниката. Взел е импулсивно решение. Очевидно не е можел да разсъждава хладнокръвно. Скрил е пушката и е побягнал с намерението след известно време пак да се върне. И може би да стреля още няколко пъти. — Тя млъкна, разтри скования си от напрежението

врат и изгледа Гъл изчаквателно. — Но ти явно не вярваш, че Лео Брейкман е стрелял по нас.

— Мисля, че ще е доста интересно да се узнае кой е имал достъп до това оръжие. Кой може да е желаел да му създаде такива сериозни неприятности? Кой може да е искал ти да бъдеш обвинявана? — Отпи от кафето си. — Но може все пак да е бил Брейкман, следвал е само импулсите си, защото е изпаднал в паника.

— Като го каза по този начин, май не изглежда много вероятно.

Тя се тръшна на стола на Малката мечка, обмисляйки трескаво доводите на Гъл. И мисленето е работа, напомни си тя.

— Според мен жена му също е имала достъп до оръжието, но ми е трудно да си представя как тя ще се реши на това. Освен това никога не съм чувала Айрини да е ходила на лов или да се е учила да стреля. По-скоро тя се занимаваше само с църквата, готвенето и пазаруването. Но е по-лесно да се повярва, че именно тя е изпаднала в паника, защото винаги е била тиха и смирена, дори плаха. Ако е преодолела първата стъпка, да дойде тук с пушката в ръка, останалото си следва като нещо естествено.

Роуан замълча, но не след дълго започна да разсъждава на глас.

— Може да е двоен блъф. Оставил е пушката, за да си задават всички след това въпроса как може да е толкова глупав? Но аз не зная дали това не е някакъв коварен ход. Все пак не познавам добре тези хора. Никога не сме си общували, дори и когато Доли работеше тук. Което означава, че не зная дали някой е питаел омраза към семейство Брейкман или ги е познавал толкова добре, че е решил да го използва за ролята на глупака. Всичко ще е по-лесно, ако е дело на Лео Брейкман. Ще го задържат и няма да има нов повод за тревога.

— Впрочем това е работа на полицаите. Да я оставим на тях.

— Но това е пасивност, която ме подлудява. Кой уби Доли? Това е първият въпрос. Господи, Гъл, ами ако баща ѝ я е убил?

— Защо?

— Не зная. — Тя скочи от стола и закри възбудено из стаята. — Да предположим, че са се сбили. Станало е, когато тя се завърнала от Флорънс — ако действително е работила там, както е твърдяла. Наела си е квартира и е повикала баща си да ѝ помага за ремонта. Аз поне не си представям Доли с инструменти в ръцете. Баща ѝ пристигнал и са се скарали за нещо. Не може да не е бил ядосан от

намерението на дъщеря си да изостави бебето само на грижите на баба му. Може да е бил вбесен, че тя не се грижи достатъчно за детето си или просто защото го е измъкнала от дома му толкова късно вечерта. И събитията са излезли от контрол. Тя паднала лошо и си счупила врата. Той толкова се объркал, че не знаел какво да прави, освен да скрие тялото ѝ в багажника. Трябвало да измисли какво да предприеме, решил да унищожи уликите... и останалото си следва по естествения път. Познава района, пътеките, притежава достатъчно сила, за да я отнесе дотам.

— Звучи доста правдоподобно — реши Гъл. — Но може би е признал за всичко на жена си и така се стига до второто действие. Обаче могат да се измислят и други хипотези.

— Сподели ги с мен.

— Ти каза, че не си познавала Доли много добре, но си имала определено мнение за нея. Джим е загинал през миналия август. Сега приближава юли. Според теб Доли била ли е способна да издържи толкова време без друг мъж?

Роуан отвори уста да заговори, но отново я затвори и пак седна на стола.

— Не. И защо на мен досега това не ми хрумна? Не, тя никога не е могла да изкара толкова дълго без някой мъж до себе си. Струва ми се съмнително да е се обърнала за утеха към църквата и изцяло да се е посветила само на молитвите.

— Може би сегашният ѝ любовник живее във Флорънс. Може би заради това тя е потърсила работа там или поне така е твърдяла. Или пък те просто са се срещали в някой мотел по шосе номер 12 или накъде наоколо.

— В някое потайно любовно гнездо, където той я убил. Ако е съществувал такъв любовник. Трябва да е съществувал — нали говорим за Доли. Или пък баща ѝ я е спипал с любовника и така нататък. Само че ако тя е имала някого във Флорънс, защо да е трябвало да се връща тук? Защо просто не си е останала там, за да бъде с него? Защото той е бил женен — продължи Роуан, преди Гъл да успее да изрече своя коментар. — Тя през цялото време правеше такива глупости, все се забъркваше в авантюри с женени мъже.

— Ако е било така, то е по-вероятно той да живее в Мисула. Тя пак се е върнала тук и се заловила да работи в базата. Искала е да бъде

по-близо до този, с когото е спяла. Да допуснем, че е бил женен или по някаква друга причина не са можели да се срещат открито. Тогава тя трябва да се е срещала с него някъде на по-скрито място, където да няма хора, които да я познават.

— Бива те в тези разсъждения.

— То е като да играеш игра. Само трябва да преодоляваш съответните нива. С това изключение, че става дума не за герои от играта, а за реални хора.

— И все пак е по-добре да се разиграе тази игра. Ала има още нещо. Доли никога не е била толкова умна или хитра, за колкото се мислеше. Ако е спяла с някого, все трябва да се е издала с нещо. Може би пред Мардж. Но по-вероятно е пред Лин. Освен това беше започнала редовно да посещава църквата, така че може и там е завързала някакви приятелства.

— Ще бъде интересно да ги открием.

— Ще стане. — Роуан сега пак се нуждаеше от малко раздвижване, а не само да седи тук и да размишлява. — Защо не излезем навън и да проверим какво става наоколо?

— Добра идея.

— Знаеш ли, мисля, че този Куиниък ме харесва. Може би ще ни подхвърли няколко трохи от полицейското разследване.

Като излязоха, те забелязаха Бари да се насочва към патрулната кола.

— Здравсти, Бари. Лейтенант Куиниък наблизо ли е?

— Той и агент Дикико току-що тръгнаха. Нуждаеш ли се от нещо, Ро?

Тя погледна набързо към Гъл.

— Нужно ми е нещо, за да се успокоя. Така ще спя по-добре през нощта.

— Мога да ти кажа, че оръжието, което намерихме, принадлежи на Лео Брейкман. Сега лейтенантът и Дикико пътуват към дома му, за да си поговорят с него.

— Само да си поговорят ли?

— Това е първата крачка. Аз трябваше да потвърдя думите на Малката мечка, когато той каза, че Лео е страшно добър стрелец. Не зная дали от това ще ти стане по-добре, или не, но не мисля, че той се е прицелвал в теб.

— Е, поне не ме кара да се почувствам по-зле.

— Той не беше прав, като те обвини за Доли. Просто някои хора не могат да живеят заедно.

— Искам да попитам лейтенант Куиниък дали са открили къде е работила тя. Може би е била убита от някого, с когото се е познавала и се е срещала там.

Бари се поколеба, но после сви рамене.

— Не е много вероятно да е работила някъде. Но това не е нещо, за което трябва да се безпокоиш, Ро.

— Бари, моля те. — Тя отпусна ръка върху рамото му. — Хайде. Сега тъкмо се двоумя дали да предприема и нещо важно. За какво може тя да се е върнала обратно тук, освен за да си търси работа?

— Не мога да го кажа със сигурност, пък и въобще не биваше да го казвам. — Той изду бузи, докато тя продължаваше да го гледа изпитателно. — Всичкото, което зная, е, че тази сутрин изпратиха художник от полицията да работи с някакъв свидетел. Носи се слух, че била камериерка от някой от мотелите надолу по шосе номер 12. Но която и да е тя, ако успее да разпознае този, който се е срещал с Доли, лейтенантът ще иска да говори с него.

— Благодаря ти, Бари. — Тя пристъпи напред и го прегърна. — Ерин извади голям късмет с теб. Кажй й, че точно това съм ти казала.

— Ще го направя. А ти не се тревожи, ние ще бдим над теб.

Бари се качи в колата си, а Гъл пхна ръце в джобовете си.

— Ти не му обясни какво искаш той да провери за теб.

— От полицаите се очаква да проследяват всички. Освен това с Бари се разбирам, защото той ми беше първият любовник. Всъщност и на двамата ни беше за пръв път, а това не го препоръчвам на никого, освен ако не притежаваш развито чувство за хумор. Беше няколко години, преди той да срещне своята Ерин, жена си. И сега тя е майка на двете му деца.

— А пък на мен първата ми любовница беше Ребека Роудс. С една година по-голяма от мен и съответно по-опитна, та всичко премина гладко.

— Още ли си приятел с Бека Роудс?

— Не съм я виждал след гимназията.

— Ето, видя ли? С добро всичко се постига. Сега вече сме сигурни, че Доли никога не е работила във Флорънс — добави Роуан.

— Нашият кратък разговор много ни помогна. Вече знаем, че е съществувал някакъв друг мъж, че се е срещала с него в някакъв мотел — и е напълно вероятно той да е убиецът. — Тя отметна глава назад и огледа небето. — Сега имам чувството, че не съм толкова безполезна, че не съм само една жертва. А това е много важно. При първия удобен случай ще поговоря с Лин да проверя дали Доли не е пуснала някакви трохи.

Време беше да си легнат, реши Гъл и праметна ръка през рамото ѝ.

— Посочи ми едно съзвездие, само че да не е Голямата мечка. Нея и сам мога да я намеря или поне в повечето нощи.

— Добре. Тогава да ти покажа Малката мечка, ето там. — Тя взе ръката му, за да очертаят пръстите им заедно линиите, свързващи звездите. — Само че звездите в това съзвездие не са много ярки, но ако започнеш от онази на запад и свържеш точките, ще се спуснеш на юг и после още нататък — така ще обиколиш цялата Малка мечка, разбра ли? Ето, така. А сега навлезе в съседното съзвездие, нарича се Дракон. Донякъде прилича на двама скачачи в дима.

— Да, разбрах. Много е красиво. А сега, след като уточнихме кое е нашето съзвездие, трябва само да изберем коя ще е нашата песен.

Този мъж определено го биваше да я успокоява. Нямахше съмнение в това.

— Ти май много задълбаваш в тези работи, Гъливер.

— Само защото съм много задълбочен.

— По дяволите. — Тя се обърна към него, за да възнагради и него, и себе си с една дълга целувка. — Хайде да си лягаме.

— Направо ми прочете мислите.

— Открихте ли кой уби дъщеря ми? — попита ги Лео нервно, още щом им отвори вратата.

— Нека първо да влезем вътре и да седнем — предложи Куиниък.

По пътя насам той бе обсъдил с Дикико как да подходят и постигнаха съгласие Куиниък да води разпита.

— Госпожо Брейкман, бихме желали да поговорим и с двама ви.

Айрини Брейкман притисна ръце към сърцето си.

— Заради Доли, нали? Открили сте кой уби Доли?

— Провеждаме разследването в няколко насоки — заусуква го Дикико, като се стараеше да поддържа тона си рязък. В момента те не разиграваха сцената с доброто и лошото ченге, а по-скоро сцената с хладно съдържаното ченге и топло приветливото ченге. — Има някои въпроси, които трябва да уточним с вас. Да започнем с това, господин Брейкман, че...

Куиниък предпазливо я докосна по ръката.

— Защо да не седнем всички край масата? Зная, че стана късно, но ще ви бъдем задължени, ако ни отделите малко от времето си.

— Ние отговорихме на всичките ви въпроси. Позволихме ви да огледате най-подробно стаята на Доли, дори да се ровите във вещите ѝ. — Лео продължаваше да прегражда вратата, стискайки дръжката до побеляване на кокалчетата си. — Тъкмо се канехме да си лягаме. Ако нямате какво ново да ни съобщите, поне ни оставете на мира.

— Никакъв мир няма да има, докато не узнаем кой е причинил това на Доли — прекъсна го високо и остро Айрини. — Ако чак толкова искаш, върви да си лягаш — заяви тя с отвращение на съпруга си. — Аз ще говоря с полицаите. Качи се на горния етаж, за да размахваш гневно юмруци към Бога, та да видим дали ще ти помогне. Влезте, моля.

Тя пристъпи напред. Макар да бе съвсем дребна женица, успя да изтика широкоплещестия си мъж настрана, та да отстъпи път на новодошлите. Главата му клюмна като на сгълчан хлапак.

— Просто вече съм безкрайно изтощен, Рийни. Дяволски уморен. Пък и ти толкова се преуморяваш, като се грижиш за бебето и все се тревожиш.

— От нас не се иска да поемаме повече, отколкото можем. Така че ще поемем и това. Искате ли кафе, чай или нещо друго?

— Не се безпокойте за това, госпожо Брейкман. — Куиниък се настани на най-близкия до вратата стол във всекидневната, покрит с дамаска на сини и червени цветя.

— Зная, че ви е трудно.

— Дори още не сме я погребали. Казаха ни, че трябвало да я задържат още за малко, така че дори едно християнско погребение не можем да осигурим за дъщеря ни.

— Ще я освободим колкото можем по-скоро. А сега да започваме с въпросите. При последния ни разговор, госпожо Брейкман, вие споменахте, че дъщеря ви е намерила работа във Флорънс като готвачка.

— Точно така. — Тя сви ръце в скута си и сплете пръсти. Ясно си личеше, че принадлежаха на жена, видяла много труд в живота си. — Така беше настроена, като че ли не ѝ се искаше да остане да работи в Мисула след всичко онова, което се случи в базата. Мисля, че беше много объркана. Объркана беше, Лео — озъби му се Айрини, когато той се нагани нещо да възрази. — Или поне би трябвало да е.

— Там никога не са се отнасяли добре с нея.

— Много добре знаеш, че това не е вярно. — Този път заговори доста по-тихо. — Не можеш да взимаш думите ѝ като библейска истина. И особено сега, когато тя ни напусна завинаги, вече мога да призная, че Доли не говореше истината през половината от времето, ако не и даже през повечето време. Тук ѝ дадоха шанс отново да си стъпи на краката — заяви тя на Куиниък, когато Лео пак клюмна унило сред надвисналата тишина. — И преподобният Летърли, и аз гарантирахме за нея. А тя така да ни посрами, и себе си, и нас. Тогава се хвана на работа някъде там, долу, във Флорънс. — Айрини събра сили да продължи едва след като стисна треперещите си устни. — Нашето момиче, да го знаете това, беше добра готвачка. Когато искаше, можеше да работи много добре. Но ѝ беше тежко, особено покрай бебето, ама пък заплащането беше добро, та тя реши да остане там.

— Когато разговаряхте с нас миналия път, вие не си спомнихте името на ресторанта — напомни ѝ Дикико.

— Мисля, че тя просто не го е споменавала. — Айрини отново стисна устни плътно. — Разсърдих ѝ се заради това, което причини на Роуан Трип. Самата аз бях безкрайно объркана. Ние с Доли много се карахме тогава, преди да умре.

— Трябва да ви кажа и на двамата, че агент Дикико и аз се свързахме или посетихме всеки ресторант, кафене, закусвалня отгук до Флорънс, но установихме само, че Доли никъде не е постъпвала на работа.

— Не ви разбирам.

— Не е работила в никакъв ресторант — рече Дикико припряно.
— Не е имала работа. И в онази нощ, когато е умряла, не е отивала на работа.

— Как така, по дяволите... — възмути се Лео.

— Прекарала е следобед и вечерта, преди нощта на смъртта ѝ, в една стая в мотела „Биг Скай“ на шосе номер 12.

— Това е лъжа.

— Стига, Лео. — Айрини отново стисна ръце в скута си.

— Снимката ѝ беше разпозната от няколко свидетели — продължи Куиниък. — Съжалявам. Но има още. Тези часове в мотела не ги е прекарала сама. Срещала се е там с някакъв мъж, всеки път с един и същи мъж. Имаме свидетел, който сега работи с нашия полицейски художник, за да скицира лицето му по описанията на свидетеля.

Айрини кимна, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Ето, от това се опасявах. Сърцето ми подсказваше, че тя лъжеше, но бях толкова разстроена, та само магнах с ръка — да продължава така, както си знае, казах си тогава. Да прави каквото ще. Нали трябваше да се грижа за бебето. А после... после, когато се случи това, се упреквах, че съм студена, безсърдечна майка.

— Да, знаех си, че ни лъжеше — повтори тя, като се извърна към съпруга си. — Виждах всички признаци. Но не исках да повярвам, че е мъртва. Просто не можех да го понеса.

— Имате ли някаква представа с кого може да се е срещала?

— Заклевам ви се, че не зная. Но си мисля, че може да е продължило доста време. Забелязах знаците. Начина, по който шепнеше в телефона или как само ни подхвърляше, че трябвало да излезе за малко с колата, за да си прочисти главата, или как си измисляше каква ли не работа, само и само да се измъкне навън и да ме остави аз да гледам Шайло. И после се прибираще у дома с такъв един блясък в очите...

Потръпна и въздъхна измъчено.

— Явно нямаше намерение да се промени. — Отпусна насълзеното си лице на рамото на мъжа си. — Или може би просто не можеше.

— Защо ни е да го знаем това? — сърдито промърмори Лео. — Защо ни го казвате? Така не ни оставяте нищо.

— Съжалявам, но Доли е била с този мъж в нощта, когато е загинала. Трябва да го идентифицираме и разпитае.

— Той я е убил. Мъжът, на когото се е отдавала. Мъжът, заради когото ни лъжеше.

— Трябва да го разпитае — повтори Куиниък. — Ако имате някаква представа с кого се е срещала, трябва да го знаем и ние.

— Тя все ни лъжеше. Нищо не знаем. С никакви сведения не разполагаме. Просто ни оставете на мира.

— Има обаче още нещо, господин Брейкман, което трябва да обсъдим. — Този път Дикико пое топката. — Тази вечер, около девет и половина, Роуан Трип и Гъливер Къри са били обстрелвани, докато са се разхождали в базата.

— Това няма нищо общо с нас.

— Напротив, има, защото в гората край базата бе намерена пушка „Ремингтън 700“, с плъзгащ се затвор, от специалните модели. На приклада има метална табелка, на която е гравирано вашето име.

— Обвинявате ме, че съм се опитал да убия онази жена? Нахълтвате в дома ми, обяснявате ми каква лъжкия и курва била дъщеря ми, след което ми казвате, че съм убиец?

— Това е вашето оръжие, господин Брейкман, а освен това вие наскоро сте заплашвали госпожица Трип.

— Дъщеря ми беше убита и тя... Пушката си държа на сигурно място, в сейфа за оръжията. От седмици не съм я вадил.

— В такъв случай бихме искали да ни я покажете. — С тези думи Дикико се изправи.

— Ще ви я покажа, но искам после моментално да напуснете дома ми.

Той скочи рязко и се втурна към кухнята, за да отвори вратата, водеща към мазето.

Прилича на убежище само за мъже, като пещера, каза си Дикико, докато го следваше. По ламперията на стените висяха глави на убити препарирани животни. Цяла менажерия висеше над широкото кресло и неравния диван. По масата пред дивана, край огромния телевизор с плосък екран, се виждаха драскотини от токове на ботуши.

В ъгъла, върху бюро със сива метална плоча отгоре, имаше лампа, голяма колкото футболна топка, компютър и купчина листа. Над всичко това висеше снимка на Лео и още няколко мъже край нещо,

което според Дикико можеше да е корпус на Боинг 747, по-известен като Джъмбо Джет. Това ѝ напомни, че бе прочела в данните за Лео Брейкман, че е работил като авиомеханик.

А на отсрещната стена се извисяваше голям шкаф за оръжие с оранжеви врати.

Разгорещен и ядосан, Лео се отправи към шкафа, набра комбинацията за електронната ключалка и го разтвори.

Дикико нямаше проблеми с оръжията, всъщност дори се уповаваше на тяхното могъщество. Но малкият арсенал, който се разкри пред нея, накара очите ѝ да се разширят от удивление. Пушки, пистолети, револвери — с плъзгащ се затвор, полуавтоматични, от най-различни модели, за най-разнообразни цели. Всичко вътре лъщеше, грижливо почистено, добре смазано, безупречно поддържано.

Но огледът ѝ не откри търсеното оръжие. Само скръсти ръце, когато дишането на Лео Брейкман внезапно се накъса и ускори.

— Притежавате отлична колекция от оръжия, господин Брейкман, обаче май липсва пушката модел „Ремингтън 700“.

— Някой я е откраднал.

Той се обърна рязко, зачервен, със свити юмруци и тя веднага улови дръжката на пистолета си.

— Някой е проникнал тук с взлом и е откраднал пушката ми.

— В полицията няма регистрирано ваше оплакване за кражба — произнесе натъртено Куиниък.

— Защото не знаех. Някой ни е натопил. Трябва да откриете кой ни причинява всичко това.

— Господин Брейкман, сега трябва да дойдете с нас. — Дикико не искаше да го арестува, надяваше се, че няма да се стигне дотам, но бе готова и на това.

— Няма да ме отведете от дома ми.

— Лео — заговори Куиниък спокойно. — Не влошавай положението още повече. Ще дойдеш, без да вдигаш шум, ще влезем вътре и ще си поговорим. Или ще трябва да ти сложа белезниците и да те отведа насила.

— Лео — едва чуто промълви Айрини. — Боже мой, Лео.

— Нищо не съм направил, Айрини, Бог ми е свидетел. Никога през живота си не съм лъгал, Рийни. Нищо не съм направил.

— Тогава да тръгваме и да говорим навън. — Куиниък пристъпи с една крачка по-близо и отпусна ръка върху треперещото рамо на Лео. — Нека се опитаме да изясним всичко.

— Някой ни нахисва. По никого не съм стрелял нито в базата, нито някъде другаде. — Той се отскубна от ръката на Куиниък. — Сам ще тръгна.

— Добре, Лео. Така ще е най-добре.

Той запристъпва сковано нагоре по стъпалата, но се спря и се пресегна към ръцете на жена си.

— Айрини, никога в живота си не съм стрелял по човек. Трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти. — Но сведе очи, когато го изричаше.

— Заклучи, като излезем. Непременно провери дали си заключила къщата. Веднага щом свършим, ще се върна при теб.

Роуан получи отговорите на въпросите си на следващата сутрин, като се отби в столовата.

Лин седеше край купчина картофи. Прегърна Роуан.

— Така се радвам, че си добре. Радвам се за всички.

— Също и аз.

— Не зная какво да мисля. Не зная какво да кажа. — Тръсна глава и отново се обърна към картофите. — Трябва да ги отнеса до килера.

Мардж прибра бекона от грила и го остави настрана, за да се отцеди мазнината, преди да посегне към чашата със сок. Подаде я на Роуан.

— Пий това, което е добро за теб — заповяда ѝ тя, след което пак се обърна, за да извади от фурната тавата с прясно опечените бисквити. — Снощи са прибрали Лео Брейкман.

Роуан изпи сока.

— Знаеш ли какво е казал?

— Не зная много, но чух само, че до късно през нощта са го разпитвали. Зная поне, че отрича да е стрелял. Сега и аз се чувствам като Лин. Не зная какво да мисля.

— Аз пък си мисля, че е било глупаво да захвърля оръжието си. Полицаяте трябва отново да огледат местопрестъплението, за да намерят поне една гилза. Пак ти повтарям, че от толкова близко

разстояние какъвто е добър стрелец, щеше да ме надупчи и с трите куршума.

— Не говори така.

Роуан се сепна от тревогата в тона на Мардж, отиде при нея и я погали по гърба.

— Не успя да ме улучи, така че сега мога да стоя тук и да пия комбиниран сок от моркови, ябълки, круши и пащърнак.

— Пропусна цвеклото.

— Значи това било. По-добре е цвекло в сока, отколкото в чинията.

Мардж се отдръпна, за да вземе една кора с яйца от хладилника.

— Иди в столовата и си изяж закуската. Имам още много гладни гърла да храня.

— Искам да те попитам нещо. Искам и двете да ви попитам — каза Роуан, когато Лин се върна с още една празна кофа. — Доли срещаше ли се с някого? Да е споделяла, че си има приятел?

— Тя ме познаваше достатъчно добре, за да не споменава нищо пред мен — отвърна бързо Мардж, — след като не спираше да повтаря как била скърбяща вдовица, намерила утеха в Господ за себе си и за детето си. Но се съмнявам, че по време на почивката си е излизала навън само за да се киска по мобилния си телефон на вицовете от телефонната служба.

— С мен също не е споделяла нищо, поне не и направо — намеси се Лин. — Но ми каза, и то на два пъти, че съм била голяма късметлийка, задето имам баща на децата си и как и нейното бебе също се нуждае от баща. Добави също, че прекарва много време в молитви за това и вярва, че Бог ще ги чуе и ще ѝ намери съпруг.

Лин се размърда, очевидно се чувстваше неудобно.

— Не ми се иска да говоря така за нея, но работата е там, че беше малко лукава, като го казваше. И аз си казах, че сигурно е хвърлила око на някой кандидат. Не беше много почтено от моя страна, но това си помислих.

— Каза ли го на полицаите?

— Те ме попитаха само дали е имала любовник и други такива неща. Казах им, че за никого не съм чула. Не мислех, че имам право да им казвам, че според мен тя се оглеждаше за нов мъж. Мислиш, че трябваше да им го кажа ли?

— Казала си им само това, което си знаела. Май трябва да изляза да потичам, за да имам апетит. — Видя как Лин прехапа устни. — Полицайте намериха пушката, прибраха Брейкман. Не мога през целия си живот да се крия зад затворени врати. Ще се върна с много по-голям апетит.

Изскочи навън. Неволно се озърна към дърветата и я прониза вледеняваща тръпка, от която гръбнакът ѝ за миг се вцепени. Как да живее отсега нататък, ако ще бъде мишена на някой убиец, прицелващ се в гърба ѝ? Сложи си слънчевите очила — същите, които Кардс бе намерил да се търкалят по асфалта, където Гъл я бе прикрил с тялото си — и закрачи към пистата.

Можеше да бяга и по-настрани, по пътя за колите, но нали не биваше много да се отдалечава, след като бе на челна позиция в списъка на скачащите в дима. Облаците, струпващи се над планините, потвърждаваха прогнозата, която им прочетоха на сутрешното събиране. Кълбеста облачност с много светкавици, припомни си тя, а отлично знаеше колко се увеличаваше вероятността за гръмотевична буря при подобно струпване на гъсти облачни маси. Днес сигурно ще излетят, за да скачат над някой нов пожар, така че нищо чудно да им се наложи да работят до късно през нощта.

Така че, за всеки случай, беше по-добре да не се отдалечава от базата.

— Здравей — поздрави я Гъл, като я настигна, и леко я побутна с лакът. — Ще потичаме ли?

— Мислех, че си зает с нещо.

— Казах само, че искам малко кафе и може би нещо по-калорично за хапване. А ти през това време си побъбри с Мардж и Лин. На три мили ли ще бягаме?

— Аз... — Зад него тя видя Мат, Кардс и Тригър, които тъкмо се показаха от столовата и веднага тръгнаха към нея. Роуан тутакси присви очи. — Да не би Лин да е дошла при теб, за да ти каже, че излизам да тичам по пистата?

— А ти как мислиш?

Сега към стадото се присламчиха и Доби, Стович и Гибънс.

— Тя да не е позвънила и на морските пехотинци? Нямам нужда да ме охранява цяла глутница.

— Ти си заобиколена само от хора, които са загрижени за теб. И за това ли ще се заяждаш?

— Не, но..., не, разбира се, ама как така стана, че... — Откъм фитнес залата към тях се отпавиха Янгтри, Либи и Джанис. — За Бога, след още минута тук ще се изсипе целият персонал на базата.

— Няма да се учудя.

— Ама половината от тях дори не са с екип за бягане.

Пръв ги настигна Тригър, макар да беше с джинсите и високите си обувки.

— Като гасим огъня, не носим облекло за бягане.

— Добре казано — съгласи се Роуан, като се замисли над думите му.

— Когато ти излезеш да бягаш, всички ние ще се присъединим — увери я Гъл. — Или поне всеки, който не е зает с нещо друго. Гласувахме единодушно за това.

— Аз пък не съм гласувала — възрази тя и заби пръст в гърдите му. — И ти ли гласува за мен?

— Длъжен бях да прибавя моя глас към останалите, иначе нямаше как да се стигне до единодушен резултат, така че твоят глас не се брои.

— Чудесно. Превъзходно. А сега да потичаме.

Тя се впусна в спринт веднага щом стъпи на пистата. Продължи така, но само колкото да се увери кой ще успее да поддържа това високо темпо, освен Гъл, който не се откъсваше на повече от крачка от нея. Чуваше дишането и туптенето на маратонки на всички от групата, но скоро надделяха подвикванията и подсвирванията. Само Либи се втурна напред да я настигне.

— Имай малко милост, Ро — простена задъхано тя. — Отзад имаме старци като Янгтри например.

— Ти кого наричаш стар? — Той едва не постави рекорд за ускоряване, като се откъсна от основния пакет на завоя на пистата.

— Забрави ли, че някои, като Кардс, още накуцват?

Развеселена, Роуан се извърна и погледна през рамо към Кардс, а в отговор той само й посочи среден пръст. А Доби дори се затича заднешком, за да го дразни.

Роуан бе принудена леко да свали темпото, защото Кардс действително понакуцваше, а после беззвучно се засмя, като видя как

Гибънс се показва най-отзад, понесъл Джанис на раменете си, размахваща усърдно ръце във въздуха, уж да подпомага напредването му.

— Ние сме цяла банда от лунатици — обяви Роуан.

— Да. Най-готината банда от лунатици, която съм виждал. — Усмивката на Гъл още повече се разшири, когато Южняка изпудфтя уморено, следван по петите от Доби. — Ще се надбягваме ли?

— Няма да се обзалагам, за да ти спестя една стотачка и половината ти мускули. Но нека само да им покажем как се бяга, Бърза крачка. Знаеш как да го направиш.

Той леко я тупна по дупето и се откъсна напред, бърз като куршум, за радост на останалите, които го изпратиха с много шум, с одобрителни, но и с насмешливи възгласи и оглушителни подсвирквания.

Щом пробяга своите три мили, Роуан видя проснатия по корем на тревата Гъл, подпрял се на лакти, за да не изпусне шоуто. Тя също се спря, опря ръце на кръста и не откъсна очи от забавната гледка, докато не видя, че баща ѝ се приближава.

— Добре поне, че не се появи по-рано — отбеляза тя, — или че не излезе на пистата след нас.

— Мога да се обзаложа, че нямаше да се остави да го победим.

— Да, би могъл. — Тя тръгна към баща си, понечила да нахлузи вместо маска една безгрижна усмивка. Но изражението на лицето му веднага я разубеди, че този номер няма да мине.

Той я сграбчи и силно я притегли към себе си.

— Добре съм. Нали ти казах, че съм съвсем добре, дори супер.

— Не дойдох да се уверя лично снощи, защото ме помоли да не го правя и заяви, че трябва да говориш с полицаите, а след това искаш да спиш. — Отдръпна я леко назад и дълго се вглежда в лицето ѝ. — Но трябваше да се уверя, че си добре.

— Тогава престани да се тревожиш. Полицаите прибраха Лео Брейкман. Написах ти есемес, че са открили пушката му и отидоха да го приберат. Както и стана.

— Искам и с него да се видя. Искам да го погледна в очите, да го попитам дали мисли, че като наранява моята дъщеря, така ще си върне своята. Само това искам да го попитам, преди да го пребия до кръв.

— Оценявам това. Наистина го оценявам. Но той не ме е наранил и няма да го стори. Виж тази глутница. — Посочи към пистата. — Щом излязох да тичам, всеки от тях изскочи от дупката си.

— Всички за един — промърмори той. — Трябва да поговоря с гаджето ти.

— Той не ми е... Татко, отдавна не съм на шестнайсет.

— По-лесно ми е да го наричам гадже. Закуси ли вече?

— Не още.

— Тогава отиди, а аз ще си побъбря с Мардж да ми обясни какво става, но след като свърша с гаджето ти.

— Просто използвай името му. Така ще е още по-лесно.

Лукас само се усмихна и я целуна по челото.

— Ще свърша само за минута.

Той пристъпи към Гъл, но преди това удари дланта си в дланта на Гибънс и тупна Янгтри, който се беше привел, за да си поеме дъх, по гърба.

— Искам да поговоря с теб за минута — каза Лукас на Гъл.

— Разбира се. — Гъл се изправи на крака и повдигна вежди, когато Лукас се отклони от групата, но все пак го последва.

— Чух какво си направил за Роуан. Погрижил си се за нея.

— Благодаря ти, че не го каза пред нея.

— Зная, разбира се, че не трябва. Но на теб съм длъжен да ти кажа, че съм ти много благодарен. Защото тя е всичко за мен. За мен тя е целият свят. Ако някога се нуждаеш от нещо...

— Господин Трип...

— Лукас.

— Добре. Първо, Лукас, предполагам, че всеки би направил това, което направих и аз, което не е кой знае какво. Ако инстинктите на Роуан бяха сработили преди моите, тя щеше да ме повали на земята и аз щях да се озова под нея. И второ, не го направих, за да ми дължиш някаква услуга.

— Виждам, че доста си ожулил ръцете си.

— Ще ми мине и няма да ми попречи да съм в списъка на скачачите. Не е нещо сериозно.

Лукас кимна и погледна към дърветата.

— Може ли да те попитам какви са намеренията ти спрямо дъщеря ми?

— Господи, надявам се, че не е нужно.

— Говоря така, защото такъв е начинът ми на мислене. Ако си с нея само за да се забавляваш, щях да кажа, че не си бил длъжен да я закриляш с тялото си. Така че сега действително съм ти задължен, независимо дали го искаш, или не. Това е положението. — Той отново погледна Гъл в очите. — Ако си сериозен в намеренията си към нея, не я оставяй да те отблъсне. Трябва здраво да държиш, докато тя не ти повярва. Тя е костелив орех, но след като веднъж ти повярва, няма да те пусне.

— Разбрахме се, нали. — Лукас протегна ръка и раздруса ръката на Гъл. — А сега отивам на закуска с моето момиче. Ти идваш ли?

— Да, след малко — реши Гъл.

За кратко остана сам, за да осъзнае факта, че Лукас Трип Железния току-що му бе дал благословията си. И да обмисли какво искаше самият той, Гъливер Къри, да прави с тази благословия.

Продължи да мисли на път за столовата. Но сирената зави точно преди да стигне дотам. Гъл изруга заради пропуснатата закуска, обърна се кръгом и се втурна към чакалнята.

19.

След четирийсет и осемчасовата битка с пожара, погълнал осемстотин декара гора в националния парк „Бийвърхед“, се оказа, че въпреки упоритите си усилия те не успяха да постигнат превес над огъня. След като излапа набързо последния от сандвичите, които бе взела със себе си, Роуан продължи да работи с колегите от екипа си — взривяваше зарядите като отчаян опит да отблъсне бушуващия огън, преди да се спусне още по-надолу на запад към центъра на националния парк.

За тези две денонощия разрастването на главното огнище на три пъти смени посоката си, без да престава да залива всичко наоколо с дъжд от пламтящи въглени и огнени езици.

Началната атака се провали като жалък опит за бързо овладяване на огнищата и отстъпи пред продължителната, мъчителна борба за овладяването на огъня.

— Гъл, Мат, Либи, вие оставате тук, по местата си. Кардс, Доби, ние потегляме на запад, за да гасим подпалените дънери. Окопавайте, режете, гасете всичко, което дими. Ще успеем да спрем настъплението на стихията.

Никой не проговори, докато копаеха пръст и зариваха краищата на огнените езици. Сега за тях светът бе само адски дим, непоносима жега и грохот, но нищо не можеше да ги спре да напредват сантиметър по сантиметър към победата, просто бе нужно време и щастието щеше да им се усмихне.

Дънерът, който Роуан преряза, рухна с пукот. Нагласи се да го среже на по-малки парчета, които нямаше толкова силно да подхранват огъня. Скачачите не преставаха да копаят пръст, да секат клоните, да отстраняват въглените от все още зеленеещия се край на гората към почернелите участъци отпред.

Трябва да изтощим стихията, повтаряше си Роуан. Да продължаваме да я изтощаваме.

За миг се изправи, за да изпъне гърба си.

И тогава видя как стана, но толкова бързо, че дори не успя да извика, а още по-малко да скочи напред. Едно парче от дърво, заострено като нож, отхвърча при рязането и се заби право в лицето на Кардс.

Той изкрещя от шока и болката и залитна на тревата. Тя пусна резачката си и се втурна към него.

— Много ли си зле? Много ли си зле? — викна тя и сграбчи олюляващия се Кардс. Изтръпна, като видя дълбоката рана в бузата му, само на сантиметър под дясното му око. Кръвта се стичаше по лицето му.

— Мамка му — изохка той. — Извади това.

— Стой така. Просто стой така.

Доби дотърча до тях.

— Вие, двамата, какво... Господи, Кардс, как, по дяволите, се случи?

— Дръж му ръцете — заповяда му Роуан и бързо започна да рови в раницата си.

— Какво?

— Застани зад гърба му и му дръж ръцете здраво. Мисля, че ще го заболи, но трябва да измъкна треската. — Стъпи с двете си обувки върху обувките на Кардс и свали дясната си ръкавица. Стисна с пръсти проклетото дърво, стърчащо от бузата му. — Ще действаме на три. Пригответи се. Едно. Две...

И тя силно дръпна забилото се парче. Кръв шурна от раната. Очите му за миг се изцъклиха. Роуан веднага притисна отгоре марлята, която бе измъкнала от своя пакет за първа помощ.

— По дяволите, Кардс, каква дупка само ти зейна в лицето — намръщи се тя.

— Ама нали каза на три.

— Да, обаче се обърках с бройката. Доби, натискай марлята. Трябва да почистя наоколо.

— А бе, нямаме време за това — възрази Кардс. — Просто лепни една лепенка. По-късно ще му мислим.

— Само още две минути. Облегни се на Доби.

Тя захвърли настрана окървавената марля и изля малко от скъпоценната вода с надеждата да отмие поне дребните тресчици.

— И да не се разкрециш като някое момиче — додаде тя и го обля със солидна доза кислородна вода.

— По дяволите, Ро! По дяволите, шибана работа!

Ала тя безмилостно изчака кислородната вода да се разпени, за да отстрани замърсяванията и тресчиците, след което го поля с още вода. След това подсуши раната му с друга марля, напоена с антибиотичен крем, добави още една марля и накрая залепи лепенката.

— Сега ще те изведем на запад.

— Няма да стане. Още не съм приключил. Това беше само една проклетата треска.

— Да бе, можеше да говориш така, ако беше висок петнайсет метра. — Доби вдигна острата треска, дълга към осем сантиметра. — Ще ти я запазя за спомен.

— Мили Боже, това е един шибан снаряд. Улучен бях от дървен снаряд. И то в лицето. Ама че късмет — ядоса се той. — През целия сезон не ми върви. — Протегна ръка към Роуан. — Мога сам да се справя.

За миг се олюля, но се стабилизира.

— Вземи от ибупрофена в торбата си. Ако си сигурен, че се справиш, ще поискам от теб да гасиш най-малките огнища. Но няма да включваш резачката, Кардс. Ти сам го знаеш по-добре от мен. Прави каквото ти казвам или ще рапортувам в командния център, че имаме ранен.

— Няма да мръдна оттук, докато не угасим пожара.

— Тогава поне си почини за малко. Ако тази дупка на грозното ти лице продължи да кърви през марлите, накарай някой от екипа да ти ги смени.

— Да, да. — Кардс докосна предпазливо превръзката с пръстите си. — Човек може да помисли, че съм си отрязал крака — промърмори той, но пое надолу по преградната линия. След като Кардс се отдалечи достатъчно, Роуан се обади на Гъл по радиотелефона: — Кардс идва към теб. Има лека рана. Искам някой от вас да дойде тук, горе, при мен, а Кардс да заеме мястото му долу.

— Прието.

— Добре, Доби, заеми се ти с резачката. И внимавай да не те улучи някой летящ дървен снаряд. Не искам повече драми.

Битката продължи. Отне им още десет часа, но пожарникарите от ядрото до опашката на пожара все още не съобщаваха за стихването на огъня.

Залезващото слънце подпали небето, когато тя се връщаше в лагера. Напомни ѝ за това как двамата с Гъл се бяха любували на залеза. Както и за куршумите, и за заслепящата омраза в гърдите на стрелеца. Седна на тревата, за да хапне нещо. Искаше ѝ се отново да изпита онази еуфория, която винаги се пораждаше в нея, когато поредният пожар започваше да стихва.

Янгтри приседна до Роуан.

— По-добре да се натъпчем с малко храна, преди да се заемем с разчистването. От командния център ще ни изпратят още осем души, за да довършим тук. Зная, че никак не ти е лесно, защото той бе от твоя екип, но мисля, че Кардс ще го демобилизират, като ще използват раната му като повод.

— И аз това очаквам. Ще отида да опаковам заедно с него. Ако могат да изпратят осем души, да освободим осем от лагера.

— Щях да ти предложа същото. Трябва да ти призная, Ро, че се чувствам стар за тая работа. Постепенно започвам да го осъзнавам. Може би към края на сезона ще попитам баща ти дали при него ще се намери работа за мен.

— По дяволите. Кардс има дупка на лицето си, а не ти.

Той погледна на запад, към залезващото слънце и чернеещата се планина.

— Иска ми се да проверя какво ще е само да си седя на верандата в лятна нощ, да си пия бирата с някоя жена за компания, ако мога да намеря такава, и да не мисля повече за пожари.

— Ти винаги си мислил за пожарите и когато се отпуснеш на верандата като пенсионер, пак ще ти се иска да си тук.

Преди ставане я потупа по коляното.

— Може би е настъпило времето да проверя това.

Тя трябваше насила да застави Кардс да се съгласи, че трябва да замине. Скачачите, се гордееха с раните, приемаха ги като предизвикателства.

Той се намуси, като чу заповедта ѝ да се прибере в базата.

— Разбирам защо той е в такова настроение — каза ѝ Гъл, като седна до нея. — Но ти защо си вкисната?

— Как мислиш, че се чувствам след цели шейсет часа борба с огъня?

— Не. Това е, защото си като пребита от умора и подвластна на капризите на настроението си, но истинската причина е друга.

— Ето какво не проумявам, готин: защо си въобразяваш, че ме разбираш дяволски добре, след като се познаваме само отскоро? И защо губиш толкова много от времето си, за да правиш психоанализа на хората около теб?

— Има две лесно обясними причини. Първата е свързана с това, че наистина съм тук само от няколко месеца, но хора, които работят и живеят заедно при толкова напрегнати условия, се опознават и сближават по-бързо от другите, които не се намират в същата среда. Като добавим, че спим заедно, това много ускорява взаимното ни опознаване. И второ...

Гъл извади пакетче белени фъстъци, предложи ѝ да си вземе малко, а след отказа ѝ само сви рамене и налапа спокойно няколко под намръщения ѝ поглед.

— И второ — повтори той, — хората ме интересуват и ми харесва да ги разгадавам.

Задъвка фъстъците. Каквото и да бе настроението или причините да е така нервна, той не бе склонен да се вкисва, за да стане като нея. Един горещ душ и топла храна, а след това и леглото с една топла жена в него бе всичкото, до което се свеждаха желанията му за най-близкото бъдеще.

Кой би могъл да желае нещо по-добро?

— Ти вече си мислиш само за това, което те очаква в базата. За цялата гадост, за която няхаме време да се тревожим, тъй като бяхме прекалено заети. Какво се е случило, докато сме гасили пожара тук. Дали полицаите са обвинили Лео Брейкман, дали са намерили убиеца на Доли. И ако не е така, какво тогава следва?

Той погледна към Кардс, който похъркваше, отпуснал глава на раницата си, със снежнобяла превръзка върху оцапаното му от саждите лице.

— И в същото време не преставах да се тревожиш колко ли зле е пострадало лицето на Кардс. Или за разговора си с Янгтри, преди да се изтеглим оттук.

В първия миг тя нищо не каза.

— Дразнещо е, когато знаеш всичко. — Тя отметна глава назад и затвори очи. — Ще легна да поспя малко.

— Странно, аз пък си мислех, че е успокояващо да знаеш, че има някого, който да те разбира.

Тя само отвори едното си, кристалносиньо око.

— Не съм казала, че ти си този, който разбира всичко.

— Този път направо ме срази — въздъхна Гъл, също затвори очи и се унесе в сън.

След като разтовари екипировката си, Роуан се отправи направо към бараките. Гъл реши, че иска да се успокои и да се измие. Може би самата тя би го нарекла „да се погрижа за себе си“. Той също се нуждаеше ужасно много от това, но отложи прибирането си в стаята, за да се обади първо на Малката мечка.

Изчака в командния център Малката мечка да се уговори с командира на екипа по прочистването какво трябва да се направи.

— Може ли да поговорим за минута?

— За пръв път от няколко дни насам ми се намират няколко свободни минути. Ще изляза отвън — обяви Малката мечка и посочи с глава към вратата. — Какво те вълнува толкова?

— Разкажи ми какво става тук, за да мога да го съобщя на Роуан.

— Не зная доколко ме държат в течение на всичко, но нека да намерим къде да седнем.

Роуан излезе от банята, увита в една голяма кърпа, и видя все още изпоцапания Гъл да седи на пода на стаята ѝ.

— Да не би душът ти да е повреден?

— Не зная. Още не съм се прибирал в стаята си.

— Много работа трябва да свърша, така че ще се наложи да променим програмата и да отложим страстния секс за вечерта.

— Шведке моя, мислиш еднопосочно. Харесва ми тази посока, но има и други.

Тя отвори едно чекмедже, избра си една тениска и панталоните, с които правеше йогийските упражнения.

— Ще ти разкажа всичко накратко — започна Гъл. — Тригър завлече Кардс в амбулаторията. Раната му е почистена. Няма инфекция, но е много дълбока. Препоръчали му да потърси пластичен

хирург и след кратко упорстване той се съгласил утре сутринта да слезе в града, за да търси лекар. Иска да си запази хубавото лице.

— Това е добре. — Облече си панталоните и тениската, без да губи време за бельото — гледка, на която Гъл не пропусна да се наслади въпреки напрегнатите обстоятелства. — Ще е забавно да го гледаме как ругае пластичните хирурзи — провикна се Роуан от банята; беше отишла да окачи кърпата. — Ще намерим на какво да се посмеем.

— Тригър вече очаква да го натоварят с много работа, докато трае всичко това.

— Това беше само за начало. Има ли още?

— Повдигнато е обвинение срещу Лео Брейкман.

Той видя как тя се сепна, но бързо се овладя, прекоси стаята и се отпусна на леглото си.

— Добре, даже много добре.

— Заради пушката му, предишните му заплахи и фактът, че не може да докаже къде е бил по времето на стрелбата. Признал, че се скарал с жена си и за два часа излязъл с колата. Прибрал се малко преди полицаите да почукат на вратата му.

— Жена му би могла да излъже заради него.

— Той обаче не я е молил за това. Част от тези сведения са от полицаите, но някои са от Мардж. Мога да ги разделя на две части, но като знам как се разпространяват тук слуховете, допускам, че разузнаването на Мардж не е по-лошо от това на полицаите.

— Имаш право.

— Скарали се за това, че той дошъл тук, че се нахвърлил срещу теб. И въобще за Доли. Мисля, че да изгубиш детето си или сплотява родителите като цимент, или ги тласка към ужасно скарване.

— Баща ми имаше брат, по-млад от него. Вероятно вече знаеш, след като си се интересувал от Железния.

Гъл нищо не отвърна. Предпочете да я остави тя да говори.

— Умрял, когато бил само на три години от някаква странна инфекция. Никога не е бил това, което ти би нарекъл съвсем здрав, и семейството ни не успяло да го излекува. Но мисля, че това нещастие е сплотило дядо и баба. А той признал ли е вината си? Лео Брейкман?

— Не. Твърдял, че само шофирал наоколо, предимно по черните пътища. И че в това време някой нахълтал в дома му и задигнал

пушката му. Според него някой иска да го натопи. Накрая жена му успяла да го убеди да си потърси адвокат. Насрочили са за тази сутрин изслушването за определяне на гаранцията. Жена му била готова да ипотекира къщата им, за да плати определената сума.

— Господи.

— Така че той не се е връщал тук, Роуан.

— Не това имах предвид. Тя трябва да се справя с повече, отколкото някой може да понесе, а нищо в досегашния ѝ живот не я е подготвило за това. Не зная как издържа.

— Налага се да се справи и с още нещо. Идентифицирали са мъжа, с когото Доли се е срещнала в един мотел в нощта на смъртта ѝ. С него се е виждала много пъти през последните месеци. Преподобният Летърли.

— Пасторът? В името на Божията любов ли... — Тя внезапно млъкна и се отпусна на стола. — Доли се е чукала с падрето на майка си, докато през цялото време е твърдяла, че се е къпела в Божията светлина и други такива измишльотини. Е, сега много неща започват да придобиват смисъл — отсече тя. — Сега всичко си идва на мястото. Господ щял да ѝ осигури всичко. Така е казала на Лин. Бебето ѝ се нуждаело от баща и Господ щял да ѝ го осигури.

— Не мисля, че Господ е имал намерение да осигури на Доли един женен мъж, който вече има три деца. Той отрича всичко, изпаднал е в праведен гняв и възмущение и така нататък, а жена му напълно го поддържа. Полицайте се опитват да докажат, че и двамата лъжат.

— Преподобният се е срещнал с нея в нощта, в която е била убита. Тя искаше бебето ѝ да има баща, а Доли никога не се отказваше, когато си наумеше нещо. Притиснала го е, може би го е заплашила, че ще го издаде пред жена му, ще съсипе името му пред паството му. И той я убил.

— Логично е — съгласи се Гъл.

— Но още не мога да си обясня защо той просто не я е оставил там, защо му е трябвало да я влачи толкова навътре в гората, където е запалил пожара. Още по-странно е, че той за пръв път убива човек. Трудно е да разсъждаваш разумно след извършването на нещо подобно.

— Гъл... ако той и Доли са се търкаляли страстно в чаршафите през цялото това време — а той е от много години изповедник на

госпожа Брейкман, то не може да не е посещавал къщата им.

Тя отметна глава.

— Ти сигурно вече си мислил и за това.

— Позамислих се. Допускам да са го поканили един или два пъти да обядва в някоя неделя с тях. Навярно той и жена му са донесли поднос, покрит с кърпа и пълен със сандвичи за обяда в градината през някой топъл летен ден и така нататък. Да, мисля, че той е познавал къщата и дори може да е научил комбинацията за сейфа с оръжията на баща ѝ в мазето.

— Пушката е била начин полицаите да се усъмнят в Лео Брейкман и планът му е сработил. Може би ги е подтикнал да го подозират. Мъж, склонен към насилие, мъж с буен темперамент, който веднъж вече е изгонил дъщеря си от дома си и бе прочут с разгорещените си спорове с нея. Така трябва да е станало.

— Навярно не е далеч от истината. А ти забрави за лошото си настроение.

Тя се усмихна вяло.

— Знаем всичко. Може би отново се чувствам безполезна, за разлика от последните три дни, когато знаех, че всичко, което правя, е от значение, необходимо е. А после се завръщам тук, където не мога да направя нищо. Не мога да контролирам положението, така че предполагам, че ще ми помогне, ако обмисля добре всичко, да се опитам да разбера какво щях да направя, ако нещата бяха в мои ръце. Може би помага да поговоря с някого, който ме разбира. — Тя отново се усмихна.

— Знаеш ли, мога да седя тук цяла нощ и да ти се любувам. Цялата си злато и сметана и ухаеш като овощна градина през лятото. Много приятен начин за връщането към живота след продължителна битка с огъня. Какво ще кажеш да се измия и след това да си спретнем една късна вечеря?

— Отговорът ми е едно твърдо „да“.

— Чудесно. — Той се изправи. — Мога ли да използвам душа ти?

Тя се засмя и махна с ръка към банята. След като разполагаше с малко време, реши да се обади на другия мъж, който я разбираше.

— Ало, татко.

Ела се обърна, когато Лукас отвори вратата на верандата. Измъкна се навън, щом мобилният му телефон позвъни, защото реши да го остави да говори насаме, както и за да се полюбува на отблясъците от светлината по тънките клони на една от сливите в градината си.

— Всичко наред ли е?

— Да. Роуан искаше само да провери как съм и да ме осведоми за последните събития.

— Има ли нещо ново?

— Всъщност не. — Той отпи от чашата си с вино, на което те се наслаждаваха по време на вечерята, след това я погали по ръката с краищата на пръстите си.

Обичаше начина, по който я докосваше, и то толкова често, сякаш да се увери, че е с него.

— Звучеше уверено, така че сега се чувствам по-добре. Ако с Ро се случи нещо лошо или просто нещо не й върви, тя го приема много навътре. Все се пита какво е можела да стори, за да го предотврати, или как да оправи нещата.

— Чудно от кого ли го е наследила? Кой се суети наоколо с инструменти всеки път, когато има сгоден случай? Поправя капещия кран на мивката в пералното помещение или заяждащото чекмедже на старата маса, която купих от битпазара?

— Трябва да ти се отплатя за всичките тези вечери, с които ме угощаваш. И закуските също — додаде и плъзна длан по талията й.

— Хубаво е да имаш в къщата си сръчен мъж.

— Хубаво е да бъда в къщата с теб. — Той обви ръка около кръста й, докато двамата се любуваха на градината, на приятно проблясващите светлини и меки сенки. — Хубаво ми е с теб.

— Щастлива съм — призна тя. — Някога бях щастлива със съпруга си, сетне се научих как да бъда щастлива сама. Отрази ми се добре да разполагам с времето си, да открива нещо повече за себе си. Да зная какво да правя и без какво мога да мина. Но с теб съм по-щастлива.

И тя го прегърна на свой ред.

— Преди да излезеш навън, си седях тук и си мислех как ми провървя. Имам семейство, което обичам и което ме обича. Имам и

кариера, с която се гордея. Харесвам това място. Имам добри приятели. А сега получих и бонус. Получих теб.

Светлините искрят, помисли си Ела, в градината и в сърцето ми. А нейната приятелка живееше в непрогледен мрак.

— Говорих с Айрини по-рано.

— Сега тя има ужасен товар на раменете си.

— Искях да я видя, надявах се с нещо да мога да ѝ помогна, но... дори не съм способна да осъзная какво е загубила. Това е най-опустошителната загуба, която може да сполети една майка. Какво още ѝ остава да губи... Вече нищо в живота ѝ не е сигурно. Трябва сама да погребее дъщеря си, Лукас. И е изправена пред съвсем реалната вероятност да изпратят съпруга ѝ в затвора. А мъжът, на когото е вярвала и разчитала да я напътства духовно, който е олицетворявал вярата ѝ, я предаде по един ужасен начин. Единственото, за което сега може да се залови, е внучката ѝ. Грижата за това сладко момиченце ще донесе на Айрини невероятна болка и в същото време огромна радост.

Късметлийка съм аз. И мисля, че също като теб и Роуан искам всичко да може да се уреди. Искан ми се да можех да помогна на Айрини.

— Ти ѝ помогна с погребалната служба и ще отидеш там заради нея. Това е от значение. Искаш ли да дойда с теб?

— Да, макар да съзнавам, че е егоистично. Но мисля, че ако дойдеш, ще я притесниш.

Той кимна, защото същото си го бе помислил и той.

— Ако прецениш, че е уместно, поне ѝ предай, че съжалявам за загубата ѝ, както и за всичко, с което сега трябва да се справя.

— Само натъжих и двама ни, а си мислех само как да сме щастливи.

— Когато са заедно, хората трябва всичко да споделят. Искан... искам всичко да споделям с теб.

Вътре в нея все едно запърхаха пеперуди. Каза ли му наистина, че се чувства щастлива? Нещо повече, че се чувства благословена.

— Нека да се поразходим на лунна светлина — предложи Ела. — В градината. Можем там да си допием виното.

— Винаги ти хрумват най-добрите идеи.

Да използваш телефона на мъртва жена, за да примамим един мъж, те кара да се чувстваш... както трябва. Един божи човек ще

разбере това, ще одобри отмъщението, както е казано: око за око, зъб за зъб... Макар че Летърли не беше божи човек, а само жалък измамник, съблазнител, развратник.

Всъщност именно Летърли бе убил Доли. Той я бе съблазнил и повел по този път — или ако изкушението и поемането по пътя са били по нейна вина, той със сигурност я бе последвал.

Той трябваше да я съветва, поучава, да ѝ помага да бъде достойна личност, почтена жена, добра майка. Но вместо това бе предал собствената си съпруга, семейството си, Бога си, църквата си, заради секса с дъщерята на жена от своето паство.

Смъртта му ще е справедлива, заслужено възмездие, свещена отплата.

Текстът ще свърши работа, защото бе толкова прост за разбиране.

„Не бях аз. Трябва да донесеш парите. Не казвай, че първо трябвало да си наясно какво да правиш с мен. Ще се срещнем в един през нощта при центъра за посетители в парка «Лоло» откъм шосе 373, след втория изход. Спешно е. Мога да ти помогна.

Доли.“

Разбира се, че мъжът, който скоро ще умре, ще се обади на мъртвата жена. Но когато никой няма да отговори по телефона на обаждането, а ще бъде изпратен обратен есемес, ще настъпи шок, паника, главоблъсканица. И лесно ще се стигне до пречупването.

„Трябва да се видим насаме. Тогава ще ти обясня, знаеш къде, всичко, което зная. Не мога да ти пиша повече, защото могат да ни открият“

Той ще дойде. Но дори и да не дойде, все ще се намери някакъв друг начин.

Да се планира убийство не е същото като един нещастен случай. Как ли се чувства човек тогава?

Пристигна с десет минути по-рано, макар колата да напредваше доста бавно. Запълзя по отбивката на шосето.

В края на краищата се оказа лесно. Не трябваше ли първо да поговорят? Трябваше ли мъртвият да знае защо е мъртъв? И защо ще гори в адски огън?

Той извика името на Доли с пресипнал шепот, едва доловим сред безметежно спокойната нощ. При изхода от шосето седна в колата и на лунната светлина се очерта само силуетът му.

Смъртта чакаше търпеливо.

Той излезе, изви глава първо надясно, после наляво, като че ли продължаваше да вика името на Доли. После продължи нагоре по шосето.

Да, в крайна сметка се оказа лесно.

— Око за око.

Летърли се огледа. Ужас скова лицето му, когато една сянка пропълзя на лунната светлина.

Първият куршум го улучи точно в средата на челото. Остана малка черна дупка, която превърна ужасът по лицето му в смъртна маска. Вторият прониза сърцето му и от гърдите му бавно закапа кръв, блещукаща в черно на мижавата светлина.

Лесна работа. Изисква се само уверена ръка и непоколебимо сърце.

Никакъв шок, никаква скръб, никакво трепване, не и този път.

Очакваше го дълъг път, докато пренесе тялото, но това трябваше да бъде извършено както трябва, нали? Всичко, което си струва труда, трябва да се върши качествено. Пък и гората през нощта предлага такава красота, такава тайнственост. Мир. Да, поне засега, тук царуваше пълен мир и покой.

Всичките усилия избледняваха в този момент, когато тялото се оставя в покой върху кладата за изгаряне.

Преподабният Летърли не изглеждаше толкова добре, въобще даже не изглеждаше толкова набожен с тези разкъсани дрехи и плът, омърсена от влаченето.

Само едно щракване със запалката, това бе всичко необходимо, за да го изпрати в ада.

Пламъците лумнаха със съскане, алчно поглъщаха дървесината и кислорода. Като се изгаря едно тяло, изгаря се и душата. Настъпва мир, когато огънят се издигне и разпростре.

Как ли се чувства някой, който убива и изгаря жертвата си?

Чувства се добре.

20.

Огънят си проправяше път на запад, унищожавайки всичко по пътя си, и се разпростираше на територията на два съседни щата.

Гъл заби котките на обувките си в един висок бор и се покатери по него, към небето, обагрено в червено и обсипвано със сажди. Потта се лееше от лицето му и се просмукваше в банданата — кърпата, увита около врата и лицето му, за да го пази от дима, когато режеше стволовете и клоните с резачката си. Докато прочистваше защитната просека, около него непрекъснато се поваляха дървета и рухваха на земята.

Спусна се на тревата, откопча коланите и забърза към предната линия.

Знаеше, че Роуан се бореше с ядрото на пожара. Сред екипа се понесе слухът, че колегите им от Айдахо на два пъти е трябвало да се оттеглят поради резките промени в посоката и силата на ветровете.

Той чу силен грохот и видя как розовата кал, изсипана от товарния самолет, се посипа надолу през дима. Само че засега стихията с лекота поглъщаше тази смес, както дете налапва сладкиш.

Изгуби броя на часовете, прекарани толкова близо до пастта на чудовищния противник, откакто в ранното утро го събуди воят на сирената. Едва тази сутрин се взираше в очите на Роуан, докато тя се извиваше страстно под него, едва тази сутрин усещаше върху езика си вкуса на кожата ѝ, стоплена от съня.

А сега вкусваше единствено дима. Почувства как потръпна под него, когато следващото дърво, принесено в жертва, рухна. Вглеждаше се в очите на врага и знаеше колко неутолима бе похотта му.

Това, което не знаеше, когато остави моторната си резачка, за да изпие глътка вода, беше дали е ден, или нощ. Пък и имаше ли значение? Единственият свят, който имаше значение сега, бе в този постоянно розовеещ се здрач.

— Изместваме се на изток — съобщи му изскочилият от дима Доби. — Гибънс ни повежда на изток, за да окопаем защитна линия,

както си знаем. Маркучите задържаха огъня по десния фланг откъм потока Пек, а калта я подпря отзад.

— Добре. — Гъл взе екипировката си.

— Записах ни като доброволци да отидем на юг, през обгорената земя, за да проверяваме за локални огнища, подпалени дънери по краищата на зоната.

— Наистина е знак на внимание от твоя страна, че си ме включил в мисията си.

— Ами че все някой трябва да я върши тая работа, синко. — Зачервените му очи се засмяха. — Ще бъде дълго пътуване, но се обзалагам, че ще изпреварим останалите от екипа в напредването към ядрото и скоро ще се заемем пак с истинска работа.

— Може би. Именно към ядрото искам да атакувам.

— Ще се бориш задник до задник с жена ти. Хайде, да се заемем с тая мъка.

Локалните огнища разцъфтяваха като цветя, избухваха като гранати, блестяха като плитки езера. Вятърът им създаваше много неприятности, все коварни, трудно отстраними, като сгъстяваше дима и раздуваше летящите главни.

Гъл се задушаваше, но не спираше да копае, да заравя, да удря с клони, а после се засмя, като чу как Доби яростно ругае.

— Шибаният заместник-директор Брюстър! — кресна Доби на пламъците, когато се опитаха да го лизнат. — Той ме изключи за пушене в клозета.

— Ами в гимназията още си бил пълен новак.

— Още в прогимназията. Започнах много отрано.

— Сигурно отрано си подготвял белите си дробове за работата на живота ти — подметна Гъл и се премести към следващия бор.

— Още не мога да забравя шибаната Джиджи Джепър. Заряза ме. И то заради един спортист.

— И това ли се случи в прогимназията?

— Не, беше през последната ми година в училището. Копелето играеше софтбоул. Как ти се струва това?

— Сега без нея си по-добре.

— Дяволски си прав. Е, добре, капитане. Вярвам, че подсигурихме тази преградна линия и ти препоръчвам да пресечем направо отгук, за да започнем огледа на север. Още се озъртам за един

съсед, един откачен дъртак, господин Котър, който имаше навик да си вади пушката през прозореца и да гърми по кучето ми, защото моето кутре най обичаше все сред петуниите му да си дриска.

— С теб заедно ще избием чивиите на дъртия господин Котър.

— Ето това наричам аз истински приятел.

Двамата истински приятели заедно обядваха, вечеряха, закусиха — кой, по дяволите, знаеше кое време беше вече? — през паузите при забързания обход на огнището, като дъвчеха припряно енергийните, висококалорични шоколадови блокчета или кракерите с фъстъчено масло, а накрая изядоха и единствената ябълка, която Гъл бе взел със себе си.

— Обичам тази работа — сподели Доби. — Не знаех това, докато не се захванах с нея. Но си знаех, че ще мога, знаех си, че ще я върша както трябва. И си мислех, че всичко ще бъде наред. Но въобще не бях наясно какво мога да очаквам.

— Ако от това ще ти поелекне, да ти напомня, че тук поне знаеш с какво си се заловил. — „Това, мислено добави Гъл, е общото между жените и скачачите.“

Тук-там още стърчаха умъртвени от огъня, оголени стъбла като чернеещи се скелети сред изтъняващия дим. Вятърът фучеше край тях, караше ги да се превиват и стенат, пръскайки навред пепел с пълни шепи като в някаква мрачна приказка.

— Прилича ми на някой от онези филми за края на света — реши Доби. — В които огромен метеор изпепелява повечето от проклетите части от света и остават само някакви отвратителни мутанти лешояди, както и шепи храбри воители, опитващи се да бранят невинните. Ние бихме могли да бъдем сред тези бойци, защитници на доброто.

— Е, аз бих могъл да изиграя и ролята на мутант, но от мен да мине. Виж това — Гъл посочи на изток, където небето се озаряваше в червено над пламъците, високи като крепостни кули. — През половината време не мога да си обясня как мога да мразя пожарите и все още да си казвам, че и в тях има красота.

— Точно така се чувствам аз заради шибаната Джиджи Джепър.

Гъл пак се загледа в огъня, но този път със смях, кой знае защо се чувстваше щастлив, макар да му бе адски горещо и тънеше в мръсотия. Поразяваха го цветовете и нюансите и непрестанно променящите се форми на пламъците.

Импулсивно му хрумна да извади фотоапарата си от торбата. Една снимка нямаше да може да предаде цялото ужасяващо величие на гледката, но поне щеше да му напомня през зимата за преживяното тук.

Доби се нагласи за кадъра: вдигна на рамо двойната си брадва, разтвори крака и се постара да изглежда свирепо.

— Сега ме щракни. Като убиец на дракони.

Подходящо е за заглавие на снимката, каза си Гъл. За всеки случай му направи две снимки.

— Като я види, твоята Джиджи направо ще умре от мъка.

— Майната му! Хайде, много време прахосахме.

Отдръпна се с наперена крачка, докато Гъл прибираше фотоапарата си.

— Гъл.

— Да. — Тъкмо дърпаше ципа на торбата си, но надигна глава и видя Доби в почти същата поза, само че обърнат с гръб към него. — Стига си позирал, красавецо, вече прибрах фотоапарата.

— По-добре ела насам. Погледни това.

Разтревожен от тона му, Гъл бързо се приближи и погледна, накъдето сочеше пръстът на Доби.

— Дали е това, за което си мисля?

— Ох, мамка му.

Останките лежаха там, като мрачен знак на сред овъглената пътека.

— Господи, Гъл, мутантите май са минали вече оттук. — Доби, олюлявайки се, се отдалечи, на няколко крачки, наведе се, подпря ръце на коленете си и повърна.

— Също като Доли — промърмори Гъл. — С изключение на...

— Исусе Христе, чувствам се като изцеден цирей. Отиде ми обядът. — Пребледнял като платно под слоя от черни сажди, Доби измъкна резервната си бутилка с вода, отпи и изплю водата. — Тук, точно тук е запалил пожара гадният му шибан мръсник. Също както с Доли. — Отново изплакна устата си, пак изплю и накрая отпи. — Все така действа.

— Да, само че не ми се струва, че този път е искал да прикрие трупа или да го унищожи до неузнаваемост. Може би е искал да го намерим или просто да привлече внимание, или пък понеже кучият

син харесва палежите. И не прилича на Доли, тъй като този тук има дупка от куршум в челото си.

Доби стегна ръце около гърдите си и се огледа изплашено.

— Господи, мисля, че имаш право.

— Трябваше да се хвана на бас с теб. — Гъл извади радиотелефона си. — Защото не мисля, че ще се можем да се върнем към работата преди останалите от екипа.

Докато чакаха, Доби измъкна от торбата си две малки бутилка бърбън от Кентъки и отпи една глътка.

— Кой е загинал тук според теб? — попита той, като подаде втората бутилка на Гъл.

— Може би сме попаднали на следите на някакъв подпалвач и убиец, който изтребва всеки, който му се изпречи на пътеката. Но вероятно да е някой, който е бил свързан с Доли.

— Имай милост, Господи. Надявам се да не е майка й. Наистина се надявам на това. Нали все някой трябва да се грижи за това бебе.

— Видях майка й и свещеника в деня, в който дойдоха да благодарят на Малката мечка за повторното назначаване на Доли на работа в кухнята. Тя бе ниска и дребна, също като Доли. Мисля, че това тук са останки от по-висока фигура, дори бих казал доста висока. — Може би баща й.

— Може би.

— Ако не се бях записал за доброволец в днешното гасене, някой друг щеше да намери тези останки. Наистина пътеките са прокълнати. Роуан каза, че намерила Доли на една друга пътека. Ако ние не се бяхме натъкнали на скелета, рейнджърите щяха да го намерят. Човек наистина може да си помисли, че каквото и да направи огънят, все пак остава някакъв шанс да се открият следи.

Гъл вдигна очи към червенеещото се зарево, черната земя и упорито пълзящите оранжеви пламъци. И допи докрай бутилката си.

Рейнджърите от горските служби ще се присъединят към битката. В Гъл не угасваше яростта срещу тази бучаща, пълзяща стихия. Но успя да овладее чувствата си, за да намери сили да атакува огнището така, че с всяко замахване с брадвата си да излива гнева си. Тази война не се водеше срещу Бога или природата, или съдбата, а срещу някое злокобно човешко създание, което бе подпалило огъня за собствено удоволствие или някаква друга цел.

Откакто бе започнала тази битка, бе престанал да си задава въпроса защо бе възникнала. Мислеше единствено как да дочака края.

— Поеми си дъх — каза му Роуан. — Скоро ще приключим. Ти сам го усещаш, че е така. Почини си малко, Гъл. Това не е работа само за един човек.

— Ще си отдъхна, като свършим с гасенето.

— Виж какво, зная как се чувстваш. Зная как точно ще...

— Не съм в настроение да действам разумно. — Отмести ръката ѝ от рамото си. Очите му пламтяха. — По-скоро съм настроен да убия тази гадост. По-късно може да обсъждаме взаимно травмите си. Ама сега ме остави да си върша работата.

— Добре, щом така искаш. Необходими са ни хора на билото, за да изкопаят преградна линия, преди пожарът да се раздуха от вятъра, да проникне на нови участъци и да се разгори по-силно.

— Добре.

— Вземи Доби, Мат, Либи и Стович.

Беше нощ — или навярно сутрин, — когато се довлече до потока. Огънят се тресеше в предсмъртните си гърчове, давеше се, свистеше. Над главата му звездите примигваха през редеещия дим и му вдъхваха надежда, че ще дочака края.

Събу обувките и чорапите и накисна изморените си крака в чудесната хладка вода. Зад гърба си дочу бърбенето на уморените си колеги. Гласовете им до един бяха дрезгави от дима и притока на адреналин. Разменяха се шегички, хапливи подмятания, впечатления от толкова продължителната битка. И естествено си задаваха най-важния въпрос — за какво, мамка му, е било всичко това? — когато коментираха това, което той и Доби бяха намерили.

Разбира се, че го чакаше още доста работа, но можеше да изчака до зазоряване. Огънят нямаше да угасне лесно, освен ако не бъде окончателно потушен.

Роуан седна до него. Остави в скута си своята порция суха храна и подаде на Гъл бутилката.

— В лагера спуснаха много товари, така че успях да ти приготвя вечеря.

— Женската работа никога няма край.

— Виждам, че вече си по-спокоен.

— Имах нужда да се освободя от напрежението.

— Зная. — Лекичко го погали по ръката, после вдигна вилицата и я забучи в пържолата. — Полях я малко с лютивото табаско на Доби. Стана по-вкусно.

— Направих му снимка. Той стоеше там, в чернилката, а зад него бяха само огънят и небето. Сюрреалистично. Тъкмо го снимах, когато го намерихме. Отначало не почувствах нищо, честно, докато не тръгнахме за срещата с теб. Тогава нещо в мен започна да расте, ставаше все по-голямо и по-голямо. Господи, дори не се бях замислял, че някой може да бъде погребан така, след като е бил прострелян в главата.

— Прострелян ли?

— Да — кимна Гъл, — но не мислех за жертвата. Мислех само за работата ни, за нас. За всичко изгубено и пропиляно, за рисковете, за потта и кръвта. И за какво е всичко това, Ро? Понеже не можех да изпратя в ада този, който е причинил това, трябваше да се сражавам с адския огън около мен.

— При скока си Мат се закачил на клоните на едно дърво. Успял да се спусне на земята, но можеше да свърши зле. А пък Елф за малко да бъде затисната от едно падащо дърво. Янгтри се рани по крака с брадвата и сега коляното му е подуто. Един скачач от екипа от Айдахо се приземил лошо и си счупил крака. Направо да полудееш.

Мълчаливо продължиха да се хранят в тишината.

— Искат и двамата, ти и Доби, да се приберете на сутринта в базата, за да могат Дикико и Куиниък да ви разпитат. Мога да ти помогна да си събереш екипировката.

Той я погледна, изпълнен с благодарност. Беше й признателен, че тя не спомена за грижите си за него.

— Ще бъде много добре.

— Предположих, че ще си много уморен, затова можеш да си спестиш разпъването на палатката. Можеш да дойдеш в моята.

— Така ще бъде още по-добре. Обичам тази професия — промълви след малко, мислейки за Доби. — Не зная защо точно, но онова копеле ме кара още повече да заобичам работата си. Полицайте трябва да го намерят, да го заловят, да го спрат. Но ние сме тези, които

почистваме причинените от него ужасни поражения. Ние сме тези, които вършим всичко необходимо, за да не стане още по-лошо. За него дивата природа не означава нищо, нито това, което живее в нея, докато за нас всичко това означава много.

Погледна към нея и бавно се наведе, за да я целуне по устните с изненадваща нежност.

— Намерих те, Роуан, сред дивата природа. Това е дяволски важно за мен.

Тя се усмихна слабо.

— Не бях изгубена.

— Нито аз. Но все пак те намерих, просто така.

Когато тръгнаха към палатките, срещу тях се зададе Либи.

— Как си, Гъл?

— Добре. По-добре, след като чух, че мога да се отърва от почистването. Виждала ли си Доби?

— Да, той току-що се върна. И сега се чувства... мисля, че знаеш как. Мат и аз поседяхме малко с него, след като останалите си легнаха. Той постепенно се оправя.

— Ти, Барби, днес свърши добра работа — намеси се Роуан.

— Това ми е целта — да върша добра работа. Лека нощ.

Роуан се прозяваше през целия път до палатката, защото телом и духом вече се беше отпуснала, тъй че можеше да се каже, че обувките ѝ сами я влачеха напред.

— Да не си посмял да ме будиш, освен ако някой не пострада от сърдечен удар. Всъщност дори и тогава може да не ме събуждаш.

Съблече се само по тениска и гащета. И като се напъха в спалния си чувал, Гъл се замисли.

— Знаеш ли, само преди трийсет секунди си мислех, че съм твърде уморен дори да си почеша задника. Ала сега, странно, отново съм изпълнен с подновена енергия.

Тя отвори очи, но след секунди отново ги затвори.

— Прави каквото искаш. Само не ме буди, докато го правиш.

Той се настани до нея, усмихна се и притегли вече отпуснатото ѝ тяло към своето. И когато затвори очи, мислеше за нея, за нищо друго, освен за нея, преди неусетно да потъне в съня.

Събуди го коляното ѝ, забито в чатала му. Очите му се извъртяха още преди да ги отвори. Да лежи отпуснат по гръб му бе помогнало да освободи много от напрежението в пулсиращите си топки.

Дали тя бе преследвала именно това или просто той бе извадил лош късмет? Но както и да бе, ударът бе страхотен.

Тя не се помръдна, когато той се претърколи, намъкна си панталоните, чистите чорапи, обувките, но без да се закопчее и да завърже връзките на обувките. Бързаше да изпълзи навън сред меката утринна светлина.

Нищо и никой не помръдваше. Спяха спокойно, защото никой не им забиваше коляно в топките, пък и доколкото знаеше, всеки спеше в отделна палатка, така че сигурно с топките им всичко си беше наред.

Остана отвън, за да се пооправи, след което реши да се отдалечи от лагера, за да облекчи пикочния си мехур. Каза си, че следващото в списъка му ще бъде едно кафе и да запълни с нещо стомаха си. След като се беше събудил пръв в целия лагер, това означаваше, че пръв ще получи храна за закуска. Седна отвън, да закуси от не много приятната суха храна, а после се спусна надолу към потока, за да остави Роуан да поспи още малко и...

Спря се и впери очи в поляната, осеяна с чудесни пурпурни диви лупини. Сред тях блестеше леката утринна мъгла и създаваше илюзията, че плуват над плитка бяла река, а дузини тъмносини пеперуди танцуваха над стеблата им.

Всичко тук беше недокоснато от човешка ръка. Нито от опустошителния огън. Нали те го бяха спрели и сега тези прекрасни диви цветя можеха тук да си цъфтят несмуцавано, а пеперудите да танцуват на призрачната утринна светлина.

Толкова е красиво, въздъхна Гъл, толкова живо и ослепително, като най-изкусно нарисуваните картини. Дори може би по-красиво от тях. И той имаше принос в спасяването на тази красота и на дърветата зад тях и на всичко, което лежи оттук до края на гората.

Беше се сражавал сред задушлив дим и осеян с пламъци нажежен въздух, беше газил из чернеещи се пепелища, изпълнени със смърт. За да стигне дотук, където животът цъфтеше, където всичко тънеше в тишина и непретенциозна красота.

За да намери тук отговорите на всичките си въпроси защо бе дошъл.

Успя да я измъкне от лагера, преди да започне опаковането на товарите и я доведе на това вълшебно място.

— Ама ние трябва да се стягаме — протестираше Роуан. — Ако не си завлечем задниците долу, в центъра за посетители, ще трябва да ни изпратят някой ван, за да ни приберат в базата. Искам чисти дрехи, искам да съм цялата чиста. И, за Бога, искам една кока-кола.

— Тук е по-хубаво от една кока-кола.

— Няма нищо по-хубаво от една кока-кола сутрин рано. Но заради вманиачеността си към кафето не можеш да го разбереш.

— Само погледни — махна с ръка той. — Това е по-красиво от всичко останало.

И преди беше виждала поляни, и лупини бе виждала, и пеперуди, летящи около тях. Тъкмо понечи да го каже, раздразнена от липсата на кофеин, когато се сепна. Той ѝ се видя така... поразен.

И тя го разбра. Разбира се, че го разбра. Кой друг можеше да го разбера по-добре?

Все пак реши да го събуди от унеса му: веднъж като го смушка с лакътя и още веднъж с думи:

— Пак се проявява онази сантиментална, романтичната черта.

— Стой точно тук, където си. Ще те снимам.

— Ще ме снимаш, как ли не! Господи, Гъл, погледни ме само на какво приличам!

— Да те гледам, е едно от любимите ми занимания.

— Ако искаш снимка на жена наскоро на поляна с горски цветя, намери си някоя, която е с идеално чиста, блестяща коса и със снежнобяла рокля.

— Не ставай глупава, изглеждаш съвсем добре. Защото си част от всичко това тук. Това е като в края на книгата, която взех от Доби. В нея се разказва как и защо и кой може да схваща връзката между две понятия.

— Романтичен наивник — изсумтя тя, но думите му я трогнаха, истината в тях, познанието, което споделяха.

И така, Роуан пъкна палци в предните си джобове, изпъкна бедро и изпрати към него и фотоапарата му една голяма, дръзка усмивка.

Той направи снимката, свали бавно фотоапарата ѝ само се загледа в нея, просто така, докато тя го чакаше на поляната. Дъхът му секна от красотата ѝ.

— Хайде да се сменим. Сега аз ще те снимам.

— Не. Ти си по-важна. Както и Доби сред почернялата огъня земя, с бушуващия зад него пожар, докато ми описваше колко много обича тази професия, какво той е намерил в нея. И ти, Роуан, окъпана от слънчевата светлина, с непокътната красота зад теб. Все едно си краят на небесната дъга.

— Хайде. — Леко смутена, тя сви рамене и се приближи към него. — Може би още не си се разсънил добре.

— Ти си отговорът, още преди да съм задал въпроса.

— Гъл, чувствам се странно, когато започваш да говориш така.

— Мисля, че ще трябва да свикваш с това. Вече съм затънал много надълбоко в... близостта ми с теб. Засега ще го наречем така, защото мисля, че това между нас е нещо много повече, а и има още доста какво да откриваме.

Лека паника се добави към смущението ѝ.

— Гъл, да се задълбаваш в това... да се привързваш към хора като нас — хора като мен — е облог, който не може да се спечели.

— Не мисля така. Обичам да залагам.

— Защото си луд.

— Трябва да си луд, за да вършиш тази работа. Не можеше да оспори това.

— Трябва да потегляме.

— Само още едно нещо.

Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си. Пръстите му се плъзнаха нагоре по лицето ѝ, като че ли го подготвяше за целувката наред красивата поляна, окъпана в лъчите на лятното слънце, украсявана от пърхането на пеперудите и песните на птиците.

Неспособна да се владее повече, тя се отдаде на сладостта, потоци се в омаята на обещанието, което си повтаряше, че не иска. Сърцето ѝ запърха до болка в гърдите.

И тогава, за пръв път през живота ѝ, я прониза непреодолим копнеж.

Отстъпи назад, олюлявайки се.

— Това е просто физическо привличане.

— Продължавай да си го повтаряш. — Обгърна раменете ѝ с ръка — безгрижен, приятелски жест.

Този мъж, помисли си тя, може направо да ме подлуди.

Дикико и Куиниък излязоха от командния център веднага, щом ванът се появи в базата.

— Добре ще е, ако първо ни оставят да се измием — подхвърли Гъл на излизане на полицаия и на федералния агент. — Къде искате да проведете разпита?

— На наше разположение е кабинетът на Малката мечка — обясни му Куиниък.

— Вижте какво, пред столовата има маси. Няма да се разсърдя, ако седнем там и ни поднесат малко храна. Очаквам и Доби да поиска същото.

— Имаш право, синко. Имате ли представа кой може да е убитият?

— Ще поговорим за това — обеща му Дикико.

— Ние ще се погрижим за вашата екипировка — Роуан махна с ръка към Мат и Джанис. — Не се безпокойте за нея.

— Много ти благодаря. — Гъл я погледна бързо.

— Заподозрени ли сме? — Доби искаше да узнае отговора на този въпрос още докато приближаваха столовата.

— Все още не сме изяснили много неща, господин Карстейн.

— Не го притеснявай, Ким — предложи ѝ Куиниък. — Няма причина да те подозираме по този случай. Искаме само да те попитаме къде си бил в нощта, преди на другия ден да скочиш в дима. Става дума за интервала от единайсет вечерта до три през нощта, ако искаш да съм по-точен.

— Аз ли? Играх карти с Либи, Янгтри и Тригър някъде докъм полунощ. После Трип и аз изпихме по една бира за последно. Мисля, че си легнахме към един.

— Аз пък бях с Роуан — обясни Гъл лаконично.

— Искаме да чуем какво сте казали на рейнджърите, дошли на местопрестъплението — включи се Дикико, настани се до масата и извади нетбука си и миниатюрния си касетофон. — Бих искала да запиша показанията ви.

— Доби, защо не започнеш ти? А аз ще отида да видя какво ни е приготвила Мардж. Вие искате ли нещо? — попита Гъл.

— Няма да възразя срещу нещо студено за пиене — отвърна му Куиниък. Дикико също кимна, щом си спомни за лимонадата на Мардж.

— Така ще е добре. А сега, господин Карстейн...

— Може ли да престанеш да ме наричаш господин, а само Доби?

— Добре, Доби.

Той започна да описва какво се беше случило. Как видял останките, какво направил, какво разказал после на рейнджърите.

— Знаете ли, почернялата земя наоколо и без това изглеждаше като ужасяваща сцена, а накрая се прибави и това. Гъл изказа предположението, че може да е свързано с Доли.

— Така ли? — заинтересува се Дикико.

— Има смисъл, нали? — Доби ги огледа и двамата. — Не сте ли съгласни?

— Доби, как стана така, че само ти и Гъл се озовахте в този участък?

Доби сви рамене, също както и Дикико, когато се показа Гъл, на две крачки пред Лин. И двамата носеха табли с храната.

— Нуждаехме от всеки пожарникар за борбата с ядрото, за прокопаването на преградната линия, но някой трябваше да обходи локалните огнища по фланга. За това аз и Гъл се включихме като доброволци.

— Искаш да кажеш, че ти и господин Гъливер Къри сте поели заедно по този маршрут?

— Много си пада по обръщението „господин“ — обясни Доби на Гъл. — Да. Маршрутът бе доста дълъг, но на мен ми харесва да унищожавам локални огнища. Гъл и аз свършихме добра работа заедно. Благодаря. — Усмихна се на Лин, когато тя остави пред него пълната табла. — Със сигурност изглежда много добре.

— Мардж каза да си оставите място за пая с череша. Само ми кажи искаш ли още нещо.

— Хайде да не губим повече време. — Гъл седна до Доби. — Тръгнахме по този маршрут, защото бяхме определени за проверката на локалните огнища. Ако забележиш някое от тях, угасяваш го и продължаваш нататък. И си вършихме тази мръсна работа, движейки

се все на изток, за да се присъединим към останалите от екипа. Пожарът се преместваше на изток, но вятърът се промени, при което и фланговете се изместиха. Намерихме останките, защото прекосихме един обгорял участък, забързани към далечния фланг. Там можеше да се подпалят опасни локални огнища, които после да се окажат трудни за гасене. Ако се стигнеше до това, което за щастие не стана, можеше да бъде засегнат центърът за посетителите на парка. Никой не искаше да се стига дотам. Сега ясно ли е?

— В общи линии така беше. — Доби измъкна от джоба бутилката си с табаско, повдигна своето руло „Кайзер“ и измъкна малко от хряна, поставен от Мардж.

Гъл поклати глава, когато Доби му подаде бутилката.

— Моята порция и така си е добре. О, да, забравих да спомена, че тялото ми се стори свързано с убийство на Доли. Може да си имаме работа с някакъв сериен убиец и подпалвач на горски пожари, който подбира жертвите си по случайност, но все пак ми се струва вероятно да има връзка между двете убийства.

— Само че този беше застрелян — обади се Доби, въпреки че устата му още беше пълна. — Не може да се пропусне това, че имаше дупка от куршум.

— Няколко скачачи се нараниха при този пожар. По пътя научих, че двама колеги са били сериозно ранени. Видях с очите си как бяха опустошени много акри от дивата природа. Искам този, който е отговорен, да си плати. Искам да разбера защо не му стигат само убийствата. Защото ми се струва, че за убиеца тези пожари са не по-малко важни от самите убийства. Иначе няма причина да подпалва горите. Самият пожар вероятно означава нещо за него.

— Това е интересно разсъждение — отбеляза Дикико.

— След като вече ви казах каквото искахте да знаете, остава само да се продължава с разсъжденията. И тъй като никой от вас не изглежда глупав, длъжен съм да допусна, че и вие вече се занимавате със същите разсъждения.

— Той се чувства донякъде обиден, защото сега трябва да е тук, навън, вместо да се напъха с Шведката под душа.

— За Бога, Доби. — После Гъл се засмя. — Да, така е. И тъй като не ми струваше малко да дам тези показания, може би ще ни кажете дали сте идентифицирали останките.

— Тази информация... — Дикико улови предупредителния поглед на Куиниък и се намръщи. — Докато изчаквахме потвърждението, открихме автомобила на преподобния Летърли паркиран на отбивката на шосето към центъра за посетители. Жена му не ни каза къде е отишъл, а само ни осведоми, че не бил у дома си, нито се появил в църквата.

— Някой е застрелял проповедника? — сърдито ги прекъсна Доби. — Това със сигурност е дяволска работа.

— И то проповедника на семейство Брейкман — добави Гъл. — А освен това се носи слух, че Доли се чукала с него. Чух още, че Лео Брейкман бил освободен под гаранция.

— По-добре е този кучи син да не се връща тук.

Дикико изглежда Доби недоволно, но вниманието ѝ си оставаше концентрирано върху Гъл.

— Ще разговаряме с господин Брейкман след погребението на дъщеря му тази сутрин.

— Следят го двама от моите хора — добави Куиниък. — Сдобихме се със списъка на оръжията, които е имал, всичките законно притежавани. Ще огледаме пак оръжейния му сейф.

— Ще бъде много глупаво да е използвал някое от собствените си оръжия, и то от регистрираните, за да убие този, който е чукал дъщеря му и е проповядвал на жена му.

— Независимо от това, ние проучваме всяка версия в разследването. Ние също умеем да разсъждаваме, господин Къри — добави Дикико. — Но си имаме работа основно с факти, с данни, със свидетелства. Двама души са убити и това е най-важното. Но от значение са и щетите, нанасяни на дивата природа. Аз също работя за горската служба. Повярвай ми, всичко е от значение.

Тя се изправи.

— Благодаря и на двамата, че ми отделихте време. — Като последна награда поднесе на Гъл сухата си усмивка. — Съжалявам за закъснелия душ.

— Няма защо да им се извиняваме — промърмори Куиниък, когато се отдалечиха. — Аз съм на мнение, че ти току-що направи забавен, остроумен коментар. Направо ме сгря отвътре.

— Нека да спрем дотук. Погребенията винаги охлаждат обстановката.

ЧАСТ III УДАРЪТ

*„Да изгаряш винаги с този суров пламък,
ярък и блестящ като скъпоценен камък, да
поддържаш този екстаз, е успехът в живота.“*

Уолтър Пейтър^[1]

21.

Роуан се размотаваше. Стоя дълго под душа, отдели доста време да си подбере шорти и тениска, сякаш това точно днес имаше много голямо значение. Дори задели няколко минути да си сложи грим, доволна, когато мотаенето ѝ помогна да се почувства като момиче. Имам достатъчно време, реши тя, и излезе да потърси Гъл.

Но като се показа от вратата, насреща ѝ се зададе Мат.

— Брей. — Измери го целия и особено черния му костюм със закачлив, многозначителен поглед. — А пък аз си въобразявах, че изглеждам добре.

— Наистина изглеждаш добре.

— Какво става, да не би да имаш среща с някоя красавица? Или отиваш на сватба или на погр... — Млъкна. Идеше сама себе си да зашлеви. — О, Господи, Мат, забравих. Не се замислих. Отиваш на погребението на Доли?

— Мислех, че е редно, след като сега не сме вдигнати под тревога.

— Сам ли ще отидеш? Бих дошла с теб, но аз съм последният човек, когото семейство Брейкман ще иска да види днес.

— Всичко е наред. Аз само... Разбираш ли, имам чувството, че го правя, за да представлявам Джим? Не ми се искаше, но... заради бебето. — Зарови пръсти в меката си, светлоруса коса. — Почти ми се иска да гасим пожар, за да има причина да не отида.

— Тогава вземи някого със себе си. Само че Джанис още е заета с прибирането на екипировката, а Кардс би могъл да дойде, ако не беше ранен. Или...

— Малката мечка ще дойде. — Мат пхна ръце в джобовете си, но пак ги извади и притисна пръсти към бедрата си. На Роуан той болезнено напомняше за Джим. — Както и Мардж, заедно с Лин.

— Добре, тогава. — Тя се отмести, като продължаваше да се пита защо си бе сложил вратовръзка, след като спокойно можеше да мине и без нея. — Постъпваш правилно, с отиването си ще представяш твоето семейство. Ако искаш по-късно да поговорим, ще бъда наблизо.

— Благодаря. — Мат притисна ръката си върху нейната, когато тя го погледна в очите. — Благодаря ти, Роуан. Зная, че тя ти причини доста неприятности.

— Няма значение. Сега това, Мат, наистина няма значение. Днес е труден ден за доста хора. Само това има значение.

Стисна ѝ силно ръката.

— По-добре ще е да тръгвам.

Щом той си тръгна, тя промени посоката си и се насочи към салона. Кардс се бе изпънал на един от диваните и гледаше някакъв сапунен сериал по телевизора.

— Това момиче казва на онзи тип, че е бременна, въпреки че не е, защото той е влюбен в сестра ѝ, но чука нея — тази, която не е бременна, — след като му сипа нещо в питието, когато отиде в дома му, за да му съобщи, че сестра ѝ му изневерява, което не е истина.

Отпи бавно от бутилката с безалкохолното „Геторейд“.

— Коварни същества са жените.

— Хей, внимавай какви ги приказваш.

— Фактът си е факт — констатира той мрачно. — Закотвен съм тук. По нареждане на докторите трябва цял следобед да кисна тук и да се излежавам на този диван. И трябва още един ден да се правя на болен, ако искам пак да съм красив.

Роуан седна до него, за да провери превръзката на бузата му.

— Не зная какво да ти кажа. Дупката на лицето ти може пък да спечели интереса на нежния пол и ще попречи на дамите да забележат, че очите ти са прекалено сближени.

— Стига де! Имам очи като на ангел. И като на ястреб. Като на ангелски ястреб.

— Мат отива на погребението на Доли.

— Да, зная. Нали затова взе вратовръзката на Янгтри.

— Трябва да изпратим един-двама с него. Либи още е заета с почистването на терена, но Джанис може да я замести.

— Остави това, Ро. Не можеш да уредиш всеки проклет проблем. Той изсъска през зъби, когато тя не му отвърна нищо.

— Виж, Малката мечка ще представлява базата, а Мардж и Лин също ще отидат, защото работеха с нея. Колкото до Мат, ами той е нещо като роднина на Доли заради бебето на Джим и така нататък. Само че ние с Малката мечка си поговорихме. Както приключиха тук

работите с Доли, най-вероятно е там да присъстват много малко хора. Но знае ли човек... така може би ще е по-леко за майка ѝ.

— Да, може би — погледна го и се намръщи. Познаваше това лице, с или без дупката на него, както и тези негови очи, тъжни като на камила. — Какво не е наред с теб?

— Нищо, като изключим това, че ми прекъсна сапунения сериал. На мадамата ще ѝ се стъжни, когато Пейтън разбере, че тя го прави на глупак.

Роуан отлично познаваше кога някой е в гадно настроение.

— Защо си толкова вкиснат?

— Сдобих се с шибана дупка на лицето, зяпам сапунки, а ти се появяваш и започваш да ми опяваш за мъртвата Доли и за погребения. — Стрелна я гневно с поглед. — Върви да си намериш някой друг, когото да торМОЗИШ.

— Добре.

Тя се надигна ядосано.

— Коварни същества са жените — повтори той с горчиво примирение, което потуши яда ѝ. — По-добре сме си без тях.

Роуан предпочете да не му напомня, че по една случайност и тя е жена.

— Въобще като цяло или някоя по-конкретно?

— Познаваш онази, с която се срещах през миналата зима.

Роуан отлично помнеше за коя ставаше дума, понеже я бе споменавал поне сто пъти. И снимката ѝ беше показвал.

— Вики, да, разбира се, че я помня.

— Щеше да идва след две седмици, с децата. Смятах да взема няколко почивни дни, за да я разведа наоколо. Хлапетата бяха във възторг, че ще видят базата.

„Бяха“, отбеляза Роуан.

— И какво стана?

— Точно в това е цялата работа. Не зная. Тя си промени решението и толкоз. Не смятала, че идеята е добра — аз съм имал своя живот, а тя — нейния. Заряза ме и толкоз. Дори не ми обясни защо, заяви само, че трябвало да мисли за децата, че се нуждаела от стабилна, честна връзка и всякакви подобни глупости.

Обърна се и впери в Роуан гневния си, но в същото време объркан поглед.

— Никога не съм я лъгал. Това е самата истина. Казах ѝ точно как стоят нещата и тя ми каза, че за нея няма проблем. Дори се гордееше с това, което вършех. А сега сложи край, просто така. Огорчена. И... плака. Какво, по дяволите, съм направил?

— Предполагам... едно е да си привързан към някого, който работи това, което ние работим, на теория, а съвсем друго на практика. Трудно е.

— Значи ми казваш да се откажа от работата си, така ли? Да се заема с нещо друго? Да стана някакъв друг? Това не е честно.

— Не, не е честно.

— Мислех да ѝ предложа да се омъжи за мен.

— По дяволите. Съжалявам.

— Сега дори не иска да поговорим. Оставих ѝ куп съобщения, ала не отговаря. И с децата не ми дава да говоря. А аз съм луд по тези деца.

— Напиши ѝ писмо.

— Какво да направя?

— Никой вече не пише писма. Затова ѝ напиши едно. Кажи ѝ как се чувстваш. Всичко си кажи.

— Мамка му, не ме бива в тези работи.

— Така е по-добре. След като си се задържал достатъчно дълго време с нея и си решил да ѝ предложиш брак, значи можеш да напишеш проклетото писмо.

— Не зная. Може би. По дяволите.

— Коварни същества са жените.

— На мен ли го казваш. Да напиша писмо — повтори той и отново потъна в размисъл, втренчен в бутилката си „Геторейд“. — Може пък и да го напиша. Да поговорим за нещо друго. Че ако продължа все за нея да говоря, накрая ще взема пак да ѝ се обадя. Унизително е.

— Какво ще кажеш за „Чикаго Къбс“?

— Повече се нуждая от бейзбол, за да не ми се пръсне мозъка от мисли, а тази година момчетата от Къбс не ме разиграваха като жените. И тук не умираме от скука. Имаме си убиец, имаме си и подпалвач. Чух, че намерили още едно тяло. И някой заради него подпалил пожара. По-добре ченгетата да го пипнат това копеле, преди

да е запалило половината от Западна Монтана. Може и да са ни издути портфейлите от многото пари, но никой не иска така да ги печели.

— Подпалил е и една гора в Айдахо. Направо е плашещо — сподели тя с него, защото бяха сами. — Знаем, че всеки пожар се опитва да ни убие, когато се изправим пред него. Знаем, че не се побеждава лесно природата. Но сега се появи някой, който избива хора и ги запалва, а може да иска и ние след това да изгорим. И може би никак не му пука от това. Ето това е плашещо. Плаши ни, защото не знаем дали пак ще го направи, или дали следващия път сирената няма да завие заради него.

Тя вдигна очи и видя Гъл да идва към тях.

— Какво казаха ченгетата?

— Сведенията са неофициални, но можеш с успех да се обзаложиш, че това, което сме намерили, са останките от преподобния Летърли.

— Свещеникът? — изуми се Кардс.

— По-точно това, което е останало от него. — Гъл се отпусна на един от столовете. — Намерили колата му наблизко, но никой повече не го е видял. И така, или ние сме попаднали на останките му, или той е изчезнал някъде. Канят се да разпитат Лео Брейкман след погребението.

— Нима си мислят, че той го е убил и подпалил гората? — учуди се Кардс. — Но... това не означава ли... или си мислят, че е убил и Доли? Той..., собственият ѝ баща? Хайде, кажи ни още.

— Не зная какво си мислят.

— А ти какво мислиш? — попита го Роуан.

— Още работя по всичките версии. Засега съм уверен само в едно: някой сериозно се е разбеснял и че той, за беля, обича пожарите. Ще се опитам да си го изясня.

Роуан тръгна с него към стаята му.

— Защо каза, че „обича пожарите“? Да ги подпалва още не означава, че му харесва огънят.

— Мисля си само, че след като си така добре облечена — изглеждаш много добре, между впрочем, — няма да искаш да ми изтриеш гърба.

— Не. Защо каза, че „обича пожарите“?

Гъл смъкна ризата си.

— Ами защото след смъртта на Доли научих доста за умишлените палежи.

— Да, ти наистина ги изучаваш. Наистина е достойно.

— Обичам да се уча. Впрочем, оказа се, — продължи той, като си изу обувките, — че подпалвачите обикновено действат в населени места. Палели заради печалбите — някой изгаря имота си, за да получи застраховката. Или по чужда поръчка. Но нашият случай не е такъв.

— Можеш да подпалиш всичко наоколо, за да прикриеш престъпление. И аз имам бегли познания — припомни му тя, докато той си сваляше панталоните. — Един убиец със сигурност може да извърши и друго престъпление.

— Може би така е станало с Доли. — След като се съблече напълно, той влезе в банята и пусна водата от душа. — Независимо дали е станало инцидентно, или умишлено, той се е паникьосал, изплашен как да прикрие следите. Но защо го е направил пак, щом като първия път не е успял?

Той пристъпи под душа и издиша дълго и облекчено.

— Богът на водата заслужава преклонение.

— Може би е било подражание. Все пак е ясно, че някой е искал да убие Летърли. Лео Брейкман има мотив, но същото може да се каже и за съпругата на Летърли, ако е научила за него и Доли. Или някой от неговите богомолци се е вбесил и му е изменил. И някой от тези хора е убил Доли заради връзката им със същия мотив.

— Възможно е. Това ми изглежда по-логично.

Тя отмести завесата пред душа.

— Или влез под душа, или излез, Блонди. — Зоркият му поглед обходи цялото ѝ тяло. — На твое място аз бих влязъл.

Но Роуан отново спусна завесата.

— Вариантът с третия тип не ни върши работа, Гъл. Говоря за подпалвач, който остава да се любува на пожара. Това не се прави заради някое убийство.

— А може би обича и двата вида престъпления.

— Достатъчно лошо е, ако пожарите са подпалени само заради убийствата. Ужасно лошо. Но това, което ти допускаш, е още по-зле.

— Зная го. Ако правилно съм доловил атмосферата при полицаите, в скоро време и те ще се замислят за това.

Тя опря ръце на ръба на умивалника и се загледа в собственото си отражение.

— Не ми се иска да се окаже някой, когото познавам.

— Ти не познаваш всички, Ро.

Не, разбира се, не познаваше всички и внезапно се изпълни с мрачна благодарност, че познаваше малко хора, които бяха свързани с Доли и Летърли.

Но... какво ще стане, ако се окаже, че убиецът е един от тях?

— Погребението на Доли. Къде ще го направят? — зачуди се тя. — Не могат да се съберат в църквата на госпожа Брейкман, дори и да бе преди това, което се случи.

— Мардж каза, че ще направят службата в салона на погребалното бюро. И без това не се очаквали много посетители.

— Господи. — Роуан затвори очи. — Мразех я като хемороид, но това е толкова потискащо.

Той спря водата и дръпна отново завесата.

— Знаеш ли от какво имаш нужда? — Посегна към кърпата си.

— От какво се нуждая? Почакай, нека да отгатна.

— От освежаване на мозъка. Трябва ти една разходка до града и повече сладолед.

— Това ли?

— Да, това. И без това сме записани в третата, резервната смяна в списъка на скачащите, така че можем да се поразходим в града и да си намерим сладкарница с изобилие от всякакъв сладолед.

— По случайност зная едно такова място.

— Идеално. И на всичко отгоре днес изглеждаш много добре. Искам да заведа моето момиче някъде, където да мога да го почерпя със сладолед.

— Престани с това, Гъл.

— Ох-ох. — Уви кърпата около кръста си и макар от него още да капеше вода, я сграбчи, за да я целуне.

— Ще ме измокриш!

— Секс, секс, секс. Добре, ако това искаш.

Успя да прогони тъжните й мисли и я накара да се разсмее. Откопчи се от ръцете му с усмивка и каза:

— Искам не теб, а сладолед. — След като вече и без това бе намокрил тениската й, тя сграбчи лицето му и го целуна. — Първо се

облечи, прахосник такъв. Ще прескоча до командния център, за да проверя дали можем да изчезнем за няколко часа.

На малко табло бяха окачени снимки на Доли Брейкман, от раждането до смъртта. Имаше розови рози със стръкове от гипсофили. Затвореният, полиран до блясък ковчег бе покрит с розов плат и бели хризантеми.

За да помогне на Айрини да подбере цветята, Ела ѝ изпрати розови и бели лилии. Забеляза, че бяха поднесени още два букета, така че дори при това толкова скромно посещение салонът се изпълни с ухания на цветя.

Айрини, бледа, със зачервени очи, цялата в черно, седеше на тъмночервения диван до сестра си, която Ела почти не познаваше. Знаеше за нея само, че беше пристигнала от Билингс със съпруга си, който седеше, скован и мрачен, на съседния диван заедно с Лео.

Заупокойна музика се лееше нежно от високоговорителите. Никой не разговаряше.

Ела си каза, че през целия си живот не беше виждала толкова тъжно последно изпращане, при това на един кратък живот прекъснат насилствено.

Прекося салона и стисна ръцете на приятелката си.

— Айрини.

— Цветята изглеждат много красиви.

— Така е.

— Благодарна съм ти, че се погрижи за всичко, Ела.

— Никак не ме затрудни.

Сестрата на Айрини ѝ кимна, след което стана, за да седне при съпруга си.

— Снимките са много хубави. Добре си ги подбрала.

— На Доли винаги ѝ харесваше да я снимат. Дори и още като бебе — промълви Айрини, когато Ела седна при нея. — Все гледаше право в обектива. Не зная как го научи това. А сега не зная как да погребя детето си.

Ела нищо не каза — какво можеше да се каже? — само стисна ръката на Айрини.

— Аз правех снимките. Аз съм ги правила всичките. Онази там, с Доли и бебето ѝ, е последната, която ми остана от нея. Сестра ми Кери преди това беше донесла бебето. Тя много ми помага след идването си от Билингс. Тя доведе Шайло. Зная, че Шайло нито ще разбере нещо, нито ще го запомни, но мисля, че трябваше да е тук.

— Разбира се. Знаеш, че можеш да ми се обаждаш, по всяко време, за всичко.

— Не зная какво да правя с вещите ѝ, с дрехите ѝ.

— Когато си готова, ще ти помогна за това. Ето, че пристигна преподобният Робърт Мийс.

Пръстите на Айрини се впиха болезнено в ръката на Ела.

— Не го познавам. Добре стана, че ти го помоли да поеме службата, но...

— Той е мил и състрадателен, Айрини. Ще бъде мил и за Доли...

— Лео не искаше друг проповедник. Не и след като... — Очите ѝ отново се просълзиха. — Сега не мога да мисля за това. Съвсем ще полудея, ако сега взема да мисля и за това.

— Недей. Само си спомняй хубавото момиче от снимките. Нека ти представя преподобния Мийс. Мисля, че ще намери думи, за да те утеши. Мога дори още отсега да ти го обещавам.

Макар да не посещаваше редовно църквата, Ела харесваше Мийс, който винаги се държеше много любезно с богомолците. Точно от това се нуждаеше Айрини сега.

— Много ти благодаря, че се отзова, Робърт.

— Не е нужно да ми благодариш. Днес е тежък ден — промълви той, като погледна към ковчега. — Един от онези дни, които разклащат вратата на всяка майка в Бога. Надявам се да мога да ѝ помогна.

Докато го водеше при Айрини, видя трима души от училищния персонал. Слава Богу, въздъхна облекчено тя. Все някой е дошъл. Ела остави Айрини с Мийс и се отдръпна, за да посреща новодошлите, понеже сестра ѝ сякаш не можеше да се справи с това.

Извини се, когато дойде по-малката сестра на Айрини с бебето на Доли, със съпруга си и със своите две деца.

— Кери, искаш ли да взема бебето за малко? Мисля, че Айрини има нужда от помощта ти.

Хората постепенно оформиха отделни групи и започнаха тихо да разговарят. Ела гушна в ръцете си сирачето, толкова мило с пълните си

бузки и живите си очички.

Лео се изправи с мъка.

— Вие нямате работа тук. Нямате право да бъдете тук.

От гневния му тон горната устна на Шайло потрепери.

Ела му промърмори нещо успокояващо и като се обърна, видя групата от базата на скачащите в дима.

— След това, което й причинихте? След като се държахте с нея по този начин? Махайте се отгук. В ада да се провалите!

— Лео — извика му Айрини от дивана. — Престани. Престани. — Захлупи лице с длани и се разтреса от горчиви хлипове.

Без да обръща внимание на Лео, Мардж се насочи направо към Айрини и седна до нея да я утешава, като остави разстроената майка да поплаче на рамото ѝ.

— Господин Брейкман. — Айрини видя как един висок млад мъж с червендалесто лице пристъпи напред. Със свити юмруци, също като Лео. — Това бебе е толкова от моята кръв, колкото и от вашата, а Доли беше неговата майка. Не е изтекла една година, откакто погребях брат си. И двамата сме изгубили някой много близък, а Шайло е всичко, което ни остана. Дошли сме да почетем паметта на майката на Шайло.

Лицето на Лео пламна още повече. За един ужасен миг Ела очакваше най-лошото. Размяна на юмруци, проливане на кръв, пълен хаос. Но в следващия миг лейтенант Куиниък и една жена пристъпиха напред и в очите на Лео проблесна искра от страх.

— Стой далеч от мен — предупреди той младия мъж. „Това сигурно е Мат, досети се Ела. Мат Брейнър, братът на Джим.“

— Това е чичо ти — прошепна Ела на бебето. — Това е чичо ти Мат. Сега вече всичко е добре.

Лео се обърна назад и се отдалечи, доколкото можеше в този тесен салон, и скръсти ръце пред гърдите си.

Ела пристъпи до Мат.

— Ще я подържиш ли за малко? Искан ми се да изведа Айрини за една-две минути навън, на свеж въздух.

— Ще ми бъде приятно. — Очите на Мат се просълзиха, когато бебето протегна пълната си ръчичка към лицето му.

— Прилича малко на Джим — тихо заговори Лин. — Не мислиш ли така, Мат? Че прилича на Джим?

Той кимна с пресъхнало гърло и сведе глава, за да я притисне към бузката на Шайло.

— Хайде, Айрини, ела с мен — покани я Ела и с помощта на Мардж я изправи на крака. — Ела за малко с нас навън.

И докато извеждаха разплаканата жена извън салона, Ела чу нежния утешителен глас на пастор Мийс да се опитва да облекчи мъчителното напрежение в салона.

Роуан облизваше своя сладолед с ягоди и се наслаждаваше на гледката на оживеното движение на пешеходци и автомобили по улицата, крачейки редом до Гъл.

— Това не е истински сладолед — оплака му се тя.

— Сладоледът с кленов сироп и орехи не само че е истински, но е върхът на сладоледа.

— Кленовият сироп е като подправка. Като горчица. Би ли ял сладолед с горчица?

— Склонен съм да опитвам всякакви сладости, дори и твоето момичешко парфе с ягоди.

— Много освежаващо. — Както и разходката, каза си тя. Дълго, безцелно шляене по улиците, както сегашното лениво тътрене, без да бързат за някъде, в сенките на дърветата по булеварда, водещ към един от градските паркове.

След като имаха на разположение още два от отпуснатите им четири часа за отдих, Роуан можеше да си позволи да скита безцелно, да отдъхне от натрупаното в нея напрежение. Докато телефоните в джобовете им не позвънят, за да бъдат извикани по спешност в базата.

— Няма повече да ти мрънкам за избора ти на сладоледа с кленов сироп, защото твоята идея наистина си я бива. Само преди двайсет и четири часа бяхме в търбуха на звяра, а ето че сега се разхождаме тук като двама най-обикновени туристи.

— Едното прави другото още по-ценно.

— Ти знаеш, разбира се, че ако не гасяхме пожари, тази вечер можехме да си спретнем едно надпиване с текила. Можем да си вземем една бутилка доброкачествена текила, преди да се върнем обратно в базата.

— Да, да, ти просто искаш да ме напиеш и да се възползваш от мен.

— Не е човек нужно да те напива заради това.

— Внезапно се почувствах евтин и леснодостъпен. Но ми харесва да съм такъв за теб.

— Можем да вземем и Кардс с нас. Той има нужда от нещо за разсейване.

Тя разказа на Гъл за разговора си с Кардс.

— Това с писмото е добра идея. Трябва да я осъществи.

— Може пък ти да му помогнеш.

— Аз ли?

— Да, ти, защото умееш да приказваш с хората.

— Не мисля, че Кардс ще се съгласи да изиграе ролята на Сирано дьо Бержерак за неговата Роксана.

— Ето, видя ли? — Прокара пръста си по ръката му и заговори с акцент, типичен за някой недодялан дръвник: — Отдалеч ми мязаш на такъв, дето само с книжките си ляга и става.

— Роуан?

Тя се озърна, като чу името си. Почувства се неловко, леко раздразнена. И несигурна какво ще последва, само свали надолу сладоледа си.

— А, здравей.

Ела седна при тях на пейката.

— Радвам се да те видя. Чух, че тази сутрин си се върнала. — Ела събра сили да се усмихне на Гъл. — Аз съм Ела Фрейзиър, приятелка на бащата на Роуан.

— Гъливер Къри. — Той ѝ подаде свободната си ръка. — Как сте?

— Честно ли? Не много добре. Току-що идвам от погребението на Доли, за което сами можете да си представите колко тягостно беше. Исках да се поразходя, но после реших да седна на някоя пейка. Тук е много хубаво, макар че и това не ми помага.

— Защо си отишла... О, да, защото госпожа Айрини Брейкман е работила в твоето училище — спомни си Роуан.

— Да. През последната година се бяхме сприятелили.

— Как е тя... Всъщност е глупаво да питам как е. Не може да е добре.

— Не е. И се опасявам, че ще стане още по-зле. Там бяха и полицаите, които веднага след службата прибраха Лео за разпит. Айрини живее в някакъв кошмар. Трудно е да гледаш как твоя приятелка преживява всичко това, особено като знаеш, че с нищо не можеш да помогнеш. Много ми е жал за нея. — Тя млъкна и поклати глава. — Ето че сега ти се радваш на толкова рядко случващото се и скъпоценно свободно време, сигурна съм в това. Докато аз съм в такова мрачно настроение.

— И ти се нуждаеш от сладолед — реши Гъл. — Какъв да бъде?

— О, не, аз...

— Сладоледът — тържествено произнесе той, — е гарантирано лекарство против мрачното настроение. Какъв сладолед обичаш?

— Избери си някакъв — посъветва я Роуан. — Иначе няма да те остави на мира.

— Шоколадов, с джоджен. Благодаря ти.

— Ще се върна след минута.

Сега е по-неловко, каза си Роуан, докато Гъл тичаше към сладкарницата.

— Предполагам, че си видяла на погребението групата от базата.

— Да. Лео се опита да направи сцена, която като нищо можеше да ескалира. Добре, че се намесиха полицаите. Но между Лео и Мат остана страхотно напрежение, обида, тлеещ гняв. Но стига сме говорили за това. — Тя затвори очи. — Достатъчно време му отделихме. Ще седнеш ли? Знаеш, че твоят чудесен приятел отиде не само да ми донесе сладолед, но и за да ни остави няколко минути насаме.

— Вероятно. Той обича да задвижва нещата.

— Страхотен е. Струва ми се едновременно корав и сладък. За един мъж това е много привлекателна комбинация. — Ела се извърна и я погледна в очите. — Чувстваш се неудобно с мен заради връзката ми с баща ти.

— Просто не те познавам.

— Не, не ме познаваш. Аз обаче имам чувството, че те познавам, поне донякъде, защото Лукас постоянно говори за теб. Толкова те обича, толкова се гордее с теб. Сигурно знаеш, че няма нещо, което не би направил за теб.

— Взаимно е.

— Зная. Така както зная, че ако ти го заставиш да избира между теб и мен, аз нямам шанс.

— Нямам намерение да...

— Само ме остави да довърша, защото ти не ме познаваш и, засега поне, не ме харесваш кой знае колко. Пък и защо да ме харесваш? Но след като сега имаме тази възможност, мога да ти кажа, че баща ти е най-чудесният, най-милият, най-възбуждащият мъж, когото някога съм познавала. Аз предприех първата стъпка, защото той беше толкова срамежлив. О, Господи. — Тя притисна ръка към сърцето си и лицето ѝ се озари въпреки шарената сянка. — Надявах се да се опознаем, да се срещаме, да се радваме взаимно на компанията си. И вече го правим. Само дето не очаквах да се влюбя в него.

Смутена от обзелите я противоречиви чувства, Роуан сведе поглед към топящия се сладолед.

— Толкова си млада. Зная, че ти самата не смяташ така. Но си толкова млада и сигурно ти е трудно да разбереш как някоя на моята възраст може да се влюби също толкова ужасяващо силно и дълбоко, както някой на твоята. Но аз се влюбих и зная каква сила се крие в такава любов, Роуан. Надявам се да ми дадеш шанс.

— Той никога... Не е имал връзка с друга жена след майка ми.

— Зная. Именно това ме прави много щастлива. Ето, че Гъл идва. Според мен и двете сме много щастливи.

Гъл изгледа Роуан изпитателно, преди да се обърне към Ела.

— Ето, готово.

— Толкова си бърз.

— Наричаме го Бързата крачка. — Неуверена какво да мисли, Роуан се зае да облизва капките от сладоледа си.

— Благодаря ти. — След първото вкушване Ела се усмихна и отново близна от сладоледа. — Имаш право, това помага против мрачното настроение. Ела, седни на мястото ми — каза му тя и стана. — Мисля, че сега мога да тръгна. Приятно ми беше да поговоря с теб, Роуан.

— Да. Също и на мен. — „Или поне донякъде“, помисли си тя, когато Ела си тръгна.

Гъл седна и се загледа след нея.

— Бива си я.

— За Бога. Та тя може да ти бъде майка.

— Леля ми също е готина. Не е необходимо един мъж да спи с една жена, за да признае, че я бива.

— Тя каза, че е влюбена в баща ми. Какво се очаква да отвърна на това? Какво трябва да направя? Какво да чувствам?

— Може би, че има добър вкус за мъже. — Той потупа бедрото си. — Трябва да оставиш тези полудели деца сами да се оправят. Все пак, ако ме питаш за първото ми впечатление, макар и бегло, трябва да призная, че я харесвам.

— Защото е готина.

— Това е само едно от положителните ѝ качества. Тази жена страда заради загубата на приятелката си, тревожи се за нея, за това, което ѝ предстои. Способна е да съчувства, да проявява състрадание. Възмутена е от Лео Брейкман, което е доказателство за здрав разум и липса на лицемерие. Разказа ти какво изпитва към баща ти, макар да ѝ е пределно ясно, че ти не си във възторг от тяхната любовна връзка. Това изисква както смелост, така и почтеност.

— Можеш да станеш шеф на предизборната ѝ кампания — отсече Роуан. — Тя нагази в моя територия и го направи умно. Дори и аз съм впечатлена. Можеш да го добавиш към списъка с добродетелите ѝ.

— А нима ти би предпочела да видиш баща ти с някоя тъпа, егоистична, студенокръвна и лицемерна особа?

— Ти също не си от тъпите. По дяволите, нека да купим две бутилки текила. Тази вечер може добре да си пийна.

— Кой казва, че аз съм добър в пиенето?

Щом се върна в базата, Роуан се обади на Мат. Завари го седнал на леглото, да връзва връзките на маратонките си за бягане.

— Чух, че било доста зле.

— Така беше, но можеше да стане още по-зле. Защо той обвинява мен и Малката мечка, че и Мардж и Лин, за Бога, че дъщеря му била уволнена? Тя сама си го изпроси.

Добре, отбеляза с облекчение тя, Мат беше ядосан, а не потиснат.

— Защото хората са гадни и по принцип гледат да изкарат виновен някой друг.

— На проклетото погребение? Той се разкрещя и ни заплаши насред погребението на дъщеря си!

— А пък на погребението на моята майка нейните родители въобще не ми проговориха.

— Имаш право. Хората са гадни.

— По-късно ще си спретнем надпиване с текила в салона. Ти също си в резервната, третата смяна от списъка. Ще ти опростя входната такса.

Последното ѝ спечели една усмивка от Мат.

— Сама знаеш, че не мога да се състезавам с теб. Ще изляза да бягам. Това малко ще ме поохлади. — Нагласи си шапката. — Поне видях бебето и дори го подържах за няколко минути. Мисля, че моите родители трябва да поговорят с някой адвокат за попечителство, за правата им и така нататък.

— Това е деликатна работа, Мат.

Той се намръщи и бутна сърдито шапката си назад.

— Тя е и с тяхна кръв, така е. Не искам да се намразваме с госпожа Брейкман. Според мен тя е добра жена. Но ако онзи простак, за когото се е омъжила, влезе в затвора, как според теб тя ще се грижи за Шайло? Как ще плаща всичките разноски? Със заплатата си на готвачка в училището?

— Да, ситуацията е трудна и... ами, зная, че си дал на Доли пари за бебето.

Сините му очи, обикновено притъмнели, сега ярко заискриха.

— Парите са мои, а бебето е също от моята кръв.

— Зная го. Добре е, че искаш да помогнеш за разходите заради Шайло, да заместиш Джим поне в това отношение.

Той леко се успокои.

— Така беше правилно.

— Невинаги е лесно да се взима правилно решение в трудна ситуация. Но мисля, че да се търсят точно сега адвокати още повече ще утежни обстановката.

— Поне няма да навреди, ако се консултираме с някой адвокат. Всички трябва да направят това, което е най-добре за бебето, нали?

— Да, така е. Аз... аз навярно не съм най-подходящият човек, когото да питаш за това. Може би, не зная, Мат, но ако майка ти отиде

да поговори с госпожа Брейкман за всичко, могат да се разберат, да направят това, което е най-доброто, най-правилното.

— Може би. Знаеш ли, че малката прилича на нашия род, на Брейнър? Бебето? Дори и Лин го потвърди. Трябва да помисля за това.

Сигурно всички в семейството Брейнър мислят вече върху това, каза си Роуан, след като той излезе да бяга по пистата. Мат, семейство му, семейство Брейкман, всички трябваше да се замислят върху това. Но тя знаеше какво е да си дете, за което всички мислят. Никак не беше лесно за детето.

[1] Уолтър Хорейшо Пейтър, английски есеист (1839–1894), идеолог на естетизма, критик, близък на прерафаелитите. — Б.пр. ↑

22.

Роуан видя как Доби с мъка преглътна десетата си чаша текила на екс. Още при осмата очите му се изцъклиха, а сега бузите му придобиха леко зеленикав, болнав оттенък.

— Това прави дваисет.

— Десет са, Доби — поправи го Кардс, официалният преброител и съдия в състезанието.

— Аз ги виждам двойни, значи са дваисет шота. — Доби се засмя като смахнат и едва не падна от стола.

Джанис, официалният виночерпец в състезанието, наля единайсетата чаша текила на Янгтри.

— Всичко е въпрос на опит — заяви той и съвсем гладко пресуши чашата наведнъж. — В това е цялата работа.

Роуан се подсмихна, облиза солта от опакото на дланта си и изпи до дъно своята чаша.

— Бих искала да благодаря на тези, които скоро ще отпаднат от надпреварата, че издържаха първия етап.

— Няма защо да им благодариш — обади се Гъл и приключи с единайсетия си шот.

— Ще взема още една. — Стович вдигна чашата си, изпразни я, но веднага след това се просна безпомощно на пода.

— И този вече е вън от играта — обяви Кардс, като зачеркна името на Стович от списъка на състезателите.

— Не, не съм напуснал терена — промърмори Стович от пода и махна с ръка. — Аз съм в пълно съзнание.

— Ама си вън от играта, защото напусна стола си, без да поискаш прекъсване, за да се изпикаеш.

— Че кой си е напуснал стола?

— Хайде, Резачка. — Гибънс подхвана Стович под мишниците и го изтегли настрани, за да не остане да лежи под масата.

Доби стигна до тринайсетата си чаша, преди да се предаде.

— Тази спиртна напитка е от някакъв чуждестранен произход, в това е цялата работа. Трябваше да бъде нашият бърбън, от домашното

производство. — Срути се на пода, запълзя на четири крака и си полегна до хъркащия Стович.

— Новобранци. — Янгтри се справи с четиринайсетата си чаша, след което тръсна глава на масата и само простена: — Ох, майчице!

— Да не би да искаше да кажеш „Ох, чичо“? — подкачи го Кардс, но Янгтри едва събра сили колкото да му покаже среден пръст.

Роуан и Гъл продължаваха с равен резултат, докато Джанис не раздели последните капки от бутилката по равно в двете им чаши.

— Това е всичко, повече няма.

— Трябваше да купим три бутилки. — Роуан затвори едното си око, за да фокусира погледа си и да чукне чашата си в чашата на Гъл. — На три, става ли?

Тези от присъстващите, които още не бяха изгубили съзнание, прекратиха броенето и се развикаха победоносно, когато бяха пресушени и последните капки.

— И с това ще му теглим чертата — обяви шумно Кардс.

— Гордея се с това, че ви познавам — възторгна се Джанис и тупна с ръце раменете на двамата победители. — И ви пожелавам повече късмет с утрешния махмурлук.

— Гъл махмурлук не го лови.

Той се захили, малко глуповато според Роуан.

— Този път може да е изключение. Нека да се заемем с пиянски секс, преди махмурлукът да ни тресне.

— Добре. Пожелавам пиянски секс на всеки! — Роуан размаха ръце и удари, без да иска, по лицето Янгтри, който едва се удържаше да не заспи седнал. — Опа-а, извинявай.

— Не, имах нужда от това. Всички още ли са живи?

— Не могат да вдигат такъв шум, ако бяха мъртви. — Роуан, олюлявайки се, се изправи на крака и махна с ръка към Стович и Доби, хъркащи в синхрон, като стереоуредба. — След мен, жребесто.

— Тръгвам с блондинката — Гъл се олюля след нея.

— Ще се справим. — Тя задърпа непохватно ризата му, след като той успя да затвори вратата с третия ритник. — Веднага, щом стаята спре да се върти пред очите ми.

— Представи си, че сме се качили на панаирджийска въртележка.

— Или танцуваме голи на някой карнавал. — С див смях тя смъкна ризата от гърба му, но се олюля неспасяемо. Когато той я

сграбчи, Роуан го повлече и двамата се срутиха на пода.

— Може и да боли, но е по-добре да си тук, долу, заради гравитацията.

— Добре. — Той я отмести леко, за да се пребори с дрехите ѝ. — Трябва да се заемем с нудистки състезания по надпиване с текила. После няма да се мъчим да си смъкваме дрехите.

— Ти му мисли за това. Оле-хоп! — Тя задържа ръцете си вдигнати, за да може той по-лесно да изхлузи тениската през врата ѝ. — Ето, готово, готово. — Тя кръстоса краката си около кръста му, ръцете си около врата му, след което залепи устните си върху неговите.

Горещината проряза опиянението от текилата, подпали сетивата му. Светът се завъртя и преобърна, но тя си оставаше неизменна, вкопчена в него. Притиснат като в кафез, устните му намериха отчаяно търсещата ѝ уста и се впиха в нея. Смука сладкия ѝ нектар, докато не почувства, че полудява.

Веригите се скъсаха. Тя се претърколи върху него, хапеше го, стенеше задъхано, обгръщаше го, а накрая отново се изтърколи настрани.

— Съблечи се — заповяда му. — Аз те изпреварвам.

Захвърлиха обувките си, дрехите си в бясна надпревара. За да се потопят един в друг, сред дрехите, скупчени на земята. Плътно притиснати, с потни кожи, хлъзгавите им тела се затъркаляха по пода. Удряха си коленете и лактите, но въпреки това смехът ѝ не преставаше да кънти. Лунната светлина превръщаше оросената ѝ от потта кожа в сребриста и искряща коприна, прекрасна и неустоима.

Задъхана от насладата, подлудена от вихрена, опияняваща страст, Роуан отметна глава назад, когато той проникна в нея.

— Вземи ме цялата.

И той го направи, Господи, направи го, изпълни я докрай, извиваше се с нея, а тя настояваше за още и още. Да уловиш огъня, помисли тя, да скочиш право в сърцето на пламъка. Потопи се в горещината, докато не я погълна докрай.

— Панаирджийска въртележка — промърмори. — Продължава да се върти. Не мърдай.

Този път тя го притегли плътно към себе си, преди и двамата да заспят.

Събуди я друг пожар, убийствен пожар, който дебнеше жертвите си и опустошаваше всичко наоколо. Ехтеше гръмовно, носеше се като вихър след нея, а тя отчаяно, останала без дъх, се мъчеше да избяга. Прелетя над почернялата земя, ала стихията продължаваше да я преследва, настигна я и я повали наред някакво страховито гробище, където лежеше едно непогребано тяло. Което я очакваше.

Очите на Джим се завъртяха в очните кухини на овъгления му скелет.

— Ти ме уби.

— Съжалявам, толкова съжалявам.

— Много неща се случват наоколо. Драконовата треска ще продължи да върлува. Още не е свършило. Ще има още. Пожарът не може да изгори всичко. Но със сигурност ще се опита.

Зад нея се понесе горещ дъх и този дъх я подпали като факла.

— Хей, хей. — Гъл силно я разтърсваше за раменете, помогна ѝ да седне и я прегърна. — Престани.

Тя се опита да се откопчи от него, задъхана за глътка въздух, но той още по-силно я стисна. Не можеше в мрака да я вижда ясно, но можеше да я усеща, да я чува. Тръпките ѝ, студената пот, която я обливаше, свистенето на въздуха между зъбите ѝ, докато се мъчеше да си поеме дъх.

— Имаше кошмар. — Сега ѝ заговори по-спокойно. — Лош. Но свърши.

— Не мога да дишам.

— Можеш. Дишай, но не прекалено учестено. Ще се задавиш, ако продължаваш все така. Дишай по-бавно, Роуан.

Тя поклати глава, но той започна да разкършва раменете ѝ, да разтрива врата ѝ, където мускулите ѝ се бяха вкоравили като въжета.

— Така става, като те връхлети паника. Ти си знаеш какво се върти в главата ти. Опитай се да се овладееш. Забави темпото.

Гъл видя как очите ѝ постепенно си възвърнаха нормалния вид, макар и все още широко отворени от преживяния ужас. Тя притисна ръка към гърдите си, където напрежението я блъскаше като чук по наковалня.

— Издишай, продължително. Дълго издишване, бавно вдишване. Това е рецептата за успокояване. Остави напрежението да изскочи от теб. Повтори го, но малко по-плавно. Ти си добре. Ще се съвземеш. Ще се окопитиш. Само издишвай и вдишвай, както ти казах. А аз ще отида да ти донеса малко вода.

Остави я да легне, вече поуспокоена. Грабна бутилката с водата и я поднесе към устата ѝ.

— Не прекалявай с водата — предупреди я. — Сега сме на забавен режим. — Като тя пое жадно първата глътка, той наведе надолу бутилката. — По-кротко.

— Добре. — Роуан пое още една глътка, но този път по-бавно. Спря се, за да възстанови дишането си, ала този път с повече контрол, с по-малко треперене. — Ох, какъв ужас беше.

Той докосна лицето ѝ, наведе се към нея, и опря чело до нейното. Позволи си да даде воля на съдържания досега страх.

— Адски ме изплаши.

— Значи ставаме двама. Нали не се разкрещях? — Тя погледна към вратата.

Тревожеше се да не се изложи пред другите от екипа, реши Гъл.

— Не. Беше като че ли се опитваше да избягаш, но не можеше.

— Бях в огъня. Кълна ти, че го усещах как обгаря кожата ми, как косата ми пламна. Беше ужасно.

— Колко често си сънувала такива кошмари? — Сега, след като кризата ѝ бе отминала, той можеше да си позволи да я поглези малко, да ѝ помогне да се почувства по-добре, както и самият той, разбира се. Притисна устни към челото ѝ и започна да разтрива гърба и раменете ѝ.

— Никога не съм сънувала нещо подобно. Или само веднъж обичайния кошмар с чудовището в килера, ама още когато бях съвсем малка. Но започнах да сънувам тези сънища след смъртта на Джим. През зимата почти изчезнаха, ала с началото на сезона се възобновиха отново. И стават все по-лоши.

— Намери друга жертва на пожар, при това на човек, когото познаваше. Това вероятно е пробудило ужасния спомен.

— В съня ми той започна да говори с мен — със загадъчни предупреждения. Зная, че аз самата поставям тези думи в устата му, но не мога да ги разгадая.

— И какво ти каза тази нощ?

— Че още не е свършило. Че ще има още. Предполагам, че се тревожа, че наистина ще е така и затова е всичко.

— А защо си разтревожена?

— Ох, Господи, Гъл, кой не е?

— Не, отговори ми конкретно.

— Искаш от мен да бъда конкретна, и то в не знам колко часа рано сутринта, след като току-що съм била връхлетяна от ужасен пристъп на паника?

Раздразнението в гласа ѝ му подейства успокоително. Явно вече почти бе дошла на себе си.

— Да.

— Не зная. Ако знаех, щях... Доли и Летърли... очевидно е свързано с тях. Вероятността и двамата да са попаднали в ръцете на някакъв луд подпалвач, е почти нулева. Ако си имаме работа с нещо случайно, това ще е причина за сериозна тревога. Но не е. Вероятно полицаите ще арестуват Лео Брейкман за стрелбата. Но...

— Но за теб е трудно да повярваш, че той е подпалил трупа на собствената си дъщеря. И аз не мога да го повярвам.

— Да, само че точно това изглежда като най-смисленото обяснение. Той открива, че Доли не само го лъже, но и се чука със свещеника. Двамата са се сбили и той я убил — само че случайно, в пристъп на безумен гняв. Изпаднал е в паника и оттам нататък е ясно какво е направил. Нещо се е прекършило в него.

Тя си спомни как по лицето му се стичаха горчиви сълзи.

— Той е стрелял по нас. Той е убил Летърли. С това случаят е приключен.

— Само дето ти не вярваш напълно на тази версия. Следователно...

— Следователно... — повтори тя и леко се усмихна.

— Точно така. Следователно ти имаш кошмари, в които Джим, който е бил свързан с теб и с Доли, изразява гласно това, което ти вече си го мислиш, поне на подсъзнателно ниво.

— Благодаря ти, доктор Фройд.

— А вашите петдесет минути вече изтекоха. Можеш да поспиш още два часа, преди да дойде времето за ставане.

— Ама още сме на пода. Сексът на пода е много добър, но за спане леглото е за предпочитане.

— Хайде тогава, в леглото. — Той стана и грабна ръката ѝ, за да ѝ помогне да стане. После, за да я накара да се засмее, я завъртя из стаята, като я държеше с двете си ръце.

И тя наистина се засмя.

— Може малко да съм поотслабнала този сезон, но още не съм станала лека като перце.

— Много си си добре. — Пусна я на леглото. — Следващия път ти ще ме носиш на ръце. — Излегна се до нея. — Поне една полза имаше от твоя кошмар: напълно премахна махмурлука ми от текилата.

— Винаги търсиш по-добрата страна.

Той се сгуши до нея и нежно погали косата ѝ, преди да потъне в сън.

След сутрешния доклад за обстановката тя излезе да бяга по пистата, а после да направи няколко упражнения с тежестите и малко упражнения по йога. Взе Гъл за компания. Трябваше да си признае, че като не беше сама, ежедневната стандартна тренировка ѝ се струваше по-приятна.

Заедно се втурнаха в столовата, където Доби се беше прегърбил над чиния с препечена филийка и чаша от това, което Роуан разпозна като прочутия лек на Мардж против махмурлук.

— Хмм, виж ги тези големи, тлъсти наденички. — Роуан вдигна с дрънчене капака на тигана. — Нищо не може да се сравнява с мазно свинско рано сутрин.

— Ще те ударя, когато отново ще мога да се движа, без главата ми да се пръсне от болки.

— Май ни мъчи махмурлук? — попита тя с най-сладкия си тон. — Брей, пък аз се чувствам чудесно. — Е, в тила си още усещаше тъпа, досадна болка, но като се имаше предвид всичко останало, струваше си да плати тази малка цена.

— Ще нараня и теб, и целият ти род. Даже и домашните ти любимци.

Тя само се усмихна, като седна пред една пълна чиния.

— Май тази сутрин нямаш много апетит?

— Събудих се на пода до Стович. Повече може би никога няма да мога да хапна нещо.

— Как е Стович? — попита Гъл.

— Последния път, когато го видях, очите му бяха налети с кръв. Едва се влачеше към стаята си. Застреляйте ме, ако някога пак надигна чаша с текила. Имайте милост към мен.

— Изпий това — посъветва го Роуан. — Няма да те накара да подскочиш и да запееш с цяло гърло „О, каква хубава утрин“, но болката ще ти намали.

— Ама това е нещо кафяво. И ми се струва, че нещо мърда вътре.

— Повярвай ми.

Когато взе бутилката с табаско, оставена на масата за него от Лин, Роуан понечи да му каже, че лютивият сос не му е нужен, сетне се усмихна на себе си и започна да разрязва наденичката.

Доби отпи предпазливо от сместа и кимна рязко, но ободрено.

— Върши работа — обяви. Затвори очи и бързо допи съдържанието на чашата.

Отново отвори очи, когато цветът на лицето му се промени от посивял, като при всеки махмурлия, на червен като на рак.

— Мили Боже, направо ме изгори отвътре!

— Изгаря те като бензин, излят от хеликоптер и подпален на земята. — Роуан се разтресе от смях и си взе от наденичката. — Може да ти съсипе няколко мозъчни клетки, докато те гори, но подпалва цялата ти кръвоносна система. И ще бъдеш изцяло пречистен, дете мое.

— И няма да изпуска пламъци от устата? — попита Гъл.

— Мили Боже! Това се казва питие. Нуждае се само от няколко капки бърбън. Ей, човече, това чудо така ме изпоти.

Очарован, Гъл се загледа в потта, избила по зачервеното лице на Доби.

— Предполагам, че те отърва от всички токсини. Какво има в това питие, дяволите да го вземат?

— Мардж няма да ти каже какво съдържа. Ще те накара да започнеш закуската с ибупрофен и пълна чаша с вода, после изпиваш това, сетне изяждаш печена филийка, а накрая още вода.

— Сега ще ми заявиш, че трябва да пробягам и сутрешния си крос.

— Да. — Роуан кимна на Доби. — Като стане време за обяд, ще се чувстваш повече човек и отново ще можеш да се храниш нормално. Някой да домъкне тук Стович и Янгтри. Хей, Кардс — извика му тя, когато той влезе при тях. — Какво ще кажеш да убедиш Стович и Янгтри да си довелат нещастните задници, за да можем да им налеем по чаша от чудодейното лекарство на Мардж срещу махмурлук?

Той не ѝ отговори нищо, но се отпусна на стола до нея, наведе се и зашепна на ухото ѝ:

— Малката мечка току-що научи нещо от полицаите. Рейнджърите са намерили пистолет, заровен на няколко метра от мястото, където намерили колата на свещеника. Проверили пистолета, оказал се от колекцията на Лео Брейкман.

— Добре свършена работа. — Тя намаза бисквитата си с конфитюр от боровинки. — Това можеше да се очаква.

— Тази сутрин отишли да го арестуват. Но не го намерили. И пикапа му го нямало.

Роуан го изглежда втренчено, без да обръща внимание на капещия от бисквитата конфитюр.

— Нямах предвид, че той просто е отишъл на работа.

— Не. След огледа се установило, че си взел всичко необходимо за спане в планината, както и много оръжие — втора пушка, два пистолета и цял склад от муниции. Жена му каза, че не усетила кога е изчезнал, нито преди това да е опаковал нещата си за път. Не зная дали са ѝ повярвали, но съдейки по думите на Малката мечка, сега никой няма представа къде се укрива.

— Мисля, че... чух, че имали намерението да го привикат за разпит вчера, веднага след погребението.

— Да, но само за разпит. Само че той си имал адвокат и така нататък и макар да са намерили пистолета, Ро, те нямат други доказателства срещу него за цялата тази проклета история.

— За Бога — ядосано викна Гъл. — Нали го следяха?

— Не зная как е станало. Нищо повече не ми е известно, Гъл. Само че Малката мечка каза, че иска да останеш в базата, Ро, освен ако не ни вдигнат под тревога за следващия пожар. Искане ти да стоиш на закрито колкото е възможно по-дълго, докато не се разбере какво, мамка му, става тук. И че не иска да чува никакви възражения по въпроса.

— Тогава ще работя в склада.

— Ще го пипнат, Ро. Няма да продължи дълго.

— Разбира се.

Погали я плахо по ръката.

— Аз ще измъкна Стович и Янгтри от леглата. Ще бъде забавно да гледам как дим ще им излезе от ушите, като изпият лекарството на Мардж.

След излизането на Кардс надвисна тишина. Доби стана да си налее кафе.

— Ще кажа това, понеже много те уважавам. И защото Гъл много държи на теб. Ако бях избягал да се скрия в планините в моя роден край и ако съм добре екипиран — по дяволите, може да мина дори и без екипировка, — имам и хубава пушка и добър нож, мога да остана месеци там. Никой няма да ме открие, освен ако не поискам да бъда открит.

Роуан продължи да се храни.

— Ще намерят пикапа му може би, но не и него. Той може да се затрие някъде из пуцинаците около Битъруутс или да стигне чак до Скалистите планини. Най-лошото е, че жена му ще изгуби къщата. Нали я ипотекира, за да му плати гаранцията, а той просто захвърли всичко по най-долния начин. И все пак не вярвам той да го е направил — нито последното престъпление, нито убийството на Доли. Той само е избягал, като е изоставил жена си и внучката си на произвола на съдбата.

— Надявам се да се издъни — заяви Роуан и се изправи. — Надявам се да се провали и да го заловят и да го тикнат зад решетките до края на живота му. Сега отивам в склада да шия проклетите брезентови торби.

След излизането ѝ Доби наблъска три лъжички захар в кафето си.

— А ти, синко, как искаш да играеш тази игра?

— Като се замисля, не допускам Лео Брейкман да се върне тук. И не очаквам точно сега Роуан да му е най-голямата грижа.

— Хм, да. А ти какво предпочиташ?

Той се огледа. Понякога най-доверен приятел може да ти стане този, когото най-малко си очаквал.

— Докато сме в базата, някой трябва да е с нея, и то непрекъснато. Трябва да сме сигурни, че тя ще си има достатъчно работа, за да остане на закрито. Но нали Роуан трябва и да излиза навън. Ако я затворим вътре, тя ще се взриви. Мисля, че можем да прибегнем до смесена тактика. Обикновено излизаме да тичаме сутрин рано. А сега пък ще започнем да бягаме вечер.

Ако всички носят шапки и слънчеви очила, ще бъде по-трудно да ни разпознават от по-голямо разстояние.

Трудното е в това, че тази жена лесно се забелязва. Просто не могат да се скрият талантите ѝ като спортистка. И не вярвам, че ще се съгласи да я скрием някъде по-далече, като например в Йелоустоун или Айдахо.

— Не. Тя ще приеме това като бягство, така че зарежи го.

— Може би. Но може и да не стане така, ако и ти отидеш с нея.

— Тя още не е дала съгласието си, Доби.

Доби присви устни срещу Гъл.

— Но ти си съгласен, нали?

Гъл се вгледа в наполовина изядената си закуска.

— Проклетата лупина.

— Какво ѝ е на лупината, по дяволите?

Гъл само поклати глава.

— Тръгвам — той се изправи на крака. — Дяволите да го вземат.

Южняка, Гибънс и Джанис влязоха, все още изпотени след сутрешното си бягане, а Гъл се промуши между тях и изскочи навън.

— Какво му става? — озадачи се Гибънс.

— Седнете, приятели, сега ще ви обясня.

Все още ядосан, Гъл тръгна да търси Малката мечка. Намери го пред хангара да разговаря с един от пилотите.

— Как, мамка му, се е случило това?

— А ти мислиш ли, че не зададох същия проклет въпрос? — Малката мечка тръсна глава. — Не мислиш ли, че и аз съм бесен?

— Не ми пука дали си бесен, или не. Искам някои отговори.

Малката мечка вдигна палец и посочи с него настрани, към шосето край хангарите.

— Ако искаш да изриташ нечий задник, потърси си някой полицай. Те са тези, които са оплескали работата.

— Искам да зная как е станало.

— Ти искаш да знаеш как е станало? Ще ти кажа как. — Малката мечка взе един камък и го претегли в дланта си. — Имали са две ченгета отвън пред къщата на Лео Брейкман, които, мамка им, сигурно само са зяпали порносписания и са предъвквали понички.

Намери още един камък и претегли и него в ръката си.

— Шибаният ми брат е ченге, там, на север, в Хелън, и зная, че той не се занимава с такива глупости. Но да върви по дяволите.

Гъл се наведе напред, взе още един камък и му го подаде.

— Продължавай.

— Благодаря. — След като хвърли и този камък, Малката мечка се извъртя към Гъл. — Те са го чакали отпред, като са наблюдавали входа на къщата. Но пикапът на Лео Брейкман бил паркиран отстрани, под един навес. Така че той успял да го натовари някъде през нощта, после го подкарал направо през задния двор, разкъсал паянтовата ограда и през двора на съседа си изскочил на шосето. И после само Бог знае накъде е отпрашил.

— А ченгетата чак на сутринта открили, че пикапът го няма.

— Да, така е станало.

— Добре.

— Добре ли? Само това ли ще кажеш?

— Това все пак е някакъв отговор. По-добре се оправям, когато знам отговорите на въпросите. Тя е в третата смяна по списъка. Можеш ли да я преместиш да работи нещо в склада или в командния център, ако вдигнат под тревога първата и втората смяна?

— Да. — Малката мечка взе още един камък, за момент го погледна, после го пусна обратно. — Ще го уредя. Искам от теб само да изчакаш, за да ѝ се охладят нервите, преди да го ѝ кажеш.

— Мъдър си ти, ето защо си шефът.

Гъл тръгна към бараките, за да вземе една кока-кола, шапки и слънчеви очила, и мрачно си помисли, че най-неуспешната маскировка ще бъде мустаци като на комика Гручо Маркс.

По пътя към склада той извади телефона си и позвъни на Лукас.

Тъй като част от екипа още беше зает със сутрешната тренировка или закусваше в столовата, в склада той завари малко от колегите си, сред които бе и Роуан. Тя проверяваше шевове на един парашут, повесен от тавана.

— Заета съм — предупреди го кратко тя.

Той премести кока-колата в другата си ръка.

— Явно се нуждаеш от някаква работа, за да си запълваш времето.

— Да, много съм заета. — С помощта на пинцетите започна да изважда карфиците, забучени в плата.

— Чудесно. А аз ще изпия това. — Надигна бутилката. — Но да знаеш, че Малката мечка те иска в командния център.

Тя едва не подскочи.

— Да не би да иска да ме остави на земята?

— Не съм казвал това. Ти си в третата смяна, освен ако не ни връхлети някакво небивало бедствие, така че вероятно няма да ти се наложи да скачаш още при първата тревога. Нали притежаваш квалификация за заместник-ръководител на командния център?

Тя грабна колата от ръката му и жадно отпи.

— Да. — Върна му бутилката и отново се зае с проверката на парашута. — Благодаря ти, че ме осведоми.

— Няма проблеми. А колкото до тази ситуация...

— Не искам и нямам нужда да бъда опазвана, закриляна, съветвана или...

— Господи, замълчи. — Той поклати глава към тавана над тях, след което отпи още една глътка.

— Ти замълчи.

Гъл не успя да скрие усмивката си.

— Аз съм като гума, а ти си като лепило. Наистина ли искаш да паднеш толкова ниско? Не мисля, че Лео Брейкман е само твой проблем.

— Не се тревожа заради него. Мога сама да се грижа за себе си и не съм някаква глупачка. А когато не съм на гасене на пожар, тук ми се отваря предостатъчно работа в шивачното, в склада, във фитнес залата.

Тя отстрани старателно едно клонче, оплетено в гънките на парашута, и прободде малък отвор, само от два сантиметра, преди пусне върха на парашута и да продължи с проверката на по-горните участъци.

— Снощи Лео Брейкман измамил двамата полицаи, дежурещи пред къщата му, като избягал с напълнения си догоре пикап през задния двор, прекосил съседния двор и накрая излязъл на шосето.

Натоварил всичко, което му било нужно, за да живее в гората. Това ми подсказва, че и той не е глупав.

— Да, излиза, че не е глупав. Браво на него.

— Но оставял оръжието си, и то два пъти, й то така, че да бъде лесно открито. Един пистолет, официално регистриран на негово име, и една пушка, на която било гравирано името му. Това вече е ужасно глупаво.

— Ти май отново се връщаш към извода, че той не е извършил всичките тези престъпления.

— Да, точно към него се връщам. Ако поемем по тази следа, доникъде няма да стигнем. Не знаем кой и защо го е извършил. От друга страна, си мисля още, че не е много вероятно някой да използва теб или базата като мишена. Вероятно това предположение не е достатъчно, но все пак ми действа успокояващо.

— Защото ще е глупаво някой друг да стреля по мен, когато Лео Брейкман е избягал и ченгетата знаят какво оръжие е взел със себе си.

Не, тя не беше глупава, напомни си тя, но беше прекалено ядосана, за да разсъждава трезво. Изглежда, че Гъл не страдеше от този проблем.

— Само че, Гъл, ако той не е виновен, защо някой ще се старее толкова, ще полага такива усилия, само и само да го натопи?

— Защото е задник? Защото изглежда много правдоподобно той да е извършителят? Или защото искат да го видят унищожен? А може би и трите предположения са верни. За да го схванеш, трябва да си умен — а ти си точно такава, — но аз не мисля, че трябва да си блъскаш главата с това.

Тя кимна, провери кордите от върха на парашута, след което се зае с вентилационните капаци.

— Не си блъскам главата с това. Просто съм много ядосана.

— Тогава подсъзнанието ти се блъска с този въпрос.

— Добре де, добре. — Тя провери горните краища на всеки прорез, а после и мрежата против усукването на парашута. Накрая маркира линията на прекъснатия шев.

Гъл я изчака да закрепи към подгъва надписа за извършената проверка.

— Мисля да се обадя на баща си. Ще се разпространят какви ли не слухове и той ще се разтревожи.

— Говорих с него, преди да дойда. Разбрахме се.

— Той ще дойде тук? Че защо не ми се...

— Защото аз му позвъних.

Тя рязко се завъртя и го изгледа остро.

— Какво си направил? За какво си се обадил на баща ми? Заради всичко това, преди аз да...

— Нарича се мъжко разбирателство. Никога няма да го проумееш. Аз вярвам, че жените са не по-малко способни от мъжете, че заслужават равно заплащане с тях и че един ден, който според мен ще настъпи по-вероятно скоро, а не много далече в бъдещето, една святна жена ще ръководи свободния свят. Но ти не можеш да разбереш ритуалите на мъжкото разбирателство, така както повечето мъже не могат да разберат защо огромна част от жените са толкова обсебени от обувките.

— Никога не съм била обсебена от обувките, тъй че не ми ги пробутвай тези дрънканици за разделението между половете.

— Ти имаш три чифта обувки за скачането с парашут, докато два са ти достатъчни. Имаш и четири чифта маратонки за бягане. Отново бих казал, че два чифта са ти достатъчни.

— Скъсах третия чифт обувки за скачане, преди още да съм изхвърлила първия чифт. А имам четири чифта обувки за бягане, защото... защото се опитвам да се разсейвам чрез тичане.

— Да, но аз още не съм свършил. Имаш още и обувки за излети в планината — два чифта, както и три чифта сандали и още три чифта обувки с токчета, които наистина са много секси. И всичко това е само тук, в базата. Един Бог знае още колко имаш в дрешника в къщата си.

— Ти, какво? Заел си се да ми броиш обувките? И ми говориш, че аз съм била обсебена!

— Аз само наблюдавам. Лукас иска да му се обадиш при първа удобна възможност. Изпрати му есемес или съобщение на гласовата поща, ако сега е във въздуха, и довечера той ще дойде да те види. Приятно му е да знае, че те пазя. И ти мен ме пазиш, нали? — попита я той, преди тя да успее да му се озъби.

Роуан се задоволи само с въздишка.

— Да. Победи ме с твоята логика и с твоята изобличителна реч против обувките ми. По които аз не съм обсебена.

— Ти имаш също чифт красиви обици, но не ги носиш често. Само че това друг път ще го обсъдим.

— О, я ми се махни от главата. Иди нещо друго да изучаваш.

— Можеш тогава да ми предадеш урок по сгъване на парашутите. Искам да се подготвя за получаване на сертификат като ригер.

— Може би. Но се върни след един час и тогава ние ще...

Сирената зави в следващия миг и тя отстъпи крачка назад.

— Мисля, че няма да имаме урок. Отивам в командния център.

— Ще дойда с теб. Ето, дръж.

Той ѝ подаде шапката и слънчевите очила и постави своите, но тя ги задържа в ръцете си и го погледна намръщено.

— Какво е това?

— За маскировка. — Той ѝ се усмихна. — Доби иска да ги носиш. Нека да си ги сложим и с това да го успокоим, иначе той може да поръча по интернет фалшиви мустаци и клоунски носове.

Тя завъртя учудено очи, но все пак си ги сложи.

— И какво, това да не би да ни прави да изглеждаме като близнаци? Къде са ти циците?

— Ти си носиш твоите, а аз мога само да кажа, че изглеждат много добре на фигурата ти.

— Не мога да се съглася с това. Така че всички могат да престанат да се тревожат за Роуан и да си вършат работата.

В четири следобед той скочи в кълбата дим на пожара, за да върши своята.

23.

Юли отмина. Горещ и сух. През ден някъде пламваха гори — подпалени от светкавици, заради нечия небрежност или пък от някаква случайно възникнала искра, подета от вятъра.

Осемнайсет дни и ноци подред зулитата скачаха в дима и се сражаваха с огъня. В Монтана, Айдахо, Колорадо, Калифорния, в Северна и Южна Дакота, Ню Мексико. Телата им губеха тегло, живееха с болките, изтощението, раните, докато се бореха с пламъците в каньоните, по хребетите, сред горите.

Тази непрестанна война оставяше малко време за размисъл за това, което беше извън света на огъня. Преследването на Лео Брейкман, навлизащо в третата си седмица, почти нямаше значение, когато стихията ги засипваше с главни с размерите на оръдейни снаряди или се извиваше на турбулентни вихри над преградните линии, изградени с толкова много усилия.

Заедно с екипа си Роуан се изкачваше по стръмния страничен склон на планината Блекмор като пълководец, повел войската си към ада. Зад нея още едно дърво лумна като факел, разпръсквайки тлеещи въглени като пламтящи конфети. Подпалиха се и други дърветата наоколо, включително и отсечените или с окастрени клони, по които пламъците плъзнаха като огнени змии.

Не можеха да оставят стихията да надделее, не можеха да ѝ позволят да тържествува.

Затова се сражаваха без отдих, проправяха си път нагоре през горящата планина, проливайки реки от солена пот в обгарящия дъха въздух.

Когато се изкатери нагоре по преградната линия до нейната позиция, Гъл завари Роуан да смъква банданата си, за да излее малко вода в болезнено пресъхналото си гърло.

— Линията се държи. — Вдигна палец над рамото си. — Две локални огнища пламнаха, но успяхме да ги ликвидираме. Гибънс се кани да пусне една двойка от нашите надолу, за да разузнаят за още огнища, а останалите ще изпрати при теб.

— Добре замислено. — Тя пое още една глътка, огледа се и преброи жълтите ризи и шлемове, трудно забележими в дима. Отляво светът на места пламтеше във феерично оранжево, от буйно изригващите пламъци.

В този момент тя ги обичаше, обичаше всички тях с почти религиозен плам. Всеки натъртен задник, всеки ожулен лакът, всяко одрано коляно, всеки мазол, пришка, всяко късче обгоряла кожа.

Очите ѝ светнаха, като се обърна към Гъл.

— Свършихме по-добра работа от всеки друг път.

— Ако забравиш гладуването, потенето, давенето в дима.

Нарами с усмивка двуострата си брадва.

— Кой не страда от това? Горے главата. Изградихме вече защитна линия тук... — Внезапно млъкна, само го сграбчи за ръката.

От оранжевата стена се отдели могъщ вихър. Грамадната пламтяща фуния се изви и затанцува, завихри се като смерч трийсетина метра нагоре във въздуха. И само след броени секунди стихията изкорени две дървета.

— Дяволски огън! Бягай! — Посочи му към предната зона на преградната линия, докато вятърът обливаше лицето ѝ като лъх от гореща пещ. Тя грабна радиотелефона и смаяно се втренчи във виещите се колони от пламъци и се разкрещя на своя екип:

— Тревога, тревога! Размърдайте си задниците! Гибънс, идва дяволски огън, откъм южния фланг. Изтегли хората на чисто.

По цялата преградна линия се разнесе страхотен тътен. Ослепително златисто сияние, завихрено като торнадо, но още поужасяващо, започна да бълва пламъци, да разпръсква навред подпалени отломки от стволове и клони. Въздухът сякаш експлодира, излъчвайки изгаряща белите дробове топлина. Тя видя как Мат падна, видя как Гъл му се разкрещя веднага да се надигне и как го пое под мишниците. Но тя отново прикова изплашено очи към дяволския огън, преди да притича назад, за да подложи ръка под другото рамо на Мат.

— Само глезенът ми нещо се огъна. Иначе съм добре.

— Продължавай да ходиш! Продължавай да ходиш!

Огнените езици не спираха да се прокрадват като гъвкави змии към тях. Никога нямаше да успеят да им избягат, помисли си тя, не и с Мат, залитащ на всяка стъпка, накуцвайки между тях. Зад гърба му ръката на Гъл стисна лакътя ѝ.

Това беше всичко. Но те бяха скачачи в дима, нямаха право да се оставят на отчаянието и поеха нагоре по хребета. Нямаше време нито за изваждането на аварийна екипировка, нито за изграждане на ново защитно укритие.

— Ето, там! — Гъл я дръпна рязко надясно и изминаха още пет ценни метра. Бутна първо Роуан зад една голяма скала, после и Мат, преди да пропълзи зад тях.

— Ще останем тук — рече Гъл задъхано и се втренчи в очите на Роуан, докато светът наоколо вреше и кипеше.

Но скалата експлодира и засипа всичко наоколо с дъжд от камъни. През гъстия дим, почернял като катран, Роуан едва съзря как едно буйно пламнало дърво се подкоси и рухна сред гейзер от пламъци и снопове от искри.

— Дишай накъсано и плитко, Мат. — Тя му сграбчи ръката и я стисна. — Все едно че сме в някоя фурна.

— Така ли се е чувствал Джим? — Сълзи и пот се стичаха по лицето му. — Това ли е изпитал?

— Накъсано и плитко — повтори тя. — Дишай през банданата.

За миг, после за още един, горещината стана толкова силна, че тя се запита дали и тримата няма да пламнат като факли, също като дървото отсреща. Освободи другата си ръка и затърси ръката на Гъл. Стисна я.

Точно тогава писъкът на вятъра стихна.

— Май се изнесе. И ще сме добре. Добре ли сме? — повтори тя, но този път като въпрос.

— Какво виждаш? — попита я Гъл.

— Димът започва да изтънява, макар и малко. Наоколо имаме доста локални огнища. Но само огнища, а не пламтяща стена, не и дяволски огън. — Поотмести се, колкото ѝ бе възможно. — Измести се малко зад мен, Мат, за да мога да виждам. — Тя се изви зад Гъл и внимателно подаде главата си навън, за да се огледа настрани и нагоре. — Огънят не е надвиснал над нас, не се спуска като стена. А само сее локални огнища. Господи, Гъл, якето ти пуши! — Заблъска го с двете си ръце, докато той се мъчеше да го смъкне. — Обгорен ли си? — попита го тревожно. — Настигна ли те?

— Не, не ми се вярва огънят да ме е докопал. — Изпълзя леко назад. — Но земята още е нагорещена. Пази се.

Роуан изпълзя навън и посегна към радиотелефона си. От него се чу как Гибънс крещеше името ѝ.

— Тук сме. Ро, Гъл, Мат. Добре сме. На чисто сме. Вие там добре ли сте? Всички ли са налице?

— Сега сме защитени. — В гласа му се усети облекчение. — А къде, по дяволите, сте вие?

Тя се изправи и огледа терена, за да му съобщи координатите им, колкото бе възможно по-точно.

— Мат си изметна глезена. Гъл и аз ще можем да се справим с тукашните локални огнища, но изоставихме повечето от екипировката, когато побягнахме надолу, защото тук стана толкова... Няма значение — приключи тя, като чу викове и видя през дима да притичват силуети с жълти ризи. — Подкреплението вече пристига.

Доби пръв дотърча, а Тригър плътно го следваше по петите.

— Мили Боже, защо просто не ни докарате по един сърдечен удар, та всичко да свърши по-бързо?

Той сграбчи Гъл и веднага го заблъска по гърба.

— Какво, дяволите да те вземат, е станало с теб?

— Потанцувах за кратко с дявола. Ти по-добре поразчисти онези огнища там, за да не трябва отново да побегнем през глава.

Тригър приседна до Мат и му подаде един шлем, напукан и олющен от горещината.

— Намерих ти кошницата за главата. Късметлийско копеле си ти. — Прегърна Мат в изблик на облекчение и загриженост. — Кучи син, ама с късмет. Дръж си здраво шлема, да ти остане за спомен.

Остави го до Мат и се втурна да помага на Доби за огнищата.

— Дай да ти видя глезена. — Роуан коленичи, за да събуе обувката му.

— По едно време си казах, че с нас е свършено. И с мен наистина щеше да е свършено, ако ти и Гъл не бяхте ме измъкнали. Ти ми спаси живота. А можеше да изгубиш своя, докато се мъчеше с мен.

Тя леко опипа подутия му глезен.

— Ние сме зулита. Когато един от нас падне, всички скачаме да го вдигнем. Не ми изглежда да е счупено. Само си разтегнал сухожилието толкова силно, че си изпроси една кратка ваканция.

Погледна нагоре, усмихна му се и започна да му превързва глезена.

— Късметлийско копеле си ти.

Въпреки протестите на Мат, те го евакуираха като ранен на бойното поле. Останалите от екипа продължиха да гасят огнищата. Това тъй трудоемко гасене продължи чак до малките часове на сутринта. Окончателното прочистване на терена изискваше още цял ден за окопаване, допълнително гасене, поливане с вода.

— Нали си искал да останеш като доброволец, така че трябва да потвърдиш оставането си на терена — обърна се Роуан към Гъл.

— Иде ми да се откажа от цялата тази работа като доброволец.

— С мен. Останалите ще потеглят.

— Тогава идеята не е чак толкова лоша.

— Имаме още от неприкосновените запаси от суха храна, а наблизо се намира студен планински извор, но малък, само колкото да побере една опаковка с шест кена с бира.

— Само че според колегите нямамо такъв извор тук.

— Какво знаят хората? Просто искам да го видя с очите си и да си отдъхна малко. На теб това не ти ли звучи добре?

— А ти как мислиш?

— Тогава да тръгваме, да се заемем с търсенето на извора, преди слънцето да е залязло.

Закрачиха направо през обгорялата като стърнище земя, като не забравяха да се оглеждат за останали тук-там димящи въглени.

— Искам да изчакам, докато всичко привърши, но наистина докрай, преди да докладвам каквото и да било — заговори Роуан. — Не мисля, че можем да се справим с онзи дяволски огън. Ако ти не бе забелязал тези скални блокове, щяхме да свършим като шлема на Мат, за който сега всички научиха.

— Никога не съм вярвал, че мога да те изгубя. Пък и ти щеше да видиш скалите, ако беше на мое място.

— Искан ми се наистина да беше така. Красиво беше — додаде младата жена след миг, едва ли не благоговейно. — Може да е съвсем налудничаво да го казвам, да си го мисля дори, след като заплахата да ни убие беше толкова реална, но беше красиво. Тази вихрено въртяща се колона от огън ми се стори като нещо от друг свят.

— След като веднъж си видяла това, всичко се променя, защото знаеш, че не можеш да го отблъснеш. Остава ти единствено да

побегнеш и да се молиш да оцелееш, защото ако го преживееш, всичко останало в живота ще ти се струва като пълен боклук.

— За кратко се запитах защо искам да не се прибирам оттук, да издържа още малко. Нали там, у дома, ни очакват толкова неприятности. Нали Лео Брейкман още е там. Той не е дяволски огън, но още присъства там.

Въздъхна замислено.

— Всеки път, когато ни вдигнат под тревога, се питам дали няма да се натъкнем на още един изгорен труп. Например неговия, на Лео. Или нечий друг. Защото той е побягнал накъде насам. И ако той не е подпалил онези пожари, тогава са дело на някой друг.

— Това беше преди доста седмици. Много време изтече оттогава.

— Само че нямам чувството, че всичко е минало свършено.

— Не. Не е минало свършено.

— Толкова е неприятно само да чакаш да се случи още нещо — махна с ръка тя. — Защо ти да не поемеш в тази посока, а аз да продължа насам? Така ще покрием по-голяма площ, а после ще се срещнем в лагера. — Роуан погледна часовника си. — Да кажем, в шест и половина.

— Тъкмо време за коктейли и ордъоври.

Роуан го поведе обратно през просеката към един приятно бълбукащ поток. Това място за лагеруване, където през миналата нощ гъмжеше от гневни пчели заради разбъркания им кошер, сега тънеше в покой. Водата блещукаше под лъчите на клонящото към залез-слънце. Роуан тръсна на тревата товара си и извади от него опаковката с шест бирени кена и другата опаковка с шест кока-коли, спуснати с товарния парашут по заповед на Малката мечка в отговор на нейната молба.

Трябваше да признае, че предпочиташе скромната почерпка с бира и кола пред бутилка от най-изисканото шампанско в най-лъскавия ресторант на цяла Монтана.

Или където и да е другаде.

Върна се при багажа си, за да вдигне своята вещева торба и да измъкне от нея малките пластмасови бутилки с течен сапун и шампоан.

Останала сама на ярката слънчева светлина, Роуан си смъкна обувките и чорапите, а после и прашните работни дрехи. Водата в потока ѝ стигаше едва до колене, но хладината ѝ се усещаше като райско облекчение. Седна във водата и я остави да бълбука по кожата ѝ, а погледът ѝ се впери в издигащите се наоколо дървета и необхватната небесна синева.

Дълго и бавно се ми, както всяка друга жена би сторила в една гореща, благоуханна и бълбукаща от мехурчета вана, наслаждавайки се на хладната вода, на усещането за чистота, на начина, по който водата отмиваше пяната от тялото ѝ.

Повдигна колене и ги обви с ръце, наведе глава и отпусна лице върху коленете си, блажено затворила очи.

Отново ги отвори, когато усети някаква сянка да ѝ закрива слънцето. И се усмихна лениво на Гъл. Докато не видя фотоапарата в ръцете му.

— Не ме снимай както съм така. Или трябва на всяка цена да строша това апаратче?

— Това е само за моята лична колекция. Изглеждаш фантастично, Роуан. Речната богиня. Как е водата?

— Студена.

Той си събу обувките, също като нея преди малко.

— Малко хлад ще ми дойде добре.

— Закъсня. В седем ще затваряме.

— Обиколих малко наоколо.

— Намери ли нови огнища?

— Не, всичко е чисто. Но намерих това. — Вдигна една от бутилките, в които си носеха вода, но сега пълна с горски цветя.

— Нали знаеш, че не е позволено да се берат цветя в гората. — Но не се въздържа и се усмихна щастливо.

— След като спасихме толкова много цветя, рекох си, че планината може да ни подари малко от тях. Да, много е студена водата — рече той, когато нагази в потока. — Но се чувствам прекрасно.

Тя взе бутилката с течен сапун, която бе пъкнала между камъните, и му я подхвърли.

— Ето, обслужи се. Имам чувството, че сме единствената двойка на този свят. Не че искам за дълго да останем единствените двама души в света — кой тогава ще ни готви? — но засега е много приятно.

— Аз пък чух птици, докато крачех из почернялата земя. Вече са започнали да се връщат. А като нагазих сред една зелена поляна, където набрах цветята, видях стадо лосове. Ние може да сме единствените хора тук, но животът си продължава.

— Отивам да се облека, преди да съм изстинала. — Роуан се надигна, за да отръска стичащата се по тялото ѝ вода, капчиците блестяха по кожата ѝ от слънцето като диаманти.

— Брей — ахна Гъл.

— Заради този изблик на възхищение и заради бутилката с горските цветя мисля, че си заслужи една бира. — Изправи се, вече тръпнеща от студа, и се зае да търка кожата си, за да се постопли и изсуши. — Имаме си спагети с кайма, плодове, бисквити и сирене, както и кекс за вечеря.

— Сега съм така изгладнял, че и картон мога да ям, тъй че всичко ми звучи възхитително.

— Ще стъкмя лагерен огън — вече облечена, заяви тя. — А ти, като излезеш, вземи бирата. Мисля, че коктейлите и ордъврите ще ги заменим с... ох, сега я загазихме.

— Това не искам да го ям, дори и сега.

— Не мърдай. Или го направи, ама наистина много бързо.

— Защо?

— Защото животът наоколо си върви, включително и онази мечка с големия задник на отсрещния бряг.

— О, мамка му. — Гъл бавно се извърна и се загледа в едрото животно, тромаво затътрило се към потока.

— Може да се сбъдне твоята фантазия, но действително си мисля, че трябва да се измъкнеш от водата.

— Глупости. Хвърли нещо срещу мечката — предложи ѝ Гъл и се сниши почти до нивото на водата.

— Просто така, да я пропъдя със сурови думи ли? Тихо, сега гледа право към нас.

— Грабни една от двуострите брадви. Проклет да съм, ако ще трябва да бъда изяден от една мечка, както съм чисто гол.

— Е, да, сигурна съм, че преживяването ще е много по-приятно, ако беше облечен. Не бой се, няма да ни схруска на закуска. Мечките ядат само горски плодове и риба. Но излез от водата, за да не те вземе за някоя много едра риба.

Гъл се измъкна от потока и остана капещ до брега, вперил очи в мечката, която му отвърщаше със същото.

— Оттегляй се, но го прави бавно, полека. Вероятно само се пита какви сме и навярно ще се махне, но за всеки случай внимавай.

И точно когато Роуан вече посягаше към брадвата си, мечката им обърна едрия си задник, леко приклепна, облекчи се и без никакво бързане се заклатушка по тревата в посоката, от която бе дошла.

— Хм, да, май ни показва нагледно какво си мисли за нас. — Изтощена, Роуан седна на земята и прихна от смях.

— Един истински мъж би тръгнал след мечката, за да я накара да си плати за обидата, а аз после ще си имам занимание, като превързвам раните му от юначната битка.

— Невинаги е много добре, че си така залепена за мен — въздъхна Гъл и приглади с длани косата си, от която още капеше вода. — Господи, колко добре ще ми дойде тая бира сега.

Що се отнасяше до Гъл, спагетите от пакета с готова храна и бирата край пращия лагерен огън в самотната горска пустош заместваха напълно романтичната вечеря на свещи и с изискано вино в кристални чаши. И беше безкрайно по-приятно от вечерите, за които се изискваше официално облекло.

А тя за пръв път от много седмици насам се е отпуснала, помисли си младият мъж, успокоена от добре свършената работа, и се наслаждаваше на усамотяването им.

— Във вашето семейство ходехте ли на къмпинг? — попита го тя.

— Не много. Леля ми е по-скоро от жените, предпочитащи местата с рум сървис. Затова ходех на къмпинг само с някои от приятелите ми. Слизахме до брега — нещо като разходка по крайбрежието, нали разбираш? Избирахме си някое място и това беше. Но аз все си представях как заминавам на изток, за да изкача Апалачите. Само че бях толкова зает с магазина за детски видеоигри, та така и не успях да осъществя тази мечта.

— Би било добре. А пък ние за почивките най-често си оставахме в Монтана. И без това тук има толкова много приятни места. Баща ми работеше толкова много, че всяко лято му се събираха само по два поредни почивни дни. Но тогава винаги взимаше и мен. Разбира

се, че никога не знаехме кога точно ще ги получи, така че все трябваше да потегляме бързо на път.

— Така е по-интересно — отбеляза Гъл, а тя засия насреща му.

— Наистина беше. Но чак след като постъпих на работа в базата, започнах да се досещам, че тези излети сред природата навярно не са били точно това, за което е мечтал. Може би е предпочитал местата с рум сървис.

— Децата винаги имат предимство, нали? Това е универсалният родителски морален кодекс.

— Мисля, че така и трябва да бъде. Преди няколко дни се замислих за Доли и баща ѝ и за начина, по който са се измъчвали взаимно. Дали техните изкривени отношения не са я направили такава, каквото беше, или начинът, по който тя ги е изопачавала?

— Нещата никога не са еднозначни.

— Да, по-скоро са смес от много фактори — съгласи се тя. — По малко от всичко. Не се ли питаш защо се е нахвърлила на Летърли? Имало е толкова много неженени мъже, от които е можела да си избира. Пък и той бе с около петнайсет години по-стар от нея. И не бих казала, че изглеждаше като това, на което му викат жребец.

— Може пък да е бил сексуален маниак в леглото.

— Да, тихите води са най-дълбоки и така нататък, но трябва да го пъхнеш в леглото си, за да го разбереш. Хм, женен мъж с три деца. При това божи служител. Ако тя действително е планирала да го отведе пред олтара, не се ли е замисляла какъв ще бъде животът ѝ? Съпруга на свещеник, че и мащеха на три хлапета? Трябва да ги е мразела.

— А може просто да е искала да докаже нещо. Женен божи служител, баща на три деца. И тя си е мислела: „Ако поискам, мога да го имам.“

— Не разбирам подобен начин на мислене — отсече тя. — Мога да го проумея, ако става дума за авантюра само за една нощ. Може да те засърби, да се развихриш в някой бар, да отвържеш някого от стадото, за да си начешеш с него крастата. Но не мога да схвана защо да се разбива едно семейство само заради една креватна бройка в повече.

— Защото мислиш като себе си. — Гъл отвори последните две бири. — Но един застаряващ мъж мисли другояче. Вероятно е бил

склонен да я глези и сигурно е бил безкрайно благодарен на съдбата, че жена на нейните години и с нейната външност иска да спи с него. Много подходяща рецепта да се замаят главите и на двамата.

Тя наклони глава.

— Знаеш ли, прав си. Един тип, малко отегчен от брачния живот, а срещу него една секси и страстна млада самотна майка. Това е рецептата. Не знаем, разбира се, дали Летърли не е бил разгонен пес, който е чукал половината жени от паството си, и Доли просто е била последната му бройка.

— Ако е така, ченгетата ще го надушат, ако вече не са го направили. Сексът никога не може да се скрие.

— Може би като се върнем, ще узнаем, че полицаите са разкрили всичко. — Отчупи си парче от кекса. — Никой не говори много за това, но е в главите на всички. Особено на Малката мечка, защото той трябва много да мисли за всеки, да преценява всеки, да се тревожи за всеки.

— Да, доста му се насъбра. Но се справя добре.

— Сезонът, през който аз още бях новобранец, имахме много пожари. Малката мечка се държеше както трябва и се справяше чудесно, но дори и аз като новак успях да разбера, че вече си мислеше за пенсиониране. Имаше хижа в щата Вашингтон и искаше да се оттегли там. Всички знаеха, че това беше последният му сезон. Затова се държеше дистанцирано, ако разбираш какво искам да кажа, особено с новобранците.

Гъл кимна и също си взе от кекса. Стори му се вкусен като амброзия.

— Той просто не желае да се сближава. Не иска да се стига до персонално обвързване.

— Мисля, че така е по-добре. Нали той ръководи всичко тук. Знаеш го какъв е. Той е шефът, обаче в същото време си остава един от нас. Всеки знае, че ако има нужда да се оплаче или просто да похленчи, или пък само да изпусне парата, винаги може да прибегне до него.

— Такъв си е Малката мечка.

— За това можеш да си заложиш задника. — Чукнаха се с кеновете с бира, тя отметна глава назад и промълви: — Толкова ми харесва да правя секс с теб.

Очите му заблестяха на светлината на огъня.

— Нелогично изказване. Няма да му обърна внимание.

— Не, говоря сериозно. Хрумна ми, че сезонът вече е наполовина свършил, а аз никога няма да имам друг такъв. С убийства, с палежи, с хулигански безчинства... и на всичкото отгоре най-редовно правя секс.

— Да се надяваме, че последното в този списък е единственото, което ще се запази през втората половина на сезона.

— Абсолютно. Работата е там, Гъливер, че макар наистина да ми харесва секса с теб, когато престанем да го правим...

— Пепел ти на езика.

— Ако стигнем дотам — засмя се тя, — пак ще искам да седя край огъня с теб и да си говорим за всичко, което ни хрумне.

— Също като сега. Само че аз искам да има и секс.

— Да, чудесно е и за двама ни. А това, което го прави още по-добър, е не само защото е редовен, а и че ти не лелееш тайни желаниа да съм някаква по-различна. И по-малко да е свързано с работата ни, а повече с някакво предизвикателно бельо.

Той извади една цигара и я запали. Издуха дълга струя.

— Обичам предизвикателното бельо. Казвам го просто така, за протокола.

— А не те ли безпокои, че аз те обучавам в професията, че може да се окажа тази, която ще ти дава нареждания какво да правиш, докато гасим някой пожар?

Той ѝ подаде цигарата и Роуан с наслада дръпна дълбоко.

— Защото ти знаеш кой си и това има значение. Не мога да се разпореждам безусловно с теб. И това си има своето значение. Никога не съм допускала, че всичко това ще има значение, защото никога не се стигало дотам. Но се оказва, че има значение, когато се смеси с останалото. Ето, например ти ми донесе цветя в бутилка.

— Защото мисля за теб — протичко ѝ го обясни той.

Тя отново си дръпна от цигарата, изчака малко емоциите ѝ да улегнат, след което му я върна.

— Зная го и това е още един нов елемент в този сезон. А има дори още един. Мисля, Гъл, че цялата работа е в това, че си много важен за мен.

Той се пресегна да улови ръката ѝ.

— Зная. Но е приятно да го чуя от теб.

— Винаги знаеш какво да кажеш. — Без да пусне ръката му, тя се загледа в осеяното със звезди небе. — Хубаво щеше да е ако можехме да останем тук за два дни. Без тревоги, без неизвестни отговори.

— Ще се върнем, като свърши сезонът.

Но тя не можеше да гледа толкова напред. Кога ще се случи това? Следващия месец, или следващата година? Струваше ѝ се далечно като звездите. И неясно като дим. Според нея винаги беше по-добре да се съсредоточава само върху това, което се случва в момента.

Малко преди зазоряване Гъл се потопи в сън, в който плуваше във водата под някакъв водопад. Гмуркаше се дълбоко в кристалносинята вода на едно езеро, озарявано от слънчевите лъчи чак до дъното му на блестящи ивици. Над главата му водопадът падаше с постоянен тътен, а Роуан, с кожа като злато и искряща като пясък, с очи чисти и бистри като водата, плуваше към него.

Ръцете им се сплетоха, устните им се намериха, а пулсът му заби ускорено като тътена на падащата водна струя.

И докато лежеше до нея, ръката му бавно се плъзна по бедрото ѝ, а той си каза, че сигурно още сънува. После започна да изплува към повърхността на водата, в съня си, а също и извън съня, докато водата не преставаше да се лее.

Отекваше и в тясната палатка, когато той най-последно отвори очи. Усмихна се в мрака и леко разтърси Роуан.

— Хей, чуваш ли това?

— Какво? — Още звучеше сънено и леко сърдито, дори успя да го сръга. — Какво? — повтори, този път по-ясно. — Това да не е светкавица? Пак ли се започва?

— Не. Само се заслушай.

— Не искам да... Но това е дъжд. — Бутна го по-силно и се надигна. — Заваля!

Изпълзя до предния край на палатката и повдигна платнището.

— О, супер! Дъждец, не спирай. Чуваш ли го?

— Да, но точно в този миг съм леко разсеян от гледката пред очите ми.

Той улови блясъка в очите ѝ, когато тя погледна над рамото си и лицето ѝ разцъфтя в усмивка. После се измъкна от палатката и извика продължително и възторжено диво.

Каква сцена само, помисли си той, преди да изскочи след нея.

Тя изправи ръце и вдигна лице.

— Това не е буря, нито кратък летен дъждец. Това баща ми нарича напоителен дъжд. И то тъкмо навреме.

Размаха юмруци, поклати бедра, както си беше гола.

— Хайде, Гъливер, ставай. Да танцуваме! Да танцуваме в чест на бога на дъжда!

И така той затанцува с нея, и той гол, сред дъждовната пелена в зараждащото се утро, а после я вмъкна в палатката, за да отдаде чест на бога на дъжда по своя си начин.

Непрестанният проливен дъжд наводни зажаднялата земя и всичко подгизна. Роуан се спираше да благодари на божествата на всеки километър от връщането им.

— Може би е някакъв знак — въздъхна тя, докато водата се стичаше по наметалото ѝ, лееше се над ръба на шапката ѝ. — Може би е един от онези повратни моменти, може би означава, че най-лошото е вече зад гърбовете ни.

Гъл предполагаше, че това бе твърде голямо очакване от един хубав дъжд в сухо лято, но никога не се опитваше да оспорва надеждата.

24.

Роуан нямаше намерение новината, че Лео Брейкман още не е заловен да я обезкуражи. Вместо това предпочете версията на Гъл, че чашата е наполовина пълна, още повече, че почти от месец нямаше нови палежи или свързани с тях убийства.

Може би полицаите никога нямаше да го намерят, никога нямаше да разкрият онези престъпления. Но това не трябваше и нямаше да промени живота ѝ.

От базата изпратиха екип от дванайсет скачачи за следващия пожар в Шошоне, поради което те отново се изкачиха на челните места в списъка за следващите скокове, веднага след като завръщането им бе регистрирано.

Такъв си е моят живот, каза си младата жена, докато разопаковаше багажа и подреждаше екипировката си. Обучение, подготовка, работа, после разчистване, а после всичко започваше отначало.

Освен това, когато се замислеше за цялостната обстановка, нямаше от какво да се оплаче. Вече беше август, тя нямаше рани, успяла бе да се наложи като много добра в професията си, поддържаше задоволително тегло, понеже бе отслабнала само с около пет килограма и бе оправдала напълно вярата на Малката мечка в способностите ѝ като сериозен водач на противопожарния екип, отговарящ за цялата преградна линия. И което беше още по-важно, имаше солиден принос в опазването на много декари от дивата природа.

Самият факт, че бе успяла да изпълни толкова тежките изисквания и в същото време да изгради истинска връзка, беше повод за нея за празнуване, а не причина да си губи времето с неприятни мисли.

Реши да направи точно това и да се поглези, като си изпроси от кухнята нещо сладко.

Завари Мардж навън в градината, на хладния и влажен въздух, да бере растенията, които използваше като подправки.

— Донесохме дъжда с нас — заговори я Роуан. — Следваше ни през целия път. Не спря да вали чак до кацането ни в Мисула.

— Сега за пръв път от много седмици насам не трябва да се полива градината. Макар че почвата веднага попива цялата влага. Ще са нужни още валежи. Само че дъждът докара и проклетите комари. — Докато пълнеше кошницата си, Мардж успя да убие няколко. Пръсна по ръцете си малко от домашно приготвената течност за прогонване на комари, притисна ги към лицето си и във въздуха наоколо се разнесе приятната миризма на евкалипт и полски джоджен. — Предполагам, че си дошла да потърсиш нещо за хапване.

— Каквото и да е, но да бъде с повече захар.

— Ще ти спретна нещо. — Мардж поклати глава. — Изглеждаш прекалено добре за жена, кръстосвала с часове горите в проливен дъжд.

— Чувствам се дяволски добре и мисля, че е заради това.

— Да не би да има нещо общо с един добре изглеждащ зеленоок скачач?

— Е, да, той беше с мен през целия път. Не вреди да си имаш такава компания.

— Да, струва ми се, че наистина е освежаващо. — Влязоха вътре и Мардж остави кошницата си на плота. — А мен ме освежава да гледам романтичните преживявания на другите. Твоите, на баща ти.

— Не знаех, че... На баща ми ли каза?

— Отбих се при Лукас и приятелката му за фойерверките на Четвърти юли, а после, преди два дни, и в градината му. Тя му помагаше да засади малко растения.

— Цветя ли? Ти за кого говориш? За баща ми? За Лукас Трип?

— За същия. — Мардж й отрязва едно голямо парче от вишневата торта „Шварцвалд“. — Ела му помагаше да засади една леха с цветя. Малка, като за начало. Освен това обмисля да скове една беседка.

— Беседка? Да не би да искаш да кажеш, че... — Роуан размаха показалеца си. — Хайде, стига. Градинарските умения на татко винаги са се свеждали само до подстригването на тревата от моравата пред къщата ни.

— Е, нещата се променят. — Тя остави пред Роуан чинията с резена от тортата и една висока чаша с мляко. — Иначе, както и те, така и ние бихме буксували вечно на едно място. Приятно е да го

видиш да се занимава с нещо, което не е свързано нито с парашути, нито с двигатели. Би трябвало да се чувстваш щастлива от това, Роуан, особено след като напоследък тук светлините доста помръкнаха.

— Просто не зная какво да кажа, това е всичко. И какво лошо има да си седиш на едно място, ако мястото е хубаво?

— Дори и хубавото място може да се превърне в нещо като рутина или коловоз, както още се казва, особено ако живееш сам. Скъпа, думите „сам“ и „самотен“ имат един и същи корен. Яж си тортата.

— Не разбирам как татко може да е самотен. Винаги е зает с нещо. Има толкова много приятели.

— И никого, който да е с него, когато си легне и угаси лампите. Или поне така беше доскоро. Ако не забелязваш колко по-щастлив е напоследък, след като се сближи с Ела, значи нищо не си видяла или не си обърнала внимание.

Роуан се опита да измисли някакъв отговор, но видя как се промени лицето на Мардж, когато се извърна към мивката, за да измие билките от градината. Очевидно не съм обръщала достатъчно внимание на това, което става тук, укори се Роуан, иначе щях да забележа колко тъжна изглежда Мардж.

— Какво не е наред, Мардж?

— О, просто времената са трудни. А за някои са още по-тежки. Зная, че за теб вероятно ще е много добре, ако никой не види или чуе нищо повече за Лео Брейкман. И аз ни най-малко не те обвинявам за това. Обаче за Айрини това е съсипващо.

— Ако той се върне или ако го открият, най-вероятно ще отиде в затвора. Не зная дали това ще е по-добре за нея.

— Винаги е по-добре да го знаеш. Междувременно тя бе принудена да започне още една работа, защото заплатата от училището не ѝ стига да си плаща сметките. Особено след като ипотекира къщата, за да плати гаранцията на Лео. А с тази втора работа няма време да гледа бебето.

— Семейството ѝ не може ли да ѝ помогне?

— Предполагам, че не достатъчно. Дават ѝ пари, разбира се, но се изисква още и време, енергия, издръжливост. Последния път, когато я видях, тя ми се стори много съсипана. Готова бе да се предаде и не зная докога ще може да издържи.

— Съжалявам, Мардж. Наистина. Ние можем да съберем пари. Мисля, че няма да са много, но все пак ще помогнем за бебето на Джим. Всеки ще се съгласи да даде колкото може.

— Честно казано, Ро, не съм сигурна дали Айрини ще ги приеме. На всичко отгоре тя се чувства засрамена до дъното на душата си. Всичките поразии на мъжа ѝ и дъщеря ѝ се стовариха на нейния гръб. Не, не мисля, че ще приеме пари от нас. Познавам Айрини още откакто бяхме момичета, а ето че сега тя не смее да ме погледне. А това просто ми къса сърцето.

Роуан стана, отрязва си още едно, по-малко парче от тортата и си наля още една чаша мляко.

— Ти стой тук. Хапни и ти малко от тортата. Ще го уредим — добави тя. — Винаги може да се измисли начин да се уреди нещо, ако достатъчно дълго го обмисляш.

— Хубаво ми е да си мисля така, но не зная още колко дълго Айрини ще издържи.

Когато слезе долу, Ела завари Айрини да седи все така сковано на дивана, с приведени рамене и сведени очи. Тя побърза да прикрие тревогата си зад една безгрижна усмивка и ведро заговори:

— Най-последно заспа. Кълна ти се, Айрини, че не съм виждала по-сладко бебе. Толкова е слънчево и мило. — Тя не спомена колко време ѝ бе отнело да сгъва и подрежда изпраните пелени от пералнята в панера, нито спомена за безредието, което сега забелязваше навред в дома на Айрини, винаги досега поддържан в изряден вид.

— Това бебе събужда у мен желанието да искам още внучета — продължи Ела, с подчертано весел и безгрижен тон. — А сега ще приготвя малко чай.

— Ох, в кухнята е такава бъркотия. Не зная дали въобще ми е останал чай. Дори до магазина не съм ходила.

— Ще потърся.

Мивката в малката кухня, която досега Ела винаги бе смятала за уютна и очарователна, сега бе затрупана с неизмити чинии. Шкафовете бяха почти изпразнени, в хладилника също нямаше много храна, явно трябваше основно да се напазарува.

Това поне можеше да свърши.

Намери все пак кутия с чай на пакетчета и наля вода в чайника. Айрини се дотътри в кухнята точно когато Ела започна да зарежда миялната машина.

— Прекалено съм уморена, дори да се засрамя от вида на кухнята си или като те виждам как миеш чиниите ми.

— Няма защо да се срамуваш. И като идваш да ме проверяваш, ме обиждаш като твоя приятелка.

— Свикнала съм да се справям с всичко в дома ми, но това тук вече не е мой дом. А просто нещо като убежище. Само едно място, където да се живее, докато може.

— Не говори така. С всичко ще се справиш. Сега просто си много изтощена и сломена. Защо не ми позволиш да взема бебето за ден или два, за да можеш да си поемеш дъх? Знаеш, че го обичам. Тогава ще можем да се поотпуснем, пък и ако ми позволиш, ще проверим как си с парите и сметките и ще измислим дали нещо не може да се направи...

Ела млъкна, когато видя сълзите в очите на Айрини.

— О, извинявай, толкова съжалявам. — Остави чиниите и побърза да я прегърне.

— Не мога да се справя, Ела. Вече нямам сили да се боря. Нито сърце.

— Просто си много уморена.

— Да, така е. Уморена съм. На бебето му растат зъбите и е много раздразнително по цяла нощ, а аз искам просто да спре да плаче. Само да лежи тихо, да ми осигури поне малко покой. Ще го дам на всеки, който поиска, да я взима по няколко часа, докато съм на работа, а също, когато работя извънредно. Иначе няма да изкарам пари за вноските по ипотеката.

— Позволи ми да ти помогна.

— С какво да ми помогнеш? Като ми плащаш сметките, като се грижиш за внучката ми, за къщата? — Дори и тези сурови думи изговаряше примирено. — И докога ще продължаваме така, Ела? Докато Лео се върне, ако въобще се върне някога? Или докато излезе от затвора?

— Докато се нуждаеш, за да справиш с всичко това, Айрини.

— Зная, че имаш добри намерения, но не виждам как да се справя. Искам да му вярвам. Той е мой съпруг и аз искам да му

повярвам, когато ми каже, че не е направил нищо от това, в което го подозират.

Ела нямаше какво да каже и безмълвно гледаше приятелката си.

— Сега ме изостави, просто така, съвсем сама, а междувременно е изтеглил всички пари от банковата ни сметка. В какво да вярвам сега?

— Седни тук, до масата. Чаят не е кой знае какво, но все ще помогне.

Айрини седна и се загледа през прозореца към двора, в който някога толкова обичаше да отглежда цветя. Дворът, откъдето нейният съпруг бе избягал от нея.

— Зная какво приказват хората, макар да не го споделят с мен. Лео е убил преподобния Летърли, а това означава, че е убил и Доли. Собствената си плът и кръв.

— Хората говорят и си мислят какви ли не гадости, Айрини.

Айрини бе толкова измършавяла за тези два месеца, че изглеждаше състарена с цяло десетилетие.

— Сега и аз станах като тях. Може още да не съм готова да го кажа пред хората, но си го мисля. Мисля, че той и Доли са се скарали, крещели са, казали са си ужасни неща. Но все пак... той я обичаше. Зная го.

Сведе поглед към чая, който Ела бе оставила пред нея.

— Може би я обичаше прекалено много. Може би повече от мен. Затова и толкова се караха, затова тя каза и направи толкова ужасни неща. Това го измъчваше повече от мен. Любовта може убива, нали? Може да те накара да ти причернее, макар и само за минута.

— Не зная какво да ти отговоря. Но зная, че отчаянието с нищо няма да ти помогне. Можеш да продължаваш да търсиш отговорите на всичките тези въпроси, но мисля, че е най-добре за теб сега да се съсредоточиш само върху бебето и себе си, да правиш това, което трябва да се направи, за да живеете по-добре вие, двете.

— Точно това правя. Тази сутрин, преди да отида на работа, се обадох на госпожа Брейнър. Другата баба на Шайло. Тя и съпругът ѝ ще дойдат от Небраска и ще вземат Шайло със себе си.

— О, Айрини.

— Така ще е най-добре за нея. — Тя отмести чашата си с чая. — Това прекрасно бебе заслужава нещо по-добро от това, което мога да

му дам аз. Тя е напълно невинна, единствената от нас без никаква вина. И трябва да бъде гледана по-добре, а не да я оставям при приятелките ми или съседките ми за по-голямата част от деня, а дори и да съм тук, почти не мога да се грижа както трябва за нея. Не съм сигурна колко дълго още ще имам покрив над главата си, да не говорим, че нямам пари да купувам дори дрешки за бебето или да плащам на докторите.

Гласът ѝ потрепери и тя вдигна чашата си, за да отпие малко от чая.

— Толкова се молих за това и разговарях с преподобния Мийс. Той е много любезен, Ела, точно както ти ми го описа.

— Той и неговата църква могат да ти помогнат — увери я Ела, но Айрини само поклати глава.

— Зная го, в сърцето си го зная, че не мога да осигуря на Шайло добър живот, след като така се развиха събитията. И няма да успея да скрия от нея от какво семейство произлиза. Как да попреча на другите ѝ баба и дядо да ѝ обяснят защо няма майка.

Ела се пресегна и хвана ръцете на Айрини.

— Зная, че това решение не може лесно да се вземе. Зная колко много обичаш това дете. Мога ли нещо да направя за теб? Каквото и да е то?

— Ти не ми каза, че решението ми е погрешно, егоистично или неправилно. Това вече ми помогна. — Тя си пое дъх и отпи още малко от чая. — Мисля, че те са добри хора. Кейт каза, името на другата ѝ баба е Кейт, че ще останат в Мисула за два дни или колкото е нужно, за да има време Шайло да свикне с тях. И как всички ще се постараме заедно Шайло да има всичко необходимо през целия си живот. Аз... аз им казах, че могат да вземат всичко нейно, дори и бебешкото кошче и всичко останало, а Кейт ме попита не искам ли да го запазя спомен? Не съм ли искала да го задържа, че когато всичко се уреди и доведат Шайло да ме види, тя да има къде да спи.

Ела стисна още по-силно ръцете на Айрини, чиито сълзите покапаха в чашата с чая.

— Нали ти звучат като добри хора?

— Вярвам, че са добри. Доволна съм, че са такива. Все пак имам чувството все едно част от мен умира. И не зная още колко душа ми е останала.

Срещата ѝ с Мардж силно я развълнува. Роуан реши, че е настъпил моментът за по-сериозен разговор с баща си и отиде в кабинета на Малката мечка да поиска няколко часа отпуск от базата.

На влизане видя оттам да излиза Мат.

— Здравсти. Той вътре ли е?

— Да. Само го попитах дали може да ме освободи за два дни в края на седмицата. — Лицето му грейна в усмивка, както тя рядко го бе виждала след смъртта на Джим. — Родителите ми пристигат.

— Това е чудесно. Ще се видите, ще видят и бебето на Джим.

— Дори нещо повече: ще вземат Шайло с тях.

— Получиха попечителството? Толкова скоро! Не очаквах, че това се урежда толкова бързо.

— Не са търсили адвокат. Май че само говориха с един, но не са го наемали. Госпожа Брейкман се обадила тази сутрин на мама и ѝ казала, че иска да вземат Шайло при себе си.

— О — не бе изтекло много време от смъртта на майката на бебето, помисли си Роуан и я прободде симпатия към майката на Доли, — това е чудесно за семейството ти, Мат. Наистина. Макар че за госпожа Брейкман ще е много трудно.

— Да. И аз я съжалявам. Тя е добра жена. Мисля, че го доказа с постъпката си, защото мисли най-вече за доброто на Шайло. Те ще прекарат два дни тук, за да дадат възможност на бебето и на госпожа Брейкман да свикнат с промяната и така нататък. Струва ми се, че и аз мога да помогна. Шайло ме познава, така че това ще облекчи заминаването. Все едно, че замествам Джим.

— Предполагам, че е така. На всички им се струпа много.

— След като Брейкман избяга. — Лицето му, доскоро грейнало, внезапно помръкна. — Лео е страхливец. Ако ме питащ, той дори не заслужава повече да види бебето. Госпожа Брейкман вероятно ще загуби къщата си заради него.

— Това не ми се струва справедливо — съгласи се Роуан, — след като тя изгуби толкова много.

— Ако иска, може да се премести в Небраска и така ще бъде поблизо до Шайло. Трябва да го направи и се надявам, че точно така ще стане. Да се махне оттук и да се засели в Небраска, за да може бебето

да си има две баби. Но аз вече трябва да тръгвам, за да се обадя на моите хора и да им кажа, че получих отпуската.

Трагедия за една фамилия, празник за друга, замисли се Роуан, след като Мат си тръгна. Светът не е приятен. Почука на вратата на Малката мечка и надникна вътре.

— Имаш ли още една минута за някого, който иска да те помоли за градска отпуската?

— Господи, може просто да пратим следващия пожар да върви на майната и да си свиркаме.

— Доста интересна нова стратегия, но аз те моля само за няколко часа.

— Кога?

— Точно сега. Искам да си оправя отношенията с баща си.

— Как така всички внезапно се втурнахте да възстановявате семейните си отношения. — После сви рамене. — Една вечер да те няма... не е проблем. Имаме сигнал за дим в една гора край Пайет и друг случай нагоре, в Аляска. Районът около Денали е пострадал от светкавици. От Йелостоун съобщиха за повторна тревога, така че утре може да се очаква изпращане на скачачи.

— Ще бъда готова. — Тя се отдръпна към вратата, но изведнъж й хрумна нещо, макар да се поколеба за кратко. — Предполагам, че Мат ти е казал защо поиска да го пуснат за два дни.

— Да. — Малката мечка разтри очите си. — Просто не зная какво да мисля. Изглежда, това е най-доброто решение, след като се стигна дотук, но Айрини със сигурност се чувства като изритана в зъбите, и то след като получи два силни удара в корема.

— Все още ли няма новини за Лео?

— Нищо, поне доколкото ми е известно. Шибаняк. Просто ми прилошава, като си помисля какво причини на всички. Ходил съм на лов с това копеле, дори веднъж пътувахме в Канада заедно.

— Каза ли на полицаите за всичките места, където би могъл да се укрие?

— За всяко от тях и не изпитвам никаква вина. Шибаняк — повтори той разгорещено. — Айрини е достойна за уважение жена. Не заслужаваше това. Ти по-добре тръгвай, докато всичко още е кротко. Ако ни позвънят от Аляска обаче, ще се задействаме още довечера.

— Вече съм тръгнала. — Когато излезе, Роуан извади телефона си и изпрати есемес на баща си.

„Отпуснаха ми два часа. Да се видим вкъщи. Ще сготвя нещо! Наистина искам да си поговорим.“

Сега трябваше да се надява той да има вкъщи някакви продукти, от които да може да приготви вечеря. Спря се пред бараките, грабна си ключовете и после пое по коридора към стаята на Гъл.

— Освободих се за няколко часа, така че мога да отида да се видя с баща си.

— Добре — кимна Гъл и отмести лаптопа си.

— Има някои неща, за които искам да си поговорим с него. И то насаме. — Завъртя връзката с ключовете си. — Има няколко потенциални пожара извън щата: в Йелоустоун, надолу в Уайоминг и нагоре в Аляска. Може да ни вдигнат под тревога преди сутринта. Няма да отсъствам дълго.

— Да не би да чакаш да започна с оплакванията, че излизаш от базата без мен?

— Може би просто се чудя дали ще го направиш.

— Не съм такъв. Само за сведение ще спомена, че не бих възразил да вечерям с теб и с баща ти някога, когато нещата се уталожат.

— Ще го имам предвид. Ще се видим, като се върна. — Отново разклати ключовете си. — Хей, току-що си спомних, че бензинът в колата ми е на свършване. Може ли да взема назаем твоята?

— Знаеш къде е бензиностанцията на базата.

— Струваше си да опитам.

Ще го придума да й даде да покара колата му преди края на сезона, обеща си Роуан, когато стигна до своя не толкова секси додж. Просто трябваше да измисли подходящ план за атака.

Още в минутата, в която напусна базата, изпита странно облекчение. Колкото и да обичаше професията си, сега, носейки се с колата си надолу по празното шосе, се чувстваше по-добре. Сама, без никакво напрежение, без драмите, без тревогите и неизвестността.

Имаше нужда от малко време, да прекара насаме със себе си, да възстанови вътрешната си хармония, а след това и тази с баща си.

Трябваше да признае противоречивостта в това чувство. Ако Малката мечка беше настоявал тя да си вземе повече свободно време, което означаваше да я изтегли от списъка със скачачите, тя щеше да се съпротивлява с нокти и зъби. Но да го помоли за кратка отпускате като да си направи един скромнен подарък, но пък за сметка на това самата тя избираше с какво да запълни този „прозорец“ във времето.

Може би й напомняше за летните излети до някой от къмпингите наоколо, които баща й бе устройвал за нея през всеки летен сезон. Щяха да седнат заедно край масата, тя ще му приготви вечеря в къщата, която споделяха през половината година. Само те двамата, за да се нахранят добре и да си поговорят спокойно.

Защото прекалено много събития се бяха случили междуременно и не преставаха да смущават мислите й.

Преживяното през последните месеци се връщаше във въображението й като бумеранг, караше я да си спомня за майка си, понеже споменът за нея беше като тънък, лепкав слой, който тя никога не можеше да изличи докрай.

Харесваше й да си мисли, че това я калява, помага й да е по-силна, по-корава, но в същото време започваше да се безпокои дали не се превръща в непробиваема черупка.

Дали да го използва като извинение, като средство за измъкване? Ако го направи, умно ли ще се окаже, или глупаво?

Имаше за какво да мисли през малкото време, което й оставаше да бъде сама, а по-късно в компанията на единствения човек на този свят, който я разбираше изцяло и я обичаше безпрекословно.

Когато спря колата пред дома на баща си, проста, бяла, двуетажна сграда, с широка покрита веранда — същата веранда, за чието изграждане тя бе помагала на баща си, макар тогава да бе едва на четиринайсет, — тя просто седна на предната пейка и се загледа в къщата.

По наклонената морава вече се забелязваха първите признаци за преходността на това сухо лято, изгорило тревата дори и под сенките по големия стар клен в източния край.

Но като заобиколи верандата, пред нея от двете страни на малките стъпала се появиха лехи с цветя, посадени върху дебела

подложка от тъмнокафяв тор. От декоративни скоби по дървените стълбове висяха кошници с червени и бели цветя, заобиколени от зелени увивни растения.

— Да, виждам го, но не мога да повярвам на очите си — изрече тя на глас още на излизане от колата си.

Спомни си за детството си, когато баба ѝ всяко лято садеше тук цветята си в саксии и сандъчета. Не бе забравила дори всяка копка в малката зеленчукова градина отзад. Както и яростните клетви на баба си срещу елените и дивите зайци, които се спускаха всяка година от планината и опустошаваха градината ѝ.

Припомни си и как благодарение на „градинарските умения“ на баща ѝ умираха дори най-устойчивите растения. А ето че сега самият той бе посадил цветя — при това половината от които ѝ бяха непознати, но си личеше колко грижи бе положил за обилното наторяване на лехите, където сега гъсто надигаха глави цветя, обагрени в тъмночервено или пурпурно, с бели ивици по тях.

Трябваше да признае, че те добавяха живописна окраска към пейзажа, толкова въздействаща, та тя веднага се досети, че този творчески подход не може да е дело на Лукас Трип Железния, който никога не се бе интересувал от градинарство.

Роуан още повече се обърка, когато влезе в къщата.

И тук имаше поразителна промяна.

Цветя? Откога баща ѝ бе започнал да носи цветя в къщата? И свещи — все бели, дебели като колони. Вдъхна по-дълбоко и разбра, че ухаят леко на ванилия. Освен това бе застлал нов килим на ярки квадрати във всекидневната, а подът пък, изглежда, наскоро беше полиран. И изглеждаше много добре, дължна бе да го признае, но все пак...

С ръце на кръста, тя обходи с поглед всекидневната, докато челюстта ѝ едва не увисна до върховете на обувките ѝ. Върху масата за кафе бяха пръснати лъскави списания за поддържане на дома и градината. Откога? Откакто баща ѝ...

Глулав въпрос, промърмори си тя. Откакто се появи Ела.

Обзеха я леки подозрения за следващите изненади, които я очакваха в къщата, преди да продължи навътре към кухнята и кабинета на баща си. Да, оказа се точно както го предчувстваше — бежовите завеси бяха сменени с бамбукови щори в ярки тонове.

Доста грозни завеси бяха наистина, спомни си тя.

Но банята беше истинско откровение. На мивката нямаше течен сапун, нито мръсни кърпи на закачалките. Вместо това срещу нея сега блестеше лъскав дозатор от хромирана стомана за сапун с леко ухание на лимон. Напълно смаяна, тя се поддаде на изкушението и си изми ръцете, след което ги подсуши с една от пухкавите кърпи в морскосиньо, спретнато сгънати на лавицата, в съседство с големите червени кърпи за баня.

Баща ѝ бе добавил и купа от онези, на които им казваха потпури, пълна със сушени розови листа — Боже мой, направо да не повярваш! — и снимка в рамка на някаква поляна върху стената, явно наскоро боядисана в тон с кърпите за баня.

Червени стени в банята на баща ѝ. Никога нямаше да го повярва.

Все още замаяна, тя продължи към кухнята. Прекрачи прага и застина. Можеше само да премигва.

В дома на семейство Трип основните принципи винаги са се свеждали до чистота и удобство. Но явно от последния път, когато тя бе посетила тази кухня, към тези принципи се бе прибавил и принципът за внимание към детайлите.

Подбраните с вкус плодове бяха подредени върху един дълъг овален поднос, за който тя предположи, че е от бамбук. Поне в едно бе уверена — никога преди не го бе виждала тук. На перваза над мивката бяха идеално подредени малки керамични купи, също червени, от които се извиваха някакви кълнове. До хладилника бе монтирана стойка от ковано желязо за бутилки с вино — тя веднага забеляза, че беше добре заредена. Лукас бе сменил износените възглавнички по столовете край плота и сега Роуан беше напълно уверена, че вина за това цветово многообразие имаха лъскавите списания за обзавеждане, пръснати по масата във всекидневната.

В ъгъла за хранене две подложки — пак бамбукови — очакваха посетители с напълно готови за хранене кърпи за маса, свити на рула до подложките. И ако дори и това не успя да я срази, то вазата с белите маргаритки и свещите за пиене на чай на оскъдно осветление в кехлибарени купи я накараха да чуе как алармени звънци тревожно зазвъняха в главата ѝ.

Тя се зачуди дали да се качи на горния етаж, но реши, че първо се нуждае от едно питие, както и от малко време, за да се окопоти от

поредицата от шокове. Малко време, може би една година, изсумтя тя, когато отвори хладилника.

Добре, имаше бира и поне това не се бе променило. Но какво беше това, по дяволите? Вътре се мъдреше начената бутилка бяло вино с елегантна запушалка и тя реши да започне с виното.

Отпи и не можа да отрече чудесното му качество, след което се зае да огледа другите хранителни запаси в хладилника.

При вида на пилешките гърди и белените картофи се почувства повече като у дома си, а не като външно лице, нахълтало в чужда къща в отсъствието на домакина. Е, може би за малко поклати глава скептично, когато през кухненския прозорец забеляза шезлонгите отвън. Той ги пребоядисваше всяка година, но никога в толкова яркочервено.

Когато го чу да влиза, тя вече приготвяше вечерята. Наля си втора чаша от виното.

Поне той си изглеждаше същият.

— Ухае добре. — Прегърна я, стисна ръката ѝ. — Най-добрата изненада за деня.

— На мен пък ми се насъбраха няколко. Налях си от това. — Показа му бутилката с вино. — Откога си станал такъв запален любител на виното.

Той се усмихна и вдигна чашата си за на здравица.

— Много е добро. Остана ли ти време да поседиш отвън?

— Да. Изглежда добре. Сигурно си бил доста зает напоследък — отбеляза тя, когато излязоха на верандата.

— Пооправих нещата. Как ти се вижда?

— Колоритно.

— Макар че е с няколко стъпки извън всичко това, с което бях свикнал. — Седна на един от онези ярко боядисани шезлонги и въздъхна щастливо.

— Татко, какво става? Захванал си се да садиш цветя? Та това е на много километри извън всичко, с което бе свикнал.

— И още не са умрели. Взех си дори и градинска пръскачка.

— Извинявай, не те разбрах?

— Монтирах пръскачка, за да не съхнат цветята.

Вино, градинска пръскачка, боядисани в червено стени. Кой беше този тип?

Но когато той я погледна и отпусна ръка върху нейната, тя отново видя своя баща. Пак бе този, когото познаваше.

— Какво ти се върти в ума, момичето ми?

— Много неща. На цели гроздове.

— Сподели ги с мен.

И тя направи точно това.

— Чувствам се като че ли не мога да се справя с много неща или че никога няма да го постигна. До тази сутрин си мислех, че успявам, но после всичко започна отново да ми се изплъзва. Отново започнаха да ме връхлитат сънища за Джим, само че сега още по-лоши. Дали не трябва да се опитам да го потисна поне докато не приключи сезонът? Всичко, което Доли направи, после и това, което я сполетя. И като се добавят лудостите на баща й... Работата е там, че ако той е извършил това, за което полицаите го обвиняват, ако е убил нея и свещеника, ако е подпалил пожарите, а вероятно е точно така, защо съм толкова ядосана и притеснена, че избяга, като остави жена си да се гърчи от изнемога като тръстика, превиваща се пред вятъра? И на всичкото отгоре самата аз зная отговора — завърши тя и се изправи.

Да, зная отговора и точно това ме ядосва. Дори това, че майка ми ни изостави, не повлия толкова върху живота ми. Сигурна съм, че не искам и това да определя как ще живея. При това, дявол да го вземе, сега съм по-умна оттогава.

— Винаги си била умна — поправи я баща й, когато тя се обърна към него.

— Забърках се в любовна афера с Гъл, така че не съм сигурна дали разсъждавам разумно. Реално погледнато, докъде ще стигне това? И защо дори мисля за това, защо изобщо искам да стигне донякъде? А ето те и теб — садиш цветя и пиеш вино. Дори и потпури имаш. Той не се сдържа и се усмихна.

— Миришат по-добре от изкуствените цветя, онези, които ги продават предварително ароматизирани.

— Вътре има къпини заедно с някакви малки бели цветчета. Докато всичко това ми се върти в главата, майката на Доли се съгласи да даде бебето на родителите на Джим Брейнър, защото самата тя явно не може да се справи. Вероятно това е най-доброто решение, вероятно е най-правилното, но то ме кара да се чувствам зле и ме натъжава, което още повече ме вбесява, защото зная, че пренасям в тази ситуация

моите детски преживявания, макар да осъзнавам, че ситуацията с това бебе съвсем не е като онази в миналото ми.

Утре сутринта може да се наложи да скачам в Аляска, а аз се измъчвам от мисли за цветни възглавнички и едно бебе, което никога не съм виждала, както и от един мъж, който ми обещава, че ще бъде с мен и след края на сезона. Как така се стигна до всичко това, по дяволите?

Лукас бавно кимна и отпи малко от виното.

— Много ти се насъбра. Нека да видим какво можем да отсеем. Не ми се нрави да разбера, че имаш такива кошмарни сънища, но не мога да кажа, че съм изненадан. Отразява ти се напрежението от всеки сезон, но този път не е както преди. Вероятно не си единствената, измъчвана от лоши сънища.

— Не съм мислила за това.

— Разговаряла ли си с Малката мечка?

— Да, но не точно за това. Ако стоваря върху него моя стрес, не е от полза за никого. Ето защо предпочетох да го стоваря върху твоите плещи.

— Мога само да ти припомня за какво сме си говорили, преди това да се случи. Всички живеем с рискове и тренираме телата и душите си, за да сведем вредите до минимум. Когато един скачач изпадне в безизходица, понякога може да има късмет. Ала понякога няма. Джим не е имал такъв късмет и това е трагедия. Ужасен удар за семейството му и за брат му. Както и за колегите му, те са като второ семейство.

— Аз досега никого не съм губила. Тя не се брои — уточни Роуан, като намекна за майка си. — Не и по същия начин.

— Зная. Ти искаш да го спасиш, да се върнеш към онзи скок и да го спасиш. Но не можеш, момичето ми. Мисля, че когато наистина успокоиш съзнанието си, сънищата ще престанат.

Той стана и отпусна ръка на раменете ѝ.

— Не зная дали действително ще успееш да успокоиш съзнанието си, докато историята с Лео не приключи. Тя се разиграва пред теб, така че всичко се пренася в главата ти. Доли се опита да те обвини за смъртта на Джим. Но по всичко изглежда, че на него много му е повлияло това, което тя му е казала малко преди скока, и това е спомогнало да изпадне в душевна безизходица. После Лео се нахвърли

срещу теб заради Джим, заради Доли — само че според полицаите той е отговорен за нейното убийство. Време е да използваш главата си, Роуан. — Целуна я отгоре по същата глава, за която говореше. — И престани да позволяваш на хора, много по-виновни от теб, да ти стоварват цялата тежест. Да изпитваш жал към Айрини Брейкман е просто човешко. Може би по тези въпроси двамата с теб сме малко почувствителни от повечето хора. В момента при нея е Ела, помага ѝ да преодолее раздялата с детето и аз се чувствам по-спокоен, като знам това.

— Предполагам, че е добре, че тя, госпожа Брейкман, си има някого.

— Аз имах твоите дядо и баба и много се осланях на тях. Но имах и приятелите си, и работата си. Ала преди всичко имах теб. Когато някой си замине, оставя празнота в душата ти. Повечето хора успяват да запълнят подобни празноти, по добър или лош начин, след което продължават напред. Но при някои празнотата остава да зее, може би доста дълго, прекалено дълго, за да може да бъде излекувана. Тогавана не е толкова лесно да се поеме по нов път. Както и на теб, така и на мен никак не ми е приятно да го зная, но според мен ти си от втория тип.

— Не съм се замисляла много за това.

— Нито пък аз. През повечето време. А сега ти намери този мъж, който ми се струва, е първият, за когото споменавах, че никак не си безразлична. И това ме кара да се чудя дали не си прехвърлила към него чувствата си, с които досега си успявала да се справяш. Влюбена ли си в него?

— Как може някой да отговори на този въпрос? — тросна се тя. — Как може някой да знае отговора? Ти влюбен ли си в Ела?

— Да.

Смаяна, Роуан отстъпи назад.

— Просто така? Можеш просто... хоп и „влюбен съм“?

— Тя запълни празнотата ми, момичето ми. Не зная как точно да ти го обясня. Никога не съм знаел как да говоря за такива неща и може би точно там сбърках с теб. Но тя запълни онази празнота, от която никога досега не успях да се излекувам, защото ако го бях направил, щеше да се появи някоя друга. Но предпочитам да рискувам, отколкото да не бъда с Ела. Бих искал да я опознаеш. Тя е...

Вдигна ръце, сякаш се опитваше да достигне нещо, което току-що му бе избягало.

— Тя е забавна и умна, умее да казва откровено какво мисли, но по онзи особен неин начин, без да те обиди или нарани. Умее почти всичко. Видя я как скочи с парашут. Кълна се, че беше истинска радост да я гледам. Тя може да съперничи дори на Мардж в кухнята, но не смей да го споменаваш пред Мардж, защото ще го отрека. Знае много за виното, за книгите, за цветята. Има собствен комплект с инструменти и умее да си служи с тях. Има чудесни деца, които имат свои деца. Винаги те слуша, когато ѝ говориш. Готова е на всичко, за да ти помогне.

Тя ме кара да се чувствам... Кара ме да се чувствам...

Ето това беше, осъзна Роуан. Ако имаше илюстрация в речника за думата „влюбен“, щеше да е лицето на баща ѝ.

— Трябва да сложа вечерята на масата. — Обърна се към вратата, но тутакси се извърна и видя, че гледа след нея, ала светлината, озарила лицето му, бе помръкнала. — Ти, какво, да не ми искаш благословията?

— Мисля, че да. Може и така да се каже.

— Всяка, която те прави толкова щастлив и която може да те убеди да се отървеш от онези грозни завеси в кабинета ти, е добра за мен. И докато вечеряме, можеш да ми разкажеш повече за нея.

— Ро. Това за мен означава повече, отколкото мога да изразя с думи.

— Още не си пръснал по леглото си онези възглавнички във формата на сърце, нали?

— Не. Защо?

— Защото това е нещо, което няма да понеса. Мисля, че с всичко останало мога да свикна. О, да, още нещо. И никакви дантелени шапчици върху резервното руло тоалетна хартия. Това определено може да провали сделката ни.

— Май е по-добре да си вода записки.

— Идеята не е лоша, защото навярно имам още няколко изисквания. — Тя отиде при печката, доволна, че светлината отново огряваше лицето му с пълна сила.

25.

Изпълнен с желание да е сред хора, Гъл се настани в салона с книгата си. Така от време на време се отпускате, вслушваше се в разговорите, следеше с едно око телевизора и играта на покер на съседната маса, към която все още нямаше желание да се присъедини.

Или оставаше всичко това да жужи около него, като фон, без да му обръща много внимание.

Тъй като очакваше всеки момент да го извикат, реши да се задоволи само с една джинджифилова бира и пакетче чипс и да почете малко.

— Да не се плашиш, че ще си проиграеш заплатата? — провикна му се Доби от масата за покер.

— Ужасен съм.

— Аут ли? — Вбесен, Тригър подскочи от стола си. — Този нападател беше с цяла миля напред. Аут, ама друг път! Не го ли видя? — възмутено попита той.

Гъл не го бе видял, но изпълнен с желание да общува, побърза да се съгласи.

— Дяволски си прав. Реферът е пълен задник.

— Ако не може да си служи с очите, да си ги извади. А тази вечер къде се е дянала топката на веригата ти?

Развеселен, Гъл обърна страницата.

— Изостави ме заради друг мъж.

— Жени. По-лоши са и от реферите дори. Не можеш да живееш с тях, не можеш и да ги набиеш с тухла.

— Хей. — Джанис хвърли две карти на масата. — Това, че имам цици, не означава, че не те чувам, приятелче.

— О, ти не си жена. Ти си скачач.

— Аз съм скачач с цици.

— Ако искаш да ги заложеш — каза ѝ Кардс, — ще жертвам петарка за теб.

— Струват доста повече от една петарка.

Много по-добре е от звуков фон, реши Гъл. И със сигурност е по-интересно от книгата.

На другия край на помещението Янгтри, още с торбичка лед на коляното си, и Южняка играеха оспорвана партия шах почти в пълно мълчание. Със слушалки в ушите си Либи клатеше глава напред-назад като метроном в такт с музиката от своя айпод, докато решаваше една кръстословица.

Тук изобилства с възможности за общуване, замисли се той. Бяха се събрали около половината скачачи, някои на групи, други соло, но повечето бяха насядали направо на пода, загледани в телевизора, предаващ бейзболния мач между „Кардиналите“ от Аризона и „Филаделфия Филис“.

Всички си бяха в режим на изчакване. До един знаеха, че сирената всеки момент можеше да започне да вие, за да бъдат изпратени на север, на изток, на юг или на запад, където ще бъдат много по-сплотени, но без никакво свободно време. Нямаше да има време да обиждат съдията на мача или да си блъскат главата коя дума става за кръстословицата на 32 водоравно. Вместо това ще затъват в пепелищата, сред димящите въглени.

Гъл видя как Тригър триумфално вдигна ръце, когато нападателят от неговия отбор спечели удар, видя как Янгтри взе офицера на Южняка, а Доби подхвърли няколко чипа на масата, за да вдигне залога, което предизвика недоволното сумтене на Стович.

— Каква е деветбуквената дума за скука? — попита Либи залата.

— Реклама — веднага ѝ се притече на помощ Тригър. — Трябва да ги забранят по телевизията.

— Скука, а не досада. Освен това някои са забавни.

— Но не са достатъчно забавни.

— Отегчение — подсказа ѝ Гъл.

— По дяволите. Знаех го.

— Той може да ти снася какви ли не засукани думи — отбеляза Доби.

Гъл само се усмихна. Определено не беше отегчен. По-скоро доволен, би казал, ако трябваше най-точно да опише сегашното си състояние. Беше готов да скочи под тревога, когато сирената им даде сигнал, но засега можеше да се радва на приятното прекарване с приятелите си в салона, да слуша оживения разговор, разнообразяван с

какви ли не глупости, докато чакаше своята любима да се върне от дома си.

Беше си намерил мястото. Не знаеше, поне не с абсолютна сигурност, кога за пръв път го разбра. Може би когато за първи път видя Роуан. Може би при първия му скок с парашут в дима. Или може би през онази нощ в бара, когато успя да срита няколко задника.

Или може би когато се любуваше на поляната с лупините.

Всъщност, нямаше значение кога точно бе станало това.

Харесваше работата си като пожарникар и хората, с които работеше. Научи се да съчетава търпение, енергия и издръжливост, научи се да обича уменията да се бие срещу стихията — с насилие, бруталност, но и с много знания. Но това, което откри тук, го засегна много по-дълбоко, защото избуя в неустоима любов и страст.

Знаеше, че ще му е приятно да седи тук, в салона, да слуша разговорите и глупостите сезон след сезон, дотогава, докато може.

Знаеше, че винаги ще чака Роуан с нетърпение да се прибере. И точно в този момент тя влезе.

— Брей, напоследък май допускат всякакви в нашия кънтри клуб. — Отпусна се до Гъл и протегна ръка към пакетчето с чипс. — Какъв е резултатът?

— Играта не върви — измърмори й Тригър, — и още е само един на един заради кьоравия рефер, въпреки че вече приближава краят на петия ининг.

Тя надигна джинджифиловата бира на Гъл, само че бутилката се оказа празна.

— Какво, да не би да си чакал да се върна, за да ти донеса друга бутилка?

— Хвана ме на местопрестъплението.

Тя стана и взе една кока-кола.

— Ще пиеш това. Ще видиш, че ще ти хареса.

Но първо самата тя отпи, после му я подаде.

— Благодаря ти. И как се чувства топката на веригата ми?

— Как ме нарече?

— Той го каза. — Гъл посочи към Тригър, без окото му да трепне.

— Мършаво тексаско копеле. — Тя изви глава, за да прочете корицата на книгата, която Гъл току-що бе оставил настрана. — „Итън

Фром“^[1]? Ако можеш да четеш това, сигурна съм, че няма да пропуснеш нито една запетая.

Той ѝ върна кока-колата.

— Мисля, че сега харесвам повече тази книга, защото вече съм по-възрастен, по-мъдър, по-образован. Но пак си остава все така скучна, както когато я четох за пръв път на двайсет години. Слава Богу, че се върна, иначе можех да се парализирам от отегчение.

— Май наистина те е докопало.

— Това бе отговорът за една дума от кръстословицата преди малко. Как е баща ти?

— Влюбен до уши.

— В готината червенокоса?

Роуан присви вежди заплашително.

— Бих искала да не я наричаш „готината червенокоса“.

— Всичко наричам така, както го виждам. А ти как си?

— Наложил се да свикна с лехите със засадените от него цветя, с цветята във вазите, с потпурите в банята...

— Мили Боже! Потпури в баня. Трябва веднага да обявим тревога и да се втурнем към Лукас. Може да е препрограмиран. Но не губи надежда.

Гъл беше изпънал крака през скута ѝ и тя отмъстително завъртя здраво пръста му.

— Внезапно го е прихванала манията да пребоядисва всичко в ярки цветове. Или всичко това се дължи на влиянието на Ела. Казах си, че е превзето, че тя е виновна за цялата тази шарения. Но не е така. Тя е внесла колорит вместо бежовите, сиви и кафеникави цветове. И това го прави щастлив. Тя го прави щастлив. Запълвала му празнотата, която досега не можел да излекува — така ми обясни той. А аз осъзнах, че тя вероятно е имала право онзи ден, когато се срещнахме в града. Денят на сладоледа. Тогава ми каза, че ако го принудя той да избира между нея и мен, тя няма да има никакъв шанс. И ако го направя, ще се окажа същата като майка ми, от което направо ми призлява. Избери едно или другото, приятел. Не можеш да имаш и двете.

— Но ти не си го карала да избира.

— Не, не съм. Ще трябва да свикна с това... с нея, но тя му прави живота по-светъл, така че си мисля, че накрая може и да ми

хареса.

— Ти, Шведке, си страхотно смело момиче.

— Само че ако тя го измами, ще ѝ одера кожата от задника с тълп бръснач.

— Напълно справедливо.

— Има и още нещо. Трябва да изгоря калориите от що-годе поносимата вечеря, която приготвих, после ще си лягам.

— Почакай. Ти си готвила?

— В репертоара си имам цяла дузина рецепти. Четири от тях са варианти на класическия сандвич със сирене.

— Пред мен се разкрива една нова страна у теб, която да изследвам, докато се разхождаме. Искам си обувките.

Гибънс се появи точно в момента, в който Гъл хвърли на масата книгата на Едит Уортън, за да бъде на разположение на някой друг.

— Може би играта на карти ще остане за друг път — обяви Гибънс. — Всички сме в готовност. Не е официално, но изглежда тази нощ ни очакват два въздушни десанта във Феърбанкс или може би направо в зоната около пожара.

Малката мечка сега уточнява подробностите. Изглежда, че от Бигхорн утре ще ни поискат помощ.

— Точно когато късметът ми проработи — оплака се Доби.

— Не се фукай като бебе с нови буйки — отрязва го Кардс.

— Ако бях вдигнал залога, можех да си купя нови обувки, без да се налага да вдишвам дима на пожарите.

— Всички от първия и втория екип да си проверят екипировката, докато още има възможност — нареди Гибънс.

— Никога не съм ходил в Аляска — отбеляза Гъл.

— Ще натрупаш още опит — каза му Роуан и избута краката му от скута си.

— Обожавам да трупам всякакъв опит.

Тя пхна още няколко шоколадови блокчета в торбата си, а след кратко колебание добави и два кена с кока-кола. Претегли я на ръка, за да провери колко тежи. Свали дрехите, с които отиде при баща си, и тъкмо си закопчаваше колана, когато сирената зави.

Затича се към чакалнята, за да се присъедини към скачачите, готови за полета.

В минутата, в която влезе в самолета, закрепил скобата си, подредил екипировката си и облегнал глава на парашута си. Възнамерявал да спи по време на дългия полет.

— Как изглежда Аляска? — подбутнал я Гъл с върха на обувката си.

— Голяма.

— Наистина ли? Чух, че било студено и тъмно през зимата. Дали е вярно?

Вибрациите на двигателите започнаха да я приспиват още преди другите скачачи да се качат.

— По това време на годината там дневната светлина е в изобилие. Но няма толкова много дървета, че да се притесняваме за скачането. Има доста вода. Толкова много, че по-скоро трябва да се тревожиш да не пропуснеш мястото за приземяване и да попаднеш във водата. Много вода има, много земя и много планини. Но няма много хора, което е предимство.

Тя се размърда, за да си намери по-удобна поза.

— Скачачите от Аляска си знаят работата. През този сезон там също е било доста сухо, така че вероятно редиците им са оредели и се измъчват от умората още от средата на сезона.

Тя отвори очи, за да го погледне.

— Иначе там е много красиво. Снеговете по грамадните върхове никога не се топят, затова има пълноводни реки и езера, отразяващи блясъка на светлината дори в полунощ. Но има и комари колкото юмука ти, както и мечки, огромни като бронирани камиони. Но гасенето на пожари е почти същото като при нас. Трябва да го убиеш, за да не убие той теб. Всички се завръщат благополучно.

Тя затвори очи.

— Хайде да поспим малко. Ще ти трябва много сили.

Спа непробудно. Имаше кой да я събуди, когато трябваше. За щастие кацнаха във Феърбанкс, което осигури на екипа възможност да се отпусне, да зареди гориво, а на шефовете време да уточнят стратегията си.

Нуждаеха се от солидна връзка с екипа на колегите си от Аляска, тъй като пожарът вече обхващаше площ от хиляда и шестстотин декара, а вятърът все повече го разгаряше. Роуан успя да се снабди със

студена сода и скри две бутилка в торбата си, преди да приключат с последната проверка и да натоварят всичко на самолета.

— Имаш право — призна Гъл, когато полетяха на югозапад от Феърбанкс. — Красиво е. И макар да остава малко до полунощ, местно време, още е светло като в следобеда.

— Не се прехласвай чак толкова много. Скоро ще загубиш всякакъв интерес към местните красоти. Пожарът поглъща всичко живо.

Гъл се наклони към прозореца, за да види за пръв път пожара, а после загуби равновесие, когато самолетът попадна във въздушно течение и започна да се накланя.

— Още един кръг от ада. Но не съм загубил интерес към гледките — заоправдава се той, когато тя го изгледа сурово.

Гъл едва видя белеещите се планински върхове през гъстите талази от дим. Денали^[2], свещената за индианците планина, с дивите си простори на север и с яркото зарево от пожара на изток.

Продължи да изучава и да запомня особеностите на пейзажа, през това време Роуан се премести назад, за да поговори с Янгтри и Кардс, който този път бе избран за навигатор. Другите се подредиха край прозорците, за да огледат местността, където трябваше да воюват със стихията.

— Ще се опитаме да очистим една просека сред онези брези там, от източната страна. Екипът от Аляска е използвал този участък за техните скокове. Кардс ще провери с многоцветните ленти посоката на въздушните течения.

— Господи, видя ли го това? — извика някой.

— Изглежда като изригване.

— Добре, че е далеч на запад от мястото за скачане. Всички да останат спокойни — нареди тя. — Седнете, успокойте се. Не губете самообладание.

— Проверете си резервните парашути! — провикна се Кардс и се приближи към люка за скачане.

Гъл проследи внимателно полета на лентите, като се местеше според накланянето и клатушкането на самолета. Вятърът разносяше острия мирис на изгоряло и кълба от дим, подсказващи какво им предстоеше.

Роуан застана до люка и му се усмихна бързо за последен път. Скочи навън, а след секунди я последва и Стович.

Когато дойде неговият ред, той успокои дишането си и се заслуша внимателно в това, което му казваше Кардс за въздушните течения. Постара се да запомни много ясно къде се намира просеката и полетя надолу, щом Кардс го тупна по рамото.

Великолепно. Само това успя да си помисли, докато вятърът го шибаше яростно. Зашеметяващи снежнобели върхове, а много под тях невероятно красивите тъмносини отблясъци и вихри от пенещата се вода в бързеите на реката, обкичени по двата бряга с ярка зеленина, която тук явно се срещаше само през лятото. И всичко в ярък контраст с ослепителните цветове на пожара — червено, оранжево, черно.

Парашутът му се отвори и превърна падането в плъзгане. Видя как Гибънс — партньорът му за този скок, вдигна високо палец.

Усети как някакво силно въздушно течение се стараеше да го отнесе на юг. Започна да се бори с опасността, да се отблъсва назад през виещия се около него дим. Течението отново го връхлетя и силно го задърпа. Към нещо тъмносино в далечината. Дяволите да го вземат, май щеше да цопне във водата, точно за което Роуан го бе предупредила да внимава.

Огледа се, разбра, че бе пропуснал мястото за приземяване, наведе се към двата шнура за насочване на парашута и отново поправи курса си.

Прелетя през клоните на брезата и изпсува. Не падна във водата, но се приземи почти до края ѝ.

Още беше ядосан, докато свиваше парашута си. Дотичаха Роуан и Янгтри.

— Помислих си, че си се нагълтал с вода.

— Вдъхнах само от лошия въздух.

— Аз също. Малко ми оставаше да пресипна. Все пак бъди благодарен на съдбата, че не си се измокрил или не си се ударил.

— Само че парашутът ми се скъса.

— Не се съмнявам. — Чак сега тя се усмихна, както в самолета преди скока. — Какво вълнуващо скачане!

Изчакаха всички скачачи да се приземят успешно и да приберат товарите, спуснати от самолета с допълнителните парашути. Янгтри запозна накратко Роуан и Гибънс с обстановката.

— Мислели са, че ще успеят да се справят с пожара, след като са разполагали с четирийсет скачачи в зоната и през първите два дни изгледите са били за успех. Но после всичко се обърнало. Последвали серия от изригвания на вторични пожари, възникнали и някакви проблеми с оборудването, неколцина от скачачите се наранили.

— Сигурно се е стигнало до обичайното съвпадение на гадни неприятности — поклати глава Гибънс.

— Позна. Аз ще поддържам координацията с шефа на поделението на скачачите в дима от Аляска, с администрацията на поземлената служба и с горските власти на Аляска. Ще им поискам хеликоптер, за да огледам от въздуха района и да придобия по-добра представа за всичко наоколо, но това ще стане малко по-късно.

Янгтри грабна една пръчка и надраска върху почернялата земя груба карта на местността.

— Гибънс, ще вземеш своя екип и ще започнеш работа по левия фланг. Те сега изграждат пресечна линия до тук. Тогава ще се свържеш с екипа от Аляска. Тук пък ще използваш местния водоизточник за помпите. Шведке, ти ще поемеш надясно, ще изградиш преградна линия и ще се насочиш нагоре по височината, междуременно ще потушаваш огнищата по пътя си.

— Ще настъпим пожара по опашката — кимна Роуан, вторачи се в неясната карта, очертана в прахта. — Ще го лишим от храна с нови дървета.

— Покажете на какво са способни зулитата. Ще притиснем здраво огнената ламя, ще я раздрусаме за опашката, а накрая ще стигнем до главата ѝ. — Погледна часовника си.

— Ако си напрегнем задниците, за петнайсет или най-много за шестнайсет часа ще стигнем до ядрото на пожара.

Обсъдиха стратегията, подробностите, посоките за напредване, докато останалите от екипа разопаковаха резачки, кутии с взривни заряди, помпи и маркучи.

Гибънс тръгна нагоре, нарамил двуострата си брадва.

— Хайде, да започваме! — извика той.

— По десет души за всеки екип — разпореди се Янгтри и плесна с ръце като капитан на отбор преди важен мач.

— Напрегнете мускули, зулита.

И те ги напрегнаха.

Както беше планирала, Роуан заповяда на своя екип да използват заряди, за да разчистят с взривове изгорялата зона между десния фланг на бушуващия пожар и шосето.

Ако огненият змей успееше да осъществи пробив на изток през пътищата, можеше да стигне до вилите на местните и да се разпростре на още по-голяма площ. Затова скачащите се заеха да разчистват най-близките огнища, а после през целия ден се бореха с попълзновенията на огнените езици, запращащи пламтящи главни нататък в сухата тундра.

— Почивка за хранене — обяви Роуан. — Ще отида да разузна изгорените участъци, за да проверя колко сме се доближили до екипа на Гибънс.

Доби измъкна един сандвич от торбата си, но преди да го захапе, вдигна очи към извисяващите се колони от дим и пламък.

— Това е най-големият пожар, който съм виждал.

— Да, много е буен — съгласи се Роуан, — но нали знаеш какво говорят за Аляска. Всичко тук е по-голямо. Има толкова много дървета, които да подклаждат огъня. Чака ни още много работа, преди да го угасим.

Но не можеха да си позволят дълга почивка. Разчетът на времето и разгръщането на силите бяха толкова важни, колкото двуострите брадви и моторните резачки, защото Доби имаше право. Този пожар беше огромен, доста по-голям, отколкото Роуан бе очаквала. Сега най-важното беше нейният екип да се разтегне в непрекъснатата линия при прехода от опашката към ядрото на пожара.

Във въздуха се носеше миризма на смолата от боровете, задушавана от вонята на дима, разнасящ се като гигантски сиво-черни ленти от торфа в някога девствената гора. Сега повечето дървета, съвсем почернели, лежаха пред нея повалени като войници, паднали на бойното поле в една изгубена битка.

Заради грохота на огъня тя не можеше да чуе стърженето на моторните резачки, нито виковете на хората. Гибънс не се оказа толкова близо, колкото ѝ искаше, но не можеше да си позволи да се отдалечава повече, макар да ѝ се искаше да разузнае по-надалече.

На връщане към своите хора Роуан изяде набързо един банан и едно шоколадово блокче. Гъл се приближи към нея с бутилка „Геторейд“.

— Какво е положението, шефе?

— Дръпнахме огнената ламя за опашката, както ни бе заповядано, но тя още си остава дяволски дълга. Трудно ще изпълним това, което ни нареди Янгтри. Трябва да се доберем до водоизточник. Мисля, че ще се намери след още стотина метра, малко по на запад. Ще свържем маркучите, ще започнем да изпомпваме и ще я поливаме до удавяне, както Дороти поливаше злата вещица^[3].

Грабна от ръката му бутилката „Геторейд“, отпи и изпръхтя.

— Много силно се разгаря този пожар, Гъл. Някакви бюрократи се мотаха толкова дълго, преди да повикат повече подкрепления, че сега тази стихия е много трудна за укротяване, както я раздухва вятърът. Ако продължава все така, може да ни изненада в тила ни. Трябва на всяка цена да се доберем до вода и да вкараме в действие маркучите, за да спрем напредването на пламъците. Трябва да напрегнем всички сили.

— Точно това правим — напрегаме всичките си сили.

Много мъки им струваше да се доберат до водоизточника, един буен планински поток, защото огънят устремно ги следваше по петите, разпръсквайки въглени и главни; тътенът на стихията нарастваше заплашително, сякаш се надсмиваше над усилията им.

— Доби, атакувай тези огнища заедно с Резачката! Либи, Тригър и Южняка да секат клоните и храстите. Останалите да се заемат с изпомпването и изтеглянето на маркучите.

Тя грабна една от помпите и съедини контейнера с горивото към помпата. Забързана, изпотена, Роуан закрепил крачния педал, проверил уплътнението и го затегнал с гаечния ключ от инструментите в торбата си.

Трябва да отблъснат пламъците, повтаряше си тя, иначе щеше да се наложи да се спасяват с бягство на изток и да оставят стихията да погълне още стотици декари. И да се изправят пред риска пожарът да се разпростре покрай тях, да разкъса преградната им линия и да ги отдалечи от Гибънс. И от победата.

Нагласи изходния вентил, който подаваше водата след помпата към маркуча, но откри, че от него се лее теч като от чешма.

— Хайде, хайде. — Отново нагласи вентила на мястото му, като се обвини, че прекалено бърза, опита се да го затегне с ръка, ала отново не успя и тогава се вгледа по-внимателно във вентила.

— Господи, той е повреден.

Гъл надигна глава и извика:

— И при мен е същото.

— А при мен работи — чува гласа на Джанис, надвесена над третата помпа. — Изпомпва.

— Пусни пак помпата да заработи и ще се оправи.

Но тази помпа, мамка му, няма да върши работа, изруга наум тя. Все едно да се мъчи с пробита найлонова торба.

— Прецакани сме. — Удари с юмрук безполезната помпа.

Гъл улови погледа ѝ.

— Не ми се вярва изходните вентили на две помпи да се повредят едновременно само по случайност.

— Сега не мога да мисля за това. Ще работим само с едната, и то здравата, като ще използваме времето да режем дървета и да окопаваме преградната линия. Ще се оттеглим към старата преградна линия, през която преминахме, след което ще отстъпим на изток. По дяволите, да загубим цялата тази земя. Но няма време да поискаме още помпи или хора. Може би ако имах малко от проклетото тиксо, щяхме да спрем теча.

— Тиксо ли? Почакай. — Гъл се втурна към Доби, който зариваше с пръст едно огнище наблизо.

Роуан с възхищение проследи как Гъл веднага се затича назад с ролка тиксо в ръка.

— За Доби тиксото е ценно колкото бутилка табаско. Никога не се разделя с него.

Заедно се заеха да уплътнят вентила, като го увиха плътно с тиксото и подредиха всичко останало за нормална работа на помпата.

— Стискай палци — каза тя на Гъл и включи помпата. — Изпомпва — промърмори облекчено, когато водата рукна след вентила. — Хайде, давай. Тиксото лекува всякакви рани. Продължавай да стискаш палци.

Роуан спря помпата, за да свърже маркуча към вентила.

— Ще работи.

— Вече работи — поправи го тя и пак натисна бутона за помпата. — Тригър, застани тук, при помпата. А ние с теб отиваме при другата помпа — нареди тя на Гъл.

— Как така и двете се повредиха едновременно? — повтори Гъл с недоумение.

— Не, не са се повредили едновременно. Някой наистина не си е отварял очите или...

— ... или нарочно ги е повредил.

Погледите им се кръстосаха, ала Роуан спокойно каза:

— Да ги оставим да работят. А с това ще се разправяме, когато свърши тази лудница.

Успяха да прекратят напредването на огъня благодарение на изградената с трите помпи мокра преграда, макар горящите въглени да се сипеха като дъжд. Задоволството на Роуан от непрестанно леещите се струи от маркучите скоро отстъпи пред гнева. Случайно или преднамерено, в резултат на нехайство или на саботаж, тя бе подложила екипа си на голям риск, защото се бе доверила на екипировката.

Когато наближи уговореното време за срещата с Янгтри, те все още бяха на около осемстотин метра от ядрото на пожара, въпреки че четиринайсет часа бяха работили с максимално налягане. Роуан изпрати по-голямата част от екипа си на север, отпрати двама назад, защото бяха преуморени, а с останалите се зае с гасенето.

Но успя да намери време, за да се успокои и да рапортува в командния център за двете повредени помпи и за напредъка на мисията. Само че този път, когато прекоси изгорения участък, тя чу бръмченето на моторните резачки.

Окуражена, Роуан последва звука и така стигна до преградната линия, поддържана от екипа на Гибънс.

— Много трудности ни се струпаха — въздъхна той и изтри с ръкава потта от челото си. — Каква ще е следващата стъпка?

— Каквото и да е, с всичко ще се справим, но пожарът си остава много опасен, а при мен две от помпите се повредиха едновременно заради течове в изходните вентили.

— А при нас три от моторните резачки отказаха. Две заради повредени свещи в запалването, а на другата стартовият ремък се скъса при първия напън. Трябваше да... — Той млъкна и по лицето му се изписа подозрение веднага щом видя изражението ѝ. — Каква е тази шибана работа, Ро?

— Трябва да поговорим за това, но сега се налага бързо да се върна при моите хора. Ще извадим късмет, ако през следващите три часа успеем да се справим с ядрото.

— Колко на изток са стигнали хората ти?

— На малко повече от петстотин метра. Ще затегнем обръча. А за аварията ще си поговорим, като си устроим лагера. Тази вечер можем да притиснем централното огнище, но няма да успеем да го ликвидираме.

— Екипът ми се нуждае от почивка. Ще видим как ще върви. Да се чуем, към десет часа. Ориентировъчно.

— Ще ти се обадя.

Тя се върна при екипа си, като следваше посоката, от която се чуваше бръмченето на моторните резачки, както на идване при линията на Гибънс. Завари ги да секат група от черни смърчове.

През последните почти осемнайсет часа се бяха сражавали неуморно. Тя много ясно виждаше колко бяха изтощени. Очите им бяха хлътнали, челюстите — провиснали.

Отпусна ръка върху рамото на Либи и я изчака да си смъкне слушалките.

— Почивка. Един час. Време за дрямка, след изтегляне зад линията.

— Слава Богу.

— Ще разузная нагоре към ядрото и ще видя какво може да ни очаква.

— Каквото и да е, ще му изритам задника на гадния пожар, само да мога първо да подремна малко.

Роуан махна на Гъл.

— Отивам да разузная нагоре към ядрото. Можеш да дойдеш с мен, но ще изгубиш почивката от един час.

— Предпочитам да се поразходя с някоя жена из тази пустош.

— Тогава да тръгваме.

Прекошиха участъка с повалените смърчове, и оставиха останалите скачачи да съберат инструментите и да ги приберат зад близките скали.

— При Гибънс се развалили три от моторните му резачки. Две заради свещите от запалването и третата заради срязан ремък.

— Тогава ще кажа, че това вече намирисва на саботаж.

— Това е неофициално, докато не направим повторен оглед, но май точно това ще е.

— Кардс е навигаторът, значи той е отговарял за натоварването на оборудването.

— Не е станало при натоварването. Той няма време да проверява всеки вентил или свещ. От него просто се иска да провери дали е натоварено всичко необходимо.

— Да, това е така. Виж какво, аз винаги съм харесвал Кардс. Никого не искам да обвинявам, но да се вършат такива неща? Трябва да е един от нас.

Тя не искаше да го слуша.

— Много хора имат достъп до оборудването. Персоналът от поддръжката, механиците, пилотите, чистачите. И въпросът е не само кой, по дяволите, го е направил, но и защо?

— Това е следващият изключително важен въпрос.

Тя се разтрепери. Побърза да измъкне една от скъпоценните си бутилки кока-кола, за да се подкрепи с малко захар и кофеин. После реши да изяде и едно шоколадово блокче.

— Няма да се оставим да попаднем в капан — добави Роуан. — Имаме време да организираме маршрут за бягство и да стигнем до безопасен участък. Ако не се бяхме забавили с маркучите и бяхме удържали тази линия, щяхме да сме много по-добре.

— Но... — промърмори той.

— Да, но ако ситуацията беше по-различна, бяхме по-силно притиснати и разполагахме с много по-малко време и ако Доби не беше взел скъпоценното си тиксо, за да използваме маркучите, някои от нас щяха да пострадат, да не казвам нещо повече.

— И така, защо да не е някой, който иска да ни прецака, като ни създава затруднения. Второ, иска да осигури предимство на огъня. Или трето, просто иска някой от нас да пострада или дори да му причини нещо още по-лошо.

— Нито една от тези версии не ми харесва. — Прилошаваше ѝ от всяка от тях. — Но както е тръгнало това лято, опасявам се, че може да се окаже вярна именно третата версия. Малката мечка каза, че ще разпореде пълна проверка на оборудването, чак до най-дребните детайли. — Тя смъкна ръкавиците си, за да разтърка уморените си очи.

— Не искам да прахосвам сили за това — отсече тя, — докато не се изтеглим. Господи, Гъл. Гледай как гори.

Спряха се за миг, загледани в стената от пламъци.

Тя се беше борила и преди на повече от един фронт. Знаеше как да се справя.

Но никога досега не се бе сражавала срещу двама противници в една и съща война.

[1] Роман от Едит Уортън, нащумял при издаването му през 1911 г. — Б.пр. ↑

[2] Денали е име едновременно на национален парк в Аляска, на резерват и на Маккинли, най-високия връх в Северна Америка, 6193 м. На местния индиански диалект атабаска означава „Великият“. — Б.пр. ↑

[3] От „Магьосникът от ОЗ“, филм от 1939 г. с Джуди Гарланд по детската книга на Виктор Флеминг. — Б.пр. ↑

26.

На верандата Ела гледаше Лукас през красиво подредената маса за закуска. Днес наистина доста се бе постарала — имаше палачинки и запечени яйца, подредени в чиниите от най-хубавия ѝ порцеланов сервиз, поднесени заедно с красиви стъклени купи, препълнени с плодове, мимозите изящно се подаваха от високи кристални чаши, а една от нейните хортензии в нисък квадратен стъклен съд красеше средата на масата.

От време на време обичаше да влага повече старание, а Лукас обикновено толкова възторжено оценяваше усилията ѝ. Дори и да му сервираше само студена овесена каша и чаша черно кафе, той винаги ѝ благодареше за труда.

Но тази сутрин не каза почти нищо и само чоплеше храната, която тя така грижливо бе приготвила.

Ела се запита дали той не съжалява, че си е взел почивен ден, за да отиде с нея в магазина за антики в Мисула. Идеята бе нейна. И наистина, кой мъж би се зарадвал от перспективата да прахоса цял ден само за пазаруване?

— Знаеш ли, Лукас, хрумна ми, че ти може да предпочиташ да правиш днес нещо друго — подметна тя, след като той не реагира на погледа ѝ.

— Какво? — Вдигна разсеяно очи от чинията си. — Извинявай, не те чух.

— Ако можеше да вършиш нещо друго, какво би предпочел за днес?

— Честно ли? Искаше ми се да отида горе, в Аляска, при Роуан.

— Наистина си много загрижен за нея. — Тя посегна да го хване за ръката. — Зная колко много се тревожиш за нея при всяко излитане, но този път има нещо друго. Така ли е?

— Разговарях с Малката мечка, докато ти приготвяше закуската. Той мислеше, че аз вече го знаех... Не, тя е добре. Те всички са добре — поправи се той, когато пръстите ѝ се стегнаха около неговите. — Само че този пожар се оказал доста по-труден за гасене и много по-

мащабен, отколкото очаквали. Е, понякога и това се случва — сви рамене той. — Но най-много ме тревожи, че след скачането са открили дефекти в оборудването си.

— Нали тези неща се проверяват и поддържат? Това не би трябвало да се случва.

— Да, проверени са, изпробвани са. Само че, Ела, те подозират, че може да са били съзнателно повредени.

— Искаш да кажеш, че... Господи, Лукас, не е чудно, че си така разтревожен. И какво ще стане сега?

— Ще се заемат с цялостна проверка на оборудването. Ще прегледат всичко. Малката мечка вече се разпоредил за пълна ревизия на цялата техника в базата.

— Това е добре, но няма да помогне на Роуан или на останалите да се справят с пожара.

— Когато се озовеш сред пожар, зависиш от себе си, от екипа си, и — за Бога — от екипировката си. Това не може да уплаши момичето ми.

— Но тя добре ли е? Сигурен ли си?

— Да. Работили са почти двацет и четири часа, преди да си устроят лагер. Сега тя би трябвало да спи. Ще продължат битката рано сутринта, когато слънцето изгрее. Спуснали им още техника и са им изпратили нови скачачи, повечето със солиден опит. Ще им изпратят и още един товарен самолет за изливане на калта за гасене, както и... — Леко се усмихна и махна с ръка. — Стига сме говорили само за пожарите.

Тя поклати глава.

— Не. Продължавай да говориш. Искам да можеш да говориш свободно за всичко с мен.

— Това, пред което се изправили, било истински ад. Закъснели в искането за още хора и техника, ветровете били силно променливи и активни по целия периметър. Всеки силен пожар си създава собствени атмосферни условия — продължи той и това я успокои, когато забеляза, че той неусетно се увлече в разказа си и се поотпусна. — Конкретно този пожар в Аляска е създал истинска буря, изтласкал преградната линия — това означава, че са се разпръснали много вторични огнища, което забавя гасенето. Имало е и колосални изригвания на пламъци, високи до двацет и пет метра.

— О, Боже мой.

— Да, силните пожари са много впечатляващи — съгласи се той и изуми Ела с усмивката си.

— Май наистина ти се иска сега да си там. — Тя присви очи. — И то не единствено заради Роуан.

— Предполагам, че тази професия никога не те напуска, поне не напълно. Казаха ми, че се справят добре с най-долната преградна линия. Само че ги очаква още един адски ден. Все пак се надяват до довечера стихията да се предаде.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? Трябва да отидеш в базата.

— Сега там не се нуждаят от мен.

— Ти може да си пенсиониран, но все още си оставаш Лукас Трип Железняк. Обзалагам се, че могат да използват твоя опит и познания. А и така ще се чувстваш по-близо до Роуан, по-добре ще можеш да следиш действията ѝ.

— С теб имахме планове за днес — напомни ѝ той.

— Лукас, вече не ме ли познаваш малко по-добре?

Погледна я, после взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Предполагам, че да. Предполагам, че и ти ме познаваш.

— Харесва ми да си мисля, че е така.

— Чудя се как ще се почувстваш... иска ми се да те помоля да се преместя тук при теб. Ако може да живея с теб.

Отне ѝ минута, за да го осъзнае.

— Ти... ти искаш да живееш заедно с мен? Тук?

— Зная, че тук имаш всичко, което желаш. Зная също, че се виждаме само от няколко месеца. Може би се нуждаеш от...

— Да.

— Да?

— Искам да кажа, че ако си тук, ще имам всичко, което желая. И така, да, абсолютно да. — Ела се засмя, очарована от учудения му поглед. — Колко скоро можеш да си събереш багажа?

Той въздъхна облекчено, после взе една от мимозите и вдъхна аромата ѝ по-дълбоко.

— Мислех си, че ще кажеш не или че ще трябва още да поизчакаме.

— Тогава не би трябвало да ме питаш. А сега вече не можеш да се измъкнеш, защото си обвързан.

— Да съм обвързан с една красива жена, която чудесно ме разбира и ме желае. Да ме убият, но не мога да проумея с какво съм заслужил подобно щастие. — Остави мимозата обратно на масата. — Правя това отклонение, защото първото, което трябваше да ти кажа, е, че те обичам, Ела. Обичам те.

— Лукас. — Тя се изправи, заобиколи масата и се отпусна в скута му. Пое лицето му в шепи. — Обичам те. — Целуна го, потопа се цялата в тази нежна целувка. — Толкова съм щастлива, че синът ми поиска от мен да скоча от самолет. — Въздъхна и опря буза до неговата. — Толкова съм щастлива.

След като той си тръгна, тя се зае да пренареди плановете си за деня. Трябваше да освободи място за един мъж. За нейния мъж. Място в банята, място в гардероба. Място за много неща. Къщата, която тя бе подредила само за себе си, сега трябваше да бъде за двама, да разтвори в себе си частици от него, всички сенки и нюанси.

Удивително колко силно жадуваше затова, колко много искаше да види как тези сенки и нюанси се преливат с нейните.

Трябваше да си състави списък на всичко, което трябва да бъде свършено. Той ще се нуждае от пространство за кабинет. Извади един бележник и писалка, за да си записва задачите. После потропа с писалката по бюрото, обмисляйки кое помещение ще бъде най-подходящо за него.

— О, кой можеше да очаква, че ще се стигне до това! — Засмя се, захвърли писалката и затанцува из кухнята.

Трябваше да се обади на децата и да им го каже. Но това можеше да изчака, докато всичко не улегне малко, за да не си помислят, че главата ѝ се е замаяла като на гимназистка в навечерието на абитуриентския си бал.

Макар че се чувстваше точно така.

Когато телефонът звънна, тя отиде да го вдигне с танцова стъпка, ала тутакси стана сериозна, като видя, че я търси Айрини.

Пое си дъх два пъти, бързо.

— Ало?

— Ела, Ела, може ли да дойдеш? Лео. Лео се обади.

— Говори по-бавно — помоли тя, защото Айрини трескаво изговаряше думите. — Лео ти се е обадил?

— Той се е предал. Сега е в полицейския участък и поискал да говори с мен. Разрешили му да ми се обади, защото той заявил, че няма да каже нищо, ако преди това не говори с мен. Не зная какво да правя.

— Не прави нищо. Веднага идвам.

Ела изключи мобилния телефон от зарядното устройство, пхна го в чантата си и хукна навън. Звънна на Лукас чак когато стигна до вратата на оградата.

— Бързам към къщата на Айрини. Лео се е предал на полицията.

— Къде? — нервно попита Лукас. — Къде е той?

— Обадил ѝ се от участъка. — Затръшна вратата на колата си и премести телефона, за да нагласи колана си. — Казал още, че с никого няма да разговаря, докато не говори с Айрини. Ще отида с нея.

— Не се приближавай към него, Ела.

— Няма, но не искам да я оставям сама. Ще ти се обадя веднага щом се върна.

Затвори телефона, хвърли го в чантата и потегли бързо надолу по алеята.

Събуждането сред величествената гледка на хребета Аляска и планината Денали чудесно повдига духа. В тишината на утрото Роуан се изпълни с увереност, че планината е на тяхна страна.

Екипите бяха работили с цялото си сърце, изтърпяха изгарянията и раните, болките и умората, за да докажат това. Не успяха да оковат огнения змей, все още не, но със сигурност му бяха нанесли смъртоносна рана. А днес, тя беше твърдо убедена в това, днес ще забият меча право в сърцето му.

Роуан знаеше, че екипът беше на предела на изтощението, с опънати нерви, но нали имаха четири часа за пълноценен сън, а преди това дори успяха добре да се нахранят. А сега, когато ще разполагат с повече оборудване, с повече хора, с още една пожарна кола и два булдозера, тя вече започваше да вярва, че до довечера ще могат да

отлетят за дома, като оставят окончателното прочистване на колегите им от Аляска.

Сънят, реши тя, е майката на оптимизма.

Извади радиотелефона си при първия сигнал, че я търсят.

— Тук Ро, от базовия лагер. Слушам.

— Тук Малката мечка, от командния център. При мен има един мъж, който иска да говори с теб.

— Как е моето момиче?

— Здравсти, татко. Аз съм екстра. Просто си стоя тук и си мисля и се вирам в голямата планина. Искан ми да беше тук. Край.

— Прието. Хубаво е да чуя гласа ти. Разбрах, че вчера сте имали затруднения. Край.

— Нямаше нещо, с което да не можем да се справим само с малко дъвка и тиксо. Така че вчера успяхме да поохладим огъня. — Тя се загледа в струпващите се облаци над националния парк и кълбата дим, извиващи се над зелената гора. Ще се погрижим за вас — закани се тя. — Днес ще сритаме задника на стихията. Край.

— Разбрано. Ро, имам за теб още нещо — започна той и й разказа за Лео.

След края на разговора Роуан се върна при Гъл и седна до него.

— Невероятно красива гледка — отбеляза той. — Либи вече е влюбена в нея. Непрекъснато ни говори как иска да се пресели тук. Да ни изостави, за да се присъедини към екипа в Аляска.

— Хората се влюбват в планините. Гъл, тази сутрин Лео се предал в полицията. Сега е в ареста.

Той я изгледа, преди да отпие от кафето си.

— Значи днес е дяволски хубав ден.

— И на мен така ми се струва — въздъхна Роуан. — Да, мисля, че е точно така. Хайде да го направим още по-добър, като отсечем главата на огнения змей.

— Ще се погрижа за това — обеща той и се наведе, за да я целуне.

Айрини бе потресена до мозъка на костите си, когато влезе в стаята за свижданията и видя Лео свит в другия край на голата маса. Беше отслабнал, косата му бе проскубана, падаше на мръсни,

разбъркани кичури над яката на оранжевата затворническа униформа. Не се беше бръснал Бог знае откога, така че брадата му беше пораснала още повече, шокиращо посивяла около измършавялото му лице.

Приличаше на уловен в клетка див звяр. Приличаше на престъпник.

Приличаше на непознат.

Нима бе изтекъл само месец, откакто не го бе виждала?

— Айрини. — Гласът му пресекна, а в ушите ѝ отекна злоещо дрънченето на белезниците му, когато той импулсивно се опита да протегне ръце към нея.

Трябваше за миг да се огледа, за да дойде на себе си.

Стаята ѝ се стори задушна и прекалено силно осветена. Видя отражението си в широкото огледало — тогава се досети, че това бе стъкло за едностранно гледане. Беше гледала сериите на „Закон и ред“ и оттам знаеше какво е.

Но отражението я зашемети. Коя бе тази жена, толкова състарена, само кожа и кости, със сплъстена коса около изпитото лице?

Това съм аз, каза си тя. И аз съм непозната.

Вече не сме онези, които бяхме. Не сме онези, които трябваше да бъдем.

Дали полицаите ни наблюдават зад стъклото? Разбира се, че ни гледат. Следят, преценяват, осъждат.

Мисълта събуди малкото гордост, която ѝ беше останала. Изправи рамене, вдигна брадичка и погледна съпруга си право в очите. Отиде до масата, седна, но отказа да поеме протегнатите му към нея ръце.

— Ти ме изостави.

— Съжалявам. Мислех си, че така ще е по-добре за теб. Издирвах ме, за да ме арестуват за убийство, Айрини. Казах си, че ако изчезна, за теб ще е по-добре. Мислех да се върна, ама чак когато пипнат истинския убиец.

— Къде отиде?

— Качих се в планините. Не спирах да ходя. Имах радио, така че следях съобщенията за арестувани заподозрени. Но никого не заловиха. Някой ми погоди това, Айрини. Аз само...

— На теб? На теб ли, Лео? Аз се подписах заради теб, зложих дома ни за твоята гаранция. Ти замина, а сега аз ще изгубя дома си, защото дори и да се хвана на още една работа, пак не мога да се справя с плащанията.

Лицето му се сгърчи от болка, искрена, неподправена болка.

— Не се замислих за това, като избягах. Не мислех толкова надалеч. Само си казах, че ти и бебето ще бъдете по-добре, ако се махна. Не помислих за...

— Не си се замислил, че ще остана съвсем сама, без да имам представа къде е съпругът ми, дали е жив, или мъртъв? И през ум не ти мина, че оставам сама с това бебе, за което трябва да грижа, със сметките, които трябва да плащам, с въпросите, на които съм длъжна да отговарям, и всичко това точно когато трябва да положи в гроба костите на дъщеря си?

— Нашата дъщеря, Рийни. — Бузите почервеняха под брадата му, когато тресна с юмрук по масата. — Те мислят, че съм убил собствената си дъщеря. Че съм й счупил врата, а после съм я изгорил като боклук в контейнер за смет. И ти ли мислиш така? Така ли мислиш?

— Отдавна престанах да мисля, Лео. — Чу собствения си глас, глух и чужд като косата й, като лицето й. — Трябваше да го направя, живеех ден за ден, от едно ежедневно задължение до следващото, от една сметка до следващата. Загубих детето си, съпруга си, вярата си. А сега ще изгубя и къщата си, и внучката си.

— Живях като животно в горите — поде той. После млъкна и я изгледа с присвити очи. — За какво говориш? Не могат да ни вземат и Шайло.

— Не зная дали могат, или не. Но зная, че не мога да я отгледам както трябва, без да й осигуря добър дом. Нито ще имам достатъчно време. Утре пристига семейство Брейнър и те ще я отведа в дома си в Небраска.

— Не. — Лицето на непознатия мъж срещу нея пламна от гняв. — Не, Айрини. По дяволите, поне сега трябва да ме изслушаш.

— Не проклинай пред мен. — Гневът в гласа й изплющя като камшик и той сведе глава. — Ще направя каквото е най-добро за бебето, Лео, а точно това е най-доброто. Нямах право да решавах. Ти ни изостави.

— Не го направих, за да ме наказваш сега.

Тя се отпусна назад. Странно, но сега не се чувстваше нито толкова уморена, нито толкова похабена, нито толкова разкъсвана от мъка. Не, чувстваше се по-силна, с по-ясно съзнание от онзи ужасен миг, когато някой дойде да ѝ съобщи, че Доли е мъртва.

— Наказвам ли те? Я се виж, Лео. Дори и да имах намерение да те наказвам, а аз никога не съм си мислила за това, ти вече стори достатъчно и сам се наказва. Каза ми, че си живял като животно — е, очевидно това е бил твоят избор.

— Направих го заради теб!

— Може би вярваш в това. Може би това ти е било необходимо. Но мен не ме интересува. Има едно невинно бебе в цялата история и то е на първо място. И още нещо: за пръв път в живота си поставям себе си след него. Преди теб, Лео. Преди всеки друг.

Нещо се раздвижи в нея. Не, не беше гняв. До гуша ѝ бе дошло от гнева, от отчаянието. Може би, само може би, това, което се бе раздвижило, бе вяра — вярата ѝ в самата нея.

— Ще направя това, което отдавна трябваше да направя за себе си. Ще помисля още малко, но най-вероятно ще замина, за да съм поблизо до Шайло. Ще взема моята половина от това, което е останало, след като всичко се уреди, и ще ти оставя своята.

Главата на Лео политна назад, все едно че го бе зашлевила с все сила.

— И ще ме зарежеш просто така, когато най-много се нуждаеш жена ми да е до мен?

— „Нуждаеш се“ — повтори Айрини и поклати глава. — Ще се наложи да свикнеш, че твоите нужди вече не са на първо място. А след тези на Шайло и моите. Досега винаги съм те подкрепяла за всичко, Лео. Изпълнявах дълга си като съпруга и бях с теб, каквото и да ми струваше, колкото и да бе дълго. Но ти промени всичко, като доказа, че не би направил същото за мен.

— Айрини, сега ме изслушай ти. Трябва да ме чуеш.

Някой е взел онази пушка от дома ми. Направил го е, за да ме съсипе.

— Надявам се това да е вярно, заради спасението на душата ти. Но ти и Доли превърнахте къщата ни в бойно поле и никой от вас не се загрижи за мен, за да сложи край на тази война. Тя ме напусна без

въобще да се замисли, а когато я прибрахме пак у дома, защото родителите никога не могат да изоставят детето си, тя продължи да ни лъже, както винаги. Двата постоянно се карахте и обиждахте взаимно, също както винаги. А аз, както винаги, бях между чука и наковалнята.

„Бог да ми е на помощ“, помисли си Айрини. Щеше да скърби за рожбата си до края на живота си, но не и за онази война.

— Сега нея я няма, а моята вяра е така съкрушена, че дори нямам утехата, че това е било по Божията воля. Ти ме изостави сама в мрака, точно когато най-много се нуждаех от една силна ръка да ме подкрепя.

Не зная какво си направил или не си направил, но зная вече прекалено много. Зная, че не мога да завися от теб да ми подадеш тази силна ръка, затова трябва да започна да разчитам единствено на себе си. Отдавна трябваше да го направя.

Тя стана от стола.

— Трябваше да се обадиш на адвоката си. От него имаш нужда сега.

— Зная, че си разстроена. Зная, че си ми бясна, и предполагам, че имаш право. Но, моля те, не ме оставяй сам, Айрини. Умолявам те.

Тя се опита, за последен път, да намери в себе си любов или поне жалост към него. Но не откри нищо.

— Ще се върна, когато мога, и ще ти донеса каквото кажат, че е позволено да донеса. А сега трябва да отивам на работа. Не мога да си позволя да губя повече време днес. Ако в душата ми е останала още вяра, за да се моля, ще се помоля за теб.

Щом се върна от кроса си, Мат първо се отби при Малката мечка.

— Приключи ли със сутрешното бягане за днес?

— Да. Сега ще си взема един душ и ще отида за закуската. Има ли нещо, с което искаш да се заема?

— Нуждаем се от помощ за повторното подреждане на оборудването и индивидуалната екипировка след инспекциите. Докато те нямаше, пристигна екип от Уайоминг.

— Видях самолет в небето. Какво става, да не би да има някакви затруднения?

— Още една помпа се развалила.

— Уф, мамка му.

— Повикахме механиците да прегледат цялата техника, сантиметър по сантиметър, както помпите, така и моторните резачки и въобще всичко. Разопаковахме парашутите и повиках лицензирани ригери да се оправят с тях. Тук е и Лукас Трип Железния, за да ни помогне.

— Мили Боже, ти наистина ли мислиш, че някой може да повреди парашутите?

— А ти би ли поел риска да не ги провериш?

Мат смъкна шапката си и се зачеса по косата.

— Предполагам, че не. Ама кой, по дяволите, е способен на това?

— Който и да е, сигурни сме, че ще го открием. Железния донесе една новина. Лео Брейкман се е предал тази сутрин на полицията.

— Върнал се е? В Мисула? И сега е в полицията?

— Точно така. Коего ме кара да си задавам въпроса кога за последно той е идвал тук и е приближавал до тези — парашути.

— Можел е да го направи. Така да ни прецака. — Мат отмести поглед и поклати глава. — Заплаши Ро, стреля по нея, за Бога. А сега поврежда и оборудването. Никога не сме му навредили с нещо. Не сме му сторили нищо, а виж той как ни се отплаща.

— Сега сами ще се погрижим за себе си, затова иди по-бързо да вземеш душ и да хапнеш нещо, а после трябва веднага да се явиш в чакалнята.

— Добре. Слушай, ако се нуждаеш от мен да ме върнеш в списъка на скачачите...

— Засега ще минем и без теб.

— Благодаря ти, много ти благодаря, защото родителите ми пристигат днес, късно следобед. Ще ги посрещна и ще ги предупредя, че може скоро да ме повикат. Не искам да сложиш някой друг на моето място. Повикай ме веднага, когато ще се нуждаеш от мен.

— Прието. — Той потупа Мат по рамото.

Малката мечка се върна в командния център. Имаше двайсет и един човека в Аляска и не очакваше да се завърнат по-рано от утрешния ден. Друг екип току-що се бе приземил, а в Калифорния имаха нов пожар, който можеше да изисква изпращането на няколко

зулита по-рано, отколкото се очакваше. За следващите две седмици, за съжаление, навсякъде се предвиждаше сухо време.

Проклет да бъде, ако изпрати първия товар, без да е сигурен, абсолютно сигурен за всяко въже, колан, възел, за всеки шибан цип и скоба, без всичко да е преминало през най-строга проверка.

Замисли се за Джим и усети познатото свиване на сърцето. Нещастните случаи не могат да бъдат контролирани, но той може и ще наложи контрол над цялата тази мерзост, дело на човешка ръка.

В края на този много дълъг ден лейтенант Куиниък потегли към базата. Искаше му се да се прибере у дома си, да види жена си и децата си, да вечеря с тях така, както го правят всички, които никога не са били полицаи.

Но повече от всичко желаше да приключи с Лео Брейкман.

Този мъж бе непробиваем като каменна стена, неподдаваща нито сантиметър.

Какво ли не опитаха той и Дикико — заедно или поотделно, — но винаги с един и същи резултат.

Нулев.

Брейкман просто седеше пред тях, със скръстени ръце, със стегнати челюсти под мръсната си като на планинец брада.

Сега той настояваше чрез адвоката си, след като самият той престана да разговаря с представителите на властта, да го подложат на тест с детектора на лъжата. И така трябваше да започнат отначало цялата игра на въпроси и отговори.

Куиниък подозираше, че ако резултатите от детектора докажат, че Брейкман е само един гаден, миризлив чувал с лайна, който не може да каже истината дори за това колко му е дълга пишката, той ще обвини и детектора на лъжата, че го топи.

Разполагаха с изобилие от свидетелски показания. Имаха мотива, средствата, възможностите за извършване на престъпленията, както и факта, че беше избягал. Но това, което нямаха, беше признанието на заподозрения.

А без признанието му областният прокурор не посмя да отправи обвинение в убийство на дъщеря си срещу Лео Брейкман, бивш

авиационен механик, кореняк жител на Мисула, без предишни присъди, познат на цялата местна общност.

И тъй като всяко от проклетите свидетелства обвързваше убийството на Доли с убийството на Летърли, и за второто престъпление не можеха да му предявят обвинение.

Нуждаеше се от почивка. Имаше нужда от малка пауза поне, преди да продължи на следващия ден да си блъска главата за това как да убеди областния прокурор. Но първо трябваше да узнае какво искаше от него Малката мечка.

След като стигна до базата, той се насочи направо към кабинета му.

— Търсиш Малката мечка ли?

Куиниък се спря и кимна на мъжа, който го заговори.

— Точно така.

— Току-що тръгна към склада. Знаеш ли къде е?

— Да, благодаря.

Промени посоката. Порази го колко притихнала бе базата днес. Никой от персонала не бе излязъл да тренира навън. Никой не влизаше, нито излизаше от сградите, макар че бе видял двама души как потеглиха с един джип. Или имат проверочен шофьорски изпит, или са тръгнали на разходка, реши той.

Като се качи в склада на тавана и премина покрай това, което тук наричаха чакалня, той разбра защо не видя никого навън.

Тук бе оживено като в кошер, толкова напрегната дейност кипеше. Много мъже и няколко жени работеха върху инструментите, като ги разглобяваха или сглобяваха. Други мъкнеха проверените части от оборудването по лавиците или ги подменяха.

„Нима това е рутинна инспекция?“, удиви се той и затърси обяснение за този организиран хаос още при влизането си в помещението.

Видя и парашути, разпънати на дълги работни маси, за да бъдат разопаковани или грижливо опаковани. Още повече висяха на високите опори, очакващи да бъдат проверени или вече белязани като проверени или поправени.

Зърна Малката мечка, застанал до Лукас Трип край една от дългите маси.

— Железния. — Куиниък подаде ръка с искрено удоволствие. — Да не би да са те върнали отново в отбора?

— Само помагам за един ден. Как е при теб, лейтенант?

— Имал съм и по-добри дни, имал съм и по-лоши. Искал си да поговорим? — обърна се той към Малката мечка.

— Да. Къде е Дикико?

— Занимава се с някакви свои задачи. Искаш ли да я повикам?

— Не държа на присъствието ѝ. Имам екипи в Аляска, както и един друг, който тази сутрин се прибра от Уайоминг.

— Чух за Аляска, сериозен пожар е заплашвал оцеляването на парка „Денали“. Какво е положението?

— Надяват се до няколко часа да преустановят разширението му. Битката е била продължителна и трудна, а на всичкото отгоре моите хора скочили в огъня с повредено оборудване.

— За това ли е всичко? — Куиниък отново се огледа. — Правиш проверка на екипировките?

— Всичко е заради откритите повреди. Вентили към помпите с течове: една от повредените помпи бе изпратена в Уайоминг. Моторни резачки с негодни свещи или срязани ремъци.

— Не искам да ти се месея в работата, но всичко това ми звучи просто като най-обикновено износване, което може да остане незабелязано в толкова натоварен сезон.

Лицето на Малката мечка се втвърди като камък.

— При нас няма такива пропуски. Оборудването пристига след гасеното на някой пожар, проверява се най-старателно, преди отново да се допусне за употреба. Един и същи вентил да се развали едновременно в три помпи и две от тях да заминат за Денали?

— О, това вече е попадение.

— Дяволски си прав. Всичко проверяваме основно и вече открихме още две повредени моторни резачки, четири кесии, запушени с маджун. Ние не сме нехайни, не можем да си позволим това. Никога не сме пропускали никакви дефекти, винаги сме ги откривали и отстранявали навреме.

— Добре.

— Сега ни се налага да проверяваме всеки парашут, независимо дали е основен, товарен или резервен. И слава Богу, че досега по нито

един не бе открита следа от намеса. Знаеш ли колко време отнема да се събере дори само един парашут?

— Около четирийсет и пет минути. Обикалял съм наоколо и съм се интересувал. Добре — повтори Куиниък и извади бележника си. — Имаш ли списък на всички, които са проверявали оборудването?

— Разбира се, че имам, и го прегледах целия. Ще ти дам имената, както и имената на механиците, които са извършвали някакви ремонти или само са почиствали техниката. Нито един не е пропуснат.

— Всички ли от твоите хора работят под стрес, по-голям от обичайния?

— Моите хора в Аляска трябваше да уплътняват повредените вентили на помпите с тиксо, мамка му, за да не изгубят битката за терена.

А той е бил длъжен да изпраца хората си на фронта срещу огъня, поемащ цялата тежест за тези решения. Куиниък можеше да разбере защо се бе натрупал толкова гняв в Малката мечка. Затова се постара да говори по-делово:

— Имал ли си проблеми с дисциплината на някого от персонала? Да си отстранявал някого от активно участие?

— Не и не. Мислиш ли, че някой от екипите е способен да направи това? Тези хора не знаят дали още утре няма да им се наложи да скачат право в огъня, не знаят къде ще ги изпратят, при какви условия. Защо, по дяволите, на някого ще му щукне да направи това, когато именно в неговите ръце ремъкът за запалване на моторната резачка може да се скъса и той да остане безпомощен? Или да се изправи пред една безполезна помпа, когато пожарът връхлита върху него?

— А какво ще кажеш за помощния персонал, за механиците и пилотите, които не скачат в огъня?

— А пък тази сутрин в твоя участък се е появил самият Лео Брейкман. Вече стреля по моите хора, така че надали се е колебаел да подпали пожарите. На всички е ясно, че за повреждането на оборудването не се изискват много задълбочени технически познания.

— Само че той съвсем не е с ограничени познания в техниката — сърдито заговори Куиниък. — Ще проверя това. Ако се окаже, че той е извършителят, мога да ти обещаю, че няма да излезе от затвора.

— Жена му го напуска — обади се Лукас. Тъкмо беше довършил опаковането на един парашут и отбелязал, че е проверен. — Ще даде бебето на Брейнър, родителите на Джим. Те пристигат от Небраска. Тя е уговорила да прехвърли къщата на банката, ще продаде каквото може и ще събере малко пари. Мисли да се премести някъде до Брейнърви, така че да бъде по-близо до бебето, да помага за гледането му, да го вижда как расте.

— Добре си информиран.

— Моята... — „Дали един шейсетгодишен мъж може да има приятелка?“, зачуди се Лукас. — Жената, с която имам връзка, е близка приятелка на Айрини.

— Ела Фрейзиър — кимна Куиниък. — И аз съм добре информиран. Срещнах се с нея на погребението.

— Тя помага, доколкото може, на Айрини. Та именно Айрини ѝ казала всичко това тази сутрин, преди да отиде на свиждането с Лео.

Куиниък уморено разтри с ръка лицето си.

— Това обяснява защо той млъкна.

— На мен ми се струва, че на Лео не му остана какво още да губи.

— Той поиска да го проверим с детектора на лъжата, но това може да е идея на адвокатата му. Ще се придържа само към своята версия и колкото повече го притискаме, толкова по-упорито ще се съпротивлява. Но може би като му подхвърлим обвинението за повреждане на оборудването, ще успеем да го пречупим. Искам да се запозная с графика, където се регистрира кога коя част за последно е била използвана, както и датата на последната ѝ проверка и от кого е била извършена, ако можеш, разбира се, да ми предоставиш тези данни. Но първо трябва да позвъня.

Той извади телефона си, за да се обади на дежурния сержант и му заповяда да бъде наложена най-строга охрана над Лео Брейкман, включително и да следят да не направи опит да се самоубие в килията.

27.

Самолетът кацна в Мисула малко след десет вечерта. По време на полета над Канада попаднаха в опасни турбулентни вихри, а освен това заваля и силен град. Ледените зърна падаха като куршуми върху самолета, който се клатеше от бурята като влакче на ужасите.

На половината от екипа след приземяването им се гадеше или направо им прилошаваше.

Роуан, понеже спа през целия полет, понесе по-леко бурята.

Когато двамата с Гъл се отправиха към бараките, тя забеляза Малката мечка да разговаря с Кардс, който надзираваше разтоварването на оборудването. Заподозря, че Малката мечка е повел своя война, докато те воюваха с пожарите.

Но засега поне не ѝ се искаше да мисли за това.

Щом влезе в стаята си, моментално се тръшна на леглото и изхлузи обувките си.

— Искам само секс, много секс.

— Ти наистина си жената на мечтите ми.

— Първи рунд: мокър секс под душа, после ще изстържем няколкото слоя мръсотия от тундрата в Аляска, а накрая кратко, но питателно похапване. — Тя откопча колана си и събу панталоните си. — И чак тогава следва вторият рунд секс от категорията „да накараме матрака да запее“.

— Усещам как в ъгълчето на окото ми се процежда сълза на благодарност и страхопочитание. Дано това не развали мнението ти за мен.

Господи, този мъж бе способен да гали всеки сантиметър от нея. Успяваше да докосне струните на желанието ѝ с наболата си брада, със сплъстената си коса.

— Тогава едно набързо, преди да започна с докладите. По някое време ще трябва да поговоря с Малката мечка, после следва тренировката, а накрая ще се нуждая от едно солидно хапване.

— Естествено, че ще се нуждаеш.

— А после, мисля, че ще му дойде времето за един по-ленив, отпускащ секс с лека дрямка след това.

— Мога да ни напиша дневен ред, просто така, да не би да пропуснем нещо.

— Всичко е тук. — Тя докосна слепоочието си. — И така... — Тръгна гола към банята. — Нека това парти да започне сега.

Роуан оцени първия рунд като истински нокаут. Сега се чувстваше стопроцентово човешко същество и с помощта на Гъл смъкна цялата мръсотия от кожата си, след което излезе от банята, за да се облече.

Вдигна някаква бележка, вероятно напъхана под вратата през последните четирийсет минути.

„Общо събрание за всички екипи в командния център
в 13.00.“

— О, добре. Само че рунд втори ще трябва да се отложи. — Подаде бележката на Гъл да я прочете.

— Може би вече знае някои отговори.

— Или може би има само още куп въпроси. Както и да е, трябва да побързаме, ако искаме да получим някаква храна преди един часа.

— Мардж може също да знае нещо.

— И аз мисля така.

А понеже Мардж доста го харесваше, Гъл реши да придружи Роуан до кухнята.

Май не беше най-доброто решение, осъзна той, когато влязоха вътре сред горещината и суматохата. Мардж, Лин и новата готвачка Шели шетаха усилено, вкарваха и вадеха тави, кълцаха месо, загребваха с големите лъжици в удивителна работна симетрия, което му напомни за величествените спектакли на канадския „Слънчев цирк“.

— Хей. — Лин зареди един поднос на шубера със спагети със зеленчуков сос. — Шели, трябва ни повече рула. И пилешката салата свършва.

— Веднага отивам!

— Като се върнеш, донеси обратно тигана за барбекю — каза Мардж на Лин, бършейки с кърпа разгорещеното си и зачервено лице. — След малко ще са готови за скарата. Зная как омитат всичко.

— Събрание точно в един на обяд — промърмори тя и размаха лъжицата пред Роуан. — Точно в разгара на сервирането, така че ще нахълтат тук още преди пладне, както Хенри V нахлул, където и да е било то, по дяволите.

— Мога да режа нещо — предложи Роуан услугите си като доброволец.

— Само стой настрани. Веднъж, след като се оправим с тази втора серия от барбекюто, ще забавят малко темпото.

— Права си. — Лин нахлу обратно с почти празния тиган. Двете с Мардж се заеха да го пълнят.

— Сервирахме всичко, освен десертите. Шели и аз можем да се справим с тях.

— Добро момиче — похвали я Мардж и извади две чинии, прехвърли останалите рула върху тях, остатъците от барбекюто, изсипа от спагетите, а накрая добави тиквички. После се обърна към Гъл. — Грабвай три бири и ги отнеси на моята маса. Вземи това. — Вдигна едната от чиниите и я подаде на Роуан.

Излезе навън и след като сервира чинията и приборите, притисна ръце към кръста си.

— Господи.

— Седни, Мардж.

— Първо трябва да се изпъна. А ти сядай и яж.

— Ами ти?

Мардж само махна уморено с ръка.

— Аз после ще хапна — въздъхна тя и пое бирата, която Гъл ѝ подаде. — Отначало беше студено като Арктика, но после, по средата на приготвянето на обяда става горещо като Найроби в Африка. Яж. Ама не лапайте бързо.

Гъл повдигна капещия си сандвич и отхапа първата хапка. Топъл, вкусен, свинското беше вълшебно с този сос. Направо се топеше в устата му.

— Мардж, какво ще ми струва, за да дойдеш да заживееш с мен?

— Много секс.

— Е, в това поне съм добър — ухили й се той след още една хапка, като за потвърждение кимна многозначително към Роуан. — Бива ме за това.

— Е, всеки го бива за нещо — хладно отбеляза Роуан. — Какви слухове се носят, Мардж?

— Сигурно е едно: Малката мечка е много ядосан. Рядко можеш да видиш този мъж да изпуска парата. Тъкмо заради това е толкова подходящ за шеф. Но през последните два дни нашата Малка мечка направо изпуши. Заповяда да се проверява всеки парашут, всеки комплект, всеки костюм на скачач, без изключение. Ако можеше и микроскоп щеше да използва. Всеки детайл от оборудването, всеки инструмент, всяка проклетата дреболия. Не пропусна дори и джиповете, и влекачите, че и самолетите даже.

Тя отпи дълго и с наслада от бирата си, а после изненада Гъл, като се наведе в йогийската поза „Наведено куче“.

— Господи, така се чувствам много по-добре. И да добавя още нещо: Малката мечка повика Куиниък тук.

— Поискал е полицейско разследване? — попита Роуан.

— Наумил си е, че саботажите са дело на Лео Брейкман. Кой знае, може пък да се окаже прав. — Тя се надигна, но веднага се сгъна напред, остана да виси така и след малко се изправи. — Айрини го напуска. Вече си стяга багажа. Семейство Брейнър утре ще вземат бебето, но не вярвам Айрини да остане да живее далече от него. Ще се премести в къщата на баща ти за две седмици, докато не сложи в ред всичките си работи.

— Тя се мести да живее с баща ми?

— Не, не с него, а само в къщата му. Той й го предложил. А самият той ще живее при неговата Ела.

— О!

— Само не ми хвърляй този поглед от рода на „Ама какво ще стане сега?“ По-добре говори с баща си за това. Междувременно чух, че наредили Лео да бъде охраняван максимално строго, а той яко им се опънал. Искал да проверят с детектор на лъжата. Мисля, че ще го направят, ако не днес, то най-късно утре.

— Стига вече за това. Излизам, но скоро ще се върна.

Гъл изчака за миг, преди да гребне още от спагетите.

— Гъмжи от новини, но съм готов да се обзаложа, че единственото, за което сега си мислиш, е, че, баща ти ще живее с онази готина червенокоса.

— Млъкни. Освен това той го прави просто като услуга на госпожа Брейкман.

— Да, обзалагам се, че е истинска саможертва. Знаеш ли какво си мисля?

Тя нарочно вдигна глава и се загледа в небето.

— Не ми пука какво мислиш.

— О, пука ти. Мисля си, че така, както се развиват нещата, ще взема аз пък да се преместя при теб. На теб няма да ти се налага да прескачаш до моята стая, а аз ще бъда по-близо до Мардж и редовно ще се радвам на нейното барбекю.

— Не мисля, че това е нещо, с което можеш да се шегуваш.

— Аз, малката, никога не се шегувам с барбекютата. — Облиза палеца си. — Вече предвкусявам как царството на забавленията ще се премести в Мисула.

Роуан се опита да премахне поне част от стреса и притисна с пръсти основата на носа си.

— Загубих апетит.

— Много лошо. Мога ли да изям остатъка от сандвича ти?

Тя не успя да се сдържи и прихна от смях.

— Майната ти. Всеки път, когато трябва да ти се ядосам за нещо, ти успяваш да извъртиш нещата и да се изплъзнеш от гнева ми. Но за този сандвич — не. — Ухили се самодоволно, преди да налапа остатъка от сандвича на една хапка.

— За компенсация заслужавам малко пай. Ама на теб няма да ти донеса.

— Нямах време. — Тя потупа с пръст часовника си. — Събранието ще започне.

— Ще си го изям по пътя.

Наистина не й взе от пая, но вместо това й донесе дебел резен от шоколадовата торта. Двамата изядоха десертите си по пътя към командния център.

Скачачите прииждаха на тълпи от дърводелската работилница, от тренировъчното поле и пистата, от жилищните помещения, от склада

на тавана. От чакалнята се показа Кардс с мрачна физиономия, увиснали рамене и ръце, забучени в джобовете.

Роуан сръга Гъл с лакътя си и погледна към Кардс.

— Имаш вид на човек, на когото са прецакали последната ръка на карти — подметна тя.

— А ти да не мислиш, че не си гледам работата? Че не обръщам внимание на това, което товаря?

— Зная, че го правиш. Винаги внимаваш.

— Това оборудване беше прегледано и проверено. Притежавам шибаните документи за проверките. Проверих и проклетата товарителница.

— Защо си толкова разгорещен тогава? — сопна му се Роуан.

— Защото се надига врява нагоре по веригата, нещо такова се получава, а когато лайната се размърдят, винаги опира пешкира някой най-отдолу. Какво се очаква от нас... да проверяваме всеки вентил ли, всяка дюза, всяка корда и ремък ли, преди да ги пуснат в обращение? Да не би да се иска от нас да включвам всичко да поработи, преди да го натикаме в проклетия самолет?

Майната му. Просто ще му тегля една майна. Не знам защо още се блъскам с тая дяволска работа.

Той се отдалечи сърдито настрани, а Роуан все още с шепа, пълна с трохи от тортата и оцапана с глазурата, възкликна:

— Не би трябвало да се впряга така. За това има вина само този, който е повредил оборудването.

— Само че е прав за начина, по който лайната се стичат надолу по веригата. Дори и да го лепнат на Брейкман или на когото и да е, Кардс пак ще поеме удара.

— Не е така. Малката мечка е способен да надигне и да развърти бясно бухалката заради Кардс. И без това достатъчно ни се струпа на главата, дори и без някой от нас да бъде натопен за случилото се. — Впери поглед надолу към изцапаната си длан. — По дяволите.

— Ето. — Гъл услужливо измъкна две мокри кърпички от джоба си. — Някои проблеми лесно се разрешават.

— Той е страшно добър скачач. — Тя избърса шоколада от дланта си. — И също толкова добър навигатор. Вярно, може да те ядоса при игра на карти и с фокусите си с тях, но влага много в работата си. Много повече от някои от нас.

Гъл можеше да изтъкне, че това е осигурявало на Кардс редовен и лесен достъп до цялото оборудване, а като навигатор не е скачал при гасенето на пожара в Аляска.

Но реши, че няма смисъл да задълбава. Тя беше твърде пристрастна.

— С него всичко ще е наред.

Отидоха до командния център, сградата вече бе претъпкана с хора.

Гъл видя Янгтри да седи на един от предните столове и да разтрива коляното си, а Доби облегат до стената, със затворени очи се бе отдал на краткотрайна, но блажена дрямка. Либи си играеше със своя айпод, докато Гибънс се беше опрял с хълбок до един шкаф, забил нос в някаква книга.

Някои пиеха кафе, други се бяха скупчили на групички, за да си бърбрят за пожари, спорт и жени — трите топ теми за разговори — или гадаеха за какво ще се говори на събранието. Други мърмореха недоволно срещу теснотията и горещината, имаше хора, насядали направо на пода, с гърбове, облежани на някоя от стените или бюрата.

Всеки от тях беше загубил от теглото си от началото на сезона. Много от тях, също като Янгтри, страдаха от болки в колената. Това бе ахилесовата пета на скачащите в дима. Натъртени лакти, колена и рамене; разтегнати сухожилия; изгаряния; охлузвания. Някои от мъжете отдавна се бяха отказали да се бръснат и си бяха пуснали бради, най-различни по форма и дължина.

Всеки от тях отлично знаеше какво означава истинско изтощение, жесток глад, смразяващ страх. И всеки от тях бе готов веднага да скочи, щом чуе воя на сирената. Някои ще бъдат наранени в битката, но ще продължават да се сражават.

Гъл никога не бе виждал досега толкова твърдо решени хора да устояват на всички предизвикателства или готови да жертват телата си, душата си, живота си дори, ден след ден.

И нещо повече — обичаше ги.

— Малката мечка нещо не бърза да започне — промърмори Мат, като се провря до тях. — Аз пък се притесних, че съм закъснял.

— Още е рано. А теб не очаквах да те видя и през следващите два дни.

— Само заради това съм дошъл. Малката мечка ни иска да се явим всичките, до последния човек от персонала, освен ако не сме на някой пожар. За какво ще се говори?

— Доколкото зная, още проверяват. Открили са още повредено оборудване.

— Кучи син.

— Родителите ти нормално ли пристигнаха? — попита го Роуан.

— Да. Отидоха при Шайло. По-късно ще я вземем за два часа, за да посвикне с нас. Вече се разбира с мама.

— Как е госпожа Брейкман?

Той вдигна рамене и се загледа към командния пулт.

— Тя наистина се държи много достойно. Това показва колко обича бебето. — Въздъхна леко. — Мама и тя доста си поплакаха. Хайде, стига, че Малката мечка се готви да започне.

— Добре, хайде сега всички да се укротят — провикна се Малката мечка. — Имам да ви кажа нещо важно, така че този път ще ме изслушате по-внимателно. Всеки знае за повредите в оборудването при скоковете в Аляска и Уайоминг. Искам още да ви кажа, че ние продължаваме най-старателно всичко да проверяваме, всичко от оборудването или инструментариума. Повиках двама изключително добри експерти, лицензирани ригери, да ни помагат за допълнителните проверки, новото почистване и повторно опаковане на парашутите. Това се отнася до всеки един парашут в тази база. Не искам някой да се тревожи за безопасността на това, с което ще скача или ще гаси пожарите.

За миг замлъкна.

— В тази база ние имаме добра система за проверки и на никого не се позволява да минава метър. Всеки знае, че това не само е важно, а е от съществено значение всеки скачач да бъде уверен в оборудването и екипировката си, че всичко отговаря на най-високите стандарти и е в добро работно състояние. Това обаче не се случи при тези скокове и аз съм длъжен да поема цялата отговорност.

Замълча и изгледа така сурово протестиращите, че те скоро млъкнаха.

— Свързах се с управителния съвет, за да знаят членовете му пред какво сме изправени. Уведомени са местната полиция и федералната горска служба. Те ще проведат собствени разследвания.

— Та те много добре знаят, че го е извършил Лео Брейкман — провикна се някой и всички отново зашумяха.

— Но е трябвало да има възможност да го стори — ревна Малката мечка, за да надвика глъчката. — Трябвало е да може да прониква свободно в базата. Добре е, че в момента е зад решетките, но ние ще трябва да осигурим много по-сериозна охрана тук. Ще извършваме внезапни проверки, ще организираме редовно патрулиране. Ако можех, щях да забраня посещенията на туристи, но тъй като това не е възможно, към всяка туристическа група ще прикрепяме по двама души от нашия персонал.

Докато не приключат разследванията и проверките, а ние си знаем колко време и усилия ще отнеме това, няма да поемаме никакви рискове.

Той отново спря, за да си поеме дъх.

— И препоръчвам всички да си носят по едно руло тиксо в раниците.

Последва бурен смях, който успя да стопи напрежението.

— Искам да знаете, че аз ще ви пазя тук, в базата, както и във въздуха или пред пожарите. Ще съставя нов списък на скачачите и ще въведа редуване на смените. Ако на някого не му се хареса, може да ме потърси в кабинета ми, за да му изритам задника. Сега му е времето за всякакви въпроси, предложения и заяждания.

— Може ли федералните да ни платят тиксото? — попита Доби и публиката възторжено затропа с крака и заръкопляска бурно.

Гъл удостои приятеля си с признателен поглед. Точно това беше правилната позиция. Да се шегуваш с трудностите. Да се държиш мъжки, да поддържаш единството.

Независимо дали саботажите бяха дело на вътрешен човек или на външен, единството придаваше сили на всички.

Той също имаше въпроси, но не от тези, които искаше да се дискутират тук.

— Трябва да поработя върху нещо — каза високо той на Роуан, за да надвика шума. — По-късно ще се видим.

Забеляза неодобрителния ѝ поглед, но успя да се измъкне безнаказано и се отправи направо към стаята си. Като влезе там, веднага включи лаптопа си и се зае за работа.

Но щом сирената зави, кодира файла си и изключи лаптопа. Не беше записан нито в първия, нито във втория екип, ала се затича към чакалнята, за да помага на колегите си, които се стягаха за полета. Натовари част от оборудването, после помогна при пренасянето до електрокара на вече опакованите и овързани с ремъци инструменти.

През цялото време наблюдаваше колегите си и внимателно слушаше разговорите им.

Заедно с Роуан и Доби той проследи издигането на самолета в небесната синева.

— Добре стана, че Малката мечка ни събра преди сирената да завие — промълви Роуан, погледна нагоре и засенчи лице с ръката си заради силно греещото слънце. — Небето на изток ми се струва облачно. Може да се окаже опасно за полета.

— А може не след дълго и нас да ни вдигнат под тревога.

Доловила нотката на нетърпение в гласа му, Роуан се извърна към Доби.

— Имаш стартова треска. Най-добре ще е да поспиш малко.

— Не може, защото имам работа. Ще помагам в подготовката на товарните парашути, както и за опаковането на пратките в товарното отделение. Ти също идваш с мен, приятел — нареди той на Гъл. — Шведката се качва в склада на тавана.

— Да, разбрах. Зная още, че всички, които са скачали в Аляска, първо могат да ползват двучасова почивка. Но какво значение има. — Наведе се и целуна Роуан. — По-късно отново ще се заемем с нашия дневен ред.

— Разчитам на това.

— Не виждам какво му е справедливото и честното да си намериш жена точно тук, в базата — измърмори Доби, докато вървяха заедно към товарното отделение. — Ние, останалите, трябва да ходим на лов за жени и да докопаме някоя в някой бар, ако имаме късмет.

— Животът не е нито справедлив, нито честен. Иначе сега щях да съм се изтегнал на някой плаж с безупречно бял пясък с жена до мен и да пия май-тай след бурния секс с нея.

— След бурния секс ли? — Доби се захили като дванайсетгодишен хлапак. — Ти обра всички награди, Гъл.

Тъй като не я намери в стаята ѝ, Гъл предположи, че той е приключил с работата си преди нея, затова се върна в стаята си, за да продължи със своята задача.

Седна на леглото, но остави вратата откритата, уж от небрежност, за да изглежда, че нищо интересно не се случва вътре.

Понякога по коридора преминаваха хора, но през повечето време тази част от бараката оставаше тиха.

И тъй като беше оставил отворен и прозореца, можеше да подслушва разговорите на хората, които се шляеха навън. Малка група от мъже извън списъка на скачачите правеше планове за слизане до града. Някой мърмореше нещо за жените. Слънцето вече клонеше към залез.

Приближи се до прозореца да надникне навън и се увери, че Роуан имаше право да се тревожи за промяната на времето. На небето откъм изток се бяха насъбрали още повече облаци, като бойни кораби с развети платна.

Пак се задава буря, въздъхна той, поогледа отново навън, но после реши да дочака Роуан.

— Светкавиците удрят много яростно — осведоми го тя още с влизането си и се тръшна на леглото. — Отидох да проверя какво се вижда на радара. В Южна Дакота бушуват торнадо след торнадо.

Опипа врата си и се опита да разтрие силно гърба си по лявата лопатка.

— Вероятно ще трябва да се бъхтим в най-лошото време. Мразя такава време.

Той притисна пръсти към мястото, където тя се опита да се разтрие.

— За Бога, Роуан, тук си твърда като бетон.

— Сякаш не го зная. Днес нямах възможност да отпусна мускулите си. Трябва да потичам, после малко йога или... това. — Въздъхна, когато той се премести и заби пръстите си в мускулите ѝ, стегнати като възли.

— Ще побягаме, но чак след като свърши бурята — обеща ѝ той. — Ще отидем на пистата.

Отново проблесна светкавица, ослепителна, изгарящо ярка, а вятърът разтресе силно капациите на прозореца. Но не заваля дъжд.

— Когато нещата се поуталожат, ще издействаме от Малката мечка една свободна нощ и ще си вземем стая в някой готин хотел. С едно разкошно джакузи в банята. И ще киснем в джакузито през половината нощ.

— Хм. — Тя въздъхна, докато си представяше картината, която той ѝ обрисова. — Ще си поръчаме дебели, сочни пържоли от рум сървиса. Ще разполагаме с грамадно легло за всякакви игри с някого, който има много пари и няма нищо против да ги харчи с лека ръка.

— Ако имаш пари и си склонна да ги харчиш, няма да ти е много забавно.

— Харесва ми това отношение. Изпрати ли имейл до дома си?

— Не, занимавам се с нещо друго, което обаче няма да ти хареса.

— Ако пишеш имейл на бременната си жена, за да я попиташ как са двете ти по-големи деца и игрилото ти кученце, да, това определено никак няма да ми се хареса. — Озърна се. — Точно такъв тон ти използва преди малко. Все едно, че се каниш да ми кажеш нещо, заради което трябва да те фрасна по физиономията.

— Жена ми не е бременна и имаме котка, а не куче. — Размачка раменете ѝ за последен път, стана и затвори вратата.

— Май не го направи, защото трябва да продължим с нашия дневен ред от сутринта.

— Не. Става дума за повреденото оборудване, Роуан. Мислеха, че всичко това е било дело на Брейкман, после се отметнаха, докато истинският виновник продължава да се изплъзва на полицаите. Нещо не ми пасва.

— Той познава района по-добре от мнозина от нас. Механик е, а освен това таи омраза срещу нас. На мен ми пасва съвсем добре.

Така изглеждаше на пръв поглед, поклати глава Гъл, но човек само трябва да се поразрови малко по-надълбоко.

— Защо ще поврежда част от оборудването ни? — започна Гъл да изброява това, което бе записал в своя списък.

— Той не знае как ние се справяме тук, нито когато гасим някой пожар. Въобще не знае много подробности за нашата работа.

— Дъщеря му работеше тук в продължение на три сезона — изтъкна Роуан. — Тя знаеше достатъчно за това как работим, а и той често посещаваше базата.

— Ако е искал да ни нарани, можеше да прибегне до по-директни действия. Притежавал е оръжие и е можел да го използва. Разбира се, не може да е знаел къде пазим оборудването си — подчерта Гъл — и не би могъл да се добере до него. В разгара на сезона повечето от нас спят като на война, постоянно са в пълна бойна готовност. Да чуем воя на сирената за нас е както за една майка да чуе, че бебето ѝ плаче през нощта, дори когато е изтощена до смърт. Ние сме нащрек, но не може да се броим като членове на списъка със заподозрените.

Това е ловък и коварен подход. Според мен в такива случаи ти ще знаеш какво да направиш, ако ти е ясно как някаква повреда в оборудването може да повлияе на екипа, сражаващ се с огъня. Защото ти също беше там.

Той има право, помисли си Роуан. Но разсъжденията му не ѝ допадаха.

— Ти на практика казваш, че е един от нас?

— Казвам само, че един от нас би могъл да го извърши, защото единствено ние, скачачите, знаем как се осигурява достъп до оборудването, знаем как може да се поврежда и как това ще повлияе на борбата с пожара.

— Как може някой да е толкова глупав, след като и той самият може да пострада?

— В това е цялата загадка. Нека да започнем именно от това? Кой не скача при нито един пожар?

Той включи отново екрана, за да се върне към документа, в който беше водил записи.

— Имаш право, всичко това никак не ми харесва. И преди всичко да ти припомня, че Янгтри винаги е скачал с нас.

— Но той координира почти всеки скок и освен това отговаря за първичния оглед на местността, където ще се скача.

— Това са глупости. Ами за Малката мечка? Сериозно ли го говориш?

— Той не е скачал. Кардс работеше като навигатор, така че и той не е скачал. Никой от тях тримата. Мога да ти изброя още двама като тях, от които поне шестима са извън списъка на скачачите заради лични причини или заради травми и всякакви други наранявания.

— Янгтри скача от цели трийсет години. И какво, да не би той внезапно да е решил да провери какво ще се случи, ако вземе, та повреди оборудването? Кардс има зад гърба си десет години, посветени само на скачането, а Малката мечка повече от дванайсет. И...

— Виж, зная какво изпитваш към тях. Те са ти приятели, те са твоето семейство. И аз изпитвам същото.

— В моя свят хората не съставят списъци на заподозрените сред приятелите си и семейството си.

— А колко често в твоя свят оборудването е било повредено съзнателно? — Отпусна ръка върху коляното ѝ, за да смекчи думите си. — Разбирам, че за теб е по-трудно, защото си живяла по-дълго време сред тях. Но аз съм тренирал с много хора от този списък, а ти самата отлично знаеш, че тогава също се изграждат солидни връзки между хората.

— Дори не знам защо правиш всичко това.

— Защото, по дяволите, Роуан, ако не е Брейкман, можем да имаме патрули, да правим нови и нови проверки, но... Ако ти самата искаш довечера да проникнеш в чакалнята, в работилницата, където и да е другаде в тази база, и да повредиш нещо, няма ли да можеш да го направиш?

За миг тя замря, без нищо да каже.

— Да, бих могла. Но защо да го правя? Защо някой от нас ще го прави?

— Това вече е съвсем друга работа. Преди всичко сме длъжни да признаем, че такава възможност съществува. Ако е един от нас, той ще е някой, който е скачал, който знае как се запълват челните позиции в списъка. Който иска да бъде там, да е част от това. Ние постоянно работим на границата на стреса. Случва се хората да откачат или да вършат необичайни неща. Но ако един пожарник започва да действа и като подпалвач на пожари, той подлага на риск и себе си, и екипа си. Случвало се е.

— Да, зная, че се е случвало.

Той натисна друг клавиш и на екрана се появи нова страница.

— Разпределих екипите така, както бяхме в онзи ден.

— Пропуснал си някои имена.

— Помислих си, че можем да елиминираме нашите имена.

— Не виждам къде си записал Доби.

— Той ни даде тиксото.

— Да, това действително се оказа много удобно.

— Той винаги го носи със себе си... Добре, имаш право. — Гъл усети как това изгаря душата и съвестта му, но все пак добави името на Доби. — Би трябвало да прибавя и самите нас, защото ти се сети за проклетото тиксо, а аз ти напомних, че Доби носи със себе си.

— И какъв е нашият мотив?

— Може би съм искал да те изплаша, за да не се занимаваш повече с тази професия, а само да си стоиш у дома и всяка вечер да ми приготвяш чудесна вечеря.

— Как ли пък не. Но аз те попитах съвсем сериозно: какъв е мотивът за всеки един?

— Добре, да се заемем с това, като започнем с Янгтри. Той отдавна говори, че иска да се откаже от активна дейност. Коленете му са зле. Нищо чудно, след като работи, както ти каза, от трийсет години. Отдал е на тази професия повече от половината си живот и вече знае, че не може да продължава все така. На преден план изскачат по-млади и по-силни. А това е много вбесяващо.

— Той не е такъв — извика тя сърдито, дори скочи, но после се укроти — достатъчно бе Гъл само да я погледне. — Добре. Не мисля, че е вярно, но да предположим, че е така.

— А Кардс? През този сезон не му провървя. Нарани се. Разболя се. Това уморява. На всичкото отгоре жената, за която искаше да се ожени, скъса с него. Миналото лято Джим Брейнър умря точно когато той е бил навигатор.

— Това още не означава, че...

— ... вината е негова? Съгласен съм. Нито твоя, Роуан, но ти още не можеш да се отърсиш от кошмарните сънища.

— Добре. Добре. Разбрах. Ще прегледаме списъка ти до края и за всеки ще открием правдоподобни мотиви. Това обаче не ги прави достоверни. И ако тази теория беше толкова добра, полицаите щяха да ѝ обърнат внимание.

— А кое те кара да мислиш, че не са?

Това така я сепна, че тя замлъкна за миг.

— Това наистина е много грозно. Самата мисъл, че те ни следят, че ни разследват, че ровят навсякъде за нашите слабости или тайни. Че

те правят същото, което правим и ние в момента, само че в още по-големи размери.

— Да, грозно е, но предпочитам да разровят всичко, отколкото да не обърнат внимание на това, което може да е точно тук, под носа ни.

— Искане ми се да беше Лео Брейкман.

— И на мен.

— Но ако не е той — продължи тя, преди той да успее отново да заговори, — трябва да се замислим сериозно за сигурността на базата. Не може да е Малката мечка.

Той понечи да ѝ възрази, но успя да се въздържа.

— Какви са ти съображенията?

— Той е работил много упорито, за да си заслужи поста и много се гордее с това. Малката мечка обича базата, държи и на репутацията си. Всичко, което вреди на работата ни или ни заплашва, рефлектира върху него. Той може да изглежда затворен и да го таи само за себе си, но към нищо не остава безучастен. Нали именно той обяви на всеослушание, случилото се, когато разбра, че може да се стигне до сериозни последици.

Добре казано, реши Гъл. Оказа се, че всеки от тях имаше право.

— Съгласен съм.

— И Доби не е. Той е прекалено добродушен. И също обича това, което прави. И ни обича всички нас. Може би най-много теб. Той никога няма да си позволи да извърши нещо, което би те изложило на риск.

— Благодаря.

— Не го казах заради теб.

— Зная. — Но прозвуча успокоително за него. — Все пак ти благодаря.

Тя погледна през прозореца в посоката, откъдето светкавиците проблясваха, а тътенът им отекваше над забулените в облаци планински върхове.

— Вятърът ще измести дъжда на юг. Просто не можем да си поемем дъх.

— Сега няма да се занимаваме с това. Да оставим бурята да се вихри, а ние да се скрием във фитнес залата.

— Не съм свършила. Най-добре да си довършим работата. Сега ще ти обясня защо не може да е Джанис.

— Добре. — Той пое ръката ѝ и дори за миг успя да я разсее, защото притисна устни към пръстите ѝ. — Слушам те.

28.

Гъл предположи, че разполага най-много с час. Роуан бе затънала до гуша в писането на докладите за пожара в Аляска и щеше да е заета поне още толкова. Като приключи със задълженията си в склада на тавана, той погледна часовника си, преди да излезе да потича малко по една от страничните писти.

Никой не му обърна внимание, докато загреваше за бягането, затова нямаше причина да го подозират, че си е уредил среща далече от погледите на случайните наблюдатели.

Особено от погледа на Роуан.

Във всеки случай му бе приятно да излезе навън, да потича малко, за да може да събере мислите в главата си.

Бурята от снощната вечер донесе дъжд само колкото да се побере в едно нощно гърне, но пък успя значително да понижи температурата. Тази сутрин бяха натоварили оборудване за скачачите, които отлетяха да гасят пожара на изток, така че той не искаше да се отдалечава много в случай, че сирената отново завие.

Но и не му се наложи.

На около половин миля от началната точка на маршрута си за днешното бягане видя Лукас, по тениска и анцуг, да говори по телефона си.

— Разбира се, ще бъде чудесно. — Той кимна леко на Гъл. — Прекрасно. Тогава ще се видим. — Затвори телефона си и го прибра в джоба на анцуга си. — Здравей, Гъл.

— Благодаря, че се съгласи да се срещнем.

— Няма проблеми. Още бягам понякога, така че мога да издържа около една миля. Предполагам, че е свързано с Роуан, след като не искаше да разговаряме в базата.

— Да, и с нея, и с всички останали. Никой не познава по-добре от теб, Лукас, тукашните хора. Както помощния персонал на базата и екипите, така и полицаите и семейство Брейкман. Може би не толкова новобранците, колкото старите играчи, но се обзалагам, че и върху тях имаш поглед, тъй като те скачат с дъщеря ти.

Лукас повдигна вежди при последните думи, но Гъл само сви рамене.

— Ти умееш да преценяваш хората, да им задаваш въпроси, да получаваш отговори.

— Зная, че си бърз в краката, че имаш добра репутация като професионалист, а Малката мечка те възприема като ценно попълнение към екипа си. Нямах нищо против една сурова схватка, обичаш бързите коли, имаш глава за бизнес и добър вкус за жените.

— По последното си приличаме. Но сега ми позволи да те попитам направо: според теб Лео Брейкман притежава ли ум, лукавство, да го наречем, както и склонност, за да извърши всичко това, което се случи тук? Да забравим за мотива и за възможността и за всички онези глупости, в които се ровят ченгетата. — Гъл сви рамене. — Вярваш ли, че той стои зад всичко това?

В първия момент Лукас нищо не каза, само кимна.

— Той не е глупав и е дяволски добър механик. Ако се разровим в миналото му, да, мога да си го представя как поврежда нещо от оборудването така ловко, че да не проличи веднага. Но да убие Летърли...

Лукас пхна ръце в джобовете си и вдигна очи към планините.

— Мога да си представя какво би сторил кучият син, ако бе разбрал, че Летърли е бил любовник на дъщеря му. Мога да си представя как ще го пребие до кръв, особено ако се сетя колко се увличаше Айрини по службите в църквата на същия Летърли. Трудно ми е да повярвам, че го е застрелял, макар че не е невъзможно.

Въздъхна.

— Не, не е невъзможно. Той би бил способен да стреля и по вас в базата. Но не мисля, че е способен съзнателно да убие човек. Ако беше така, нямаше да пропусне мишената си. Мислих дълго и упорито за това, след като е взел именно Роуан на прицел.

— Ами Доли? Двамата с Лео са били като два ротвайлера, борещи се за един кокал. Не е тайна, че има необуздан темперамент, както не е тайна, че тя му е причинила много срам и разочарование.

— Но?

— Да, има едно „но“. Мога да си представя да я убие единствено по случайност. Не зная дали само ми се струва, или точно това е станало, но така го виждам. Мисля, че говоря така, защото съм наясно

как действа, като е разгорещен. Той лесно избухва, но сетне му минава и не таи злоба.

— Личи си, че доста си мислил върху това.

— Защото в центъра на всичко е Роуан.

— Именно. Много е избухлив. Трудно удържа и нервите, и юмруците си. — Това заключение следваше точно линията на собствените му мисли. — Но смъртта на Летърли и саботаждът. Всичко това е извършено хладнокръвно и добре обмислено.

— Смяташ, че те са дело на някого, който работи в базата? Дори може би дори е някой от колегите ти?

Гъл се замисли за мъжете и жените, с които беше тренирал, с които заедно се сражаваше срещу огнената стихия.

— Не ми се иска да стигам дотам в подозренията си.

— Нито пък аз, но след като Малката мечка ми разказа за повреждането на оборудването, аз също започнах да си задавам подобни въпроси, но чак след като ми премина гневът. Ние може и да налучкаме нещо, но съм съвсем сигурен, че сега и Малката мечка си блъска главата със същото.

— Имаш ли предвид конкретно някого?

— Работил съм с част от тези хора. Ти също като мен знаеш, че това не е като да споделяш с някого един и същи кабинет. Никого не мога да подозирам. И не зная дали това е така, защото ние бяхме и все още сме толкова близки, или защото е самата истина.

Лукас изчака малко, впил внимателно поглед в лицето на Гъл.

— Ти сподели ли с Роуан тези твои мисли?

— Да.

Устните на Лукас се извиха в одобрителна, лека усмивка.

— Към всичките твои добродетели трябва да се добави и това, че не ти липсва кураж.

— Не искам да върша нищо зад гърба й. — Гъл се замисли за това къде се намираше сега. И пред кого. Ухили се. — Много кураж е нужен. Впрочем аз съставих списък. Обичам списъците, защото са удобни и внасят подреденост. Тя не го прие за истина, но поне ме изслуша.

— Ако тя те е изслушала и не те е изритала в топките, това между вас трябва да е наистина сериозно.

— Влюбен съм в нея. И тя е влюбена в мен. Само че още не го е осъзнала.

— Ех. — Лукас остана задълго загледан в Гъл. — Ех — повтори и отново въздъхна, — тя има доста сурово отношение към връзките и дълготрайността им. Аз съм виновен за това.

— Не мисля така. Мисля, че е в резултат на обстоятелствата. Тя може и да е твърдоглава и сърцето ѝ да е трудно достъпно, но не е затворена и необщителна. Освен това е много умна, познава се добре и има доста трезва оценка за себе си, да не говорим за това, че е в природата ѝ да рискува, да се лишава от нещо, след като веднъж е решила, че го иска. Рано или късно ще осъзнае, че ме иска.

— Самонадеяно копеле си ти! Харесвам те.

— Това е добре, защото ако не ме харесваше, тя щеше да ме изрита от живота си. А после щеше да съжалява и да страда до края на дните си.

Лукас не можа да се сдържи и се засмя. Гъл погледна часовника си.

— Трябва да се връщам.

— Ще се върна с теб. И без това сега нямам нищо конкретно за вършене — напомни той на Гъл. — Аз също трябва да поговоря за нещо с Роуан, но насаме.

— Ако е за това, че си се преместил при Ела, Роуан вече го знае.

— По дяволите. — Лукас смутено се почеса по врата. — Трябваше да се досетя, че цялата база ще го научи, макар толкова да се чудех как да ѝ кажа. Мислех си, че след всичко, което се случи, личният ми живот няма да бъде обсъждан. Добре де — спря се Лукас и смушка Гъл с лакът в ребрата, — тя как го прие?

— Донякъде я шокира. Но ще свикне, защото те обича, уважава Ела, а и Роуан не е глупачка. Както и да е, но преди да се върнем, нека да ѝ кажем, че сме се срещнали случайно на пътя, освен ако не ни попита направо.

— Вероятно така ще е най-добре.

— По принцип нямам нищо против да я дразня, но напоследък ѝ се насъбра доста. Затова, преди да се върнем, искам да те попитам може ли да ти изпратя с имейл моя списък.

— Мили Боже. Списък.

— Изброил съм имената, подредени в няколко категории, заедно с най-общите данни за всеки, после добавих моята преценка за тях, както и преценката на Роуан. Ако добавиш и твоите, това ще помогне да се стесни обхватът на търсене.

— Изпрати ми проклетия списък. — Лукас му продиктува своя имейл адрес. — Искаш ли да ти го запиша?

— Не, запомних го.

— Дори и Брейкман да не е извършителят, не би трябвало да има нови престъпления, след като е арестуван. Ако някой иска да го натопи, сега ще трябва да кротува — не можеш да припишеш нещо на някого, когото полицаите знаят точно къде се намира двайсет и четири часа в денонощието. Мисля, че въпросът, който трябва да си зададем сега е кой може да таи такава злоба срещу Лео?

Гъл нищо не каза и Лукас повдигна вежди.

— Да не би да си мислиш нещо друго?

— Мисля, че си прав. Но си мисля също, че този, който е отговорен за това, е истински кучи син. Не очаквам един кучи син да се спре само защото това е разумно.

— Искаше ми се да не беше казал това, защото сега и аз си мисля същото. От това се страхувам. Ако можех, щях да отведа някъде Роуан до края на сезона, да се махнем, където и да е, само да е подалеч оттук.

— Няма да позволя да ѝ се случи нещо. — Гъл погледна твърдо Лукас в очите. — Зная, че е глупаво или прекалено шаблонно, но няма да позволя тя да пострада. Тя може да се справи с почти всичко сама. А с останалото ще се справя аз.

— Ще разчитам на думите ти. А сега можеш за малко да се изпариш, докато говоря с нея. Но само за кратко — добави Лукас. — Много е вероятно, след като си тръгна, да поиска да излее на някого чувствата си, породени от новото ми съжителство. Може този някой да си точно ти.

Роуан приключи с докладите, провери приложения от нея списък на нещата, които искаше да ѝ спуснат с товарните парашути, за да разполага с тях на втория ден от битката. Кимна доволно, нищо не беше пропуснала.

Вече можеше да го предаде на Малката мечка, а после да се измъкне навън за малко и тогава...

— Отворено е — провикна се тя в отговор на двете почуквания на вратата ѝ. — Здравсти. — Лицето ѝ грейна, щом видя баща си. — Тъкмо навреме. Точно довърших докладите. Тичал ли си?

— Мислех си, че след като така и така съм дошъл, мога да се възползвам от възможността си две в едно и да видя моето момиче.

— Ето какво, ще ти донеса нещо студено за пиене от хладилника, а в замяна ти ще хвърлиш един поглед върху творбата ми.

— Става, ако ми донесеш „Севън Ъп“. — Той седна на бюрото ѝ, за да прегледа набързо докладите в лаптопа ѝ.

— Винаги имам достатъчно запаси за най-любимия ми човек — напомни му тя.

— Написано грижливо и точно — заяви той след малко. — Да не би да се натискаш за поста на Малката мечка?

— О, не, по дяволите. Нямам нищо против да отделям по малко време за докладите, но ако трябваше да се разправам с цялата тази бумащина, с персонала, с общуването с външния свят и с всичките останали гадости, с които Малката мечка е длъжен да си блъска главата, направо ще се гръмна. Ти обаче би могъл да се справиш — додаде младата жена. — Нали го вършиш вече две години.

— Щом се налага да се ровя в административни боклуци, предпочитам да бъдат моите административни боклуци.

— Да, мисля, че и аз така бих решила. Искаш ли да се поразходим до салона? Или до столовата и кухнята? Мисля, че можем да навием Мардж да ни даде малко пай.

— Всъщност нямам много време. Ела ще ме чака.

— О!

— Исках да те видя, да си поговорим за някои неща.

— Чух, че Айрини Брейкман е напуснала къщата си и вероятно ще се премести в Небраска. Че си ѝ позволил да използва твоята къща, докато не уреди всичко. Много благороден жест от твоя страна, татко. Трудно ще ѝ бъде да живее сама в онзи дом, с всичките спомени. Да не говорим, че къщата всъщност вече не е нейна.

— Утре ще се премести. Трябва да подготвя още няколко неща, преди да дойде у нас. Ела помага на Айрини да опаковат това, което ще ѝ е нужно в Небраска.

— Тя предприема голяма стъпка. По-точно няколко големи стъпки. Напуска Мисула, напуска съпруга си, приятелките си, работата си.

— Мисля, че Айрини има нужда от тази промяна. Изглежда по-добре, откакто реши, че ѝ е необходимо да се погрижи за себе си и за бебето; струва ми се, че това е смъкнало част от товара от плещите ѝ.

Той отпи дълго и бавно.

— Като говорим за решения, и то за важни решения, да добавя, че аз повече няма да се върна в къщата. Ще остана да живея при Ела.

— Господи, да не би да се каниш да се ожениш за нея?

Не се задави, но преглътна трудно.

— Едно по едно, но мисля, че това е стъпка в правилната посока.

— Тъкмо бях свикнала с това, че излизаш на срещи с нея, а сега се преместваш да живеете заедно.

— Обичам я, Роуан. Ние се обичаме.

— Добре, мисля обаче, че трябва да поседна за малко. — Седна на ръба на леглото. — В нейната къща, така ли?

— Тя има прекрасна къща. С много стаи, с градина. Всичко е подредила по свой вкус. Тя означава много за нея. А нашата къща? — Повдигна рамене и веднага ги отпусна. — През половината година или повече дори това е само мястото, където преспивам.

— Ами... — Не знаеше какво чувстваше, защото ѝ се натрупаха прекалено много емоции. — Предполагам, че ако знаех, че онова е била последната ни вечеря заедно в дома ни, щях... не зная, щях да приготвя нещо по-специално от пържено пиле.

— Аз не продавам къщата, Ро. — Седна до нея и отпусна ръка върху коляното ѝ. — Освен ако ти не пожелаеш това. Мислех си да ти я оставя като наследство. За сезона можем да наемем някого да подстригва тревата и да наглежда всичко останало.

— Може би трябва да го обмисля.

— Имаш време колкото искаш.

— Големи промени се задават. — Само това успя да каже. — Знаеш, че ще ми отнеме време да се ориентирам в промените.

— Когато се разболяваше като дете, винаги ти изваждахме една и съща пижама.

— Онази със сините кученца.

— Да, синята с кученцата. А когато порасна и вече не ти ставаше, толкова ти беше жал да се разделиш с нея.

— Тогава ти я сряза и от плата ми направи една малка възглавничка. И отново всичко беше наред. О, татко, стига съм говорила глупости. Сега изглеждаш толкова щастлив. — В очите ѝ запариха сълзи. — А аз дори не забелязвах, че тогава не беше.

— Не съм бил нещастен, момичето ми.

— Само че сега си по-щастлив. Тя не е единствената, която те обича — промълви Роуан и го целуна по бузата. — Така че смятай, че съм получила възглавница със сините кученца и всичко е наред.

— Достатъчно ли е наред, за да отделиш малко от свободното си време, за да се поопознаете по-добре?

— Да. Гъл я намира за много готина.

Лукас изви вежди.

— Също и аз, но ще е по-добре да не му хрумват разни идеи.

— Май долавям някакъв сблъсък на интереси тук.

— Ти също се промени, откакто той се появи.

— Очевидно. Това е най-проклетият от всичките ми сезони. Гъл си е набил в главата, че не Лео Брейкман, а някой от базата може да е отговорен за това, което се случва.

— Така ли мисли?

— Да, и по своя си типичен маниер подреди всичките си данни и предположения в компютърен файл. Отначало си мислех, че Гъл се престаравя, но после започнах да се питам дали пък няма да се окаже прав, особено след като ми изложи всичко в доста спретнат вид. Но накрая реших да си гледам само своята работа, защото прецених, че той излишно се задълбава. Само че Гъл не престава да ми изтъква ту един, ту друг довод в подкрепа на хипотезата си. И сега, в крайна сметка, направо не зная какво да мисля. А винаги ми е било омразно, ако не зная какво да мисля.

Лукас я погали нежно по косата.

— Може би най-доброто ще е да останеш нащрек, да си държиш очите отворени, ушите наострени и мислено да си готова за всякакви изненади.

— Първите две задачи са лесни. Трудното е с последното. Всеки е изнервен и се опитва да се представя за такъв, какъвто не е. Този сезон скачаме почти два пъти по-често в сравнение с предишния. Поне

от успехи не можем да се оплачем, защото няма сериозно ранени. Но за останалото? Сезонът се оказа по-гаден от всичко, което можеше да се очаква.

— Направи ми една услуга. Стой колкото може по-близо до твоя приятел. Направи го заради мен — побърза да добави, преди тя да заговори. — Не защото се опасявам, че не можеш да се грижиш за себе си, а защото ще се тревожа по-малко, ако зная, че някой ти пази гърба.

— Е, то и без това е трудно да се отърва от присъствието му.

— Добре. — Потупа я по крака. — А сега ела да ме изпратиш.

Тя стана заедно с него и като излязоха навън, неочаквано попита:

— По-различно ли е с нея, с Ела, отколкото с майка ми? Не говоря за обстоятелствата, за зрелите години, нито за нещо подобно. Искам да кажа само... — Притисна юмрук към сърцето си. — Няма да се разплача, каквото и да ми отговориш. Просто искам да зная.

Лукас се спря за миг. Тя разбра, че той търсеше най-подходящите думи.

— Бях заслепен от майка ти, може би прекалено донякъде. Когато ми каза, че е бременна, я обичах и бях щастлив. И мисля, че това бе заради онова, което бе в нея, това, което бяхме създали, без да сме го искали съзнателно. Понякога се питах дали наистина е било така, дали тя не го е знаела преди мен. Щеше да ме заболи. Грижех се много за нея, Роуан, и правех всичко по силите си, за да е добре. Макар че всъщност е било най-вече заради теб.

Сега също мога да кажа, че Ела ме заслепява, зашеметява, възбужда. Но това е различно. Сега зная какво не съм изпитвал към майка ти, защото го изпитвам за пръв път с Ела.

— И какво толкова изпитваш? — настоя тя. — Въобще не мога да си го представя.

Той се изкашля.

— За такива неща може би трябва да попиташ някоя друга жена.

— Питам теб.

— Ах, дяволите да го вземат. — Запристъпя неловко от крак на крак, макар да бе такъв внушителен мъж, получил прозвището Железния. — Няма да говоря за секс. Вече го направих веднъж с теб и беше по-страшно от всеки пожар, в който съм скачал.

— И беше адски смущаващо и за двама ни. Не, татко, не те питам за секса. Него си го зная и без това. Ти ми каза, че я обичаш, но

то и без това ти личи, отдалече се вижда, ала не зная как се чувства човек или какво се предполага, че трябва да изпитва.

— Много може да се говори по това. Става дума за доверие и уважение и... — Отново се изкашля. — И привличане. Но най-важното е, сякаш цялата ти сила и слабост, всичките ти надежди и мечти се отразяват в това чувство. Те привличат огъня тук, в центъра. Огънят може да заслепява, може и само да тлее или да мъждука едва-едва, но ражда топлина и светлина и поглъща всичко наоколо.

Пожарът не само разрушава, Роуан. Понякога създава нещо. Създава най-доброто и когато е любовен пламък, независимо дали е ярко ослепяващ или изгарящ, или само топлещ, той създава. Това те прави по-добър, отколкото си без него.

Той спря, дори леко се изчерви.

— Просто не зная как да ти го обясня.

— За пръв път някой ми го обяснява така, че да мога да го разбера. — Роуан хвана ръцете му, погледна го в очите. — Наистина съм щастлива за теб. Казвам го с цялото си сърце. Действително съм щастлива за теб.

— За мен това означава повече, отколкото мога да изразя с думи. — Прегърна я и остана силно притиснат към нея, когато Ела пристигна. — Ти си първата ми любов — прошепна Лукас на ухото на Роуан. — И винаги ще бъдеш.

Тя го знаеше, но вече можеше да приеме и любовта му към друга жена. Кимна на Ела и ѝ се усмихна.

— Здравей.

— Здравей. — Тя погледна дяволито Лукас. — Да не съм закъсняла?

— Идваш точно навреме. — Без да пуска ръката на Роуан, той се наведе надолу, за да целуне Ела. — Как мина срещата ти с Айрини?

— Опаковането, подреждането и решението за това какво да вземе от къщата си една жена, която е живяла там цели двацет и пет години, се оказа сериозен проект, а ти знаеш колко много обичам проектите. Мисля, че това ѝ помага — работата, планирането на следващите ѝ действия. Помага ѝ да преживее случващото се.

— Дали родителите на Джим... — гласът на Роуан заглъхна.

— Те си тръгват днес следобед. Срещнах се с тях. Показаха се много приятни хора. Кейт предложи на Айрини да остане при тях,

когато се премести в Небраска. Или поне докато си намери собствено жилище. Не мисля, че Айрини ще приеме, но все пак предложението я трогна.

— Не се натъжавай. — Лукас прегърна Ела през раменете, когато очите ѝ се навлажниха.

— Не мога да си обясня какво става с мен. — Тя примигна, за да прикрие сълзите си. — Но се обадох на сина си и го помолих по-късно да доведе при мен децата. Зная колко ми помага да прекарам няколко часа с внуците си. Чувствам се щастлива, макар и изтощена.

Внуците ѝ. Беше забравила за тях. Дали баща ѝ сега ще се превърне в нещо като неофициален дядо на тези малчугани? И какво мисли той за това? Как той ще...

— О, по дяволите, забравих, че трябваше да поговоря с Малката мечка. След две минути се връщам — обеща той на Ела и се втурна към командния център.

— Е — започна Ела, — приемаш ли преместването на баща ти при мен?

— Всичко е наред. Все още... ми е малко непривично, но мисля, че сте взели правилното решение. Предполагам, че вече си казала на сина си и дъщеря си.

— Да. Дъщеря ми много се развълнува; отчасти може да се дължи и на хормоните, защото е бременна, а това е страхотна новина за нас.

„Още едно внуче?“, помисли си Роуан, но рече на глас:

— Моите поздравления.

— Благодаря. Синът ми... мисля, че още е леко смутен от неясната представа, че Лукас и аз можем да се занимаваме не само с подреждане на пъзели и гледане на телевизия.

— Не бива да се смущава, ако от време на време изигравате по някой джин-руми.

Ела се разсмя разбиращо.

— Ще свикне. Ще ми бъде приятно да дойдеш на вечеря с всичките ми хлапета, когато можеш да се освободиш. Нищо официално, просто една семейна вечеря.

— Звучи добре. — Или поне нещо, с което можеше да се справи, реши тя. — Искам да съм откровена: честно казано, не се нуждая от майка.

— О, разбира се, че се нуждаеш. Всички се нуждаят. От жена, която да те изслушва, да взема твоята страна, да ти казва истината или да не я казва, ако се налага. Жена, на която да можеш да разчиташ, независимо за какво, която да те обича без значение дали си сбъркала в нещо. Но понеже вече си имаш Мардж, аз ще бъда щастлива да ме приемаш за твоя приятелка.

— Може да пробваме как ще потръгне.

Сирената зави.

— По дяволите. Трябва да тръгвам.

— О, Господи! Ти трябва да... А мога ли да гледам излитането? Лукас ми разказа как работите тук, в базата, но бих искала да го видя отблизо.

— Нямам нищо против. Но ще се наложи да тичаш с мен. — И без да изчака, Роуан се втурна към чакалнята.

По пътя задмина Кардс и той трябваше да ускори крачките си, за да не изостава от нея.

— За какво е тази тревога? — попита го тя.

— Положението е трудно. Пламнал е пожар във Флетхед и се спуска надолу в каньона. Само толкова знам.

— Ти ли ще си навигатор?

— Не, ще скачам.

Втурнаха се в помещението, където вече царуваше контролиран хаос. Зулитата грабваха екипировката си от лавиците. Роуан измъкна комбинезона си за скачане, провери джобовете, циповете, закопчалките, изпробва ръкавиците си, намота въжето си за спускане. Напъха крака в обувките си и видя, че Мат правеше същото.

— Кога успя да се върнеш в списъка?

— Просто извадих късмет. Записах се само преди двайсет минути. — Поклати глава, преди да издърпа от лавицата основния си и резервния си парашут. — Мисля, че богът на огъня е решил, че достатъчно съм си почивал.

Роуан провери парашутите си и торбата си.

— Ще се видим на борда — каза му тя и стисна шлема под мишницата си.

Пое към вратата, където за своя изненада зърна Гъл, вече напълно облечен, застанал до баща ѝ и Ела.

— Бързо си се приготвил.

— Воят на сирената ме завари в работилницата. Удобно е, когато си наблизко. Ти готова ли си?

— Както винаги. — Роуан докосна пръсти до челото си, като за козируване, и се усмихна на баща си. — Ще се видим по-късно.

— Ще се видим по-късно — потвърди той. Винаги се разделяха с това обещание.

— Получих разрешение да ви изпратя и да ви пожелаая всичко да мине благополучно — включи се Ела.

Роуан кимна.

— И аз се надявам на това. Да потегляме, новобранец!

— Лукас ми каза, че при вас всичко се върши много бързо — заговори Ела на Роуан и Гъл, докато вървяха към готовия за излитане самолет, — но досега не осъзнавах, че се подготвяте за броени минути. Няма никакво време за мислене. Сирената започва да вие и всички се втурват, още не доизпили кафетата, за да отлетят към огъня.

— Това е само рутина. Като обличането сутрин. Само че още по-бързо. И скачачите винаги мислят как да победят стихията — обясни Лукас. — Корави момчета — додаде и погледна Янгтри.

— Корави момчета са, да, затова печелят слава и успехи. И броят дните. Ще се видим по-късно, приятел.

Пред самолета Лукас поговори и с останалите от групата, готова за излитане. С някои от тях беше работил, а други още му се струваха съвсем младоци. Когато затвори вратата на самолета, той стисна ръката на Ела.

„Един от тях може би е убиец.“

— Ще бъдат добре — прошепна тя. — И да се върнеш по-скоро вкъщи.

— Да. — Приятно му беше да усеща ръката ѝ в своята. Заедно проследиха как самолетът рулира по пистата, после ускори и накрая се издигна във въздуха.

След краткото съвещание по време на полета Роуан се надвеси над картите с Янгтри и Тригър, за да обмислят стратегията си.

Гъл си включи айпода и си сложи слънчевите очила. Музиката от слушалките му помагаше да не обръща внимание на рева на самолетните двигатели и спокойно да се съсредоточи само върху

мислите си. Зад прикритието на слънчевите очила беше удобно да оглежда лицата и жестовете на останалите скачачи в дима.

Може би грешеше, като проявяваше такава подозрителност, но предпочиташе да изпитва вина заради мнителността си, вместо някой да пострада при нов саботаж.

Кардс и Доби убиваха времето с игра на покер, Гибънс четеше изпокъсаното книжле с меки корици и заглавие „Котешка люлка“^[1], а Либи се беше притиснала до Мат и го потупваше по коляното. Навигаторът стана от седалката си зад пилотската кабина, отиде отзад до Янгтри и го попита нещо.

Когато започнаха да викат скачачите един по един, Гъл се върна назад при Роуан за обичайния им ритуал преди скоковете.

— Янгтри ще ни напусне — каза му Роуан.

Янгтри кимна леко и се усмихна.

— Една година ще работя за Лукас Трип Железния. После ще напусна, ще си купя къща, ще си лекувам коляното, понякога ще излизам да ловя риба. Ще разполагам с много време за риболов, без да се налага да ви пазя и надзиравам всяко лято.

— Ще изоставиш този живот с толкова много пътуване, блясък и романтика? — попита го Гъл.

— Имах всичкия блясък, който исках. И може да намеря малко романтика, когато няма да дишам дима.

— А може и с плетене да се заловиш — предложи му Тригър.

— Бих могъл. Мога да ти изплета едно хубаво одеялце, на което да си отпускат задника. — Стана и си проправи път сред скачачите и оборудването, за да се посъветва за още нещо с пилота и навигатора.

— Та той съвсем наскоро прехвърли петдесетте. — Тригър измъкна дъвката от устата си. — По дяволите, наскоро и аз ще ги навърша. Защо иска да напуска?

— Мисля, че просто е уморен, а болките в коляното го убиват. — Роуан погледна напред. — Но след като го излекува, сигурно ще е на друго мнение.

Навигаторът отново се приближи към люка за скачане.

— Проверете си резервните парашути!

При отварянето на люка ги блъсна горещият летен въздух, наситен със задух и дим. Роуан се измести и се загледа през прозореца към огненото зарево, обхващащо върховете на прораслите нагъсто

борове и ели. Изригваха червени кълба от възпламенени газове като при стрелба на зенитна артилерия.

— Бързо се разраства — отбеляза Роуан, — а вятърът упорито разнася огъня през целия каньон. При спускането ще се сблъскаме с опасен насрещен вятър.

Първият комплект от многоцветните ленти за теченията потвърдиха опасенията ѝ.

— Видя ли мястото за приземяване? — попита тя Гъл. — Ето там, в онази падина, извита като осмица. Май ще е по-добре да подходиш от юг, за да избегнеш сблъсъка със скалите. Ти си втори перед от третата група, така че...

— Не. Първи съм, от втората група. — Той сви рамене, когато тя се намръщи. Знаеше, че Лукас бе помолил Малката мечка да го запише като неин партньор за скока. — Мисля, че Малката мечка е разместил местата ни, когато върна Мат в списъка.

— Добре. Ще уловя течението зад теб. — Тя погледна през прозореца, като спуснаха втория комплект от многоцветните ленти. — Изглежда, сме се спуснали само на триста метра.

Гъл също проследи внимателно лентите, огледа и виещите се стълбове от дима, проблясъците по короната на пожара и черните участъци от опожарената земя.

Накрая Тригър изпъна каишката под шлема си, спусна лицевата си маска и се улови за металното въже над главата си, да се приближи до люка. Последва го Мат, вторият скачач в групата.

Роуан се загледа в огъня, в земята, а накрая в полета на първите двама скачачи. Парашутите им се разтвориха в черно и синьо, докато самолетът вече извиваше за втория заход.

— Готови сме — отвърна Гъл на повикването на навигатора. С Роуан зад гърба си, той пристъпи към люка. Потупването на навигатора по рамото му бе сигналът да излети навън. Той се гмурна надолу и се остави вихърът да го поеме. Вдигна очи към хоризонта, за да му служи като ориентир, с помощта на резервния парашут стабилизира положението на тялото си, когато основният му парашут се отвори и плавно го понесе из въздуха.

Намери Роуан, видя как парашутът ѝ се изду и проследи слънчевите лъчи, които пронизваха като бляскави ками дима и осветиха за миг лицето ѝ.

Бурните въздушни течения се опитаха да го завъртят. Един порив на вятъра го поде и бързо го издуха в опасна близост до стръмните скали в каньона. Гъл опъна шнуровете и успя да компенсира изместването от курса, но после вятърът се усили и го изтласка още по-нататък.

Доста се отклони от мястото за приземяване, затова веднага се постара да коригира отклонението и успя да се приземи недалеч от ръба на долината, макар че се наложи да се бори с вятъра до последния момент.

Изправи се и видя как Роуан стъпи на земята само на три метра отляво.

— Доста сложно маневриране ти се наложи — извика му тя.

— Важното е, че се получи.

Събраха бързо парашутите си и се присъединиха към Мат и Тригър, приземили се още по-близо до ръба.

— Третата група ще се спусне по-надолу — отбеляза Тригър. — Мамка му, Кардс се насочи направо към дърветата. Никак не му върви този сезон.

Роуан съвсем ясно чу как Кардс изпсува, защото вятърът го запрати върху боровете.

— Хайде, Мат, да отидем да видим дали не си е счупил нещо.

Тя още чуваше яростните ругатни на Кардс, от което поне успя да разбере, че не е изгубил съзнание. Вдигна поглед към небето.

— Янгтри и Либи ще скочат — съобщи му тя, когато самолетът се подготви за следващия заход. — После Джанис и Гибънс. — Изброи и останалите скачачи. — Щом всички се приземят, искам ти да се заемеш с насочването по радиото за спускането на товарните парашути.

Опря ръце на кръста си и остана загледана в следващата фигура, изскочила от самолета. Беше Янгтри. Той я бе инструктирал някога, той я бе научил на най-важното при скоковете. Но да се носи в полет при свободно падане със спортни групи и туристи беше едно, докато тук бе съвсем друго...

— Вторият му парашут не се разтвори. — Изкрещя ужасена и се втурна напред. — Парашутът му го влачи! Господи, Господи, срежи го! Срежи го! Изтегли резервния. Хайде, Янгтри, за Бога.

Стомахът на Гъл като че ли се обърна. Сърцето му бясно се разтуптя, като видя приятеля си как полетя право към боровете. Другите също се разкрецяха. Тригър с все сили викаше по радиото.

Резервният му парашут се разтвори с рязко дръпване и веднага се изпълни с въздух. Беше прекалено късно. Едва успя да забави падането, когато тялото на Янгтри изчезна миг, преди да се сгромоляса сред дърветата.

[1] Роман от Кърт Вонегът. — Б.пр. ↑

29.

Роуан тичаше през храстите, прескачаше повалените стволоче, камъни, всичко, изпречило се на пътя ѝ. Гъл прелята като стрела покрай нея. Ужасът сякаш ѝ даваше криле. Сред хаоса на бушуващите емоции, Роуан си заповяда да мисли, да действа, да не изпада в паника.

Резервният му парашут се бе разтворил в последната минута. Имаше шанс, винаги имаше шанс. Тя забави малко ход, като стигна до Кардс, с окървавено лице, треперещ в подножието на един бор, все още стиснал спускателното си въже.

— Зле ли си ранен?

— Не. Не. Тичай! Господи, тичай.

Мат се измъкна от гората след нея, с посивяло лице и помътнели очи.

— Остани с Кардс. Погрижи се да е добре.

Не дочака отговора му, а само продължи да тича.

Когато чу вика на Гъл, сви наляво. Изсърналите борови игли изпукаха под нея като тънки кости.

Зърна резервния парашут на Янгтри — изпомачкан, сгърчен сред клоните високо над главата ѝ. От тялото му като от повреден кран се стичаха капки, но не от вода, а от кръв, попиваща в почвата в гората...

Тялото на Янгтри висеше на височина приблизително двайсетина метра, безпомощно заклещено сред кривите клони. Отстрани го беше пронизал остър клон, около шейсет сантиметра дълъг.

Гъл, вече нахлузил котки на обувките си, се изкачваше по ствола. Роуан захвърли товара си, сложи си котките и се закатери след него.

Отдалече се виждаше, че има счупвания — крака, ръце, а може би и още. Но счупените кости не означаваха, че е мъртъв.

— Можеш ли да стигнеш до него? Жив ли е?

— Ще го стигна. — Гъл се покатери до Янгтри, праметна въжетото си, за да се закрепил на клоната, като провери дали ще издържи тежестта му. Първо свали шлема на ранения и притисна пръсти до гърлото му.

— Има пулс — слаб, едва доловим. И много фрактури. Дълбоко разкъсване на дясното бедро, но бедрената кост не ми изглежда засегната. Раната от пробождането... — Той изруга, като се приближи още малко. — Проклетият клон го държи като шиш. Не мога да маневрирам, за да го задържа стабилно.

— Ще го привържем с въжетата. — Роуан се протегна колкото можа, за да достигне до Гъл. — Ще срежем клона и ще го спуснем долу с него.

— Клонът не може да издържи теглото ми и тежестта на резачката — провикна се той. — Започнал е да се прекършва в основата. Не зная дали ще издържи и теб.

— Хайде да се опитаме.

— Извикай Доби или Либи. Те се по-леки от мен и теб. Клонът ще ги издържи.

— аз съм тук, горе, а те не са. Губи много кръв. Нека да видя какво мога да сторя. Дай ми още едно въже, една резачка и комплекта за първа помощ.

— Колко е зле? — извика Тригър отдолу. — Тежко ли е ранен?

— Още диша.

— Слава Богу. Обадох се и екипът с медиците е на път. В съзнание ли е?

— Не. Поддържай го. — Роуан и Гъл си размениха местата. — Нуждаем се от въже, от комплекта за първа помощ и една моторна резачка. Резачката на Гъл падна долу.

Роуан се облегна на коланите си, съдра една ивица от ръкава си и с джобния си нож я нарязва на по-тесни ленти. Завърза се за клона с лентите. Помоли се да я издържи, защото дяволски се нуждаеше от това.

— Янгтри, можеш ли да ме чуеш? — Залови се да превързва най-голямата му рана на бедрото му. — Само се дръж, по дяволите. Ще те измъкнем оттук.

Подхвана въжето, уви го около кръста му, после го подръпна, за да го стегне. Гъл се върна при нея да ѝ помага.

— Ще го завърза към горния клон, за да го закрепим по-стабилно. — Роуан видя как Тригър и Мат трескаво се закатериха по съседното дърво и им кимна одобрително, щом се досети за плана им.

— Ще вържем още едно въже и от другия край ще го спуснем долу. Първо ще отсека тънките клони, преди да прережем големия клон.

Тя се изпоти от страх, очите ѝ се навлажниха. Не спираше да се моли Янгтри да остане в безсъзнание, докато не приключат с толкова рискованата спасителна операция. Превърза раната му от пробождането на клона, за да спре кръвоизлива, а накрая смъкна колана си и се опита да го прикрепя по-здраво към големия клон.

Тогава се поколеба. Ако планът не сработеше, можеше да го убие. Но пулсът му все повече отслабваше и тази заплаха не ѝ оставяше никакви други възможности.

— Ще му смъкна раницата и коланите. Пригответи се.

Освободи го от разкъсания парашут, протегна се назад и хвана резачката.

— Започвам — предупреди тя Гъл.

— От базата съобщиха, че медиците ще дойдат до десетина минути.

Роуан здраво заклеци краката си между клоните и дръпна стартовата корда на резачката. Чу се изсъскване и тя потръпна. Видя как Тригър и Мат протегнаха ръце, за да поемат тежестта на ранения си другар. Знаеше, че зад нея същото се готвят да направят Доби и Гъл.

Поверила цялата си надежда на въжетото, заради него, заради себе си, Роуан се наведе над клона, нагласи острието на резачката колкото може по-близо до тялото на Янгтри.

— Дръжте го! — кресна тя. — Не го изпускате.

Успя, слава Богу, да направи чист прорез. Не толкова чу, колкото усети как клонът се прекърши от замаха ѝ с резачката. После Янгтри увисна във въздуха, закачен за въжетата, а острият клон, забит отстрани в него остана да стърчи като дръжка на тирбушон. Тялото му се залюля, докато го спускаха бавно, предавайки си основната тежест от ръка на ръка, чак до земята, където чакаха да го поемат Либи и Стович с протегнати нагоре ръце.

— Успяхме! Свалихме го! О, Господи — потрепери гласът на Стович. — Господи, колко е зле.

Но поне дишаше, каза си Роуан и в този миг чу високо над главата си издайническото бръмчене на хеликоптера. Само да не спре да диша.

Роуан най-после стъпи на земята и се присви на две от изтощение. После видя как хеликоптерът се издигна с ранения ѝ приятел. Беше на границата на смъртта, ранен по ръцете, по краката и Бог знае още къде, а тя нищо повече не можеше да направи.

Съобщава за последните събития в базата по радиотелефона си, после отиде до Кардс, който още седеше на земята и се държеше с ръце за раненото си лице, за да коригират плана за действие. Тригър също се загледа в отдалечаващия се хеликоптер, преди да се присъедини към тях. По лицето му бяха изписани същите чувства, които вълнуваха и нея — шок, мъка, яд.

— Товарните парашути — започна тя да изрежда какво първо трябва да се направи и Гъл стисна ръката ѝ.

— Аз ще се оправя с това. Аз ще го направя — повтори той, когато тя се загледа уморено в него. — Доби, Мат, ще дойдете ли да ми помогнете?

„Овладей се“, заповяда си, Роуан.

— Трип — продължи, след като си пое дъх. — Пожарът се измества на североизток и набира мощ. Нужен си ми тук — додаде тихо, когато видя, че той още не можеше да дойде на себе си и само клатеше глава.

— Дай ми само малко време, става ли? Поне само една шибана секунда.

Тя се наведе и отпусна ръка върху ботуша му.

— Ще отсечем главата на огнения змей, а после ще се приберем, за да проверим какво става с Янгтри. Лошото е, че заради него се забавихме, а пожарът се възползва от предимството си. — Роуан трябваше да спре, за да успокои гласа си. — Сега гори много буйно, Трип. Нашите ще изсипят малко кал върху главата му, но вятърът пак ще се надигне и пламъците ще прехвърлят този хребет и бързо ще се спуснат надолу по склона.

— Добре. — Той изтри носа си с опакото на ръката си и кимна. — Аз ще поема левия фланг, ще изградя там преградна линия с още петима души. Ще задържа напредването на огъня.

— Вземи не петима, а седмина. Малката мечка ще ни изпрати още един екип, а аз ще започна атаката оттук. Ето тук трябва да

търсиш източник на вода. — Набързо скицира по памет местността и постави един хикс на мястото. — Затова вземи помпата и маркуча. Аз ще потегля с моя екип надясно, но първо ще разузная обстановката.

Той се пресегна за ръката ѝ и тя сви пръстите си.

— Ще се справим. Ще убием огнената ламя — увери я той. — А после ще открием какво, по дяволите, се е случило.

— Дяволски си прав, ще открием.

После обсъдиха изграждането на преградната линия, местата за подсигуряване, двете възможности за устройване на лагер.

Тригър извика седмината си помощници, а Роуан се обърна към останалите.

— Кардс, трябва да останеш тук и...

— Забрави, Шведке. — Той изплю кръвта, течаща от разцепената му устна. — Няма да напусна играта.

— Не те карам да я напускаш. Трябваш ми да изчакаш тук следващия товар, да поемеш половината и да започнеш да действаш откъм левия фланг след Тригър. И изпрати при мен останалото. За моя екип ще се нуждае от Гибънс и Джанис. И нека да е ясно, че те ще трябва да си пазят задниците. А ти си ми нужен да поемеш тази позиция — заповяда му тя, преди той да успее да гъкне. — Пък и Тригър ще се нуждае от теб по-нататък по линията.

Той само кимна, а тя веднага се обърна към хората от своя екип.

— Гъл, Доби, Либи, Стович. Вдигайте инструментите.

Нямаше време за губене. Нямаше време да се мисли за нещо друго, освен за пожара. Всичко останало можеше да остане на заден план.

Заеха се да окопават, да режат, да прочистват линията. Всеки замах с брадва или бръмчене на резачка отекваше в главата на Роуан като звук на отмъщение срещу коварната стихия. А насреща им огънят нито за миг не преставаше да фучи и съска.

— Трябва да поемеш тук отбраната, докато Гибънс не успее да направи пробив — обясни тя на Гъл. — Той още проверява своя фронт. Всички, които се приземиха безопасно на уреченото място, да тръгнат след мен нагоре към ядрото на пожара и така ще разберем по-ясно размерите на огнището. Ако успееш да се присъединиш към преградната линия, кажи ми го, като се върна.

— Добре.

— На около петдесетина метра нагоре имаме водоизточник, трябва да се намира в същата посока. Трябва да стигнеш до него, а на Гибънс ще му е нужно може би два пъти повече време, но ако се добереш дотам, преди да се срещнеш с него, изпрати Стович и Либи да поемат помпата и маркуча. При всяка промяна на посоката на вятъра или...

— Разбрах всичко, Роуан. Сега тръгвай да свършиш това, което трябва. Ние тук ще порботим. Само да не губим връзката по радиото.

— Не позволявай на хората си да мислят за това. Дръж ги заети, нека мислят само за работата, която вършат в момента. Скоро ще се върна.

Пое забързано в избраната от нея посока, като се провираше ловко между нападалите по стръмния наклон дървета. Скоро изчезна в дима.

Отвсякъде чуваше само звуците на огъня, ликуващото съскане на пламъците. Пукаха около изсърнал дънер, лижеха топящата се под тях борова смола, поглъщаха листата и клоните по земята. Избегна ловко в последния миг една голяма главня, която падна на сантиметри от нея.

Изкачи билото и се спря, за да си поеме дъх. Виждаше оранжево-червената фурия, поглъщаща алчно по пътя си всичко, което можеше да гори. Бяха ѝ осигурили значителна преднина, но нямаха друг избор. Огненият змей се бе развихрил, силен и необуздан.

По радиото поиска да спуснат още от гасящата смес, а в отговор получи първите сведения за състоянието на Янгтри.

Опитваха се да спасят живота му.

Роуан долови промяната във вятъра, отначало само като слаб полъх, но скоро забеляза как опашката на пожара се размърда. В момента обаче вилнееше на запад, все още не бе пробила на север към екипа на Тригър, но все пак приближаваше и към тях.

Заобиколи зоната на пламъците и потърси Тригър по радиото.

— Пожарът се измества и сега се завихря към теб.

— Тук имаме вече изградена преградна линия, широка и надеждна. Не мисля, че пламъците ще успеят да я прескочат. Маршрутът ни за бягство е на юг.

— Ще ти донесат кал, ще засипят с нея най-голямото огнище. Току-що им позвъних да изпратят товар на запад, по-надолу по твоя фланг. Пази се, гледай да оставаш на чисто.

— Прието. Кардс току-що пристигна с подкрепление. Ще се стараем да удържим тази защитна линия, Шведке.

— След спускането на калта ще изпратя нов рапорт.

Ще трябва да взема четирима от твоя екип, както и четирима от моя, за да притиснем ядрото от три страни. Но ако пламъците прехвърлят шосето, всичко пропада.

— Залагам си задника, че това няма да стане. А ти си пази твоя.

Зае се да си проправя път през огъня и същевременно успя да координира действията си с Гибънс, с базата, като през цялото време беше нащрек за появата на товарните самолети. Пое напреки на изток със замъглени от дима очи, после се върна назад и едва не падна по гръб, когато един пламтящ клон, дебел колкото човешки крак, се строполи на земята на няколко крачки пред нея.

Огънят се усили, добрал се до свежи запаси от гориво, и пламна с още по-силно свистене, та малко остана да се вкопчи в обувките ѝ, миг преди тя да отскочи назад.

— Огънят е убийствен — извика тя на Гибънс. — Аз съм добре, но известно време ще съм много заета.

Впусна се в задъхана борба с новите пламъци, като копаеше яростно, засипваше с пръст метър след метър, за да разчисти пътя пред себе си. За радост точно в този миг чу тътена на тежкия товарен самолет и приглушено изруга, докато водеше своята малка, лична война.

— Аз съм на чисто. — Без да престава да рие и засипва, тя се обади на Гибънс, а после и на пилота на товарния самолет. — Аз съм на чисто.

И се затича.

Един голям бор рухна със силен тътен и пръсна пламнали отломки във всички посоки. Надигна се пушилка, земята се разтресе. Тя се втурна към най-близката скала, която можеше да ѝ послужи като укритие, притиснала ръка към шлема си. Посипа се залп от горящи главни и я принуди да криволичи на зигзаг, за да се добере до едно по-високо и по-безопасно място.

Дочу зад гърба си някакъв заплашителен грохот и усети как земята под краката ѝ потръпна. Инстинктивно скочи през настъпващата огнена завеса и в следващия миг чу как нещо се срути точно на мястото, където беше преди малко. Тя се мъчеше да се

изкатери по наклона над огнения звяр, под краката ѝ се свличаха камъни и заплашваха да я запратят в неговата опасна и жадна за жертви паст.

— На чисто съм — изкрещя в радиото, когато от него се разнесоха тревожни гласове. — Само трябваше малко да се отклоня.

Затаи дъх, после издиша с усилие.

— Чакай само за минута да се ориентирам.

Огнена стена, непоклатима като стомана, бе пресякла пътя ѝ за отстъпление.

Извади компаса си, за да се увери, че правилно е избрала посоката. Примири се с откритието, че ръката ѝ леко трепереше.

Бързо прецени, че трябва да прекоси напъряко към линията на Тригър, да прегрупира хората там, след което да заобиколи назад и по-надолу от огнището, за да се върне при своя екип.

Трябваше отново да промени плана си. Даде си минута отдих, колкото да успокои нервите си. Свърза се по радиото със своите хора. Обади се Гибънс. Гъл го погледна разтревожен:

— Ранена ли е?

— Каза, че не е. Сега се спускала надолу, но мисля, че вече ни приближава. — Той избърса потта си. — Ще мине напъряко до Тригър, а после ще обиколи обратно към нас. Калта била спусната от товарния самолет някъде по техния фланг и сега се мъчели да напредват с помпите към центъра на пожара. Казаха, че позицията им била добра.

Той поклати глава.

— Ние обаче не можем да се похвалим със същото. Вятърът духа точно към нас. Слушай, Елф, вземи Гъл, Стович и Доби и всички помпи. Движете се само покрай преградната линия. И започвайте да заливате с водата. Ще ви изпратя още четирима от нашите на помощ веднага щом пристигне попълнението.

— Помогнете! — извика Либи и двама от екипа скочиха да ѝ помогнат.

— Ще атакуваме оттук — съобщи Гибънс на Тригър по радиото. — Можеш ли да ми прехвърлиш един от твоите хора?

— Ще ти пратя двама. А като се завърне и Шведката, ще станат трима.

— Кажи им да побързат.

Гъл нагласи маркуча и изруга, когато видя, че водната струя само накара огъня да се отклони настрана. Вятърът също се измести и сега бълваше пламъци на плътни вълни.

— Малката мечка ни изпраща още един товар и ще повика скачачи от Айдахо — осведоми го Джанис.

— А Роуан стигна ли до Тригър?

— Решила е да смени тактиката. Ще се върне при Гибънс. А ние трябва да се справим тук, да спрем настъплението на огъня или да се спасяваме с бягство. — Тя измъкна припряно радиотелефона си. — Гибънс, тук се нуждаем от помощ.

— Чакам да се обадят Мат и Кардс от линията на Тригър. Както и Шведката. Скоро ще спуснат още скачачи. Приблизително след половин час.

— Това не ме устройва. Нужни са ми повече хора тук, иначе ще се изтеглим назад.

— Ти им се обади, Елф. Ще им дам координатите и пак ще ти звънна. Ама ако трябва, преместете се.

— По дяволите! Мамка му! Стович, заеми се с онези дънери там. Ако огънят още се усили, с нас е свършено. — Но щом водата от маркуча започна да се издига в дъга и да се пръска над пламъците, тя се обърна към Гъл: — Не можем да удържим тук още трийсет минути без допълнително хора.

Внезапно стомахът го присви.

— Роуан, Кардс и Мат вече трябваше да са дошли. Обади й се по радиото. Разбери местоположението й.

— Ама Гибънс е...

— Обади й се, Джанис — прекъсна я Гъл. — Трябва да е накъде на юг от мястото на приземяването ни.

Нима трябваше да се борят не само с природната стихия?

Джанис опита да намери Мат, после Кардс, след което заговори забързано, когато Гибънс я потърси.

— Никого нехващам по радиото — оплака й се Гибънс. — Ще изпратя някого до последното й известно местонахождение.

Той изслуша как тя се опита да се свърже с Роуан един път, два пъти, три пъти. И при всеки неуспех кръвта му се смразяваше все повече.

Но Джанис не изпускаше от очи Гъл.

— Никого не изпращай. Гъл ще отиде при тях. Той е най-бързият от нас. Ти ми изпрати помощ. Опитваме се да удържим фронта.

— Либи потегля към вас. Ще поискам още кал. Ще се обадя на другата линия. Ако трябва да отстъпвате, насочете се на югозапад.

— Прието. Намери я — каза тя на Гъл.

— Ще я открия. — Обърна се към Доби. — Задръж тук колкото можеш.

— Колкото ти е нужно — закле се Доби и пое маркуча.

Той се затича, като използваше картата, която бе запечатал в главата си. Роуан е била принудена да се движи на запад, а после на юг, за да стигне до левия фланг. Гъл се опита да си представи с каква скорост е напредвала, маршрута, който е избрала, преди да се обърне отново на изток, за да помага на десния фланг.

Според изчисленията му, ако е било възможно, сигурно се е срещнала с Мат и Кардс, но надали е губила време да ги изчака или да търси най-безопасния път за връщане. Никога не би го направила, когато екипът ѝ се нуждае от помощ.

Едно дърво пламна вляво от него. Огнени езици се надигнаха от земята до върха му за миг, но Гъл успя да потисне инстинктивната си реакция да се втурне да гаси дървото. Вместо това продължи да тича напред.

Не се е бавила, продължаваше да си представя мислено действията ѝ. Влязла е в битка с огъня, като постоянно е променяла посоката си.

Ала ако друг противник е пресякъл пътя ѝ, тя не би го разпознала. Ще види в него другар в битката, приятел. Някого, на когото е вярвала, може би и обичала.

Гъл прескочи един тесен поток и впрегна всичките си сили, за да продължи въпреки горещината, дима и все по-силно надигания се в гърдите му страх.

Тя е умна и силна, и опитна. Тя е боец, успокояваше се Гъл и ще се бие може би по-неудържимо и безмилостно, ако врагът се е прикривал като приятел.

Насили се да спре и да провери дали не е сгрешил посоката. И да се вслуша дали няма да долови някакъв шум, който да не е причинен от пожара.

На север, реши той. По-точно на североизток отгук. Помоли се да не е сбъркал. Някакво дърво рухна с трясък и пръсна сноп от искри, които ужилиха оголените места по кожата му като рояк разгневени пчели.

Следващият звук беше по-остър, по-смъртоносен. Гъл полетя като вихър към ехото от изстрела, макар че сърцето му подскочи, сякаш поразено от куршума.

30.

Когато можеше, Роуан тичаше по-бавно и равномерно. Смъртоносните пламъци бяха облизали крака ѝ, но едва усещаше раната като тъпа, далечна болка.

Губеха войната, не спираше да си повтаря, започнаха да я губят от мига, в който парашутът на Янгтри не се разтвори.

Всичко се разпадаше, нищо не беше наред, ситуацията излизаше от контрол.

Вятърът продължаваше да се усилва, постоянно менеше посоката си и ускоряваше разпространението на пожара. Тук-там пред нея танцуваха малки огнища като лукави, зли дяволчета. Въздухът беше толкова сух, че сякаш пукаше като изсъхнал клон.

Така и не успя да стигне до екипа на Тригър, за да прецени лично обстановката, да провери онзи фланг, да усети коварството на огъня. Но след като чу спешното настояване на Гибънс, нямаше друг избор, освен да се върне назад.

Продължи на север, напряко през краищата на опожарената зона, за да спести малко от пътя. Според разчетите ѝ скоро трябваше да се натъкне на Мат и Кардс.

Подпалванията се редуваха толкова бързо и така начесто, че започваше да се чувства като играч в смъртоносната игра „Убий къртицата“.

В движение отпи глътка вода и блисна малко върху изпотеното си лице. Но успя да устои на подтика веднага да се обади отново в базата, за да научи нещо повече за състоянието на Янгтри.

По-добре да вярва, че е жив и че се бори за живота си. Ако го вярва, ще се сбъдне.

Ала загнездилият се в нея непресекващ страх, че не е било инцидент, а саботаж, не я напускаше.

Колко ли други се измъчваха от същия страх? Как ще могат да се борят със стихията, докато този ужасен страх гложди мислите им? Как да се държи хладнокръвно, минута след минута, как да се появява в

чакалнята, как да се държи при поредния полет, очаквайки да ѝ дойде редът за скачане?

Дали случилото се с Янгтри беше просто нещастен случай? Да не би да е пропуснала да забележи нещо важно?

По-късно ще му мисля, заповяда си тя. Ще го отложи за после. Сега най-важно бе да овладеят пожара.

Усети, че силите ѝ отпадат, измъкна едно шоколадово блокче от торбата си и започна да къса опаковката.

И тогава чу някакъв вик.

Димът я заслепи и обърка, първата ѝ реакция бе да хукне напред, но събра сили и си заповяда да спре. Трябваше да помисли.

Сигурно трябваше да продължи на север. Да, право на север, реши тя и се втурна натам.

Забеляза захвърления на земята радиотелефон, видя кръвта, с която бе изцапана земята наоколо до един дънер, горящ като факла. Наблизо пламтеше и един клон.

Ужасена, Роуан сви длани като рупор пред устата си и се приготви да се развика. Но отново ги отпусна, защото я обзе страх, толкова силен, че чак ѝ прилоша. Видя кървавата следа, сочеща на изток, и я проследи, докато изваждаше бавно радиотелефона от колана си.

Защото вече знаеше и някъде в себе си се запита дали не го е знаела винаги, ала лоялността бе пресякла съмненията, просто не ѝ бе позволила да прекрачи линията — освен в сънищата.

Сега, с натезало от мъка сърце, се подготви да прекрачи тази линия.

Преди да успее да задейства радиото, той се появи там, просто така, с мрачно изражение и запален експлозив в ръката. Като я видя, вдигна заряда, от края му висеше черен фитил, пламтящ по края си като пръчка от бенгалски огън.

— Не искам да те наранявам. Не и теб.

— Защо би искал да ме нараниш? — Впери поглед в тъжните му очи. — Ние сме приятели.

— Не го искам. — Мат извади пистолета си от колана. — Но ще го направя. Хвърли радиото.

— Мат... — Тя подскочи леко, като чу как Гибънс извика името ѝ по радиото.

— Ако му отговориш, ще те застрелям. Ще съжалявам, но ще направя това, което трябва да се направи. Правя това, което трябва да бъде направено.

— Къде е Кардс?

— Хвърли радиото, Роуан. Хвърли го! — озъби й се той. — Или ще стрелям. Ще ти пусна един куршум в крака, пък нека после пожарът да реши.

— Да. Добре. — Отвори пръстите си и остави радиото да падне, но той поклати глава.

— Изритай го настрана. Не ме предизвикай.

— Не го правя. Няма да го направя. — Докато го риташе настрана, тя чу гласа на Джанис. — Трябва да се махнем отгук, Мат. Това място се разпада. Не е безопасно.

Тя се мъчеше да си наложи да го гледа в очите, но вече бе видяла двуострата му брадва, забучена в колана му, както и кръвта по острието й.

Кръвта на Кардс.

— Никога не съм искал да бъдеш ти. Вината не е твоя. А и ти дойде на погребението. Поседя с мама.

— Никой не е виновен за случилото се с Джим.

— Доли го изигра, направо го побърка. Въртеше и двамата ни на малкото си пръстче, затова последното, което си казахме, бяха само грозни думи. А Кардс му беше навигатор. Трябвало е да се досети, че Джим не е в състояние да скача. И ти го знаеше.

— Къде е Кардс?

— Избяга от мен. Може би пожарът го е погълнал. Така му е било писано. Трябваше да го застрелям за по-сигурно, но всичко е само съдба. Може би и късмет. Не решавам аз. Доли падна. Не съм я убил. Сама падна.

— Вярвам ти, Мат. А сега трябва да вървим на север. После можем да говорим, когато...

— Дадох й пари, ти знаеш, за бебето. Но тя искаше повече. Когато отидох у тях, исках само да поговоря с нея, да се разберем. Заварих я да потегля с колата си, без бебето. Беше лоша майка.

— Зная. — „Дръж се спокойно, съгласявай се с него, преструвай се, че го разбираш“ — Мат, кой може да знае това по-добре от мен? Че при родителите ти Шайло ще е по-добре? Аз съм на твоя страна.

— Тя отиде до онзи мотел. Защото си беше уличница. Видях го, свещеника, как се показва отвътре и ѝ отваря вратата. Брат ми беше мъртъв, а тя се чукаше с този свещеник в мотелска стая. Искан да вляза, но се изплаших от това, което можех да направя. Изчаках, тя излезе и подкара колата си.

Роуан чу как още едно дърво пламна като факла.

— Мат...

— И тогава тя спуска гума. Това бе съдба, нали? Изненада се, като ме видя, когато спрях колата си зад нейната, по лицето ѝ се изписа вина. Казах ѝ да се изтегли отстрани, в отбивката. Щях да ѝ помогна. Но тогава тя такива едни ги наговори... Ако не беше оплюла всичко наоколо, ако не беше такава лъжкиня, курва и егоистична кучка, нямаше да я блъсна толкова силно. Тя смяташе да се махне и да зареже бебето. Знаеше ли това? Що за майка би направила подобно нещо?

— Трябва да изчезваме оттук — подкани го тя. Тонът ѝ бе спокоен, но твърд. — Искан да ми разкажеш всичко, Мат. Искан да те изслушам, но трябва веднага да тръгнем, ако не искаме да бъдем заклещени тук.

— Шайло... може би е мое бебе. — Изтри уста със свободната си ръка, когато Роуан се втренчи удивено в него. — Беше само веднъж, бях толкова самотен и Ани така ми липсваше, пък и пийнах малко повечко. Ама беше само веднъж.

— Разбирам. — Прилоша ѝ, но успя да се овладее. — Понякога и аз съм самотна.

— Ти не си! Тя ми каза, че било мое, а на Джим, че било негово. Сетне твърдеше, че е мое, защото знаеше, че той не искаше да има бебе, не искаше и нея. Тя знаеше, че аз ще направя каквото трябва да се направи и искаше да го кажа на Ани. С Джим се сбихме точно преди сирената да завие. Той беше в списъка. Аз не бях. Той е мъртъв. Аз не съм.

— Вината не е твоя.

— Какво знаеш ти за това? Изкрещях му да се продъни в ада и точно това стана. Мислех да направя нещо на Кардс, така че Джим да не може да скочи, защото той това обичаше най-много. Както аз обичах брат си. Да му сипя нещо в храната, да го спра по някакъв начин. Смятах да взема бебето от Доли и да го дам на мама. Така щеше да е най-правилно. Но тя падна и аз трябваше да направя нещо, нали?

— Да.

— Изпратих я в ада. Тогава разбрах какво трябва да направя. Трябваше да премахна Лео от пътя си, за да взема бебето и да го накарам да си плати. Той винаги обиждаше Джим, една добра дума не каза за него.

— Затова си взел пушката от сейфа на Лео и си стрелял по мен. Ти стреля по мен и Гъл.

— Не по теб. Не исках да те нараня. Доли беше издала на Джим комбинацията на сейфа, а Джим я каза на мен. Джим би желал да стане точно така.

— Добре. — Пламтящите главни летяха около тях като снаряди. — Ти раздаде справедливост заради Джим и направи това, което трябваше, за твоето семейство. Обещавам, че ще те изслушам, ще направя дори каквото искаш, просто ми го кажи. Само че не тук. Вятърът променя посоката си. За Бога, Мат, ако не се преместим, ще попаднем в смъртоносен капан.

Тъжните му очи не трепнаха.

— Както вече казах, всичко е в ръцете на съдбата. Пръстът на съдбата може да се открие в развалените помпи и резачки или в това кой ще попадне на повреден парашут.

— Ти си играл на руска рулетка с нашите парашути? — Тутакси съжали за думите си, но яростта ѝ просто бе взела връх. — Янгтри не ти е сторил нищо. Може да умре.

— Всеки можеше да е на негово място. Беше въпрос на справедливост. В края на краищата, Ро, ние всички убихме Джим. Всички ние, правейки това, което трябва, го подтиквахме да прави същото. И всеки има еднакъв шанс. Не исках да бъдеш ти, въпреки че видях как ме погледна, когато ти казах, че ще потърсим помощ от адвокат за правата ни върху бебето. И как мама ще се грижи за отглеждането на детето. Видях как всички тогава ме гледахте, защото аз бях жив, а Джим — не.

Сърцето на Роуан биеше до пръсване в гърдите ѝ, не би могла да надбяга куршума, но ако се забавеше още малко, няма да може и от огъня да избяга.

Чуваше грохота и свистенето на все повече разпалващия се пожар, напредващ заплашително към тях.

— Трябва да тръгваме, за да можеш да се грижиш за бебето, Мат. Тя се нуждае от баща.

— Тя има родителите ми. Те ще са добри с нея. — Огънят озаряваше лицето му с червени и златисти отблясъци. Ала очите му вече не бяха тъжни, а блестяха като очи на луд.

— Снощи скъсах с Ани. Вече нямам какво да ѝ дам. И знаех, от началото на днешния ден, още като пристъпих към люка за скачане, че ще ми е за последен път. По един или друг начин, мислех си, ще съм следващият, ще изгоря като Джим. Пожарите са всичко, което ми е останало.

— Имаш бебето.

— Джим е мъртъв. Когато гледам огъня, го виждам мъртъв. Виждам го как изгаря. Сега остава само пожарът. Харесва ми. Не убийството, а огънят, да го предизвиквам, да го наблюдавам, да гледам как се развихря. Обичам това много повече, отколкото да се боря с него. Може би обичам ада.

— Аз още не съм готова да отида там.

Едно дърво рухна с оглушителен трясък и разтресе земята на броени метри от тях. Роуан отскочи надясно и се впусна да бяга слепешката. Чу трясъка от изстрела, гърбът ѝ се скова, като усети как куршумът леко одраска плешката ѝ.

Чу и някакво свистене, като че ли разгневен стършел профуча покрай ухото ѝ, а после рязко се извъртя наляво, защото една главня запламтя точно пред краката ѝ.

Ако Мат нямаше да я убие, пожарът със сигурност щеше да я довърши.

Предпочиташе огъня и като ноцна пеперуда се втурна право към пламъците.

За миг те я обгърнаха в огнена прегръдка, от която не ѝ остана дъх. Писькът ѝ отека в главата ѝ, преди да набере още сили и да изригне като див вик на страх и веднага след това на възторг, защото успя да отскочи. Ускорението я тласна напред, тя се претърколи и падна на длани и колене. Раницата ѝ натежа като олово, когато се опита отново да се изправи, давейки се в дим. Цялата гора около нея се възпламеняваше в някаква безумно весела кавалкада с дълбок, гърлен рев, а един луд я преследваше ожесточено.

При изплющяването на следващия изстрел тя потъна още по-дълбоко в пастта на огнедишащото чудовище.

Чуваше го как я настига, туптенето на стъпките му отекуваше по-близо, макар тя да отказваше да повярва на ушите си. Озърна се отчаяно — навсякъде само дим и пламък.

Да се бори или да побегне.

Избра второто: остави Мат да я преследва ожесточено като животно, избягало от поведеното към кланицата стадо. И макар жаравата вече да се бе приготвила да я погълне, тя се разкрачи, здраво забила нозе в пепелта, сграбчила в двете си ръце двуострата си брадва. Готова бе за схватка.

Можеше да я убие. По дяволите, със сигурност можеше. Но тя със същия успех можеше да му нанесе първия удар.

Заради себе си, заради Янгтри, заради всички, дори и за бедната, нещастна Доли.

— Ще пролея кръвта ти — закани се тя. — Ще я пролея, преди да издъхна.

Видя жълта риза през маранята от дима, после и нечий силует, приближаващ се все по-бързо.

Насили се да вдишва и издишва учестено, за да изпомпа повече адреналин в артериите си. Разполагаше само с един миг, два най-много, за да реши дали да запрати оръжието си с надеждата да му нанесе як удар, или да го развърти около себе си.

Второто. По-добре ще е да държи брадва в ръцете си, вместо да рискува да не го улучи.

Вдъхна още от задушливия въздух, изправи двуострата брадва над рамото си и стисна зъби, готова да улучи най-удобния миг и да я развърти бясно над главата си.

Приближаваше се бързо и ръцете ѝ трепнаха.

Наистина се носеше много бързо. О, Господи!

— Гъл. — Задави се, произнасяше името му, когато той изскочи из дима.

Политна към него. Първото, което усети, бяха ръцете му, как плътно стиснаха раменете ѝ. Нищо, нищо друго, нито най-нежните милувки, нито прегръдките дори, не можеха да се сравнят с този миг.

— Мат.

— Разбрах.

— Има пистолет.

— Да, и това знам. Ранена ли си? — Набързо огледа лицето ѝ, след като тя поклати глава, по-скоро може би да увери сама себе си. — Можеш ли да тичаш?

— А ти как мислиш?

— Трябва да бягаме, защото Мат не е единственият ни проблем. Тъкмо да се съгласи, когато се вцепени.

— Почакай. Чуваш ли нещо?

— Ти си тази, която има слух като на... Да. Сега и аз го чух.

— Той идва. От там — тя махна с ръка по посока на звука. — Сякаш плаче.

— Наистина ми е мъчно за него. Мисля, че ще е по-добре да тичаме на юг.

— Ако можем да стигнем до почернялата земя. Само че ако ние можем, ще може и той.

— Надявам се да е така. Там ще се справим с него. А сега тичай. После ще говорим.

— Не искам да се бавиш заради мен — замоли го тя.

— О, мамка му. — Сграбчи ръката ѝ и я дръпна решително.

Повлече я след себе си.

Роуан затича. Проклетата да е, ако го забави, защото не може да следва темпото му. Нямахше значение, че дробовете ѝ изгаряха, че болка пронизваше краката ѝ, а потта прогаряше очите ѝ като киселина.

Тичаше през един свят, полудял от насилие, зашеметяващо ослепителен с калейдоскопа си от яркочервени, оранжеви и дори синкави багри. Летеше подобно на призрак през зловонния дим, прескачаше на един дъх хаотично разпилени догарящи клони, заобикаляше трескаво пламнали отломки в зеещи ями, зловещи като мечи капани.

Ако успееш да се доберат до грозно почернялата, обгорена земя, щяха да оцелеят. Само трябваше да налучкат пътека до нея.

За частица от секундата си позволи да отклони поглед към Гъл. Пот се лееше като река от изпоцапаното му със сажди лице. Някъде в разгара на бягството беше изгубил шлема си и косата му сега бе посивяла от сипещата се навред пепел.

Но очите му я впечатлиха най-силно. Ясни, фокусирани, решителни. Очи, които неуморно я теглеха напред. Очи, които никога

не лъжат. На които можеш да се довериш.

И тя им се довери.

Можеха да успеят.

Нещо обаче експлодира зад тях.

Със затаен дъх Роуан се озърна назад и видя как се извиси стълб от оранжев дим, право нагоре към небето. Но бързо просветля, още докато го гледаше смаяно.

— Гъл, виж!

Той само й кимна. И той го бе видял.

Нямаше време за разговори, за кроене на планове, дори за мислене. Почвата под нозете им се разтресе. Облъхващ смъртоносно всичко с огнения си дъх, пожарът разпиля стъбла и клони, въглени и съчки, избухнали като от сноп гранати.

Синкавооранжеви кълба ги заклециха отляво и засъскаха като змии. Един грамаден дънер мигом пламна, сякаш бе кибритена клечка, и се свлече, покривайки земята с килим от жарава. Димът още повече се сгъсти, като памук, с бясно вихреци се искри в него.

Фонтан от жълтеникав пламък се разпростя пред тях и ги принуди рязко да се извърнат от непоносимата жегга. Гъл изръмжа безпомощно, когато един горящ клон го удари в гърба, ала не забави ход, докато се носеха задъхани надолу по стръмнината.

Лавина от камъни се затъркала около подметките им, но не спряха бягството им от ада. Грохотът на стихията, ужасяващ като боен вик на смъртен враг, ехтеше зад гърбовете им.

Убийственият огън ги заобикаляше отвсякъде с непрогледен дим.

Нямаше накъде да избягат.

— Залегни и се покрый! — кресна й Гъл и загърна банданата около устата на Роуан, а после и своята.

На Роуан й се стори, че някой изкрещя, докато разкъсваше пакета към колана си с огнеустойчивото алуминиево фолио. Може би беше Мат, но един луд с оръжие в ръка сега бе най-малкият им проблем.

Тя настъпи долните краища на фолиото, сграбчи горните краища и го разпъна над главата си. Гъл, преди да се скрие под своето фолио, я погледна за последен път с толкова любов, че прониза сърцето й само с този поглед.

— После ще се видим — задъхано й прошепна.

— Да, после.

Залегнаха, свити на кълбо като пашкули.

Отдолу Роуан копаеше трескаво дупка, в която да завре лицето си, колкото може по-надолу към по-хладната почва. Затвори плътно очи, заповяда си да диша едва-едва, накъсано, плитко и само през спасителната бандана. Дори едно вдишване на нагорещените газове можеше да прогори белите ѝ дробове и да я отрови.

Пожарът заливаше с цунами от пламъци гората и поразяваше всичко наоколо, тътнещ като тежък товарен влак. Вятърът се опита да разкъса фолиото ѝ и да го запрати надалеч. Около нея заблещукаха искри, но тя нито за миг не отвори очи.

И тогава видя баща си да пече риба на лагерния огън, а в очите му танцуваха пламъчета, както се смееше за нещо си с нея. Видя и себе си, как разперва ръце във въздуха при първия им съвместен скок. Видя го как той разтвори ръце за прегръдка, когато тя се завтече през глава към него след завръщането от гасене на поредния пожар.

Лицето му, светецо от вътрешен пламък, се появи пред нея, докато ѝ разказваше за Ела.

После ще се видим, каза му тя, а горещината наоколо ставаше все по-непоносима.

Видя и Гъл, със закачливата му усмивка и наперена походка, да излива вода от шлема си върху главата ѝ. Видя го да се връща при нея с бира, леденостудена, а после да се бие ожесточено с юмруци срещу банда негодници, побеснял като дяволския огън.

Почувства как я придърпва в ръцете си. Как се обръща към нея в мрака. А сетне го видя да тича с нея. Да тича към нея.

Беше дотичал през огъня заради нея.

Страхът се заби като копие в корема ѝ. И преди се беше страхувала, но повечето пъти защото беше дяволски уверена, че не е готова да умре. А сега се страхуваше за него.

Толкова са близо, помисли си младата жена, докато пожарът не секваше вихрения си танц, не спираше да поваля и да изгаря. И все пак ѝ се стори като нещо безкрайно далечно. Нищо не можеше да направи нито тя за него, нито той за нея, освен да чакат. Да чакат.

После ще се видим.

Но се държеше. Мислеше за Янгтри, за Джим. За Мат.

За Кардс. Господи, Кардс! Мат и него ли бе убил?

Искаше пак да са заедно, искаше да ги види всички. Да каже на баща си, че го обича, поне още веднъж. Да каже на Ела, че се радва, задето баща ѝ е намерил някого да го направи щастлив.

Искаше да продължава да се шегува с Тригър, да лудува с Кардс, да си седи в кухнята при Мардж. Да бъде с всичките тях. Защото те бяха нейното семейство.

Но повече от всичко друго искаше отново да погледне в очите на Гъл, да види как усмивката озарява лицето му.

Искаше да му каже... всичко.

Защо, по дяволите, бе мълчала? Защо бе такава упорита или глупава или — да, трябва да си го признае — страхлива?

Ако той не се справи с това, ще го скрита по задника.

Замаяна съм, осъзна тя, и ми прилошава. Прекалено е горещо. Не бива да припадна. Няма да припадне. Докато овладяваше дишането си, осъзна още нещо.

Тишината.

Чуваше пожара, но някак си далечен, глухо ръмжащ и стенещ. Земята под нея се крепеше здраво, а грохотът наоколо, мощен като от реактивен самолет, кой знае защо бе стихнал.

Тя бе жива. Още бе жива.

Протегна се и опипа защитното си фолио. Още бе прекалено нагорещено. Но можеше да изчака. Можеше да бъде търпелива.

След като тя бе оживяла, дяволите да го вземат, трябва и той да е жив.

— Роуан.

Щом чу гласа му, хриплив и тревожен, сълзи навлажниха смъдящите ѝ от дима очи.

— Още съм тук.

— Как е при теб?

— Горещо-долу. А ти?

— Същото. Но леко се охлади.

— Още не бива да си подаваш носа навън, новобранецо.

— Зная си работата. Нали си ме обучавала. Ще звънна в базата. Искаш ли да им кажа нещо?

— Поискай от Малката мечка да предаде на баща ми, че съм добре. И че нищо не зная за Кардс. Там имаше кръв. Трябва да се погрижат за него. И за Мат.

Тя отново затвори очи. Остави се на унеса, представи си как плува в прохладна лагуна на лунна светлина, как пие вода до насита направо от някакъв градински маркуч, как с Гъл правят ангели от сняг, снежнобели ангели.

— Кардс се е върнал — извика ѝ той. — Медиците са го поели. Изгубил е доста кръв.

— Важното е, че е жив.

Сама в убежището си, Роуан си позволи да пролее няколко сълзи.

Обади се на Гъл едва когато се убеди, че алуминиевото фолио е достатъчно изстинало, за да може да го докосва.

— Излизам.

Надигна глава сред замъгления въздух, погледна към Гъл. Представи си за миг колко ужасно изглеждат двамата — като двойка леко сварени костенурки, измъкващи се от черупките си.

— Здравей, прекрасна.

Тя се засмя. Болеше я гърлото, но се смееше.

— Здравсти, красавецо.

Пропълзяха един към друг по почернялата, засипана с пепел земя. Устните им се намериха. Коремът ѝ се сви от шантава смесица от смях и сълзи.

— Щях ужасно да ти се разсърдя, ако беше умрял.

— Радвам се, че го избягнахме. — Докосна лицето ѝ. — Какво страшно бягство беше, а?

— О, да. — Допря чело до неговото. — Знаеш ли, той може още да е жив.

— Зная. По-добре да си изясним къде се намираме, пък после ще мислим за него.

Извади компаса си и провери колко се бяха отклонили, а после жадно изгълта малкото вода, останала в бутилката ѝ.

— Ако поемем на изток, ще се върнем назад през тази зона, освен това така ще следваме най-удобния маршрут, за да открием място за лагер. Трябва ни източник на вода.

— Ще се обадя да попитам.

Макар че още не можеше да се държи стабилно на краката си, Роуан се изправи, за да провери своето и неговото фолио.

— Външният слой се е стопил — съобщи тя на Гъл. — Това означава, че сме оцелели въпреки ужасната температура от осемстотин

и седемдесет градуса. А на мен вътре ми се стори, че беше повече от осемдесет градуса.

— Моето шоколадово блокче се разтопи и това е безобразие. — Посегна към ръката ѝ. — Искаш ли да се поразходим в гората?

— Ще ми е много приятно.

Закрачиха бавно през чернилката и още неугасналата пепел. Тук-там все още се виждаха неугаснали огнища.

— Ти се върна заради мен.

Гъл я изгледа учудено.

— Разбира се, че се върнах. И ти би направила същото за мен.

— Щях да го направя. Но се уплаших, че умирам, че няма да има връщане назад, че всичко тук наоколо ще загине. А ти дойде за мен. Това означава ужасно много за мен. Наистина много.

— Ти, какво, класация ли подреждаш? На най-предното място ли съм в нея?

— Гъл. — Този път тя не се засмя, защото всичко, което изпитваше, се надигна чак до гърлото ѝ. — Имам нужда да ти кажа... — Изведнъж млъкна и го сграбчи за ръката. — Чух нещо. — Затвори очи, за да се съсредоточи. Да насочи цялото си внимание само върху подозрителния шум.

Отново го погледна в очите. Да се приближат ли, или да побегнат? Той ѝ кимна и те закрачиха в посоката, от която идваше звукът.

Намериха го сгърчен зад една купчина камъни, които бяха успели отчасти да го опазят.

Очите му, налети с кръв, гледаха втренчено от израненото му лице. Тя си спомни за съня си, за брат му, за Джим. Огънят ги бе превърнал в огледални подобия.

Той простена, когато се опита да заговори. Тялото му се разтресе силно, дишането му стана накъсано. Цялата му страна бе покрита с пресни рани и болезнени мехури, останала незащитена там, където огънят бе разкъсал защитното му облекло.

Малко му е оставало да се спаси, прецени Роуан. Може би още само петдесетина метра и е щял да се озове на чист участък. Дали си е мислил, че е можел да се справи, та е поверил живота си на съдбата, вместо да се предпази чрез огнеустойчивото алуминиево фолио.

Гъл ѝ подаде радиотелефона си.

— Обади се — каза ѝ той, след което се наведе над Мат и внимателно стисна ръката му.

Такъв си беше той. Способен е да прояви състрадание към един човек, обгорен до смърт, дори и той да е убиец.

— Ало, базата, говори Шведката. Намерихме Мат.

Като чу, че тя произнесе името му, очите на Мат се помръднаха и потърсиха нейните. Дали още можеше да мисли, зачуди се тя. Може ли още да разсъждава?

За миг тя долови тъга в очите му. Но после се оцъклиха и накъсаното му дишане секна.

— Няма да оцелее — заяви тя твърдо и подаде радиотелефона на Гъл.

Но остана твърда само докато не седна на земята до мъжа, който някога ѝ беше приятел; после раменете ѝ потръпнаха и тя заплака.

Искаше да остане и да продължи да се сражава, смяташе, че е въпрос на чест и гордост да остане до окончателната победа над пожара. Поне успя да възстанови силите си, изпи доста вода, нахрани се, смени изгубените и повредените части от оборудването. Не спря да се оплаква, чак докато перките на хеликоптера не се завъртяха.

— Не сме ранени, за да ни евакуират — мърмореше сърдито Роуан.

— Звучиш като пресипнала жаба — отбеляза Гъл, като се настаняваше на седалката в хеликоптера. — Наистина секси, но все пак жаба.

— И двамата се нагълтахме с дим. И какво от това?

— Изгубила си повечето от веждите си.

Ужасена, тя притисна пръсти над очите си.

— Мамка му! Защо не ми каза?

— Сега ги забелязах. Сигурно си ги изгубила по време на бягството — пошегува се той и се загледа надолу, когато се издигнаха.

— Тъкмо в това е работата. Онази гадна кучка, огнената ламя, се опита да ни убие. Затова заслужаваме да сме там, за да я смажем.

— Не се тревожи, бебче. — Той се протегна, за да я тупне по коляното. — Ще има още много пожари, които ще се опитат да ни убият.

— Не се опитвай да ме омайваш. Малката мечка позволи на полицаите да ни изтеглят по-рано. По дяволите, какво значение има кога точно ще ни разпитат? Мат е мъртъв. — Тя се извърна и впери поглед в небето. — Предполагам, че голяма част от него, по-точно най-доброто от него, е умряло миналата година с Джим. Ти му държа ръката, така че не издъхна самотен.

Макар че Гъл не каза нищо, тя добре усети неудобството му.

— Това също означава много. Ти днес наистина много се измъчи.

— Хората се изправят пред някакъв избор, когато животът им отнема нещо. Той направи погрешния. И то няколко погрешни избора.

— Но ти не. По-точно ние, двамата — поправи се Роуан. — Браво на нас.

— Не плачи повече. Това ме убива.

— Очите ми се насълзиха, това е всичко. Заради целия онзи дим.

Той си каза, че няма да навреди и на двамата, ако се престори, че ѝ вярва. Но пое ръката ѝ.

— Искам една бира. Не, не искам каква да е бира, а една гигантска, леденостудена бутилка с бира. И секс под душа.

Идеята му я накара да се усмихне.

— Аз пък си искам веждите.

Роуан се загледа навън през прозореца, под тях земята започна да се смалпява, а планините се надигнаха на хоризонта. У дома, отиваше си у дома. Но сега значението на думата „дом“ се бе променило, задълбочило. Време е да събере кураж и да му го каже.

— Трябва да ти кажа някои неща — заговори тя. — Не зная как ще се почувстваш ти, но това е истината. И така...

Облегна се назад и присви очи.

Нямаше смисъл да излива душата си пред един мъж, който спеше и похъркваше.

Реши, че всичко това може да почака, и се загледа в слънцето, спускащо се към върховете на запад.

Видя баща си да тича към площадката за кацане, а отзад го следваше Малката мечка. Най-отзад се развяваше буйната червена коса на Ела, която подтичваше, за да не изостава от мъжете.

Мардж изскочи от столовата. Лин се спря и зарови лице в престилката си. Механици и скачачи, свободни от дежурство, се изсипаха от хангарите, контролната кула, бараките.

Полицаят и федералният агент застанаха пред командния център, и двамата в изисканите си костюми.

Роуан сръга Гъл с лакът в ребрата.

— Имаме си комитет по посрещането.

Изскочи навън още в секундата, в която хеликоптерът се докосна до земята, и се втурна напред, приведена под перките на хеликоптера, право в прегръдката на баща си.

— Ето го моето дете. Ето го моето момиче.

— Екстра съм — изрече задъхано, силно притисната от ръцете му. А като видя зад рамото му и Ела, обляна в сълзи, ѝ протегна ръка. — Радвам се да те видя.

Ела сграбчи ръката ѝ, притисна я до бузата си, след което разпери ръце, за да прегърне едновременно и Лукас, и Роуан.

— Никъде повече няма да ходиш — промърмори Лукас, пусна Роуан да стъпи на земята и пристъпи към Гъл. — Погрижил си се за моето момиче.

— Това ми е работата. Но тя сама свърши повечето.

Лукас го придърпа в мечешката си прегръдка.

— Давай го все така.

Двамата се озърнаха стреснато, когато Роуан нададе силен вик, изтръгна се от прегръдката на Мардж и се завтече към мъжа, пристъпващ бавно към площадката за кацане.

— Казах му на този кучи син, че може да го изпишат от болницата само ако си лежи кротко в леглото — промърмори Малката мечка и поклати глава при приближаването на Кардс.

— Как е Янгтри? — попита го Гъл.

— Положението е петдесет на петдесет. Не очаквах, че ще издържи толкова, така че залагам, че ще се оправи. А за теб съм приготвил една студена бира.

— Нека да не я караме да чака.

— Искаш ли да кажа на полицаите да изчакат, докато с Роуан се успокоите?

— По-добре е по-скоро да свършим. Тя има нужда всичко да приключи. Предполагам, че и аз.

— Мат изведнъж заговори като откачен — разказваше Кардс на Роуан. — Затова, че съм позволил Джим да умре, за Доли. И той каза... каза, че Доли се обадила на Вики и ѝ казала, че двамата с нея сме любовници. Намекнала ѝ, че бебето е мое, за Бога. Идеята била негова.

— Можеш да го провериш, като разпиташ Вики.

— Ще се опитам. Но, Ро... той ми се нахвърли. Господи... — Кардс докосна раненото си рамо, където Мат бе забил брадвата си. — Мат ми се нахвърли. Повалих го на земята. Казах на полицаите, че главата ми приличаше на бясна въртележка. Побягнах. Той се спусна след мен. Мисля, че ме гонеше, после вече го нямаше. Аз просто продължих да тичам. Имах чувството, че се въртя в някакъв адски кръг, докато не излязох до преградната линия. И продължих все по нея.

— Добро хрумване.

— Не зная как е могъл да извърши всичко това, Ро. Работех с него. Всички работехме с него. Янгтри... — Очите му се просълзиха. — А после да нападне теб, за да умре накрая така... Не мога да го проумея.

— Не се измъчвай. Най-добре иди да си легнеш. По-късно ще дойда да те видя.

— Обичах този шибаняк.

— Всички го обичахме — въздъхна Роуан, преди Кардс да се запъти обратно към бараките.

Гъл пристъпи напред.

— Освен ако не искаш нещо друго, можем още сега да поговорим с полицаите. А пък Мардж ще ни опече по една пържола.

— Е, явно има Господ.

— Можем да приключим с това задължение, докато се храним.

Седнаха край една от масите за пикник навън.

— Първо искам да заявя, че е чудесно да ви видя и двамата отново тук, живи и невредими. — Куиниък скръсти ръце върху масата. — Това, което сега ще ви кажа, не звучи много добре, но все пак трябва да знаете, че след кратко разследване и прилагане на лек натиск федерален агент Дикико узна днес, че Матю Брейнър наскоро се е разделил с годеницата си, като е прекъснал всякакви връзки с нея. Освен това е подготвял напускането си.

— Аз пък научих преди няколко дни, че е притежавал доста много ловни трофеи и награди за точна стрелба. В твоя екип има само

няколко души, които са имали опит като снайперисти.

Роуан кимна на Дикико.

— Всичко сте разучили за нас.

— Това ми е работата. Пристигнахме тук, за да го разпитаме, приблизително по същото време, когато той е нападнал твоя колега — продължи Дикико. — Успяхме да убедим Малката мечка да ни пусне да направим оглед в стаята на Мат Брейнър. Той си е водел дневник. В него е описал всичко. Какво е направил, как, защо.

— Той много страдаше — поклати замислено глава Роуан.

Тя погледна към Куиниък.

— Самообвинявал се е заради случилото се с Джим. Че е бил слаб, че е спал с Доли, че се сбил с брат си преди фаталния за Джим скок. Не е могъл да живее с тази мъка, затова е започнал да обвинява Кардс, Доли, всички нас.

— Звучи много правдоподобно.

— Но има и още. — Сега погледна към Гъл. — Бил е влюбен в огъня. Намирал е някакъв смисъл в огъня и това оправдавало останалото. Пише, че е оставил всичко в ръцете на съдбата, но се е самозалъгвал. Предавал е всичко на огъня, превръщал е всичко, което е обичал, което е обучаван да върши, в своеобразно наказание. Може би си е мислел, че ще може да изгори в огъня вината и мъката си, но не е успял. Умря, скърбейки за онова, което е загубил.

— Ще ни помогнеш — обърна се Дикико към Роуан, — ако ни разкажеш какво точно се случи.

— Да, това мога да направя. След това никога повече няма да говоря за това, защото Мат си плати прескъпо за всичко. Нито може да се промени нещо от случилото се.

Разказът ѝ беше стегнат, като доклад за пожар. Прецизен, лаконичен, спря да говори само за да обърне внимание на Мардж, когато готвачката поднесе още цвърчащите пържоли.

Роуан започна да се храни, а Гъл я замести, за да представи събитията от своята гледна точка.

— Когато се втурна към мен, вече си знаел, че е бил Мат — прекъсна го Роуан.

— На Кардс през целия сезон не му вървеше. Той е бил навигатор на Джим при онзи фатален скок. Трябва да се съобразяваш с това дали имаш късмет, или не, но когато объркаш нещо, може би не е

въпрос само на лош късмет. После Мат не се осмели да погледне към Янгтри, като го намерихме паднал върху дърветата. Ти беше прекалено заета, за да го забележиш — добави той, — но Мат бе единственият, който не посмя да вдигне очи към Янгтри. А когато Джанис спомена, че никой от вас, тримата, не отговаря по радиото, трябваше само да прокарам една права линия от точка А до точка Б.

Той отново погледна към Дикико.

— Това е всичко. Повече нямам какво да кажа.

— Ще направя всичко по силите ми — заяви Дикико на Роуан, — за да приключи разследването, без повече да ви безпокоя. Надявам се приятелят ви Янгтри да се оправя.

— Благодаря. А какво стана с Лео Брейкман?

— Той вече не е обвиняем за убийствата, а тъй като Мат Брейнър е описал подробно в дневника си как е стрелял по базата, как се сдобил с комбинацията за сейфа с оръжията на Лео — Доли издала числата на Джим и той ги съобщил на брат си Мат, — сега от Лео Брейкман са снети и тези обвинения. Все пак той наруши условията за освобождаване под гаранция. Но предвид обстоятелствата ще настояваме за по-снизходителна мярка.

— Мат не го уби — промърмори Роуан, — но разби живота му. Направи го, за да остане бебето при майка му.

Куиниък се надигна.

— Един умен мъж би отишъл в Небраска, за да се опита да спаси брака си. Сега всичко зависи от Лео Брейкман. Въпреки обстоятелствата за мен беше удоволствие да се запозная и с двама ви. Благодаря ви за съдействието.

— Аз бих казала същото.

Полицайте се отдалечиха, а Роуан задъвка замислено парче от пържолата.

— Това беше доста странен финал.

— Само финалът ли беше странен?

Тя се засмя.

— Знаеш какво искам да кажа. Имам нужда да прекарам известно време с баща си. Ще трябва да се примириш.

— Разбира се. Преди или след секса под душа?

— След, и то заради няколко причини. Точно сега ми се иска само да се поразходим. Виж, луната изгрява.

— Така е. — Той стана и ѝ протегна ръка.

Вероятно ще е по-добре, помисли си тя, първо да се изкъпят, да изчакат базата да заспи и да останат сами.

Но продължиха да вървят заедно, както още си бяха покрити със саждите, още миришещи на дим и пот. В края на краищата нали това бе същността им?

— Доста неща ми минаха през главата в разгара на онзи огнен ад — започна тя, като се приближиха до тренировъчното поле.

— И без това нямаше много друго какво друго да се прави.

— Мислих си за баща ми. И за нас двамата, за нашите малки моменти. За него и за Ела. Ще го призная само веднъж, но ти беше прав за първата ми реакция за връзката им и за причините така да реагирам. Но вече го преодолях.

— Не си длъжна да го казваш отново, но може би ще го запишеш на компютъра, само за моите архивни файлове.

— Млъкни. — Побутна го с бедрото си. — Мислех си и за Джим, и за Мат, за всички колеги. За Янгтри.

— Той ще се оправи. Обзалагам се за това.

— Вярвам го, защото той е кораво копеле и защото през този сезон ни се насъбраха достатъчно загуби. Мислех си и за теб.

— Надявах се и аз да съм в списъка.

— Малки моменти. А когато ги стесниш и ги погледнеш наистина отблизо, се оказва, че те са най-същественото. — Спря и се извърна с лице към него. — И така. Искам да се омъжа.

— За мен?

— Не, за Тимъти Олифант, но ще се задоволя и с теб.

— Добре.

— Това ли е всичко?

— Ами аз още не мога да се съвзема от удара под пояса, който ми нанесе Тимъти Олифант, така че дай ми една минута поне. Все пак си мисля, че изглеждам по-добре от него.

— Така е.

— Не, говоря сериозно. Имам по-хубава коса от неговата^[1]. Но както и да е. — Той я завъртя рязко и тя се надигна на пръсти. Целувката не беше нежна, а груба, дълбока, разтърсваща. — Тъкмо се готвех отново да те поканя на пикник и тогава да ти поискам ръката. Така ще е по-добре.

— Обичам пикниците. Бихме могли...

Гъл притисна длани към страните ѝ.

— Обичам те. Обичам всичко в теб. Гласа ти, смеха ти. Веждите ти, когато отново пораснат. Лицето ти, тялото ти, дебелината ти глава и нежното ти сърце. Искам да прекарам остатъка от живота си само да те гледам, да те слушам, да работя с теб, просто да бъда с теб, Роуан, сред пурпурните лупини.

— Леле. — От красноречието му дъхът ѝ буквално секна. — Наистина те бива за това.

— Ами досега го пазех само за теб.

— Не исках да се влюбвам в другите. Толкова е объркващо. Толкова съм щастлива, че си ти. Толкова съм щастлива с теб. Щастлива съм, че те обичам, Гъливер. Толкова щастлива съм да знам, че ще живея с теб, ще имам дом с теб, семейство с теб. — Притисна устни към неговите. — Но искам по-голямо легло.

— Ще имаш колкото искаш голямо.

— А къде ще отидем? Говоря за след сезона.

— И за това съм мислил.

„Естествено“, каза си тя.

— Така ли?

— Първо мисля да си взема разрешително за пилот. Ще ни се наложи много да кръстосваме между Монтана и Калифорния.

Той пое ръката ѝ и я завъртя около себе си, точно така, както бе видяла баща си да прави с Ела.

— Може би ще си намерим някое място между двата щата, но аз съм свикнала да съм тук през повечето време от годината.

Тя навири глава.

— Защото Мисула се нуждае от център за семейни забавления?

Той се усмихна и целуна кокалчетата на пръстите ѝ, когато отново закрачиха.

— Направил съм достатъчно проучвания и по този въпрос.

— Наистина те обичам — възкликна тя. — Това е направо смайващо.

— Аз съм страхотна партия. Много по-добра от Олифант. Когато се задълбочим, ще останат само подробностите. Заедно ще се справим.

Тя се спря, изпълнена с доверие. Обви ръце около врата му.

— Да, заедно ще се справим — прошепна.

— Хей! — извика им Малката мечка през тренировъчното поле.
— Мисля си, че ще искате да научите. Успели са да озаптят пожара. Притиснали са го от всички страни и скоро ще го угасят.

— Напред, зулита! — провикна се Гъл.

Роуан му се усмихна. Още добри новини. Скоро ще има и други, като отидат да съобщят решението си на баща ѝ, на семейство си.

Но засега тя бе уловила пожара в себе си и искаше да повървят още малко, да споделят заедно топлината му, да бъде просто с него под изгряващата луна.

[1] Във филмите си Тимъти е с бръсната глава. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.